

BÌNH NGUYÊN LỘC

HOA HẬU BỒ ĐÀO

XUÂN THU

Hoa hậu Bồ Đào

Bình Nguyên Lộc

hoa hậu Bồ Đào

Bình Nguyên Lộc

Bìa: *M.C.P*

Nguồn: *Internet*

hoa hậu
Bồ Đào

BÌNH NGUYỄN LỘC

SỐNG VUI
xuất bản 1963

 ời trước của nhà thương Thuốc Chó ở đường Pát-Tơ, thầy bảy Nam ngừng xe lại như thường lệ cho thầy tư Trung xuống để đi bộ, rồi thầy mới quẹo xe vào ngõ hẻm nhà thầy.

Thầy tư Trung vừa toan mở cửa xe thì thầy bảy Nam nói:

– Mà thôi, để tôi đưa thầy luôn tới đàng ấy.

– Cám ơn, nhưng mỏa sợ mắc công toa. – thầy tư Trung phản đối lấy lệ nhưng trong bụng thích lắm.

– Đi chơi một vòng với anh, mất công mất linh gì đâu...

Sẵn xe còn rồ máy, chủ xe sang số rồi chạy.

Thầy tư Trung lấy làm kỳ cho lòng tử tế của thầy bảy Nam hôm nay lắm. Cho xe đi cạp một đôi dài mỗi ngày đã là tốt bụng rồi, thế mà chiều nay còn đưa về tận nhà thì khó hiểu lắm.

Đành rằng hôm nay là ngày lương, phần đông công tư chức nho nhỏ đều vui vì mua sắm được chút ít cho vợ con, nhưng thầy bảy Nam lại là thủ quỹ của hãng mà họ làm việc chung, lương cao, thì ngày lương không phải là ngày quan trọng lắm đối với thầy mà thầy vui rộn trong lòng, tử tế thêm với bạn đồng sở.

Xe queo qua mặt, vào đường Nguyễn

Đình Chiếu rồi quẹo trái vào Huỳnh Tịnh Cửa. Thầy tư Trung bắn khoản mãi cho đến khi xe chạy tới ngoài sau trường học mới tìm ra duyên cớ tốt bụng của bạn nên vụt cười khan lên: khi trưa, có một cô tuyệt đẹp đến thăm thầy thủ quỹ và thầy ta đã khoe với anh em cùng sở là đời thầy ta lên hương.

– Anh cười gì?

– Mỏa nhớ ra hôm nay toa lên hương.

– Lên hương, lại lên hương nữa. Tháng này ông chủ tặng thêm cho tôi năm trăm đồng.

– Toa thật là dễ bọc điều.

Xe đã chạy mút con đường Huỳnh Tịnh Cửa. Nhà thầy tư Trung ở con xóm Cù Lao, đường Yên Đỗ, bên kia đầu đường Huỳnh Tịnh Cửa này. Thầy cứ

bằng bộ qua đường Yên Đỗ rồi vào ngõ hẻm của xóm, chớ xe hơi đâu có vào ngõ đó được, thế mà thầy nài nĩ:

– Toa chạy luôn qua bến đi.

– Xe vào ngõ sao được, ngõ anh đồ dốc quá.

Thầy Nam chắc lưỡi lắc đầu rồi chiêu bụng người bạn vong niên của thầy.

Nơi đầu ngõ có đặt một phong-tên công cộng, người trong xóm ra đó gánh nước đông nghẹt, nên thầy Trung định le với xóm giếng là mình đi làm về bằng xe nhà, mặc dầu chỉ là đi xe cộ.

Đường Yên Đỗ mép bên kia, đất nghiêng triền đổ xuống rạch Cầu Kiệu, nên những ngõ hẻm đưa vào các xóm bên đó như là xóm Bến Ngựa, xóm Cù Lao, v.v... đều đồ dốc.

Ngõ hẻm trải đá đỏ lâu đời bị nước mưa chảy xiết mài lõm nhiều nơi nên gập gềnh rất khó đi. Thầy Trung mang giày bố đế xẹp bằng cao su thể mà đã sụp nhiều lần muốn treo giò, và mấy gói quà mua cho vợ con, cột bằng dây lát, đứt dây rơi rớt xuống đất nhiều phen.

Bấy giờ đã đỏ đèn. Thầy đi rất xa, qua không biết bao nhiêu căn nhà hẹp mới vào đến ngõ ba bên trong và quẹo qua tay trái. Thầy lại đi thật xa nữa, qua không biết bao nhiêu nhà hẹp mới đến chiếc cầu ván đưa vào nhà thầy.

Rạch Cầu Kiệu chảy đến đó thì giữa rạch mọc lên một cù lao. Trong vòng mười mấy năm nay, sau ngày biến động, nông dân bỏ làng lên thủ đô rất đông. Họ đã lấn mặt nước, tha từng mảng bùn lấp cái ngạch con ngăn đất liền và cù lao để lấy chỗ ở.

Nhà thầy Trung là nhà sàn ở mãi ngoài vòm lạch, chưa ai lắp, nên phải qua cầu.

Cầu ván hình lưng lừa như các cây cầu miệt Bình Nhâm, Lái Thiêu, thầy Trung đi tới đầu cầu bên này thì thấy chiếc đèn măng-xông nhà thầy, treo trên trần mà là như đặt nằm ở trên mô cầu.

Thầy mới bước tới giữa lưng chừng cầu thì từ trong nhà, một đạo binh trẻ con túa ra.

– Ba về ê!

– Ba có mua bánh tụi bây ơi!

– Ba ơi! Có tiền hả ba, đi xi-nê nha ba!

Hai ba đứa trẻ té đùi đụi vì lẫn nhau mà chạy trên sân nhà đất trơn, và một đứa khóc rùm.

Hai con chó lai cũng chạy ra, rồi trỏ và chó vây lấy người tư chúc hiền từ ấy, khiến thầy ta vui dạ chỉ muốn đứng mãi nơi đó mà tận hưởng niềm vui này.

Thầy Trung mới bốn lăm mà đầu đã bạc trắng. Nhưng con thầy đông và nhiều đứa còn bé quá, đứa bé nhứt mới lên năm trông rất buồn cười.

Thầy ba Hựu ở gần bên hay hỏi đùa:

– Ê, đầu bạc rồi mà chưa “đình chiến” sao ta?

Mấy gói quà bị lũ con giựt trên tay thầy, thầy Trung chỉ cười hể hể rồi bước vào nhà, vương chân vương cẳng mãi vì mấy đứa bé nhứt, chúng đeo riết thầy như sam, để mét tội trạng mà anh, chị, em, chúng đã phạm ngày hôm nay.

– Hiếu ơi, cho ba uống nước đi con!

Nghe một tiếng dạ từ sau bếp rồi thôi. Tật thầy Trung hể về tới nhà là đòi uống nước liền vì thầy khát lắm: ở sở thầy hà tiện, không đi uống nước, đợi về nhà mới giải khát một cách rẻ tiền.

Sáu đứa bé cùng tranh nhau quả bánh, làm giặc ở buồng ngoài trong khi thầy Trung vào buồng trong thay y phục để đi tắm.

– Đưa tay lên!

Một tiếng quát, giọng gái thơ cổ hách dịch, nổi lên từ cửa hông trở ra nhà bếp. Đám giặc con dòm lại thấy người chị cả của chúng một tay bưng ly nước đá chanh, một tay cầm cây súng nước chĩa vào chúng, chúng vội vàng tuân lệnh và mười cánh tay bỗng mọc lên một lượt.

Không phải là chúng sợ nước đâu.

Nhưng đó là luật nô đùa, phải giả đồ sợ mới chơi vui được.

– Lũ tết-di-bồi không được giành bánh nữa nghe không? Phải để nữ chúa phát cho.

Hiếu không có bạn nên buồn lắm, hay nô đùa với em, mặc dầu chúng chỉ là lũ bé con thôi. Em thứ ba, thứ tư của Hiếu đã chết hồi sơ sanh, thằng thứ năm 14 tuổi, thì rất nhiều bạn, nên nó không thèm chơi với em nó. Giờ này mà nó chưa về thì biết nó ta bà đến bậc nào.

Thầy Trung đã ra khỏi buồng. Thầy mặc sà-ron, cởi trần, cổ quấn khăn lông, rước lấy ly đá chanh rồi nhìn trưởng nữ của thầy mà hỏi:

– Cái con nhỏ này, ăn mặc gì mà kỳ cục dữ vậy?

Hiếu mặc áo cánh lối miền Bắc và quần ta nhưng may rất hẹp ống, gần bó sát vào chơn. Nàng ra ngoài thấy gái đọt sống mới mặc blue-jean và sang-đai hở cổ thì thích lắm mà không dám bắt chước, sợ mẹ mắng và sợ xóm giềng xầm xì nên tạm may mặc như thế này cho đỡ ghiền, vì y phục như vậy hao hao giống blue-jean và sang-đai hở.

Hiếu chỉ cười trừ và thấy Trung vốn dễ tánh, không tra hỏi thêm gì. Thấy vừa uống nước vừa nhìn đứa con gái lớn của thầy và vui trong dạ như đã nhìn lũ bé lúc về tới cửa.

Con thầy, thầy thấy và tin chắc chắn rằng nó rất đẹp, đẹp gấp đôi con gái ông chủ hăng của thầy, đẹp gấp ba con gái của bạn hữu ông chủ, đẹp hơn tất cả các cô gái lượn phố Sài Gòn mà thầy đã có dịp thấy.

– Hiếu a! Xuống phụ với má cái này chút con!

– Dạ!

Hiếu quày quả chạy đi, vừa chạy vừa hát rân nhà:

“Có một bữa kia, đâu đó ra mặt hai chàng, hai chàng..... vua Hùng khó phân.....”

Thầy Trung gõ tay lên đầu thằng Lễ cái cóc rồi cũng đi luôn xuống nhà sau để tắm.

*

Bữa ăn tối hôm đó rất vui, dịp vui hiếm hoi của đời công nhân tắm tối mà ngày lương là ngày họ trông đợi ngay từ ba bốn hôm sau ngày lương của tháng trước.

Vợ chồng thầy Trung ngồi ở đầu ngoài bàn ăn, cùng nhau tính dự chi cho tháng tới. Cô Trung đồng lứa tuổi với thầy, nhưng trông già xạm vì sinh nở nhiều bận quá, vì thiếu thốn bởi quá hy sinh miếng ăn, miếng thuốc cho chồng con, vì quá lao lực để săn sóc tám đứa con hiện còn sống. Thầy thì tuy tóc đã bạc, nhưng nếu che tóc lại thì cứ thấy như là chỉ ngoài ba mươi thôi.

Hiếu ngồi ở đầu trong để trị lũ trẻ lao chao cho cha mẹ ăn bữa cơm cho yên thân. Nàng đánh nam, dẹp bắc, hữu đột, tả xông mới giữ được an ninh trật tự, không thôi chúng đánh nhau bằng đũa, chồm qua mâm cơm mà đấu đũa như là đấu đoản kiếm vậy.

Nhà thầy có giáo dục hẳn hoi, nhưng chúng nó đông quá và sanh năm một, bằng chạn nhau nên thật là khó trị. Vả

chúng còn bé quá nên hai ông bà Trung cũng lời nghiêm khắc, dễ dãi phần nào: con Tiết mười hai, thằng Lễ mười một, thằng Can mười tuổi, thằng Cường lên chín, thằng Hùng bảy, thằng Dũng năm.

Thằng mười bốn tuổi là thằng Trực hôm nay vắng mặt trong bữa ăn, nhưng nó là thằng lêu lổng bất trị nên mãi rồi vợ chồng thầy Trung không thềm lo nữa những khi nó không về.

Cô Hiếu tên trong khai sanh là Nguyễn Thị Nghĩa. Nhưng lúc sanh con so, cô Trung đã về mẹ ở luôn ngót hai năm. Bà ngoại nàng đặt một tên riêng là Con Nhỏ Xíu, sợ gọi tên thật, ma quỷ bắt cháu bà đi chẳng?

Túc từ Xíu đọc theo lối quê dốt là Híu, Con Nhỏ Xíu hóa ra Con Nhỏ Híu và lần lần Con Nhỏ Híu lại biến thành

Con Nhỏ Hiếu.

Khi cô Trung trở lên Sài Gòn, thấy Trung thấy rằng tên Hiếu của đứa con gái đầu lòng ấy vẫn liên nghĩa với tên Trung của thầy nên không buồn gọi lại tên cho đúng với khai sanh nữa.

Xóm Cù Lao, mà chính vợ chồng thầy Trung cũng thế, ai ai cũng nhận thấy sao vợ chồng thầy không đẹp người lại sanh được một đứa con gái đẹp ghê hồn như vậy.

Nếu đẹp không phải là cuộc thừa tự mà chỉ là rủi may bí mật của sự cấu tạo bào thai, thì nước da phải là sự di truyền thừa hưởng của cha mẹ. Nhưng có sao nước da của cô Hiếu cũng bất chấp sự truyền tử lưu tôn ấy, nó trắng nõn nà trong khi nước da của cha mẹ nàng lại màu bánh ích?

Tính toán tiền nong xong xuôi thì đã đến món tráng miệng, thầy Trung cầm lên chiếc bánh mà thầy mua về khi nãy rồi day qua hỏi con gái:

– Sao con, đã sẵn sàng thi kỳ nhì chớ?

– Dạ, con luôn luôn sẵn sàng và sẵn sàng đã hai năm rồi.

– Nhưng sao lại cứ rớt mãi vậy?

Hiếu mỉm cười một nụ cười héo hon mà không đáp. Thằng Cang nói đùa:

– Ba ơi, kỳ này chị hai lên chức đại tá.

Cả nhà cười rộ lên, cả mấy đứa bé không hiểu gì cũng cười a dua theo lời chế diễu ấy mà chúng nghe rất thường.

Vợ chồng thầy Trung còn đang ngơ ngác thì thằng Trục bước vào, nghe câu

pha trò ấy, đứng thẳng người nhìn chị, rồi chào theo lối nhà bình:

– Chào Đại Tá!

Vì tò mò muốn hiểu câu ấy, vợ chồng thầy Trung quên mắng đứa con về trễ.

– Tụi bây nói toàn những điều, những tiếng mà tao với má bây nghe đến thiếu điều điếc con ráy. Sao lại đại tá?

– Ba không biết cái đó sao?

– Không.

– Nè, hễ thi rớt một lần thì được bạn hữu tặng một phù hiệu “ạch, đui”, tức là lãnh một lon, tức như là thiếu úy, rớt hai lần thì hai phù hiệu, tức như là lên trung úy, như đánh cờ quan vậy đó mà ba! Chị hai con thi Trung học năm lần rồi, tức là trung tá, keo này rớt nữa là lên đại tá đó.

Hai vợ chồng thầy Trung cười khà...

Trong khi Hiếu triệt hạ mấy mâm cơm thì cô Trung lo bắt ép mấy đứa bé ngủ, còn thầy Trung thì dạy thêm cho mấy đứa đã đi học.

Hiếu rửa chén bát xong, cũng lên vùi đầu vào sách vở. Nếp sống của xóm lao động lành mạnh thấy mà thương. Người ta chỉ biết làm lụng, học hành, thương mến suốt ngày rồi ngủ sớm, chớ từ già đến trẻ không ai dám đua đòi gì cả.

Tuy nhiên cô trưởng nữ của thầy Trung vẫn thức khuya vì cô phải “gạo” để thi cho đậu vào kỳ nhì này. Gia đình túng quẫn quá nên cô giựt mảnh bằng để tìm công việc hầu tiếp tay cha mẹ phần nào.

Thầy Trung làm thợ ký đánh máy cho một hãng buôn đã hai mươi năm rồi mà lương tháng chỉ có bốn ngàn, kể cả các khoản phụ cấp gia đình. Con nhà nghèo, thiếu bánh hàng nên ăn cơm tợn lắm. Lũ con thầy ăn gạo cũng đủ cháy túi thầy chớ đừng nói chi quần áo, thuốc men. Nên chi cả nhà ai cũng đồng ý rằng Hiếu phải đi làm ngay, chớ không dám mong để nàng theo lớp Sư phạm cấp tốc như đã dự định hồi mấy năm trước.

Các em của Hiếu lần lượt xếp sách đi ngủ, thầy Trung vào buồng sau rốt, sau khi hút tàn điếu thuốc cuối cùng trong trong ngày, Hiếu vẫn cầm đầu học say vùi, lâu lắm.

Bấy giờ cô Trung bước ra khỏi buồng ngủ, xem giờ nơi mặt chiếc đồng hồ reo đặt trước Hiếu. Bà không nói gì hết, nhưng Hiếu hiểu ngay là mọi công việc

phải được bắt đầu; mẹ nàng trông chừng cửa cho nàng gánh nước ngoài đầu ngõ.

Đêm nào nàng cũng gánh nước vào giấc khuya, từ mười một giờ đêm sắp lên, vì vào giờ đó phong-tên vắng bớt người, khỏi phải chờ đợi phí thì giờ, và vì lúc đầu hôm, dân gánh nước toàn những chị sen, con bếp, nàng không thích chen chúc với những người ấy.

Hiếu đẹp sách vở, đi ra sau quầy đôi thùng rồi nói lấy lệ cái câu mà nàng cứ nói mãi mỗi đêm, từ ngày nàng gánh nổi một đôi nước:

– Má coi chừng cửa.

– Ủ, để đó cho má.

Ra tới ngã ba thì sau lưng Hiếu đi theo ba chị quầy thùng không như nàng. Họ dừng bước lại lúc gần chạm mặt với

Hiếu nơi ngả ba đó, vì họ không ưa cái phong độ của Hiếu mà họ cho là nàng kiêu căng “thấy mà phát ghét”.

Trên ngõ, cách quãng xa xa có một ngọn đèn lu. Nhưng khi Hiếu đi ngang qua một hăng sơn guốc thì nàng hiện lên, lộng lẫy dưới ánh đèn ống của xưởng.

Gót nàng đạp lên một viên sỏi và ừng hồng khiến mấy chị theo sau kêu nhau mà nói thầm:

– Trời ơi, sao mà gót của nó thấy mà mê.

– Con nhỏ ngộ quá xá.

– Thấy ghét, nhưng mà cũng thấy thương. Tao mà là con trai, tao o nó cho được mới nghe.

– Cái bộ đó thì chém chết cũng có mèò rồi.

– Trời, văn minh ghê! Nó bận quần nữ cao bồi tụi bây ơi! Hồi sáng nó ra ngoài này mua bánh mì, ai thấy nó bận cái quần lụa trắng ống túm cũng trề môi hết thấy.

Giờ thì Hiếu mặc quần vải đen ống rộng như thường, áo bà ba cũng may bằng vải đen. Hai bàn tay và hai bàn chân trắng nõn của nàng sao như là tay chân giả, bằng bột nặn mà anh thợ hình nộm nào vừa phủ y phục đen lên để xem cho nó nổi bật.

– Cái co của nó ghê quá thấy không bà, eo như lưng con kiến vàng é!

– Coi cái đít kia! Tưởng đó là tướng đứng đường đa!

– Hứ, cái tù mặt ngựa bà, cặp mắt lão liên mà cứ làm bộ nghiêm.

Hiếu chạy được sáu đôi nước thì các đồng hồ trong xóm đều thi nhau mà đổ một giờ khuya. Các lu khạp đã đầy, nàng dẹp thùng, thay y phục rồi đóng cửa đi ngủ.

✱

Kết quả thi viết năm nay không đem lại vui mừng cho gia đình thầy Trung. Hiếu đã đậu bài viết năm kỳ liên tiếp và đã năm kỳ liền, nàng trượt ở những cuộc vấn đáp¹.

So với thi vấn đáp bên chương trình Pháp, thi vấn đáp của ta dễ như chơi chơi, mỗi năm leo heo vài thí sinh rớt, mà năm tới hoặc kỳ nhì năm đó họ cũng đậu được dễ dàng. Thế mà Hiếu đã trượt năm kỳ, trong vòng hai năm rưỡi.

¹ Câu chuyện xảy ra năm kia, còn thi vấn đáp trong các kỳ thi Trung học!.

Vì thế, năm nay nhà nàng không kể tới cuộc thăng trận ở hiệp nhứt. Trái lại vợ chồng thầy Trung và cả Hiếu nữa, lo sợ hơn bao giờ hết.

Hiếu năm kia, năm ngoái là cô học trò giỏi nhứt lớp. Thế mà cứ hỏng thi mãi thì có phải là tại số hay không? Nếu quả tại số thì thật đáng sợ, vì có thể Hiếu có số lận đận vài năm mà cũng có thể có số không bao giờ thi đỗ. Lận đận vài năm chỉ hơi buồn thôi, chí như cả đời không một mảnh giấy lộn lưng thì đệ nhứt buồn, cái buồn của ông Tú sông vịnh rồi vậy.

Cô Trung đã đi xem bói đến ba ông thầy, ông nào cũng khuyên cô nên cúng quải, con cô mới qua được cái hạn lận đận, và vưng lời thầy, cô đã đi cúng rất nhiều am, miếu trong vùng.

Nhưng Hiếu thì có một chương trình hành động khác hẳn. Sáng hôm ấy nàng dậy thật sớm, đi đôi guốc nguyên ta lông mua lén giấu hôm nay rồi đẩy xe máy đi thật lẹ cho mẹ khỏi thấy. Ra tới đường, nàng do dự một hơi để quyết định nên đến nhà bạn nào, và rồi cuộc chạy tuốt ra chợ Thái Bình.

Chi ở trong ngõ hẻm Lục Lãng. Nó đậu năm ngoái và năm nay đã sắp sửa lên đệ nhị. Nó không thân với nàng lắm, như vài bạn gái khác, nhưng nó là một cây ăn diện, vóc vạc bằng y Hiếu và nhút là tánh rất dễ dãi, lại mồ côi mẹ.

Khi Hiếu đến trước nhà nó thì ba nó sắp sửa đi làm, nói đi uống cà phê thì đúng hơn, vì bây giờ chưa bảy giờ sáng.

– À, con Hiếu, ông cụ reo mừng. Đi đâu sớm vậy cháu?

– Dạ, cháu tìm Chi có việc.

– Thì cháu cứ vào rồi nó lên, nó đang rửa mặt sau nhà. Thôi bác đi đây.

Chắc Chi đã nghe gì nên vừa lau mặt vừa bước ra ngoài:

– Ý bà, Tiên hay Kiệm?

– Tiên.

– Sao không vào vấn đáp?

– Thì vào chớ. Nhưng nè, bà giúp tôi cái này được không?

– Luôn sẵn lòng.

– Bà cho tôi mượn chiếc áo dài đẹp nhứt của bà, và “sắm tuồng” cho tôi nhé.

Chi cười rũ rượi và nói:

– Hiểu rồi. Thua trận mãi bà quyết đánh bùa chớ gì.

Hiếu cũng cười và xấp lại đấm Chi đùi đùi:

– Giỏi như thầy bói. Bùa gì, bà biết không?

– Bùa mê.

– Thôi mau lên, khéo trễ.

Cả hai đều chưa rành hóa trang, lại vội vàng, nên khi xong công việc thì trông Hiếu giống hệt Shirley Mac Laine trong những vai gái giang hồ bụi phấn. Tuy nhiên, không ai thấy là chướng cả, và Chi pha trò:

– Bùa mê thật mê ly. Mà bà nè, tôi lạ lắm. Không phấn son, bà cũng đẹp lắm rồi thì đâu có phải vì thiếu sắc mà bà rớt, bởi không cảm tình của giám khảo?

– Ai biết đâu, cứ thử vậy mà!

Nguy quá nên tôi làm đủ trò coi số mạng ra sao?

Tuy hóa trang vụng, Hiếu vẫn đẹp hơn là không son phấn vì cái trò téch-ni-cô-lo lòe loẹt, dù sao cũng có hiệu lực của nó phần nào.

Khi Hiếu vào tới trung tâm vấn đáp đặt tại trường trung học P. Trương Vĩnh Ký thì các thí sinh khác đã vào hết cả trong phòng thi.

Nơi các hành lang chỉ còn rải rác vài thí sinh nhút nhát, hoặc hoang mang không biết vào phòng nào trước.

Hiếu bước vào phòng thi cử mà ngoài cửa có treo bảng số báo danh của những thí sinh phải vào phòng đó, và mừng rỡ hết sức mà thấy giám khảo là một vị giáo sư rất trẻ tuổi. Ông ấy trẻ quá, trẻ măn

lặn, nên ông phải để bộ râu Lạt-Gáp trên môi cho thêm vẻ chững chạc trông buồn cười hết sức. Hiếu tin chắc rằng đôi kính trắng mà ông đeo trên sống mũi là đôi kính “trung lập” không công không phạt, chứ không phải là kính cận thị đâu, vì kính mắt cũng là một vũ khí làm tăng uy tín con người, làm cho người đeo nó đạo mạo thêm lên phần nào.

Hiếu là gái tinh nghịch, như bất kỳ cô gái mạnh khỏe nào, mạnh khỏe thể chất lẫn tâm hồn, nhưng không lẳng lơ, mà trái lại còn khinh ghét sự lẳng lơ là khác nữa.

Nên chi buồn cười ông giáo sư trẻ cổ làm già, Hiếu bỗng nhớ lại ngón đòn bẹo hình hài của nàng rồi đâm ra ngượng. Thành linh nàng mất cả tự tín về sự học hành cẩn thận của nàng, mất cả tự tín về sắc đẹp và về sắc đẹp vừa được tăng

cường của nàng.

Hiếu rón rén ngồi xuống, rất khổ sở vì tự ti mặc cảm vừa nhóm, trước những cặp mắt tò mò của các nữ thí sinh khác.

Nàng ngồi đó, nhỏ nhoi như bị cái gì đè bẹp dí xuống, và nghĩ vẫn vợ rất lâu, rồi khi nhớ ra thực tại, vẫn do dự không dám lên.

Nhưng mà rốt cuộc, nàng vẫn phải lên. Ông giám khảo trẻ tuổi mà bộ râu giống hệt một bộ râu giả dán vào môi trên, không hề liếc nhìn sơ cô thí sinh này một lần chớp nhoáng nào cả. Tuy nhiên, không liếc nhìn không có nghĩa là không thấy. Người ta vẫn thấy được, mà nhận ra được đặc điểm của nó nữa, cái gì động đậy bên cạnh người ta trong cái tầm mở rộng của cái nhìn, mở rộng theo hình cái quặng (cái phểu).

Tự nhiên ông giám khảo ngồi ngay ngắn lại và nghiêm nét mặt lên. Hiếu làm sao biết được điểm tâm lý lạ lùng này của con người: vị giáo sư ấy sợ thiên hạ cho rằng ông ta háo sắc, nên phản ứng lại rất mạnh bằng cách cứng rắn đến cực kỳ khắc nghiệt.

Ông ta hỏi, giọng xẵng lẽ:

– Đánh đuổi Mãn Thanh, có phải là dân Trung Hoa đã làm hai cuộc cách mạng song hành hay chăng?

Hiếu tái mặt đi, vì câu hỏi ấy như xô nàng từ cung trăng rớt xuống. Nàng nuốt nước bọt đến mấy mươi lần cố moi não tìm xem câu chuyện ấy thuộc đời Lê hay đời Nguyễn.

Lâu lắm nàng mới suy ra được rằng câu hỏi thuộc về thế giới sử, bởi trong ấy

có tiếng "Trung Hoa", và chắc chắn nữa là về cuộc cách mạng Tân Hợi.

Nhưng theo thói của học sinh Việt Nam thời hậu chiến (thói này do nhiều giáo sư khuyến khích), Hiếu đã học bài thuộc lòng, chứ không phải học theo lối hiểu bài, nhớ việc, để kể lại theo văn của mình. Nàng chỉ có thể nói đến cuộc cách mạng Tân Hợi từ đầu đến cuối, không sót chữ nào của bài nhà trường, chứ rút ra giữa bài một chi tiết mà hỏi thế thì nàng đành chịu thua.

Tuy nhiên Hiếu vẫn không chịu thua. Nàng tự nhiên trả bài:

I- Tình hình nước Trung Hoa vào cuối triều đại Mãn Thanh... ơ... Sự đổi trụy của triều đình do bà Từ Hy gây ra – Ở... hơ... Trong khi nước Nhật quyết định đeo đuổi chương trình duy tân

thì... ơ... ơ... trái lại, quá mê say nên học từ chương, a...ơ...ơ... vua tôi nhà Thanh...

– Không, vị giáo sư đeo kiến cận thị quát, giọng cố hách dịch, nhưng các thí sinh dưới này lại cười ồ. Không, câu hỏi của tôi rất rõ ràng, chị biết thì đáp, không biết thì thôi, đừng có vòng vo Tam quốc?

Hiếu không thấy vẻ hách dịch non rất buồn cười của ông giám khảo, nàng chỉ run sợ, và tâm trí càng bấn loạn hơn...

– A... ơ..., năm Tân Hợi, dân Trung Hoa nổi lên làm cách mạng... ơ... a... cuộc cách mạng thành công rực rỡ và nền dân quốc a... được... à...

– Thôi, cảm ơn chị, tôi không cần những chi tiết đó.

Ông giáo sư đưa trả giấy tờ mà vẫn cứ thờ ơ không ngó thí sinh, làm như ta

đây không hề bị sắc đẹp làm rung động bao giờ.

Hiếu không chịu nhận giấy tờ của nàng, muốn năn nỉ xin giám khảo hỏi lại câu khác, nhưng nghẹn ngào đứng đó không nói được nên lời.

Ông giám khảo dần mạnh giấy tờ lên bàn rồi ngó xuống dưới hỏi to:

– Nào, ai lên?

Biết không còn hy vọng gì nữa, Hiếu với tay lấy lại giấy tờ mà nàng không thấy rõ qua màn lệ vừa giãng trước mắt nàng. Nàng thất thểu bước ra khỏi phòng thi như một hình nộm mà vị phù thủy cao tay nào đó vừa dán lên một lá bùa cho nó cử động một cách máy móc.

Mãi về sau này, khi mà cuộc đời đã xô đẩy nàng như môi trường cục đá lăn

nghiêng, lăn ngửa, Hiếu mới nhận ra rằng sở dĩ nàng trượt luôn sáu kỳ vẫn đáp chỉ vì nàng Quá Đẹp.

Đờn ông con trai họ nể phụ nữ đẹp, nhưng họ lại sợ và lấm khi không ưa phụ nữ đẹp. Sự quá đẹp làm cho bị mặc cảm nhỏ nhoi. Sự quá đẹp khiến cho họ ghen. Phải, họ ghen những người đẹp ghê hồn mà họ biết không bao giờ thuộc về họ, ban ân huệ vô ích mà trái lại hạ trước cho bỏ ghét.

Về sau, nàng mới khám phá ra sự thật, nhưng giờ, nàng chỉ biết đau cho số phận nàng thôi.

Hiếu trôi qua buồng thi vạn vật. Buồng này bên trong vắng hoe, nhưng ngoài cửa thí sinh lấp ló rất đông. Nàng tập vào đám ấy như chiếc lục bình lẻ trôi dạt bị bè lục bình bên bờ hút vô.

Vị giám khảo phòng này là một ông già mà thí sinh biết danh hay còn học trò nên họ sợ lão lắm. Họ càng sợ lão hơn vì thành kiến của lão đối với sự làm đom đáng. Lão xét đoán không vô tư được vì lão ghét đứa nào mặc áo đẹp, sửa tóc công phu, những trò mà lão cho rằng làm hại sự học vì phí thì giờ.

Lão ngồi đó ngáp vặt rồi nhìn các thí sinh đứng ngoài cửa bằng cặp mắt căm tức. Lão lắm bầm: “Được, nếu thế thì mình sẽ còn bất kỳ đứa nào để trả thù những giờ phút ngồi chết rục ở đây”.

Hiếu bụng bảo dạ: “Ông ấy đang cần thí sinh mình vào ngay chắc được cảm tình, ông sẽ hỏi dễ để khuyến khích tụi khác vào cho đông”.

Nghĩ thế nên nàng xâm xâm bước vào và đi lại ngay bàn giám khảo.

Buồng vắng hoe nên đôi guốc cao gót mới mua, nện lên nền gạch kêu bôm bốp. Tiếng guốc vang to quá khiến Hiếu sợ hãi, nhưng không sao bịt miệng không cho nó kêu được.

Ông giám khảo già dám nhìn thẳng cô nữ sinh đẹp này vì ông đáng ngoại cô, không sợ gì cả. Ông dòm xuống đôi guốc quay màu của cô rồi trề môi một cái. Chắc trong bụng ông nói: «Hồng, con bé này hồng, ngũ này thì có bao nhiêu thì giờ, để ra mà gọt móng tay chớ có học hành gì! Phải cho nó tổn mới được, có thế, năm tới nó mới thôi lo o bế mái tóc, và để tâm đến bài vở.

– Nói về sự cấu tạo của hệ thần kinh não tủy xem nào!

Trời ơi, làm sao có sự rủi ro như thế được! Đó là câu hỏi vạn vật mà các thí

sinh sợ nhứt vì chỗ này: từ não ở trên, chạy đến tủy sống ở dưới, có lu bù bộ phận trung gian, nào là tiêu não, hành tủy vân vân. Nhưng cái điểm bề óc không phải ở nơi đó. Nguyên trong các bộ phận ấy có một khối lền gồm chất trắng và chất xám. Tạo hóa đã chơi ác đối với học trò là có nơi thì đặt chất trắng ngoài chất xám, có nơi lại đặt chất trắng ở trong chất xám, thật là lộn xộn rồi nui còn làm sao mà nói cho đúng được ở khúc nào chất trắng bao ngoài, ở khúc nào chất xám bọc lấy chất kia.

Hiếu rưng rời giây lâu rồi đứng chết sững ra đó mà nuốt nước bọt.

Nội nhà chỉ có hai người khóc, mà họ khóc thầm nên mỗi người rơi lệ ngỡ chỉ mình họ là sầu đến thế thôi.

Bà Trung thấy hy sinh của bà từ mấy năm nay uống quá. Chưa bao giờ bà dám nhờ con phụ giúp công việc nhà lâu hơn mười lăm phút, trừ việc gánh nước mà bà không làm nổi.

Mặc dù gần hụt hơi với công việc, bà vẫn can đảm quán xuyến một mình, để con đủ thì giờ học hành. Hiếu là hãnh diện của bà trong xóm, hãnh diện với quê mẹ của bà. Bà có con gái làm việc trong ngạch Nhà nước bà sẽ khoe như vậy và họ sẽ thán phục, hạnh phúc của bà sẽ tăng thêm trước những lời khen đơm hơi hướng ganh tị của họ.

Giờ thì bà không còn mong được nghe nói:

– Cô ấy làm chánh ngạch à? Bảnh ghê!

Là vì nếu Hiếu không tìm được một chân thơ ký, một chân bán hàng thì ít ra nàng cũng phải ở nhà đỡ đầu tay chơn cho bà, bà đã yếu lắm rồi, chớ không còn đeo theo món xa xỉ phẩm là học thi được nữa.

Thầy Trung chỉ thờ dài khi nghe Hiếu đi xem kết quả về. Thầy đã an phận từ lâu với địa vị thấp kém của thầy, không còn tham vọng gì nữa cả, và cho con đi học chỉ vì thầy thấy trẻ con phải đi học, không làm sao khác được.

Nỗi lo âu của thầy gần gũi hơn: làm sao cho có một số tiền để đóng tiền trường cho Hiếu học một khóa đánh máy. Biết đánh máy, Hiếu như thêm một

sợi dây nơi cây cung của nó, tương đối nó sẽ dễ kiểm soát hơn.

Hiếu đã khóc. Những giọt nước mắt của nàng không có gì sâu thẳm cho lắm. Nàng khóc như một đứa trẻ đánh vỡ cái ly, làm gãy món đồ chơi, khóc vì bất kỳ mọi hư hại nào, dầu lớn dầu nhỏ. Nhưng khóc được một hơi, nàng bỗng so sánh phận nàng với phận bạn hữu nàng. Tại sao cùng một mức thông minh, cùng một mức cố gắng, lắm khi nàng còn cố gắng hơn chúng nó nữa là khác, mà chúng lại thành công ngay từ lần thi đầu, còn nàng thì mãi đến năm nay vẫn còn lớt tót theo sau?

Bạn đồng lớp với nàng, năm nay phần lớn thi tú tài I và đều đậu cả. Vài đứa bỏ đệ tam nên lại thi tú tài II và cũng đậu, sắp vào Đại học. Trong khi đó nàng

chỉ sẽ là một cô thơ ký đánh máy tồi tằm, mà chưa chắc đã kiếm được cái chân thơ ký đánh máy đó.

Càng nghĩ càng cảm tức số phận, nàng càng khóc nhiều và đây là những giọt lệ uất hận đầu tiên của một người con gái.

Tuy nhiên khi đặt đôi thùng trong đêm đó, gần lu nước, Hiếu bỗng nhiên nghe vui sướng lạ kỳ. Nàng vừa trút một gánh nặng, nói theo nghĩa đen, và vì thế mà nhớ lại rằng mình cũng vừa trút được một gánh nặng nói theo nghĩa bóng. Thôi, vĩnh biệt Đường tiệm cận, vĩnh biệt Cạnh huyền, vĩnh biệt Lỗ Mông-Rô nhé! Đêm nay, bắt đầu một giai đoạn mới trong đời nàng. Nàng sẽ sống đời người lớn.

Nữ sinh thích viết lưu bút mà trang lưu bút nào cũng than khóc, tiếc thương đời học sinh với mái trường xưa thân mến. Nhưng khi rời bỏ đời học trò, họ vẫn nghe thích như thường. Hiếu có phải là cô học trò lười, sợ học đâu, thế mà nàng vẫn sung sướng nhìn về đời sống người lớn tương lai, nó có những gì chưa biết và rất ham biết. Người lớn tiếc thương tuổi học trò là thành thật, nhưng học trò sắp làm người lớn mà nói chuyện luyên tiết là giả dối, nói nghe cho nên thơ chơi vậy thôi.

Đêm nay bắt đầu một giai đoạn mới trong đời nàng.

Nhưng sao không thấy đường biên giới nào cả giữa hai giai đoạn ấy? Hiếu ngạc nhiên hết sức. Lẽ nào mà một cái bước quan trọng đến như thế lại không có dấu hiệu nào cả trong không gian, thời

gian, trên người nàng. Nàng chỉ nghe hơi bản khoản đôi chút trong người thôi, bản khoản vì những lạ lùng của cuộc đời mà nàng sẽ gặp nay mai đây, nhưng không bản khoản quá, không cố tâm tìm biết quá như đã tìm biết những ẩn số trong đại số học.

Nàng còn nhớ năm ấy được mẹ may cho cái áo dài đầu tiên trong đời nàng. Mẹ đã nói:

– Con đã qua khỏi thời trẻ con rồi, và bước vào thời thiếu nữ đây.

Chiếc áo dài thiếu nữ ấy đã đánh dấu một thời. Lần này thì không có gì cả. Đáng buồn chưa?

Hiếu năm nhà được mười hai ngày, thay má đi chợ mỗi sáng và phụ mẹ nấu nướng chút ít (bà Trung rất cẩn thận về

miếng ăn của chồng con nên không dám giao phó tất cả cho cô đầu bếp tập sự ấy, cô ta chỉ được làm phụ bếp, nấu những món độn thôi, mà không được rớ đến các món chánh).

Đêm thứ mười hai ấy, giữa bữa ăn, thầy Trung báo tin mừng:

– Đã xoay xong đủ số tiền cho khóa học đánh máy của con Hiếu.

– Sướng a!

Lũ trẻ reo lên.

– Chị hai đánh máy thời dụng biểu cho tụi em!

– Im! Bà Trung hét. Chớ nó học trong sở ông không được sao?

– Đâu có được! Ai ở không đâu mà dạy nó, và ai có máy ở không đâu mà cho

nó học. Cái thứ mới học, chúng phá máy dữ lắm, chủ hăng họ cũng không ưa để con mình học trong hăng.

– Nhớ có lần ông nói muốn máy về nhà dạy nó kia mà.

– Phải, tôi có tính chuyện ấy, nhưng nghĩ lại thì không được. Hồi đó tôi đánh máy rừng, không có học với ai, theo phương pháp nào cả. Thuở ấy dễ tìm sở làm lắm, họ nhận mình mà không cần mình thạo việc, rồi thì đánh lốc cốc như gà mổ gạo với hai ngón trỏ thôi, hằng giờ mới xong một bức thơ thật ngắn, cũng chẳng ai rầy la gì.

Đời bây giờ khác, đánh máy như phi cơ phản lực mà chủ họ còn chê chậm, nên phải học cho có phương pháp mới mong làm việc cho kịp lúc với người ta.

Hiếu a, mai con đi chọn trường rồi ba cho tiền con đóng để học.

Cái tiếng “học” ấy, không làm cho Hiếu có cảm giác rằng nàng sống trở lại đời học trò. Học đây là học làm việc, học những bài cho người lớn, và nàng phấn khởi nôn nao lắm khi hay tin mừng này.

– Thừa ba, nàng hỏi, họ nói xong một khóa cũng chưa gọi là thạo được, phải không ba?

– Ủ, nhưng rồi ba sẽ đưa con vô sở của ba để tập việc cho nhuần tay. Con học thì ông chủ hồng ưa nhưng con tập thì được, vì người tập ít phá máy hơn, với lại người tập đôi khi cũng đỡ tay cho nhân viên trong hãng. Và biết đâu rồi ông chủ ổng cho con làm luôn trong ấy.

Hiếu ngạc nhiên hết sức khi để chơn đến trường. Học viên chỉ toàn phái đẹp. Hai tiếng phái đẹp ở đây thật đúng nghĩa vì trong ba mươi cô học viên, không cô nào xấu xí cả nếu họ không đẹp ghê hồn.

Cả ba mươi chiếc máy đều im tiếng một lượt và sáu mươi con mắt đều nhìn lên. Một địch thủ đáng sợ của họ vừa bước vào! Cả ba mươi cô học viên đều đâm ra lo lắng, thoáng nghĩ đến cuộc chen lấn về sau để giành một chơn thơ ký. Kẻ nào ngồi được trong văn phòng để lãnh lương hằng tháng không phải là kẻ thúc cùi chõ mạnh bạo, không phải là kẻ đánh máy dòn như pháo nổ, mà là kẻ có nhan sắc diễm lệ này đây; kẻ này nổi bật lên ngay mà không một chủ nhơn, không một trưởng phòng thơ ký, trưởng phòng bút toán nào phải do dự lâu cả.

Rồi ba mươi cái đầu lại cúi xuống nỗ lực ghê hồn với hy vọng mong manh luyện một ngón đánh thần tình thế nào mà đương đầu được với giai nữ kia.

Hiếu đóng học phí xong thì được chỉ bảo ngay, sau khi nhận lãnh một chiếc máy mà về sau này nàng mới biết nó nặng như xe bò.

... Xạch... xạch... xạch...

“Thối chí ôi! Sao mà các chị kia đánh nghe hay như cắc-chú bỏ bàn toán, còn mình lâu lắm mới hạ được một chữ như thế này!

... Xạch... xạch... xạch...

Hiếu vừa chọt vừa lắng nghe những điệu nhạc mê ly quanh nàng. Nói nhạc không phải là nói quá. Những người đánh giỏi họ đánh nghe có nhịp có nhàn và

mỗi cá tính tạo nên một nhịp điệu riêng biệt có thể nhắm mắt mà truy nguyên căn cước của người đánh máy bằng hai tai thôi.

... Xạch... xạch... xạch...

Hiếu ngượng nghịu liếc nhìn bạn đồng học hai bên nàng và bắt gặp họ cũng đang nhìn nàng mà mỉm cười, cái cười hiền lành đượm nhiều thương mến của những người chị ngậm ngùi nhìn cái vụng về của đứa em dại rồi nhớ lại những bước chập chững của chính mình.

Hiếu cũng cười, thông cảm với cảm tình mà họ dành cho nàng.

Chị bạn bên tay trái là một cô gái nước da đen thui, nhưng mũi cao, mắt có vẻ Âu châu lắm, chừng như là người Việt - Ấn. Miệng nàng rất có duyên vì

đôi môi mỏng cứ như liếng thoảng muốn nói cái gì.

Nàng nghiêng mình qua bảo bạn:

– Nghề chơi cũng lắm công phu, phải không bồ?

Hiếu rất khó chịu vì đó là một câu Kiều nói đến một cuộc tập sự không hay, đem vào đây, hóa ra bôi lọ nghề đánh máy.

Tuy nhiên nàng vẫn lịch sự cười và pha trò lại, giọng điệu móc lò:

– Chắc chị đã dày công phu nên mới sành đời đến thế?

Cô lảng giềng tím mặt, nhưng chỉ có mấy mươi giây qua là cô ta bình thản và tươi tỉnh trở lại được như thường. Cô lại mỉm cười và nghiêng qua để nói nữa.

– Tôi không giận bồ đâu. Mấy năm trước tôi cũng như bồ vậy, và mong bồ có được cái thuần túy trong trắng như vậy mãi.

Cô lảng giềng bên phải lại nghiêng qua nói:

– Bà đừng có nghe con dịch tể đó. Nó nói gì với bà?

– Không, chỉ nói chuyện nghề nghiệp thôi.

– Bà có làm qua chỗ nào chưa?

– Chưa!

– Cảm thương chú lính mới điên, đánh như rùa chạy, lương tiền, kiếm sao ra!

Cả hai cười xòa vì câu ca dao biến tứ ấy.

- Bà ở gần đây hay xa?
- Xa lắm, trên Tân Định lận.
- Đi xe đạp hay xe buýt?
- Xe đạp.
- Cũng khá mỗi chun, nhứt là khá bực mình trong các chuyến đi về, trùng vào giờ tan sở.
- Ủ, giờ ấy xe nhiều lắm!
- Không phải chỉ có thế. Bực mình là những lần bị đèn đỏ chặn ngõ đón truông rồi bị mấy thằng trêu nó tán.

Quả Hiếu đã ra khỏi đời học trò. Học viên ở đây không nói chuyện học mà toàn nói chuyện đời không mà thôi. Và thích quá, họ có thể thả cửa nói chuyện mà không sợ thầy la rầy quở mắng. Tuy thế, họ vẫn cặm cui học tập, ít ai nói với

ai cái gì! Họ là người lớn chính ở chi tiết ấy.

Hiếu cũng đã thành người lớn trong chốc lát. Cái ý nghĩ rằng mỗi phút bỏ học, là một số tiền khó kiếm bị lãng phí, cái ý nghĩ ấy bỗng cầm tay nàng lên và những ngón thon thon của nàng nện lên phím tròn của chiếc máy.

... Xạch... xạch... xạch...

Mặc dầu được chỉ dẫn rành mạch về phương pháp mười ngón, Hiếu vẫn quên và chột bằng hai ngón trở như gà mổ gạo, y theo bản năng của những người đánh máy thuở máy đánh chữ mới được sáng chế!

... Xạch... xạch... xạch...

Áo trắng, áo xanh, áo đỏ, áo vàng, áo bông to, áo bông nhỏ, áo hồng, tóc thề,

tóc gióc bín, tóc lộn to, tóc lộn nhuyển, tóc gạc-xon, mặt lo âu, mặt thanh thản, mặt nhí nhảnh, mặt nghiêm trang, bao nhiêu con người ấy đều găm đầu trên bàn phím, mong sẽ kiếm được bát cơm mà khỏi phải dầm mưa gánh bột khoai hay dang nắng đẩy những xe nước mía.

Hàng ngàn phụ nữ sẽ bị cột suốt đời vào chiếc máy như ngày xưa họ bị cột vào lưng ông Táo, không kém cũng chẳng hơn, và may ra một vị hoàng tử đẹp trai nào đó sẽ nâng một cô đánh máy trong hàng vạn cô, lên địa vị bà hoàng.

... Xạch... xạch... xạch...

– Phím ngà, dùi dặt tay tiên!

Hiếu giật mình ngẩng lên thì mới hay người vừa đọc câu Kiều nhại ấy là cô bạn láng giềng đen khi nãy. Cô ta thêm:

– Không biết tay cô Kiều ra sao, chớ tay bồ quả thật là tay tiên. Nãy giờ tôi cứ rình xem lên mười ngón tay của bồ lướt qua trên phím. Bồ đánh dương cầm thì thôi... tuyệt diệu, bởi vì ở đó mới thật là phím.

Cô bạn xách giỏ trên tay, làm Hiếu chợt nhận ra rằng đã mãi giờ học và tất cả học viên đều chọn rộn sửa soạn ra về.

Lời khen vừa rồi vượt ve tự ái của Hiếu, nên xóa được ác cảm khi nãy đối với cô Việt - Ấn.

– Về hả chị?

– Ủ, hết giờ rồi. Bà ở đâu?

– Tân Định.

– Đường nào?

– Yên Đỗ.

– Hay lắm. Tôi ở Hòa Hưng. Ta cùng đi với nhau cho vui chơn rồi chia tay nhau tại Công Trường Dân Chủ.

Thật là may mắn cho Hiếu. Tuy họ không ở cùng khu với nhau, nhưng như vậy cũng đỡ buồn được một thôi đường rất lớn.

Hiếu rút giấy ra và cô láng giềng nói:

– Bồ đánh mạnh tay lắm đấy nhé. Còn mới ai cũng thế, nhưng mà phải biết sửa tánh. Đánh mạnh chỉ làm cho ta mau ho lao và làm cho ống cao su mau nát.

Hiếu đã đứng lên và đôi bạn ra ngoài cùng một lúc với toàn thể lớp học.

Không biết vì lý do nào mà hầu hết các trường dạy đánh máy chữ ở Sài Gòn đều qui tụ chung quanh chợ Thái Bình, ở

hai con phố Cống Quỳnh và Phạm Ngũ Lão.

Trước khi chia tay, họ đứng trên vỉa hè đường Cống Quỳnh trước trường, để nói với nhau năm ba câu chuyện. Vỉa hè bị con đường mở lớn, lấn ép chỉ còn rộng bằng bàn tay xòe thôi.

Cô gái Việt - Ấn tự giới thiệu với Hiếu:

- Tôi là Hoàng, còn bà?
- Hiếu, Nguyễn thị Hiếu.

Tức thì Hoàng la to lên:

- Các bồ ơi, bồ mới có tên Hiếu đấy nhé.

Vì vỉa hè hẹp, mà đường thì đông đúc xe cộ, họ không dám xuống đó, nên đứng ở trên thành một hàng dài, Hoàng

phải hét lên như vậy những người ở mút đầu hàng mới nghe.

– Hoan nghinh bồ mới.

– Chào thân ái chị Hiếu.

Họ chia tay nhau và Hoàng và Hiếu đạp xe qua khỏi chợ Thái Bình.

Đến trước nhà thờ Huyện Sĩ, đường vắng, họ đi hàng hai và Hoàng tâm sự ngay:

– Tôi gốc Chà, như bồ đã thấy...

Không biết Hoàng dễ cởi mở hay là vì muốn tự thú nguồn gốc tức thì dễ gây cảm tình hầu xóa những ý nghĩ không hay mà Hiếu có thể có về nàng.

– ... hồi tôi còn bé, thiên hạ kêu tôi là con Bi, Bi là danh từ của ta, để đặt chung

cho tất cả mọi người Ấn Độ trẻ tuổi, bồ biết chứ?

– Biết.

– Lớn lên, tôi đi học, không có giấy khai sanh. Thầy tôi thương tình, đặt cho tôi tên và họ. Thầy đặt là Nguyễn thị Huỳnh. Nguyễn là cái họ phổ thông của Việt Nam ta, còn...

Tự nhiên Hiếu nghe thương bạn ngay do cái tiếng “ta” cảm động ấy, Hoàng biết nguồn gốc của mình nhưng quyết tâm theo Việt nên mới dùng tiếng “ta” ấy.

– ... còn Huỳnh là vàng. Bồ có biết tại sao ông lại đặt tên tôi là Vàng hay không? Người Ấn Độ thích ăn cà-ry, mà cà-ry màu vàng. Dầu sao tôi cũng cảm ơn ông đã biến danh từ Vàng ra Huỳnh, kín đáo hơn, nhờ bí hiểm hơn.

– Rồi sao bây giờ lại là Hoàng?

– A, Huỳnh hay Hoàng cũng thể thôi, mà Hoàng thì nghe hay hơn, nên thơ hơn.

Đôi bạn cười với nhau và thắng xe lại vì bị kẹt đèn tại ngã tư Hồng Thập Tự, Lê văn Duyệt.

Mặc dầu đường đã đông xe cộ, họ cứ đi hàng hai theo tạt xấu bất trị của bọn trẻ tuổi, Hoàng hàng trong Hiếu hàng ngoài.

Sau lưng họ, đủ cả các thứ xe nối đuôi nhau mà chờ một sự thay đổi màu sắc, hình ảnh trung thực của cuộc đời, dưới một hình thức mới: con người tiến tới hay dừng chân đều nhắm vào màu sắc của thời cuộc cả.

Sát lưng họ là hai chiếc xe hơi và một chiếc xích-lô máy. Nhưng xe đạp lại lợi dụng ưu thế gọn ghẽ của nó mà len lỏi vượt lên, và một người con trai dừng lại bên trái Hiếu, đứng thành hàng ba, sánh với hai người con gái.

– Chị học trường nào chị?

Anh con trai hỏi ngay khi vừa chống chơn xuống đất, như là đã quen đâu với Hiếu từ lâu rồi. Hiếu toan trả lời thì Hoàng đã hót trước:

– Đền đồ!

Nàng nói hai tiếng đó với anh con trai ấy, và Hiếu thấy anh ta mỉm cười hỏi lại:

– Thật không? Mà có phải chuyện của chị đâu.

– Đèn đỏ và chấm hết, không cần phải cắt nghĩa lời thôi.

– Vậy à! Vậy thì thôi.

Trong khi anh con trai cụt hứng, tiu nghỉu chống chơn chờ đèn thì Hiếu bần khoản hết sức, không hiểu hai người họ nói với nhau cái gì, và không hiểu sao Hoàng lại ngăn cản nàng đáp lời anh con trai có bộ dễ mến ấy.

Đèn vàng đã phụt, dòng suối bị ngăn, không chờ được nữa, bắt đầu từ từ chảy.

– Rướn tới rồi vào hàng trong!

Hoàng nói bằng một giọng ra lệnh và Hiếu riu ríu vâng lời bạn. Bấy giờ họ vẫn tiến theo hàng hai mà lần này thì Hoàng chạy bên ngoài, nàng nói:

– Bồ thật thà, đi ở ngoài tụi nó tán bồ, nên tôi phải bảo vệ bồ mới được.

– À, ra vậy. Còn gì mà đèn đỏ?

– Đèn đỏ có nghĩa là bồ là một đám đất cấm, trái tim không còn rảnh rang nữa, nó phải dừng bước, nếu lướt tới càn là tôi thối còi phạt ngay!

– Nhưng tim tôi có...

– Biết vậy, nhưng phải nói như tôi, nó mới chịu im chớ.

À, thì ra đây là cuộc đời, một phía mặt của cuộc đời, mà nàng vừa được biết. Thì ra, có những trái tim đeo đèn đỏ, có những trái tim đeo đèn xanh, và công dụng của những lồng đèn giả thật bất ngờ: rảnh rang mà huơ đèn đỏ lên, thiên hạ cứ phải nể mà tránh đi và vườn hoa có chủ mà lại chớp đèn xanh thì ngựa xe như nước sẽ đua nhau tiến đến.

Ước lệ thay, mà đèn tình cảm không diễn tả đúng chút nào thực trạng của những con tim.

Hiếu thán phục người bạn mới này hết sức. Nàng có vẻ oanh liệt lắm, và Hiếu cảm nghe sung sướng mà được bạn che chở cho. Hoàng nói tiếp:

– Mấy năm trước tôi cũng khờ khạo như bồ nên bị tụi nó ăn hiếp dữ quá, giờ thì đổ đũa nào mà dám rở tới chị hai nó.

– Chị bánh lắm!

Tự nhiên Hiếu đổi lối xưng hô, và tiếng chị mà nàng dùng, không phải là tiếng chị lịch sự. Nàng tôn Hoàng làm chị thật tình, một người chị đủ bản lĩnh bảo vệ nàng.

Bấy giờ họ đã tới Công Trường Dân Chủ. Một chị nhân viên hỏa xa xách cò

đỏ chạy ra giữa đường chặn xe lại, vì thế mà Hoàng cùng queo vào đầu đường Yên Đỗ với Hiếu rồi đôi bạn xuống xe tại đó.

Hoàng cầm lấy tay bạn trong một cử chỉ thương yêu, và ngang nhiên nhận sự suy tặng của bạn mà rằng:

– Và chị quyết bảo vệ em cho đến khi nào em hết ngơ ngác trước cuộc đời.

– Cám ơn chị.

– Em nè, năm xưa chị bị mặc cảm da đen, chị khổ sở lắm. Nhưng giờ thì hết rồi. Chị biết ra thì đàn ông và con trai họ đã thay đổi sở thích, chuộng vẻ đẹp muôn màu, da trắng thì họ ưa mà da đen họ lại càng ưa hơn. Giờ thì chị làm xếp sòng trong nhiều đám chớ không phải nép mình tủi hổ như trước. Em trắng, chị đen, ta sẽ là một cặp bài trùng làm chúa tể đất Sài Gòn này.

Hiếu cười:

– Nhưng em ngu lắm, làm chúa ai được.

– Ấy, có chi, lo gì.

– Chị à, chị thôi học năm nào?

– Lâu lắm. Chị đâu có học trung học như em, chị chỉ lên lớp nhứt rồi thôi.

– Vậy à? Té ra chị đã sống...

– Phải, chị đã sống đời người lớn từ sáu bảy năm nay.

Đôi mắt đen huyền và tròn vo của cô gái Việt-Ấn nhìn Hiếu một cách ranh mãnh và nài nỉ cười, bày ra hai hàm răng trắng như thạch cao.

– Em đừng có hoảng lắm. Chị đã sống đời sống người lớn nhưng chị che chở cho em giữ sự ngây thơ được lâu

chùng nào hay chùng nấy, chớ không lôi cuốn em theo chị đâu.

Xe lửa đã qua khỏi đó từ lâu và bao nhiêu là dòng nước đã hết tràn ứ, tuôn chảy lưu loát như thường.

– Thôi tạm biệt, chiều sẽ gặp lại nhau.

Đời sống người lớn! Không, Hoàng không biết sự thật trong lòng Hiếu. Nàng đang nô nức muốn sống đời sống ấy, chớ không sợ nó như Hoàng ngỡ. Hay là Hoàng không ngỡ gì hết, hơn thế, nàng vẫn biết sự thật, vì nàng đã sống qua đoạn đời ngây thơ ấy. Nhưng nàng cứ bảo vệ bạn vì thấy sống sớm quá, chẳng lợi ích gì cả.

Lần đầu tiên trong đời Hiếu, nàng biết một người con gái đã sống! Mẹ nàng đã sống, những người cô, người dì của

nàng đã sống. Bao nhiêu người đàn bà khác quanh nàng đã sống, nhưng nàng không thấy đó là một sự lạ, và họ không phải là những người hay ho đối với nàng.

Chỉ có cô gái Việt-Ấn này đây mới là cái ảo ảnh mà nàng nhìn say mê như trẻ con nhìn mống trời. Đã là người lớn rồi thì không còn gì hay ho nữa cả. Hoàng là con gái mà sống đời sống của người lớn, cái mới là quyến rũ.

✱

Hiếu đi xe đạp từ Công Trường Dân Chủ lên đến chợ Hòa Hưng, tốn gần một tiếng đồng hồ. Đó là khúc đường kẹt xe nhứt trong đô thành. Được cái là qua khỏi chợ rồi thì đỡ nghẹt nên nàng đạp khá mau.

Hiếu lên đây lần thứ nhứt, đi theo sự chỉ dẫn cận kề của Hoàng hôm trong tuần. Nàng đã xin phép cha mẹ ở với Hoàng suốt ngày chúa nhứt hôm nay tại nhà Hoàng theo lời cô gái Việt Ấn mời lúc nàng tới chơi nhà Hiếu.

Tới ngã tư ông Tạ, Hiếu quẹo qua tay mặt và bắt đầu xem lại bức họa đồ Hoàng vẽ cho hôm nọ. Qua khỏi những dãy nhà đông đúc gần sát mặt đường Hiếu mới gặp thiên nhiên mong ước mà Hoàng đã khoe và nàng đã thềm: vệ đường cỏ mọc xanh rì như đường nhà quê, trên vệ đường có trồng cây bóng râm mát và hai bên đường những sở cải minh mông xa và sâu trong ấy, đây đó đứng co ro vài nếp nhà lá xám xịt.

Hoàng nó vẽ họa đồ tỉ mỉ lắm nên dễ nhận hết sức. Vả lại, nó đang đứng tuổi cải gần đường thì khỏi phải xem dấu vết

nào khác nữa mới tìm ra nhà nó.

– Hello!

Cái tiếng Hello ấy là tiếng của Hoàng thường dùng để gọi bạn đằng xa, và cô Hiếu thật thà, nhút nhát nay lại dùng nó trong một buổi mai vui tính.

Nghe kêu, Hoàng ngẩng đầu lên, nghe răng cười và hét:

– Good morning, vô đây!

Hoàng mặc quần vải đen, ống quần vo tròn lên tới bắp vế. Hai chơn nàng như chơn của những pho tượng đồng đen tạc các nữ thần Ấn Độ.

Thấy bạn trở mắt nhìn nàng, Hoàng cười nói:

– Chị biết em ngạc nhiên về cái gì.

– Em ngạc nhiên về cái gì? Chị đoán thử xem.

– Một cô gái ăn diện có hạng, tuy da đen nhưng đẹp cũng có hạng, ngồi đánh máy ngoài Sài Gòn, có vẻ sang trọng lắm, khác xa không biết bao nhiêu cô gái mặc vải đen, xắn quần đi tưới cái phải không?

Hoàng vừa nói vừa đặt xuống đất đôi thùng mà từ hông chĩa ra hai ống trúc dùng làm vòi tưới. Hiếu làm thinh không đáp, Hoàng không cần gạn hỏi bạn thêm gì. Nàng ngồi trên chiếc đòn gánh gác qua hai thùng rồi nói tiếp:

– Em chưa thấy chớ nhiều cô gái đẹp bằng mười chị, đẹp hơn em nữa kia...

– Em mà đẹp gì...

– Hứ, em đẹp đến chị cũng bắt mê em. Ủ, họ đẹp hơn em nữa kia, và họ

sang trọng như nàng công chúa, thế mà họ ở trong những xóm nhà mà vừa mới để chơn vào, người ta muốn thối ngược trở ra...

– Sao lạ quá vậy chị?

– Ủ, ông trời xếp đặt lạ như vậy. Chị nói chưa hết câu. Trong khi đó thì trong nhiều biệt thự, nhiều tiểu thơ lại xấu như ma. Thôi đi vô nhà chơi, chị giới thiệu em với ngoại.

Bà ngoại của Hoàng, chưa già lắm, chỉ trạc sáu mươi thôi, và còn rất sôi với cái tuổi của bà.

Có lẽ Hiếu là người bạn học độc nhất mà Hoàng lòi được về nhà, nên bà ngoại mừng rỡ rít và hãnh diện vô cùng.

Một người đồn bà nghèo khổ quá đến đổi gả con cho một người Ấn Độ

nghèo thì chắc chắn không bao giờ được hân hạnh tiếp khách sạch sẽ cỡ cô nữ sinh hôm nay.

Bà cuống cuống lên, muốn thân mật với khách của cháu, nhưng lại sợ mình không xứng đáng thân mật với nó, muốn vốn vã, nhưng lại sợ người ta ngượng rồi phải tủi thân.

– Thừa ngoại, con đến thăm ngoại.

Không hiểu sao Hiếu lại xưng hô như vậy, vì thật ra nàng chưa thân lắm với Hoàng. Có lẽ giúp cho bà cụ hết mặc cảm.

Bà cụ cảm động đến ứa nước mắt và quả nhiên được mở lòng, bà tuông ra với Hiếu tất cả thương yêu dành riêng cho Hoàng. Và lo món ăn là dấu hiệu thương mến lớn nhất, rõ rệt nhất của các cụ đối với con cháu. Hoàng nói:

– Giờ thì ngoại vùi đầu vào bếp, không còn gì nói nữa với ta. Em theo chị trở ra vườn, chị tưới nốt liếp cải cuối cùng.

Ra tới sân, Hoàng quảy lên vai đôi thùng có vòi tưới nước rồi chậm chậm so bước với Hiếu, nàng vừa đi vừa kể:

– Trước chiến tranh mà ngay cả sau này, đến cho những năm 1953 – 1954, từ ngã ba Ông Tạ vào đây là hoang địa, đồng rộng minh mông. Nghe như là ngày xưa ba của chị làm nghề nuôi bò sữa nên mới ở đây, một là có cỏ cho bò ăn, hai là gần Sài Gòn để bán sữa.

Ba chị chết đi rồi, má chị vẫn tiếp tục nghề bò sữa ấy mãi cho đến năm chị lên bảy, má chị lại nối gót theo ba chị, bà ngoại mới dẹp cái nghề mà bà không thông thạo.

Em nè, em có tưởng tượng được những cay đắng của một đứa con gái của một người Chà nghèo nàn hay không?

Gương mặt thường xuyên vui tươi với nụ cười hóm hỉnh thường trực trên môi ấy, bỗng nhiên lại trong niềm căm hận dồn ép lâu ngày vừa chỗi dậy, và cô gái Việt-Ấn ném mạnh đôi thùng xuống nền đất ẩm ướt đen như có trộn than cà nhuyển trong ấy.

Hiếu sợ hãi vì vừa thoáng thấy tất cả sự man rợ nổi loạn, sự man rợ của một dòng máu da đen thuộc một nền văn minh ngàn năm bí hiểm. Đoán được tâm trạng của bạn, Hoàng tươi cười nét mặt và dịu giọng nói:

– Không em, chị không có ý định trả thù. Bây giờ chị yêu đời lắm, vì được đời ưu đãi chị.

Giọng vẫn còn run run vì kinh sợ chưa hết, Hiếu chỉ cái giếng và bộ máy cần vọt gần đó hỏi:

– Ở đây giếng sâu lắm hả chị?

– Không, từ mặt đất xuống đến mặt nước chỉ có hai sải thôi.

– Nhưng sao lại phải dùng cần vọt?

– Vì lười. Em nên biết rằng dân của các đô thành lớn, cho dầu là dân ngoại ô xa, lười lắm, thích nhờ máy móc hơn là nhờ sức mạnh của các bắp thịt.

Trong khi Hoàng cho cần vọt làm việc, Hiếu đứng trên những chiếc vỏ sò nạm cần mô đất quanh miệng giếng cho mặt đất ở nơi đó đỡ nhầy nhụa bởi vì úng nước thường xuyên. Nàng hỏi bạn:

– Nghề cải có có đủ sống không chị?

– Đủ sống, nhưng phải vất vả như thế này. Nhưng sáu tháng nữa, chủ đất sẽ lấy đất lại, bà ngoại và chị không biết lấy gì mà sống đây.

Hoàng cười, khoe tròn hai hàm răng thật đều và thật trắng ra:

– Chủ đất là đồng bào của chị ở ngoài Chợ Cũ é, mà đồng bào của chị thì em dư biết cái khắc nghiệt về tiền nong, về đất cát của họ rồi.

Hiếu cứ băn khoăn về kế sanh sống tương lai của bạn nàng, và suốt buổi tưới cải, nàng chỉ bước theo bạn, trí nhơ mãi ý nghĩ về bước khó khăn mà bạn nàng sẽ gặp.

– Rồi chị làm sao?

Để thoát khỏi ám ảnh, Hiếu hỏi như vậy.

– Làm sao cái gì?

– Làm sao mà sống?

– Bà ngoại đang xin làm gác-dan, một nghĩa địa tỉnh bên kia đường.

– Nghĩa địa tỉnh là nghĩa địa gì?

– Khu này là khu nghĩa địa của người Ăng-Lê, nghĩa địa của Trung-Việt, 21 nghĩa địa của hăm một tỉnh của miền Nam. Nếu bà ngoại làm gác-dan được bên ấy thì bà ngoại sẽ nuôi gà, còn chị thì đi làm, kiếm thêm chút ít. Lát trưa, chị sẽ đưa em đi viếng nghĩa địa này.

Hoàng đã xong công việc và đôi bạn lại vào nhà. Nhà bà ngoại Hoàng rộng được hai căn và một cái chái nhỏ dùng để nấu ăn. Tuy nói là hai căn, nhưng bề ngang chỉ có bốn thước thôi và sáu sáu thước. Bàn thờ, chõng tre và võng: từ khi

trong nhà chỉ có bấy nhiêu đó thôi.

Hiếu đề nghị:

– Ta xuống bếp phụ nấu ăn với ngoại nè chị.

– Ngoại không cho đâu. Vả lại cũng chẳng phải nấu nướng gì cho nhiều. Ngoại làm thịt gà nhà, rô-ti cho mình ăn thì chỉ phải lo có một món thôi, ngoại muốn cho chị rảnh tay để tiếp em trọn ngày.

Đôi bạn cùng nằm trên chiếc võng bao bố mắc ở hai đầu cột. Sức nặng của hai cô gái đang lớn lên, làm cho cây gỗ của cả giàn sườn nhà kêu răng rắc và khi Hoàng đưa võng thì cả nếp nhà bị lung lay. Hiếu hoảng sợ dợm bước xuống.

– Cứ nằm đây, không sập đâu mà lo. Nhưng rủi có chết thì chết chung chứ gì.

Hoàng vừa nói vừa ngồi dậy, chồm qua hun lên má Hiếu nghe đánh chụt một cái, khiến Hiếu then đỏ cả mặt mày.

– Ngọt như đường phèn!

Hoàng nói rồi cười ngất khi nhìn thấy bạn nàng mắc cỡ đến không dám ngó nàng nữa. Nàng véo nhẹ má của Hiếu và nói:

– Thấy ghét lắm, em càng xấu hổ, trông càng đẹp hơn lên và càng dễ mê hơn lên. Anh trai nào được em thì sung sướng nhứt thế gian. Yêu cái sắc đẹp của em mới là đáng yêu bởi vì em thơm, em ngọt còn yêu chị thì...

– Chị cũng đẹp lắm chứ!

– Nhưng em ngọt thanh tao như bột khoai bún tàu, còn chị, nếu có ngọt, chỉ

ngọt như bánh ích lá gai đường hạ mà thôi.

Hiếu nắm lấy tay bạn để tỏ lòng thương mến và thương... xót. Hoàng hiểu được những ý nghĩa của cái nắm tay ấy nên cười nói:

– Em khỏi phải tội nghiệp chị, vì trên đời này cũng nhiều người ưa bánh ích lá gai đường hạ lắm. Chị không nghèo túng ở mặt tình cảm đâu. Còn trái lại nữa. Chị được họ sẵn đón cho đến đổi chị rồi trí không biết làm sao mà chọn.

Hiếu nghe mê những lời khơi mào cho câu chuyện người lớn mà nàng khao khát biết. Tuy nhiên, nàng xấu hổ không dám hỏi tới nữa. Hoàng nín lặng một lát rồi tiếp:

– Chị đã nói với em là sở thích của người đời nay thay đổi, họ hết ưa con gái mình hạc xương mai và da trắng một màu trắng bịnh hoạn, và phần lớn đàn ông con trai đã bắt đầu biết thưởng thức vẻ đẹp rắn chắc của một sức khỏe dồi dào. Chị nói thêm điều này em đừng có buồn nôn nhé! Hãy níu lấy chị kéo hoảng quá, ngắt xỉu bây giờ!

Nhưng Hoàng chỉ cười thôi mà chưa chịu nói, nàng ẹo cổ mà cười, ngửa cổ ra mà cười,. Lâu lắm nàng nín được.

– Mấy năm trước chị cũng ngây thơ như em bây giờ và trông vẻ ngơ ngác của em chị bùi ngùi nhớ lại cái ta của chị thuở đó quá. Em nè, đàn ông con trai bây giờ họ thích phụ nữ lẳng và họ tin rằng nước da đen của chị, đôi con mắt Ấn Độ huyền bí của chị, tấm thân chắc nịch của chị là dấu hiệu của tánh cách mà

chị vừa nói lên ra hồi nãy và không dám lập lại thường lắm, sợ em nhòm.

Có phải chẳng đây là con nữ quý trên đầu đường đời của Hiếu? Hiếu rợn người lên và nhìn mớ tóc quăn tự nhiên, nhìn nước da nâu sậm, đôi môi dày của Hoàng.

Nhưng nàng đã bị bùa mê thuốc lú rồi, không sao rút ra được khỏi tay của Hoàng nữa bởi vì nàng rất ham nghe để hiểu biết chuyện đời còn hoàn toàn bí mật đối với cô học trò mới lìa khỏi mái trường.

Sợ và nhòm, Hiếu vẫn tự nhủ cho an lòng là nàng sẽ học kinh nghiệm của Hoàng mà không để cho Hoàng lôi kéo. Như vậy chỉ sẽ được khôn ra thôi chứ chẳng mang hại đâu mà lo. Vả Hoàng đã nói là sẽ bảo vệ nàng kia mà! Biết đâu nó

chỉ hư thân nó mà lại quyết giữ gìn cho người bạn mà nó thương.

Hư thân! Phải, tuy Hoàng chưa gởi gắm tâm sự gì cả, tuy Hoàng chưa tiết lộ bí mật về đời sống của nó, Hiếu cũng thừa biết rằng Hoàng đã kinh nghiệm về con trai. Một cô con gái, cho dầu thiếu giáo dục bao nhiêu, cũng vẫn ngại mồm, ngại miệng, không dám ăn nói bạo tợn như Hoàng.

Hoàng ưỡn ngực lên nói:

– Có kém Ma-Ri-Lin chút nào đâu. Nếu chị muốn thì...

– Nhưng...

– Nhưng chị không muốn. Chị chỉ mong lấy chồng, một người chồng khá giả để thoát cảnh khốn khổ của chị, để bà ngoại đỡ cực vài năm trước khi theo

ông, theo bà, nhưng không biết có được hay không. Lũ nó thích chị là khác, còn cười chị lại là một chuyện khác nữa, xem chừng thì dường như không từ mặt nào có gan cười chà lai cả. Cái số của chị giá chồng mà.

Hoàng nói tới đó rồi ngồi dậy ôm Hiếu mà cười ngất một hơi. Hiếu không hiểu gì hết nhưng cũng không nín cười được vì Hoàng nằm trên ngực nàng khiến nàng buồn buồn rất khó chịu.

– Em có biết giá chồng là gì không?

– Giá chồng là góa chồng, nói theo giọng quê dốt, và nói theo nghĩa rộng là không lấy chồng được.

– Trật lệt, giá chồng là... giống chà, nói lái đó mà.

Đôi bạn cười xòa.

– Bi ơi! Xuống bà mượn cái này!

Hoàng dạ một tiếng rồi bỏ chân xuống đất. Khi nàng rời khỏi vũng, hai đầu cột mắc vũng bị sức nặng kéo chum đầu lại nẩy giờ, dang ra, nếp nhà lại lung lay như sắp sập đến nơi.

Thì ra ở nhà, Hoàng vẫn được gọi như thuở bé: con Bi.

Ở nhà là con Bi, xắn ống quần, gánh nước, tưới cải, nhưng ra đường nếu không thấy màu da, là một trang giai nhân tuyệt sắc với gương mặt Âu Châu, với một thân hình của các minh tinh chiếu bóng.

Nhưng tâm hồn của cô gái kỳ dị này không biết thế nào. Hiếu vừa nghe sợ, vừa nghe mê, như con nhái sợ con rắn mà vẫn cứ riu riu nằm im cho rắn tấp.

Hoàng gọi giật ngược:

– Hiếu ơi, xuống chị chỉ cái này, mau lên kéo trề.

Hiếu bỏ guốc chạy đúi đúi và khi xuống đến nơi nàng thấy Hoàng đang đè cổ một con gà giò, lấy dao ăn trầu của bà ngoại mà cửa cổ nó: con dao bữa cau dùng lâu ngày nên hết bén, Hoàng cứ cửa qua cửa lại mãi mà không đứt khiến Hiếu rùng mình bùm mặt.

Hoàng cười ngất và nói:

– Chị sẽ cửa cổ bọn đàn ông con trai như thế này nếu chúng nó hại chị.

Hiếu rú lên một tiếng rồi đâm đầu chạy mất.

– Con dịch, sao mấy lại nhát nó làm gì?

Bà ngoại mắng Hoàng rồi chạy ra sân tìm Hiếu. Bà bắt gặp cô gái hiền lành này đang lấy một cọng rác thả trôi trên mặt nước vũng để cứu một bầy kiến sắp chết đuối.

Bà ngoại bấy giờ đã dạn ra, dám vịn vai của Hiếu và nói:

– Con giống ngoại lắm. Ngoại cũng không dám cắt cổ gà. Con Bi thì cái gì nó cũng dám hết. Thuở bé, nó hay bóp chết ngộp những con thằn lằn nào rủi ro lọt vào tay nó.

– Ngoại ơi, rồi đây ngoại!

Nghe Bi kêu, bà ngoại trở vào nhà và Hoàng tự ra sân. Cô đao phủ này kéo bạn mà rằng:

– Ta đi qua bên này xem nghĩa địa, đợi ngoại nướng thịt gà rồi tụi mình về xức.

Thật ra, nghĩa địa các tỉnh không đủ hăm mốt cái như Hoàng đã nói. Có vài tỉnh, dân họ chết, không biết chôn ở đâu chẳng hạn như tỉnh Bình Dương và Phước Tuy.

– Nè, bà ngoại xin làm gác-dan nghĩa địa này!

Hoàng chỉ nghĩa địa của dân tỉnh Biên Hòa, chỉ mới lập ra độ năm năm thôi, rồi tiếp:

– Ở đây còn đất trống nhiều, qua Tết có thể trồng bông thọ, bông mồng gà kiếm thêm chút ít.

Cả hai vào nghĩa địa. Người gác-dan cũ sắp thôi việc ở đây, và hai vợ chồng

hắn ngồi bó gối trước nhà chớ không hoạt động gì cả. Hoàng nói nhỏ với bạn:

– Anh chị ấy thú thật rằng từ nhỏ đến lớn họ chưa hề để chân ra ngoài Sài Gòn lần nào cả. Họ không ý thức chút nào về lối sống ngoài ấy nên không tham vọng lớn, nhờ vậy mà họ hạnh phúc được với sự nghèo nàn của họ. Chị em mình cũng nghèo, em có hơn họ thì có chớ chị thì không. Nhưng mình đã trót ý thức, nên nhiều ham muốn. Mình khổ lắm phải không em?

Hiếu chỉ làm thinh, vì nàng chưa thấy rằng nàng khổ. Nàng đang khám phá cuộc đời, thấy có tươi đẹp. Nhưng chưa bị ham muốn dày vò.

– Em nè, Hoàng lại nói, mặc dầu chịu được cảnh lam lũ này, chị vẫn mộng làm chúa ngoài kia, và chị thể sẽ thành

công. Em thì khác, chị không thể sống vừa chùng như em hay như phần đông con gái khác được. Chị bị lép vế thiên hạ về màu da, về nguồn gốc của chị thì phải làm chúa hay làm tôi mọi chứ không mong được một đời hơi hơi khá giả, làm vợ thầy ký, thầy thông như ai.

Về sau, em sẽ nhớ đến buổi nói chuyện của ta hôm nay, và chùng đó, hoặc là em sẽ thán phục chị thành công hay em sẽ ngậm ngùi thương người bạn cũ cứ sống tối tăm trong này, không dám chường mặt ra vì đã chiến bại trên đường đời.

Một chiếc máy bay, lượn sà sà gần ngọn cây, tiếng máy nổ rền vang dội một góc trời, khiến Hiếu sợ hãi cứ dợm chui đầu trốn đầu đó.

– Em sợ đủ thứ như vậy làm sao mà đi đến nơi đến chốn được trên con đường sống nhiều chướng gai; ở đây gần sân bay, nên tàu bay nó sà sà như vậy mỗi ngày mấy bận, không có sao đâu. Thôi về ăn cơm.

Hai người bạn gái băng ngang qua đường, và Hoàng hỏi:

– Bác có tìm cho em được chỗ làm nào chưa?

– Chưa.

– Dầu sao em cũng có bác. Chị trợ trợ một mình... Nhưng chị sẽ tìm được chỗ làm, bằng cách bán công rẻ mạt. Chị chỉ đòi 500 đồng lương mỗi tháng, lẽ nào họ không cho.

– Năm trăm đồng? Rồi lấy cái gì mà sống?

Hoàng hóm hỉnh cười bằng mắt và nói:

– Thì cũng phải sống chứ.

* * *

Qua tuần lễ thứ ba. Hiếu đánh máy nghe đã đỡ khổ tai người khác, và biết sử dụng đủ cả mười ngón tay.

Trường đông thêm được năm học viên nam phái, và vơi đi bớt tám nữ học viên đã mãn khóa.

Hiếu còn phải học thêm ba tuần lễ nữa, mà Hoàng thì đã sắp sửa thi lấy bằng vì nàng học trước Hiếu ngót nửa tháng.

Cái ý nghĩ phải xa Hoàng, làm cho Hiếu nghe trước một cảm giác bơ vơ kỳ

lạ. Năm kia, khi rời khỏi trường trung học, nàng không có ý thức gì về sự tàn bạo của cuộc đời nên không cần ai che chở. Nhưng hôm nay Hoàng đã hé màn cho thoáng thấy gương mặt không hoàn thiện của cuộc sống, và bảo vệ nàng, nên nàng quen với sự dui dặt ấy. Nay...

– Làm gì mà mơ mộng dữ vậy bồ?
Đã hết giờ rồi kia mà.

Hiếu giựt mình, ngẩng lên, cười với bạn rồi nói:

– Họ bảo đánh máy chữ, dễ ho lao, tôi sợ quá. Nhưng họ lại an ủi rằng không sao, vì phụ nữ nhờ có kinh kỳ nên "cái đó" theo ra ngoài hết, khỏi phải sợ như đàn ông.

Hoàng cười ngất nghẹo một hơi rồi hỏi:

– Cái đó là cái gì?

– Là cái tức ngực do sự đập tay lên máy gây ra.

– Làm sao "cái đó" lại theo "cái kia" cho được nó bà nội. Thầy thuốc mà họ nghe bà nội nói như vậy họ sẽ cười bể bụng.

Đây, một ông bác sĩ bạn đã giải thích cho tôi nghe như thế này: sở dĩ các thầy thư ký đánh máy mà hay mắc bệnh ho lao, chỉ vì họ bị trả lương rẻ mạt, họ sống thiếu thốn lâu ngày chầy tháng nên vì trùng cốc mới thừa dịp xâm nhập vào người họ được.

Hiếu bán tín bán nghi. Tất cả người Việt Nam điều tin những điều nàng vừa nói, thì một vài ông bác sĩ, biết có nói đúng hơn cả một dân tộc hay không và

cái cô học viên đánh máy, ngày Chúa nhứt gánh nước tưới cái, làm gì có được bác sĩ bạn mà khoe như vậy.

Nhưng không lẽ khoa học giỏi thế, lại không biết cách ngăn một tai hại cỡ con, ngăn máy đánh chữ làm cho tức ngực?

Nàng còn chưa quyết định phải tin ai thì bỗng nghe Hoàng nói to:

– Hello!

Cả trường đều ngước lên, dòm ra đường. Phần đông học viên đều mỉm cười, trừ vài người mới vào sau, trong đó có Hiếu.

Họ mỉm cười mà nhìn một người thanh niên đậu xì-cút-tơ ở phía bên kia đường, vẫy tay chào họ.

Không hiểu sao, tự nhiên Hiếu nhìn xuống không dám ngó ra đường nữa. Thiên hạ chộn rộn rút giấy, đập máy để đi về, nhưng nàng cứ ngồi đó mà thần thờ.

Hoàng bước vội ra ngoài, len lỏi qua không biết bao nhiêu lớp xe cộ chạy hai chiều để qua bên kia đường với thanh niên mới đến.

Cả lớp lần lượt đứng lên đi ra cửa và Hiếu là người ra sau hết. Theo thói quen, họ đứng dài theo vỉa hè để nói với nhau vài câu chuyện, và lần này để đợi người bạn trai đang cùng Hoàng vượt xe cộ để qua bên này.

– Chào các chị!

– Anh Trọng, sao giờ này lại rảnh mà đi dạo phố?

– Coi, chớ lại không phải giờ tan sở sao? Nếu không, sao các chị lại nghỉ.

– Nhưng tui tui chỉ mới nghỉ đây thôi, còn anh thì chắc đã đi rều từ lâu rồi.

Trọng cười hì hì mà không đáp.

– Anh Trọng nè, có chỗ làm cho tui chưa? Anh liệu hồn, anh mà nói không thì đừng mong rời khỏi chốn này.

– Có một chỗ thu ngân viên.

– Thôi lạy tổ, tiền đâu mà tui này đóng thế chứn!

Trọng nhìn qua một lượt rồi nói:

– Nhiều gương mặt mới quá, tháng sau tôi trở lại đây chắc ngỡ ngàng lắm, không còn ai quen hết.

– Vì thế mà phải trở lại cho thường, kéo rồi phải tiếc.

Via hè trống lẩn lẩn vì ai cũng lo về để cơm nước, nghỉ ngơi và rốt cuộc chỉ còn lại có Hoàng, Hiếu và Trọng thôi.

Hiếu không đi được vì nàng đã quen đánh đôi đánh đọ với Hoàng, ngại đi một mình lắm, còn Hoàng thì cứ nói chuyện với Trọng mãi, nói không biết mấy xe mấy tàu mà chờ cho hết.

Bỗng cô gái Ấn giựt mình nói:

– Ý chết, tôi quên giới thiệu với anh Trọng người em gái cứng của tôi – Hiếu, em gái tôi – Trọng người bạn học cũ của trường ta.

Đôi bạn trẻ chào nhau, nhưng Hiếu trốn đôi mắt tò mò của Trọng, hẩn nhìn nàng trùng trùng từ nãy đến giờ ngay cả trong khi trò chuyện với Hoàng.

– Em làm sao đó chị Hoàng?

- Thì em chớ còn em làm sao nữa.
- Nhưng chắc không phải là em ruột?
- Cố nhiên. Hắc, bạch hai thứ khác nhau xa, làm sao mà ruột thịt cho được. Nhưng thôi, để bữa khác sẽ nói nhiều, hay anh có bánh thì mời tụi này đi xi-nê, đi ăn cơm rồi mặc sức mà nói.

Nè, hai chỗ nhé! Một cho trăm và một cho ái khanh của trăm đây nhé!

Trọng lại chỉ mỉm cười không đáp, rồi họ chia tay nhau. Khi tới trước nhà thờ Huyện Sĩ, họ lại đi hàng hai như thường lệ. Hoàng nói:

- Thăng Trọng hồi nãy đó, nó tương lai lắm. Nó đang làm thơ ký bút toán phụ cho hãng Vicolédo thì được ông chủ hãng ổng thương, cất nhắc lên làm thơ

ký riêng cho ông.

– Sao chị nói anh ấy lúc trước học đánh máy ở trường ta?

– Ày, cái tụi bút toán đâu có biết đánh máy. Mà công việc thơ ký riêng phải giỏi đánh máy, thành thử nó phải đi học một khóa.

– Thơ ký riêng làm những công việc gì chị?

– Làm lu bù, cực lắm, mà toàn là việc riêng cho chủ nhơn, lắm khi phải đi mua vé chiếu bóng cho các ông như là người nhà của các ông vậy. Nhưng bù lại lương tháng tương đối khá cao. Khi nãy em có để ý gì hay không?

– Không.

– Thành thật chứ?

– Sao chị lại không tin lòng thành thật của em?

– Nó nhìn em thiếu điều rớt con mắt é.

Hiếu then đỏ mặt tía tai và nói:

– Cái đó thì em thấy.

– Nó tốt lắm, hiền hậu dễ thương lắm, mà nhiều tương lai nữa. Hiếu nè, chỉ còn có một tuần lễ nữa thì chị em ta xa nhau. Thỉnh thoảng ta sẽ đến thăm nhau, nhưng chị sẽ không còn ở cạnh em như bây giờ để mà làm cố vấn cho em và bảo vệ em nữa. Vậy em nên ráng mà giữ gìn. Con trai phần lớn toàn là quỉ dịch cả, không khéo sẽ khổ về sau, nhứt là em, tánh nhút nhát lại đa cảm, đa sầu.

Đôi bạn đi song song với nhau, mãi cho đến công trường Dân Chủ. Nơi đây,

như hằng bữa, họ núp vào đầu đường Yên Đỗ tương đối vắng xe, để trò chuyện thêm giây lát rồi mới chia tay nhau.

– Một tuần nữa! Trên đường đời vạn nẻo, không biết rồi ta sẽ gặp lại nhau như thế nào. Giữa em và chị, ai sẽ thành công chưa biết, nhưng chắc chắn là chị quyết chiến đấu và quyết chiến thắng, mặc dầu chị không được võ trang đầy đủ cho lắm. Em cho chị là nhiều tham vọng? Có lẽ em nghĩ đúng, nhưng chỉ có xã hội nào gồm đông kẻ nhiều tham vọng thì xã hội ấy mới tiến mau.

– Nhưng em e khổ cho cá nhân ta một khi ta chiến bại.

– Nhưng nếu nằm đó mà chờ đợi thời, không cự quật ta vẫn khổ như là chiến bại. Điều cốt yếu là ta có tham vọng hay không? Nhưng không làm sao

ta khỏi có, vì cuộc sống ở đô thành tự nhiên bắt những con người ý thức về số kiếp mình phải có tham vọng.

Như em chẳng hạn, với sắc đẹp có một không hai của em, không sớm thì muộn em sẽ thấy rằng em không an phận được với địa vị cô thư ký đánh máy của em. Em phải ngồi trên đầu trên cổ người ta.

Hiếu rất hiểu những lời nói của người bạn da nâu, nhưng nàng hiểu như học trò đệ nhị cấp hiểu những bài Triết, khi thầy giảng thì thấy những điều giảng giải rõ như ban ngày, mà một lát sau thì quên hết.

Ngày qua, ngày qua rồi ngày qua. Hiếu đã biết trình bày một bức thơ có mỹ thuật, chớ không «may áo khỉ» như hôm mới vào. «May áo khỉ» là từ ngữ lóng mà học viên ở đây ra để đùa những bức thơ chỉ nằm trọn ở phân nửa trên của tờ giấy, còn phân nửa dưới thì trống trơn, y như là chiếc áo khỉ ngắn ngắn của phụ nữ thôn quê miền Nam.

Ngày qua ngày qua rồi ngày qua, Hoàng đã lấy bằng cấp để lẫn xả vào cuộc đời hầu tranh sống.

Cái ngày mà Hoàng từ giã bạn đồng song, Hiếu nghe tro trọi hơn bao giờ cả trong đời nàng. Con gà con bị mẹ cắn mổ phá bầy, tuy thế mà còn thấy mẹ quanh quẩn trong sân, còn y lại được mẹ phần nào. Chỉ như Hiếu, nàng nghe mình chơi với không biết bám vào đâu nữa cả.

Bạn đồng khóa của nàng cũng đã ra trường hết, và nàng ngồi lại trong tuần lễ cuối cùng với những gương mặt mới, có lẽ hay hơn, nhưng không làm sao bằng được mối tình bè bạn buổi đầu nhập học.

Chiều hôm ấy, sau buổi học tập, Hiếu vừa ra khỏi trường thì bỗng thấy Trọng ngừng xe xì-cút-tơ lại trước đó. Lần này Trọng đi từ hướng bến xe Miền Đông lên chợ, nên thuận phía, hấn đậu xe bên này, sát cửa trường. Chỉ được giới thiệu sơ có một lần với Trọng, Hiếu toan làm mặt lạ đi luôn, mặc dầu không sao nàng quên được người thanh niên ấy, hấn có một cái gì đặc biệt, nàng không nói ra được, nhưng nghe cảm tình với vẻ khác lạ của hấn lắm.

– Chào cô Hiếu! Cô Hoàng đã mãi khóa rồi chắc? Cô còn nhớ tôi hay không?

– Anh Trọng!

Gọi tên người con trai xong, nàng hồi hận lắm. Nàng nghe rằng làm bộ ngỡ ngác, để chàng nhắc nhở tỉ mỉ lần gặp gỡ đầu tiên rồi mới giả vờ sức nhớ lại, có thể người ta mới không khinh rẻ mình. Nhưng đã lỡ rồi, vả lại hẳn đã nhớ được tên nàng thì hẳn cũng không cao cả gì đó mà phải ngại tự ái nàng bị va chạm.

– À, cô còn nhớ tôi. Hân hạnh lắm, cảm ơn cô lắm.

Hiếu bối rồi không biết nói gì nữa sau cái tên buột mồm nói ra ấy. Còn Trọng thì vừa hỏi thăm người bạn học cũ là Hoàng lại không cần tha thiết chờ đợi câu trả lời, mà hỏi sang chuyện khác:

– Cô về bằng gì cô Hiếu?

– Dạ, bằng xe đạp như anh đã thấy hôm trước.

– Cô ở đâu cô Hiếu?

– Dạ em ở Tân Định, đường Yên Đỗ, xóm Cù Lao.

Đáp xong câu này, Hiếu giật mình và tức giận cho sự ngu ngốc của nàng lắm. Hoàng đã căn dặn nàng hằng trăm lần là không nên cho bọn con trai biết vùng mình ở. Nàng cứ nhớ mình là nữ sinh, đang trò chuyện với bạn gái, hay đại đột tưởng người con trai này tin cậy được, nên khai tuốt hết từng chi tiết nhỏ, cho đến tên cái xóm nàng cũng cung khai, chỉ còn thiếu số nhà và tên cha mẹ của nàng thôi.

Thật là nguy! Chỉ có hôm nay Hiếu mới nhận thức đúng mức sự khó khăn

ở đời, và sự cần thiết của một người dìu dắt trong bước đầu tiên của đường đời.

– Cô còn bao lâu nữa mới mãn khóa?

– Dạ, một tuần lễ nữa.

– Để tôi cố gắng tìm cho cô một chỗ làm trong sở tôi.

– Cám ơn anh lắm. Và anh đừng quên chị Hoàng nữa nhé.

Bấy giờ Trọng mới sực nhớ đến Hoàng.

– Tôi không quên chị ấy. Nhưng chỗ làm hiếm hoi lắm, chưa chắc tôi đã tìm ra được một chỗ, nói gì đến hai chỗ. À nè cô Hiếu, tôi không dám làm mất nhiều thì giờ của cô, thôi, ta đi và nói chuyện dọc đường cũng được.

– Nhưng xe anh chạy mau.

– Có hề gì. Tôi chấp cô chạy trước rồi tôi rút vài giây là theo kịp cô.

Trọng chỉ muốn tránh chỗ này, có nhiều con mắt tò mò, nên khi đến đường Bùi Chu vắng vẻ, chàng phóng xe qua mặt Hiếu rồi dừng lại.

Hiếu do dự không biết phải có thái độ nào thì chàng đã nói:

– Cô Hiếu xuống xe cho tôi hỏi thăm cái này.

Hiếu chưa quên những bài học về chuyện đời mà Hoàng đã dạy nàng, nhưng cũng không quên rằng Hoàng đã cho Trọng một cái chứng chỉ thật tốt. Và lại, tự nhiên không hiểu sao, nàng cũng cứ muốn dừng bước với Trọng.

Trọng xem ra không nhút nhát lắm, nhưng đến lúc quyết liệt chàng lại dậm

ra sợ. Chỉ nói có một câu như thế này mà chàng ấp úng rất lâu và lời chàng thì cứ ú ớ trong cổ họng chàng, Hiếu phải đoán mà hiểu.

– Cô Hiếu ơi! thỉnh thoảng cô cho phép tôi ghé trường thăm cô một chút, hoặc đón đường như thế này mà thăm cô một chút nhé?

Thật là không có lý do, sự thăm viếng này. Họ chưa là bạn nhau, cũng chưa quen nhau nhiều, nên trong sự thức tỉnh của bản năng tự vệ, Hiếu đáp:

– Em tưởng không cần gì phải thăm. Ta chưa...

– Ta chưa là bạn nhau. Nhưng nếu không thăm nhau làm sao thành bạn nhau được. Nhưng thôi, nếu cô cũng không cho tôi làm quen thân thêm với

cô thì tôi không dám nài nỉ. Tuy nhiên, tôi có thể gặp cô giữa đường, chào cô và được cô chào lại chứ?

Hiếu mỉm cười:

– Điều đó anh khỏi đòi hỏi, ai lại bất lịch sự đến nỗi không chào đáp lễ!

– Bấy nhiêu đó cũng đủ lắm rồi cho tôi, và tôi cảm ơn cô hết sức. Thôi, xin phép cô.

Hiếu ngăn người ra nhìn Trọng khuất dạng nơi cửa Bùi Chu – Ngô Tùng Châu. Nàng tiếc đã quá giữ gìn và lo sợ không bao giờ được gặp lại người con trai đã đến trong đời nàng và xem chừng như khó lòng mà nàng để hấn ra khỏi nơi đó.

Lần đầu tiên Hiếu thần thờ, không nghe, không thấy rõ những gì quanh nàng, khiến bà Trung phải ngạc nhiên giây lát. Nhưng bỗng nhớ lại thời niên thiếu của bà, nhớ lại những mơ mộng ban đầu của người con gái mới lớn lên, bà bùi ngùi nhìn con, băn khoăn tự hỏi đó là mộng sông, là băng khuâng vợ vẫn hay là một cuộc bắt đầu đau khổ vì yêu.

Hôm đó Hiếu không nô đùa với em nữa. Nàng không còn nghe thích thú trong câu chuyện và trong cuộc chơi giỡn với trẻ. Đây là biên giới của giai đoạn cũ và giai đoạn mới của đời nàng, biên giới mà đêm thi rớt, nàng tìm mãi không thấy và hôm nay vượt biên giới ấy lại không hay.

Khi một chiếc phi cơ phản lực vượt qua khỏi bức tường âm thanh, người phi

công lái chiếc máy bay phản lực ấy cũng chẳng hay biết gì cả. Nhưng người ngoại cuộc lại nhận thấy ngay nhờ tiếng nổ kinh thiên động địa mà cuộc vượt biên giới âm thanh gây ra.

Người ngoại cuộc đây là bà Trung. Bà nhìn trộm đôi mắt của Hiếu rồi đâm sợ, Hiếu như trông xa lắm, ngó vào một thế giới kỳ ảo nào, rồi thỉnh thoảng lại thở dài.

Bắt đầu từ hôm đó, mỗi đêm bà Trung mỗi rình con, Hiếu để ra nhiều thì giờ hơn mọi ngày để chải gỡ, để săn sóc móng tay, và áo quần của nó, nó ủi kỹ lưỡng hơn, một làn nếp sai nho nhỏ cũng làm nó khó chịu lắm. Ủi lại cho mất dấu sai ấy nó mới nghe.

Về đêm, bà lắng nghe tiếng con cựa mình trần trọc, lắm hôm, Hiếu thao thức

mãi đến hai giờ sáng, trái với thường ngày, gánh nước xong, vào khoảng mười một giờ rưỡi là nàng đi nằm giây lát rồi ngủ khò, hợp với thói hay ăn hay ngủ của con gái mới lớn lên.

Ban ngày, dặn gì một lát là Hiếu quên mất và nhứt là nó hay đập bể chén bát. Nó chỉ ừ hử với em nó chớ không trả lời vì nó có nghe em nó nói gì đâu!

Bà Trung hơi an lòng. Đó là dấu hiệu mới băng khuâng vì một hình bóng hoàng tử đẹp trai còn mờ ảo phi ngựa đàng chơn trời xa, chớ chưa phải là yêu, vì khi yêu, người ta vui rộn lên. Cũng không phải đau khổ vì yêu, bởi vì nếu đau khổ nó đã để lộ những dấu hiệu tách cách khác hẳn rồi.

Hiếu càng thần thờ hơn là vì người con trai mà nàng từ chối lời xin thăm

viếng, không trở lại. Nàng đã lỡ dại quá giữ gìn (lỡ dại là nàng nghĩ thế, chớ nếu các nhà đạo đức mà nghe vậy, đã khen rằng nàng đã khôn ngoan mà hành động đúng phép); nhưng đáng lý gì chàng phải bất kể lời cấm đoán của nàng mà cứ cố lì, trở lại như thường, y như những anh si tình trong tiểu thuyết, để cho nàng phải sợ hãi, phải bực bội, rồi nhờ đeo đuổi một cách dai dẳng, nhẫn nại lạ kỳ mà...

Chiều hôm nay, còn hai ngày nữa, là mãn khóa, Hiếu uể oải đạp xe về nhà; thành phố hôm nay sao mà buồn bã kỳ lạ; xe cộ, đường xá, nhà cửa, người đi đường, tất cả bỗng dừng như xám màu lại. Và lòng nàng sao mà nghe chán nản như nàng đã sống qua hàng mấy mươi năm.

Chỉ còn có hai hôm nữa thôi, rồi bắt tin nhận cá, không làm sao mà chàng

biết được nàng ở đâu để tìm thăm.

Tất cả cái háo hức sống như lụn đi và cuộc đời chưa nếm mà đã nghe như là vô vị lạ kỳ.

Ngã tư đường Hồng Thập Tự, ngã tư Phan Đình Phùng, Công trường Dân Chủ. Tối đây Hiếu hơi buồn ngủi nhớ người bạn da nâu bây giờ không biết có tìm được chỗ làm hay chưa, hay vẫn còn tưới cải.

Nàng rẽ tay phải và khi đâm đầu vào đầu đường Yên Đỗ thì suýt ngã xe vì quá bối rối. Người con trai nàng mong đợi, đang đứng trên lề cỏ, tay vịn một chiếc xe đạp bằng sắt đã han rỉ, cúi đầu chào nàng rất lễ phép và rất nghiêm trang.

Chàng không thốt ra lời nào cả, không dám kêu gọi gì hết và Hiếu chào

đáp rồi đi luôn. Nhưng qua khỏi đó độ chừng vài bước, không có duyên cớ gì cả, tự nhiên Hiếu ngã xe, ngã thật tình lần này.

Mãi cho đến ngày sau xa, Hiếu vẫn không biết tại sao hôm đó nàng lại té. Không, nàng không giả té đâu. Có lẽ nàng muốn ngừng xe lại quá, và ý muốn mãnh liệt quá cho đến đổi cử động nàng bị ảnh hưởng.

May quá, lúc ấy đường vắng hoe, và Hiếu xấu hổ lồm cồm ngồi dậy thật lẹ, không bị tai nạn nào khác nữa.

Trọng kêu rú lên một tiếng thất thanh, buông xe của chàng và nhảy lại có mấy bước là tới nơi. Nhưng chàng không dám đỡ Hiếu mà chỉ xàng quây quanh đó và nhìn Hiếu tự lực đứng lên.

– Cô có sao không?

– Cám ơn anh, không hề gì.

Bấy giờ Trọng mới dám dựng xe của Hiếu lên, vừa dựng vừa nói:

– Hình như tay của cô rướm máu.

Quả thật thế, lòng bàn tay của Hiếu có lẽ vì chụp xuống mặt đường có cát rồi chuôi trên ấy nên bị trầy sướt, Hiếu nhìn bàn tay của mình và bây giờ mới nghe đau.

– Tôi xin lỗi cô.

– Không, anh có lỗi gì đâu.

– Tại tôi chào cô, khiến cho cô phải lơ đãng.

Hiếu sợ Trọng nhìn thấu được lòng nàng, hoảng sợ cãi:

– Không, không phải vậy. Tôi đã đi xa rồi kia mà.

Trọng đẩy xe của nàng vào sát lề và Hiếu thấy xe hơi đằng xa chạy tới, cũng hoảng mới nhớ lại rằng nàng đang đứng giữa đường.

Hai người không biết nói gì với nhau nữa cả nhưng không ai chào ai để mà đi. Trọng thì cứ giữ riết chiếc xe đạp của Hiếu làm như đó là xe của chàng, còn Hiếu thì cứ đứng đó như đợi Trọng sửa giùm xe.

Trọng nuốt nước miếng mấy lần mới nói được một câu bị ngắt làm ba đoạn:

– Cô Hiếu ơi... bữa nay tôi đi xe đạp... để cùng đi với cô.

Nói rồi chàng đâm hoảng, day mặt đi chỗ khác, Hiếu nghe lòng nàng xao

xuyến lạ kỳ, mặc dầu đó là một câu nói rất thường chớ chẳng phải là một cuộc tỏ tình.

Nhưng nếu không nói gì, hoặc nếu giữ gìn như trước, Trọng sẽ đi luôn rồi không còn làm sao mà gặp lại nhau nữa nên giọng run run, nàng nói thật khẽ:

– Nhưng anh đâu có về cùng đường với em.

Đây là tiếng EM đầu tiên mà Hiếu dùng để xưng hô với một người con trai không phải là anh họ của nàng.

– Phải, nhưng thưa cô, tôi cũng đi Tân Định có việc.

– Nhưng anh đi với em, ngang qua xóm em, bất tiện lắm.

– Có gì đâu mà bất tiện? Gần tới xóm

Cù Lao, tôi thụt lại sau, cô đâu còn phải ngại.

Trọng không có lý do gì để đòi đi cùng với Hiếu cả. Nhưng Hiếu đã không phản đối mà chỉ đưa những cứ rất yếu để thối thác, tức là mặc nhận cho chàng cùng đi với. Nhưng đến phút chót, sau một hồi lâu do dự nằng lại không khứng cho Trọng cùng đi:

– Thôi anh, ở đây nói gì thì nói rồi anh về.

Trọng mừng hết sức, nhưng lại không biết nói gì. Chàng hỏi:

- Vết thương cô nghe làm sao?
- Bây giờ thắm nên nghe rất lắm.
- Chỉ tại tôi.
- Không phải tại anh.

- Tôi xin lỗi cô.
- Không, anh có lỗi gì đâu.

Thật là nói bâng quơ, nói chỉ để cho khỏi làm thình rỗi sanh ngượng. Nhưng họ cũng không tìm được cho nhiều những lời tầm ruồng như vậy cho đủ số mà trám đầy thời gian trống không ấy.

- Cô.. cô... còn ba, má, đủ.. chớ?
- Dạ, còn đủ. Còn anh?
- Tôi chỉ có má thôi.
- À, anh ở đâu?
- Tôi ở trong Bàu Sen.

Lần này họ đã biết nói những câu hơi có ý nghĩa một chút.

- Xa quá!

– Ủ! Tân Định với Bà Sen xa nhau quá! Nhưng không xa...

Ý chàng muốn nói: "Nhưng lắm khi Bà Rịa với Cần Thơ, vốn xa nhau hơn, mà có những trai gái ở hai nơi đó lại thành vợ chồng với nhau được", nhưng chàng không dám nói cho hết câu, thành ra lời của chàng thật mâu thuẫn.

Hiếu nghe cái gì mà kỳ cục quá: xa, nhưng không xa, nên nàng bật cười. Trọng cũng cười mà rằng:

– Xa mà gặp nhau thì hết xa.

– À, anh nè...

– Sao cô...

– Ta sẽ không bao giờ gặp nhau nữa...

– Trời ơi, sao lại vậy?

– Vì mốt này em mẫn khóa, không còn đi học nữa.

Trọng thù người ra, đứng lạng rất lâu, như là một cái gì vừa sụp đổ trong lòng chàng. Lâu lắm chàng mới nghĩ ra được một mẹo:

– Số dây nói của tôi là 22.578, cô cứ gọi là có tôi ở đầu dây ngay.

– Nhưng em lại không có điện thoại mà cũng không biết sử dụng điện thoại.

Trọng lại tần ngần đứng lạng rất lâu rồi đề nghị:

– Hay là như thế này. Năm hôm nữa, vào giờ này, ta sẽ gặp nhau nơi đây, để hỏi thăm tin tức về thi cử lấy bằng của cô, được hay không cô?

– Giờ này là giờ cơm nước, em không

thể bỏ nhà mà đi, trừ đi học. Em đi buổi trưa được, từ hai giờ rưỡi đến bốn giờ, nói là đi tìm việc, hay đi thăm bạn.

– Cũng hay...

– Nhưng anh lại mắc giờ làm.

– Không hề gì, tôi muốn đi lúc nào tùy ý tôi.

– Vậy ba giờ trưa, hôm đó, em sẽ có mặt tại đây...

Hiếu lên xe, đập vài tua rồi ngoái lại thì thấy Trọng vịn xe chàng, đứng đó ngó mông theo. Nàng đâm ngượng và nghe nhồn nhột sau lưng, rất khó chịu mãi cho đến lúc chắc bụng rằng mình đã khuất dạng sau một khúc đường cong, thần kinh của nàng mới giãn ra được.

Hôm ấy, cô Hiếu của những năm tháng trước lại trở về, một cô Hiếu linh động, nhí nhảnh, cười hát vang nhà, bò dưới đất để giỡn với các em nhỏ của cô. Thành phố đang xám xịt hồi chiều, bỗng bừng nhuộm màu hồng và màu hồng ấy tràn ngập cả hang cùng ngõ hẻm, vào tới nếp nhà sàn tăm tối này.

« Giương cung lên trời ta bắn con chim xanh lơ,

« Giương cung lên trời ta bắn con chim xanh lơ,

« Con chim xanh xanh xanh, tiếng hát nó thanh,

« Con chim xanh xanh xanh, tiếng hát nó thanh,

« Chờ cho mưa gió trời.....
.....»

Bà Trung theo dõi con từng giây từng phút, tế nhận được chuyển biến mới này, nên bà đâm lo, Hiếu nô đùa cười hát một cách rất khác thường và đó là sự vui rộn của thời được yêu.

Tối lại, trước khi coi cửa cho con bà gánh nước, bà thở thở với chồng:

– Ba nó nè, con Hiếu, cho đi ra ngoài mãi như vậy không biết có hại gì hay không?

– Hại hay không là tùy ở nó cả. Tôi biết mẹ nó muốn nói gì, nhưng đời nay, không thể cứ giữ con mãi trong buồng.

– Nhưng phận sự bảo vệ con cái của cha mẹ, ba nó xem như không có sao?

– Có, nhưng chỉ phần nào thôi. Ta không làm sao hơn được, nhứt là vì gia

cảnh của ta. Ta nghèo, cần cho con cái đi làm, không sao giữ được.

Bà Trung làm thính rất lâu rồi thở dài mà than:

– Có con gái lớn như chứa súng lậu trong nhà, phải nơm nớp lo sợ mãi.

Nằm ở buồng ngoài với mấy em nhỏ, Hiếu soát lại những gì đã xảy ra khi chiều, rồi nàng xấu hổ quá. Tự nhiên nàng cho phép Trọng tìm nàng, về sau này. Tuy không nói hẳn ra mà cũng bằng như là chỉ chỗ cho chàng đi đến nơi.

«Nhưng chắc rằng chàng đã yêu mình, Hiếu nghĩ vậy và bớt thẹn thãm, vì khi người ta yêu người ta quên tất cả, quên những đường đột của người yêu»

Hiếu không hề tự hỏi có phải đó là tình yêu hay không vì nàng đã tin như

thế rồi ngay từ phút thoáng thấy dạng Trọng ở đầu đường.

Đối với nàng, yêu là hồi hộp, là e thẹn, là mong được gặp lại nhau. Nàng đã qua đủ ba thú tình ấy, thế là nàng đã yêu, và Trọng xem ra cũng đã qua đủ ba thú tình ấy, thế là Trọng cũng đã yêu.

Tình yêu dừng bước lại nơi mơn trớn dịu nhẹ trong lòng, thôi băng khuâng không đâu trước một con người có thật, bằng thịt bằng xương, chỉ có thể thôi, ngoài ra Hiếu không nghĩ xa hơn nữa.

Cô Hiếu không có bạn bè, không từng xem hát, xem chiếu bóng, không từng đọc tiểu thuyết, nên cô không tưởng tượng nổi một mối tình ngoài cuộc hôn nhân. Yêu, đối với cô, là quen nhau như thế, cảm mến nhau như thế rồi cưới nhau như ba má cô đã làm, rồi

sanh con đẻ cháu đầy nhà như trong các truyện cổ tích mà thuở nhỏ cô thường nghe kể.

Nhưng mà yêu là mong nhớ nhau nữa chứ. Hiếu nhắm tính lại ngày hẹn với Trọng thì chợt thấy rằng năm hôm là lâu quá, là cả một thiên thu. Nhưng đó là ngày mà Trọng định chớ không phải nàng. Hồi chàng đề nghị, nàng không kịp nghĩ đến khoảng thời gian dài quá ấy, mà có nghĩ đến điều đó, không lẽ nàng lại thâu ngắn bớt hay sao.

Năm ngày nữa mới thấy lại mặt chàng. Ôi cha, sao mà chàng dễ... Không, chàng dễ... cái gì, Hiếu không dám nghĩ thâm cái tiếng tỉnh từ ấy, vì nàng sợ chính nàng chế nhạo nàng.

Hiếu muốn hình dung gương mặt chàng thử xem sao nhưng không thể

được. Chưa bao giờ nàng dám nhìn chàng tận mặt, có nói gì với nhau thì nàng ngó mông xa xa, hay nhìn mặt đất, và như vậy nàng chỉ quen được có đôi giày của chàng thôi.

Năm ngày nữa! Năm ngày nữa sẽ gặp lại chàng. Ừ rồi sao nữa? Rồi sao nữa? Hiếu không biết rồi sẽ ra sao, nhưng vẫn không mong mỗi gì hơn, gặp mặt chàng là đủ rồi, miễn nghe chàng nói gì cũng được, là nàng sung sướng như là chàng đã tỏ tình.

Năm ngày nữa? Hiếu kéo theo trong giấc ngủ năm ngày dài lê thê như kéo một chuỗi mộng của những ngày chưa gặp Trọng, chưa quen với người con trai dễ mến nào cả.

Làng báo Sài Gòn mỗi ngày bán lên được... một số từ khi Hiếu lấy được bằng cấp đánh máy.

Mỗi sáng sớm, thầy Trung bảo con ra đầu ngõ mua tờ báo hằng ngày để xem có ai cần dùng người chẳng.

Mà phải mua báo thật sớm, thầy nhấn mạnh ở điểm đó, mua ngay lúc hùng đông [Câu chuyện xảy ra lúc báo phát hành sáng.], bởi vì nếu có một lời rao nào đăng báo thì nội buổi sáng hằng ngàn người không việc hay biết rồi. Cốt là hay biết trước họ, thế nào cho bảy giờ rưỡi sáng đã có mặt tại cái hăng cần người ấy. Chụp giựt như vậy, thế mà khi đến nơi đã thấy hằng năm bảy chục người đứng chực trước cánh cửa chưa mở. Ít hy vọng lắm, và sự may mắn chỉ một phần ngàn

thôi. Tuy nhiên, vẫn phải chạy lung tung như vậy, họa hoằn mới gặp vận, chớ cứ chần chờ thì chắc chắn là phải chịu cảnh không bao giờ tìm được việc cả.

Vì vào hừng đông, em Hiếu đưa nào cũng còn ngủ say nên luôn luôn nàng phải đi mua báo. Từ đầu ngõ vào nhà, Hiếu vừa đi vừa đọc cũng được vài bài của trang trong, những tiểu thuyết tình cảm, những chuyện tâm tình bạn gái. Lần nào nàng bước lên thêm, ông Trung cũng hỏi một câu bất di bất dịch:

– Có hôn con?

Và nàng đáp bằng một câu cũng bất di bất dịch:

– Dạ không, ba à!

Rồi thấy Trung cướp lấy tờ báo trên tay con để đọc tin quốc tế. Từ hai mươi

năm nay, thầy đón mỗi ngày cái tin tức nó báo một cuộc thay đổi gì trong kiếp đánh máy của thầy, chẳng hạn như người ta bỗng khám phá ra rằng đánh máy nhọc nhằn lắm, phải trả lương cho thợ ký đánh máy cao như lương của thu ngân viên. Nhưng tin xa ấy không bao giờ đến và thầy cứ tay làm hàm nhai, không bao giờ dám đi xem cái lương một đêm cho biết với người ta.

Được cái là từ hai mươi năm nay, thầy đọc báo khỏi tốn tiền, đọc cộp của bạn đồng sở. Nay, vì cần tranh thủ thời gian nên phải bóp bụng bỏ ra một ngày hai đồng bạc.

Đọc hết tin tức năm châu, thầy ăn hủ tít, có hôm ăn cơm chiên rồi nói:

– Đời nay ai cũng có một đứa em, một đứa cháu cần nhét vào đầu đó, nên

các hãng ít khi phải rao báo cần người làm. Con phải tìm lấy mới được, đi tìm và đăng báo mà tìm.

Làng báo Sài Gòn, bán thêm mỗi ngày được một tờ báo, mà các mục tìm việc của các báo, mỗi ngày cũng dài thêm ba dòng, ba dòng lời rao vặt tắt của «Cô Hiếu, nhờ ông Trung, hãng Sudiwimport chuyển giao».

Ba hôm đã qua, từ ngày lấy được bằng, và Hiếu tính ra thì hôm nay là ngày hẹn ước với Trọng. Và cũng hôm nay là ngày nàng đi tìm việc, theo lời gợi ý của ông Trung. Thành thử Hiếu đi tự nhiên, khỏi phải viện cớ gì cả, và nàng trang điểm tốn nhiều thì giờ hơn mọi lần, cũng khỏi lo mẹ nghi ngờ.

Nôn nao chờ đợi ngày nay, giờ này mà khi gần tới giờ hẹn, nàng lại đâm sợ,

do dự không dám đến đó. Nàng không sợ Trọng, cũng chẳng sợ ai hay biết, nhưng sợ cái gì mơ mơ màng màng không thể nói ra được với chính mình.

Vì thế mà đã hơn ba giờ rồi mà Hiếu chưa ra khỏi nhà và người con trai mới vỡ lòng yêu là Trọng lại phải vỡ lòng mong đợi y hết như bất kỳ trong cuộc hẹn hò giữa đôi trai gái nào, vì luôn luôn bên nữ họ đều có duyên có để đến trễ giờ.

Khi Trọng tuyệt vọng sắp sửa lên xe để về sở thì thấy Hiếu từ trong hướng Tân Định thông thả đạp xe ra. Nói thông thả không phải là nói quá, vì quả Hiếu đã cố ý chậm bước như vậy, và Trọng vừa hết sốt ruột nhẩn nại chịu số phận về không, thì lại phải sốt ruột nữa mà nhìn Hiếu tiến đến chầm chậm như đi đưa đám ma.

Tuy nhiên, Trọng không tức giận, (mà có tức cũng chẳng dám giận nào) vì nỗi mừng rỡ của chàng lẫn át cả mọi thứ tình khác.

– Em!

Chàng kêu lên tiếng đó rồi hết cả hồn vía vì đã buột mồm thốt ra cái tiếng mà đáng lẽ chàng chưa được phép dùng.

Nhưng Hiếu không có phản ứng chống đối, mà trái lại, nàng cũng mừng rỡ trông thấy và nguyên nhân của nỗi mừng của nàng có thể là tiếng «em» đó phần nào.

– Anh chờ em có lâu không?

– Không, anh chỉ đến độ nửa phút thôi, suýt đi trễ nữa là khác.

Thật là kỳ dị, bọn đàn ông con trai.

Họ nhận cả những lỗi mà họ không có làm để xí xóa cả những lỗi của bạn họ. Nhưng khi hết yêu, không rõ những lỗi ấy sẽ bị đẩy dôn về phía bên nào.

Năm ngày, năm đêm đã giúp Trọng quen nhiều với Hiếu trong tưởng tượng vì thế mà lần này chàng dạn mồm dạn miệng ra:

– Em thi đậu chớ?

– Cố nhiên.

– Sao lại cố nhiên?

– Anh lẽ nào không biết mà còn hỏi. Nếu em thi rớt thì còn ai mà chịu đóng tiền để mà học.

Đôi bạn cười xòa.

– Em nè, bây giờ em định làm gì?

– Em đang tìm việc. Cái chỗ làm anh hứa hôm nọ, đã có chưa?

– Anh có nói với ông chủ anh, ông bảo để tính lại.

– Hy vọng hay không?

– Nhiều hy vọng vì anh nài nỉ dữ lắm. Em nè, làm sao gặp nhau mỗi ngày?

Hiếu cười trách:

– Mới vừa thấy mặt chưa nói với nhau gì lại lo buổi gặp tới. Anh chỉ thích sống với tương lai mà bất kể hiện tại chắc...

Trọng cũng cười:

– Không, nhưng vì anh lo đến điều ấy quá nên không nín được.

– Nếu ông chủ của anh thỏa mãn lời nài nỉ của anh, anh làm thế nào cho em hay tin?

Trong hai người, người yêu nhiều chắc là Trọng vì cô gái này đủ bình tĩnh để nhớ việc thực tế là chỗ làm, và trở lại vấn đề ấy mãi.

Trọng nói:

– Chính thế, anh bắn khoản muốn gặp em chỉ để trả lời vụ đó, nếu may mắn ông chủ nhận lời.

– Anh trở thật tài. Ba em làm ở hãng Sudiwimport. Có gì, anh cứ tìm cho ba em, thầy tư Trung.

– Trời ơi, anh đâu dám. Rủi ba hỏi do đâu mà anh quen với em, lại kiếm chỗ làm cho em thì anh thật không biết trả lời thế nào.

Trọng mới yêu lần đầu, còn sợ ông bố người yêu ghê lắm. Và chàng yêu chân thật, quyết việc trăm năm với Hiếu, nên

xem trước ông Trung là cha vợ, mà cha vợ thì sợ là phải lắm.

Thấy Hiếu cứ làm thỉnh, chàng hỏi:

– Té ra ba cũng là tư chức.

– Dạ.

– Còn má?

– Má chỉ là nội trợ thôi.

– Em là con thứ mấy trong nhà?

– Em là chị cả.

– Em có mấy em tất cả?

– Một tiểu đội. Nguy lắm anh ơi.

– Hay là như thế này. Cứ hai ngày, em đến sở anh một lần, cho anh thăm em, và để nghe ngóng tin tức.

– Dạ, cũng được.

– Em Hiếu.

– Dạ.

– Em dám đi ăn cơm với anh không?

– Tới bữa ăn không có mặt em tại nhà không được.

– Em chỉ sợ như vậy thôi hả?

– Dạ.

– Chớ không phải sợ người ta thấy đi với anh hả?

– Dạ không.

– Như vậy chắc em dám đi coi chiếu bóng với anh, vì coi chiếu bóng, ngoài giờ ăn.

Sao hôm nay Trọng lại can đảm thế và giỏi thế. Chàng đã dám nói lu bù chuyện lại biết cách chận hòng, bắt bí con gái

nữa là khác. Quả thật Hiếu bí lối không biết phải từ chối làm sao. Làm thỉnh rất lâu rồi nàng nói:

– Để thỉnh thỉnh đã anh à. Hiện giờ bất tiện lắm.

– Nói chuyện với nhau ngoài đường như vậy mới là khó coi.

– Nhưng ở đây em lại không sợ gì cả.

Hiếu nói đúng. Khi người ta sợ ma, người ta nghe yên lòng hơn, khi nhìn thấy sự sống chung quanh người ta. Trong nhà, bất kỳ nhà nào, sự sợ hãi cũng gia tăng lên cả. Hiếu sợ điều gì không rõ và tách cách không rõ rệt ấy giống như sợ ma.

Đôi bạn lại không biết nói gì với nhau nữa. Nhưng họ có cần nói gì cho nhiều đâu, còn trái lại nữa là khác. Cuộc

đối diện đàm tâm có lẽ hùng biện hơn bất kỳ kim ngôn mỹ ngữ nào. Khi mà người ta đứng gần nhau để không nói gì mà vẫn không chán nhau, không muốn rút ra mà đi, tức là người ta mến nhau lắm, và bên này như nghe được nỗi lòng thâm lặng của bên kia và ngược lại.

Trọng đã dám gọi Hiếu bằng em, và Hiếu nhận tiếng em đó, nội chi tiết ấy cũng đủ nói nhiều về sự tiến triển của tình cảm nơi họ rồi.

Chắc một đôi trai gái yêu nhau, không cần có một cuộc tỏ tình nào, dầu khéo hay vụng. Người ta ngấm hiểu lời nói của đôi mắt, lời của sự ấp úng, lời của sự im lặng nữa và người ta cứ bước tới, bắt đầu từ sự hiểu ngấm nhau ấy.

Vì thế mà Trọng thốt ra một câu mới nghe thật quá đường đột vì không

có cuộc tỏ tình nói trên nó bắc cầu giữa tình quen biết thường với tình yêu.

– Em Hiếu ơi nhớ lắm, nhớ quá, một ngày không thấy mặt em, anh ăn ngủ không ngon.

– Thì anh đã dặn em hai ngày đến sở anh một lần.

– Anh muốn sửa đổi lại, em nên đến mỗi ngày.

– Kỳ quá, người ta cười chết. À anh, em đến đó, em mắc cỡ lắm, lại không biết làm sao hỏi thăm anh.

– Anh có dặn chú tùy phái.

– Tùy phái là ai, em nhận sao ra chú ấy?

– Chú ấy có bàn viết ngoài trước hết, bước vào cửa là gặp bàn chú ấy ngay.

Em hỏi thăm tên anh là chú ấy biết. Anh không có khách nào khác hết.

– Đồng hồ anh đã mấy giờ rồi đó?

– Bốn giờ rưỡi.

– Trời, như là mới gặp nhau năm phút. Em phải về giúp má lo cơm nước. Thôi, một anh nhé.

– Buồn quá. Nhưng anh cũng phải đến sở. Ông chủ anh cần anh luôn, anh vắng mặt lâu, ổng khó chịu lắm.

Như lần trước, Hiếu khuất dạng sau khúc quanh Trọng mới chịu lên xe. Lần này anh đi xì-cút-tơ và vội vàng phóng xe về sở kéo chủ anh sốt ruột.

Quả thật thế, Trọng vừa bước vào phòng giấy của ông chủ hãng – chàng luôn luôn ngồi chung buồng với ông ấy – thì ông ta đã nói:

– Tôi đợi thầy từ ba giờ đến giờ. Tập hồ sơ xanh đâu?

Trong khi Trọng lấy tập hồ sơ ấy ông ta hỏi:

– Hôm qua thầy đi gửi tiền dưới ngân hàng chưa đưa biên nhận cho tôi chớ?

– Dạ đúng như vậy, vì ông bận khách luôn. Tôi sẽ đưa ông ngay bây giờ đây.

– Còn bức thư cho hãng lông vịt, đã gửi đi chưa?

– Dạ đã gửi hồi sớm mai này.

– Với lại vụ thương lượng với ông chủ đất ở Gò Vấp đang hăm kiện ta?

– Dạ, đã có kết quả khả quan. Ông ấy nhận một số tiền bồi thường phải chăng.

– Còn vụ con Hélène của tôi xin vô trường Marie Curie?

– Dạ, bà Proviseur hứa cứu xét đơn xin.

– Còn cau luộc Đồng Môn cho vợ tôi?

– Dạ, một này sẽ có.

– Tốt lắm. À, thầy đã tìm được những ngôi nhà, ngôi chùa nho nhỏ bằng sứ để tôi gán non bộ chưa?

– Thưa, tôi lục lạo khắp Sài Gòn mà không tìm thấy. Tôi sẽ tìm kiếm trong Chợ Lớn. Hình như từ sáu năm nay, món hàng ấy không được nhập cảng từ Ma Cao qua đây nữa.

– Thầy phải tìm cho ra. Tôi nóng lòng thấy hòn non bộ thành hình trong vườn nhà tôi. Thầy Trọng...

Ông chủ nhìn Trọng khi chàng mang hồ sơ đến, và gọi ngay tên chàng, mặc dầu chàng đang đứng trước mặt ông.

– Dạ.

– Nghề thơ ký riêng cũng khá nhọc, và tôi biết sự cố gắng của thầy để làm vừa lòng tôi. Vì thế, mà tôi nghĩ nhiều về cái chỗ làm mà thầy nài nỉ xin giùm người quen của thầy.

– Dạ cảm ơn ông chủ.

– Và tôi quyết định thỏa mãn thầy. Người ấy thế nào?

– Dạ... ơ... hơ...

– Tôi muốn biết xem người ấy có siêng năng, đứng đắn và hạnh kiểm tốt hay không.

– Dạ, tôi xin bảo đảm.

– Mặc dầu hãng không cần thêm người mà trái lại còn muốn bớt tổn phí, vì cuộc làm ăn không ra làm sao cả. tôi cũng đành nhận thêm một chơn thơ ký đánh máy để làm vui lòng thầy. Vậy thầy bảo người ấy mai này đến đây xem thử.

Trọng thù người ra, vì mừng, vì bối rối, giây lâu chàng hỏi:

– Thưa ông, ngày mốt có được hay không?

– Sao không mai, mà lại mốt?

– Vì tôi đã dặn cô ấy mốt đến đây. Tôi không biết nhà cô ấy nên dặn lại không được.

– Hừ... ừm...! Không biết nhà! Thôi, mốt cũng được.

Trọng vẫn còn bối rối. Khi này chàng quỳnh quáng vì tin mừng, vì không biết làm thế nào nhắn tin cho bạn đến sớm hơn, giờ chàng bấn loạn trí óc vì sự may mắn đến thình lình ấy đặt trước một tình thế khó khăn: chàng chưa là người yêu của Hiếu, và Hiếu đến đây làm việc, không giúp điều kiện cho chàng chinh phục nàng, còn trái lại nữa.

Tuy nhiên dầu sao chàng cũng được gần Hiếu mỗi ngày như ước muốn, và điều ấy làm chàng vui rộn lên.

Nhưng đồng hồ treo trên tường sao mà như là ngừng chạy, trong khi còn đến năm mươi tiếng nữa nàng mới đến đây. Nàng đến đây, nàng được nhận và sau vài tháng là một đôi vợ chồng trẻ sẽ mỗi ngày đi chung xe nhau đến sở và từ sở ra về cùng chung trên chiếc xe xì-cút-tơ ấy. Hạnh phúc sao mà đến dễ dàng quá,

lại đúng y như trong mộng tưởng của chàng.

Ngày long trọng ấy đến, sự việc sẽ như thế nào không rõ chớ hiện giờ thì Trọng không làm việc được và chàng quên tất cả các bức thư của chủ hăng giao cho chàng.

Chồng làm thơ ký riêng, vợ làm nữ thư ký đánh máy. Lương tháng của hai người cũng được sáu ngàn. Họ sống no ấm lại tiết kiệm được chút ít phòng ngày sau có con... À, họ sẽ đi du lịch độ mười lăm hôm sau ngày cưới. À, Trọng sẽ không ở trọ nhà bà con ở Bàu-Sen nữa mà dọn một căn nhà đầu đó ở các xóm có nhà rẻ tiền như trên Bàn-Cờ chẳng hạn. Họ sẽ ăn cơm tháng xách tới nhà, họ sẽ...

Mặc dầu hôm sau đó không có hẹn, Trọng cứ dặn người tùy phái gọi chàng ngay khi có một cô gái như thế... như thế... đến hỏi chàng. Nhưng dặn xong, chàng không an lòng, thỉnh thoảng chạy ra ngoài dòm chừng một cái. Anh tùy phái ngỡ đó là nhơn tình của chàng và ngỡ hiểu gì gì, nhìn chàng, nháy mắt rồi cười hóm hỉnh mỗi bận chàng dòm ra.

Cái hôm sau đó, tuy thế mà Trọng ít bồn chồn bằng cái ngày hôm sau nữa là ngày ước hẹn. Chàng nhớ ra là không có định giờ cho Hiếu và Hiếu có thể đến vào buổi chiều. “Thật là mình ngốc quá, chàng nghĩ. Sao lại không hẹn giờ? Lần sau phải khôn ra mới được”.

Hôm ấy ông chủ vui tánh lắm, và mới bước vào văn phòng, hồi chín giờ ông đã hỏi:

– À, chào Trọng. Thế nào, người ấy đã đến chưa?

– Thưa ông chưa. Tôi không dè mà ông cho gọi sớm thế nên không giao hẹn giờ, mà chỉ bảo đến hôm nay thôi.

– Bậy lắm. Mười giờ rưỡi tôi đã phải đi Chợ Lớn có việc. Nếu người ấy đến đúng hoặc sau giờ ấy thì lại phải đến nữa.

Trọng cũng rất sợ sự rủi ro ấy, nên lòng chàng nóng như lò lửa, chàng ngồi đứng gì cũng không yên cả. Chín giờ rưỡi! Mười giờ! Mười giờ mười phút!

Chịu không thấu nữa, Trọng ra hành lang. Văn phòng của hãng là hai căn phố thường phá vách ngăn. Nhân viên ngồi trong một vòng tường thấp, trên đầu tường gắn bệ gỗ đánh bóng thành ra như cái quây. Vòng rào ấy chứa một hành

lang hẹp lối một thước hai để khách đi vào buồng giấy của chủ hãng bên trong. Người tùy phái ngồi ở đầu ngoài hành lang, xếp bao thơ và vào sổ các văn kiện nhận được và gửi đi.

– Có gì không chú Tám?

– Chưa thấy bóng ai lai vãng đây cả.

Trọng trở tới ngoài thêm rồi kêu lên: “Trời! vậy mà...” rồi ba chơn bốn cẳng chàng chạy đông đi một nước.

Hiếu đang đứng gần một cây me mà nhìn vào sổ, xe đạp dựng dựa gốc cây me ấy.

– Em! Sao em không vào, làm anh đợi muốn chết.

– Em không dám vô.

– Phải vô mau, kéo ông chủ đi mất,

ổng hỏi em từ hôm nay đó.

Khi bước đến hành lang, Hiếu bỗng nghe chơn cứng mình như bị vướng dây thả trên mặt đất... Mấy mươi cái đầu đang chăm chú làm việc bỗng ngẩng lên một lượt khiến nàng sượng sùng và nghe thân thể như tê liệt phần nào.

Trọng hãnh diện với bạn đồng sở ghê lắm, nhưng cũng không khỏi khó chịu làm cái đích cho mấy mươi con mắt dòm trừng trừng vào.

Đôi bạn nghe có tiếng chắc lưỡi hít hà trong vòng rào nên lại càng ngượng hơn.

Cái hành lang chỉ dài có bảy thước thôi, thế mà họ nghe như là nó vô cùng bất tận, đi hoài không đến đích. Nhưng rốt cuộc họ cũng đến nơi, đến trước hai

cánh cửa bật cửa văn phòng chủ nhơn.

– Em đứng đây đợi anh một chút!

Trọng nói rồi đẩy cửa bước vào trong, Hiếu thoáng thấy ông chủ chễm chệ ngồi trước một chiếc bàn thật to, rồi cánh cửa bật khép lại, nàng chỉ còn ngắm được qua khoảng trống trên đầu cửa, chiếc quạt trần chạy vù vù trên đầu ông.

Nàng hồi hộp đứng đợi, không biết họ nói gì với nhau trong ấy mà lâu quá sức. Hình như ông chủ đang dặn dò công việc hay sao, chớ báo tin một người khách và cho người khách ấy vào, làm gì mà kéo dài những hơn mười phút.

Qua khoảng trống dưới chân cửa, Hiếu lại thấy hai đầu ống quần và hai chiếc giày của bạn nàng đi ra. Trống ngực nàng bắt đầu đánh dữ.

– Em vào đây! Trọng kéo cửa nhưng không bước ra, mà chỉ ngoắc Hiếu vào thôi.

Đây là lần đầu tiên trong đời nàng mà Hiếu vào một nơi trang trọng như thế, nên chi cảm xúc của nàng mạnh mẽ. Vào đến phòng giấy rồi mà nàng không thấy mặt ông chủ ra sao vì nàng bị chóa mắt trước cảnh ở đây.

Ông chủ vừa thấy Hiếu thì giật mình, lặng người đi rất lâu mà không nói gì cả. Ông châu mày, căn ống điều đến muốn bể ra, rồi thở dài rất to.

Cả hai, Trọng và Hiếu đều không hiểu được phản ứng kỳ lạ của ông khi thấy mặt người nữ thư ký sắp được nhận.

Gần ba phút đồng hồ qua, mà ông chẳng nói chẳng rằng gì cả, và rốt cuộc

ông xô ghế kê một cái rột, đứng lên, thở dài nữa rồi nói:

– Để tôi nói chuyện lại với thầy Trọng. Cám ơn cô đã đến và xin cô đợi trả lời. Do thầy Trọng trao lại cho cô.

Bấy giờ, nghe ông chủ nói ngay với mình, Hiếu nhìn ông ta và mới thấy ông ta. Đó là người đàn ông trạc tuổi cha cô, nhưng đầu chưa bạc, người lại phốp pháp, hồng hào, chứng tỏ ông ta đã ăn no, ngủ kỹ. Dầu sao gương mặt hiền từ tuy nghiêm khắc của ông ta cũng dễ gây thiện cảm.

– Dạ, thưa ông, con rất hy vọng.

Hiếu nói được câu đó rồi ngạc nhiên lắm mà thấy hôm nay sao mình lại dạn dĩ đến thế. Người chủ hăng nghe câu này lại thở dài rồi nói với Trọng:

– Tôi đi Chợ Lớn kéo trễ việc. Tôi sẽ cho thầy biết quyết định về vụ này.

Ông chủ hăng đi ra bằng cửa khác và Hiếu nhìn Trọng để thăm hỏi bây giờ có phải là nàng nên rút lui chẳng. Trọng như tránh không nhìn bạn, nhưng kéo ghế mời Hiếu ngồi trước bàn viết của chàng. Hình như là chàng rất khổ tâm và không muốn nói gì với bạn về chỗ làm, nên chỉ khi Hiếu ngồi xuống xong, chàng nghe chuông điện thoại reo, chàng mừng rỡ hết sức.

– Alo! Dạ phải... dạ không... dạ tôi là thư ký riêng đây ạ... dạ ông chủ tôi vừa bước ra... dạ không thể chạy theo gọi kịp... dạ nếu không phải là chuyện riêng tư, xin ông cứ nói... dạ, thế thì thôi vậy... dạ xin chào ông...

Trọng bỏ máy nói xuống, đi về bàn

mà ngồi. Hiếu không thạo các truyền thống, các thói tục ở những công tử sở, nhưng Trọng thì đã đoán được phần nào.

Chàng làm thỉnh nhìn bạn mà xót thương, như là vị lương y biết con bệnh của ông ta lâm nguy, nhưng con bệnh ấy mù tịt và cứ ngỡ mình sẽ lành bệnh được như thường.

“Được, cô cứ về rồi sẽ có thơ sau. Được, thầy cứ về rồi tôi sẽ nhắn tin...” đó là những câu cổ điển mà sự từ chối kín đáo và lịch sự trong đó rõ nghĩa quá, ai có từng đi tìm việc, nghe là biết ngay.

– Ở đây mát quá. Hiếu vui vẻ khen.

Trọng cười, cái cười héo hon và giải thích.

– Lầu bốn tầng. Nhờ vậy mà sức nung đốt của mặt trời không xuống tới

đây được. Thế nên khỏi phải gắn máy lạnh.

– À, gắn máy lạnh thì lại còn mát hơn phải không anh?

– Ừ, mát lắm.

– Đi làm việc cũng sung sướng chứ, phải không anh, ở nhà ta, làm gì được mát mẻ như vậy.

– Ừ.

Hiếu không biết nói gì nữa, còn Trọng thì âu sầu và đang lo ra. Hôm nay là ngày ông chủ biết mặt cô thư ký, và có thể biết tài cô, qua một trang đánh máy thử cho ông xem. Rồi thì thỏa thuận với nhau về lương bổng. Đáng lý thì như vậy. Nhưng cứ sao ông lại do dự thành lình? Nghĩ mãi mà không tìm ra nguyên nhân của sự hoang mang của người chủ hãng,

Trọng chịu, và không thềm bận trí đến điều ấy nữa. Chàng hỏi bạn:

– Ba làm đảng hăng Sudiwimport từ bao lâu rồi?

– Lâu lắm. Em lớn lên, hiểu biết là nghe nói ba đã làm ở đó từ thuở nào rồi.

– Ba, má, tánh tình khó lắm không em?

– Dạ, cũng tùy theo việc.

– Thí dụ việc nào khó, việc nào dễ...

– Con cái làm hỏng thì ba má tha thứ, nhưng biếng nhác, ngồi lê đôi mách, ba má không ưa.

– Như vậy thì quý lắm.

– Ba, má thường thân với ai em?

Hiếu cười mà rằng:

– Anh hỏi kỳ cục, những người thân với ba, má anh đâu biết mà hỏi.

Trọng cũng cười vì chợt thấy mình vô lý.

– Em ở chơi đến tan sở được hay không?

– Em hồng dám, sợ má rầy.

– Anh xót xa quá em ơi, không biết làm sao mà gần em được thường thường. À, này em, anh muốn tặng em một món quà, em vui lòng nhận hay không?

– Cũng tùy. Nếu quà sang trọng, làm anh tốn tiền thì em xin tha.

– Không, quà nhỏ thôi. Và em tặng anh một bức ảnh được hay không? Những đêm nằm buồn, anh muốn được nhìn lại em, cho đỡ... đỡ... nhớ.

Trọng phải gom tất cả can đảm của chàng lại mới dám thốt ra rất khẽ cái tiếng “nhớ” ấy, và thấy Hiếu không phản đối, chàng tin chắc rằng sự mặc nhận của nàng là bước đầu của tình yêu rồi vậy.

– Em vui lòng em nhé!

Hiếu lại mắc cỡ ửng hồng đôi má. Nàng cúi xuống mâm mê tròn áo, và lâu lắm mới đáp khẽ:

– Nhưng sẽ không có lời để tặng ngoài sau, và anh cũng phải tặng em lại một bức.

Trọng suýt nhảy dựng lên vì mừng “Tặng em một bức”. Thế nghĩa là nàng cũng nhớ mình à, và cũng cần xem lại mặt mình những ngày buồn dài dằng dặc à!

– Cám ơn, cám ơn em ngàn ngày.

Anh sẽ giữ bức ảnh của em cho đến ngày anh xuống mồ, nếu vì rủi ro nào mà anh không... không... kết bạn được với em.

Sự thân mật đã rõ lần và đã đi đến một mức mà họ có thể xem nhau như là đôi nhơn tình còn trong sạch. Nên chi Hiếu mạnh dạn nói đùa:

– Còn như kết bạn được, thì anh không cần ảnh ấy nữa phải không?

– Cần chứ, nhưng nó không có nghĩa là một di vật nữa. Chừng đó ta sẽ chụp ảnh chung, chụp lu bù, chụp mỗi tháng, chụp mỗi tuần.

– Ba, má anh cũng còn mạnh khỏe đủ chứ?

Con gái có khác con trai ở chỗ họ dè dặt rất lâu. Trong khi Trọng hỏi “Ba, má”. Làm như là họ đã chung ba má rồi thì

Hiếu vẫn thêm đại danh từ “anh” sau đó, “ba, má anh”, tức là chưa phải ba, má của em.

Trọng tể nhận được ngay điểm dè dặt ấy của bạn và hơi hơi buồn, chàng đáp:

– Anh chỉ còn má thôi.

– Má anh ở đâu anh?

– Má anh ở Vĩnh Long. Vì còn ruộng vườn nên anh không thể rước má anh lên đây ở chung với anh được.

– Anh có anh em, chị em đông hay không?

– Anh thứ ba mà như là trưởng nam vì người anh thứ hai đã chết hồi còn bé. Anh có hai đứa em gái mà một đã lấy chồng.

– Má anh có khó tánh lắm không anh?

– Các cụ ở tỉnh thì như nhau cả. Các cụ rất sợ gái văn minh.

– Chắc má anh ghét uốn tóc như em lắm?

– Không ghét, nhưng má anh ưa búi tóc xưa hơn.

– Và chắc má anh ghét phụ nữ đi làm lắm?

– Không ghét, nhưng má anh ưa phụ nữ nội trợ hơn. Nhưng anh là con cứng, má chiều ý anh lắm. Con trai một mà em!

Hiếu cười nói:

– Vì là con trai một, nên dâu cũng

một. Mà các cụ rất cần một cô dâu trong nhà.

– Em nói đúng, nhưng em chưa biết đức tánh hy sinh của các cụ lên đến mức nào. Các cụ dám xem như các cụ không có, để chồng con của các cụ được sung sướng.

– Nhưng anh cũng phải làm tròn bốn phận làm con, tức là làm sao cho cha mẹ được sung sướng, tức là kết hôn với một cô giỏi nấu nướng, vá may chớ?

– Mấy cô làm việc cũng có thể giỏi nội trợ, như em chẳng hạn.

– Em thì dở khệt.

– Anh tin là em giỏi.

– Cái gì làm cho anh tin như vậy?

– Tình yêu.

Đây là lần bạo lời cuối cùng của Trọng và lần mặc nhận, lần hổ người cuối cùng của Hiếu. Từ đây, họ sẽ ra mặt với nhau để tỏ nỗi lòng cho nhau nghe.

Hiếu nhìn lên đồng hồ treo trên vách rồi hốt hoảng đứng dậy nói:

– Ý chết! Đã trễ quá rồi. Thôi em về nha anh.

Trọng bước vội ra trước bàn rồi cầm lấy tay bạn, chàng trịnh trọng nói:

– Em, anh xin thề với trời đất là anh sẽ cưới em làm vợ.

Hiếu rùng mình, nghe mê man cả người và Trọng nói gì, nàng không nhớ cho rõ nữa.

– Thôi em xin về, nàng thở hỗn hển mà nói rất khẽ sau mấy mươi giây đứng lặng cả người ra.

– Ủ, em về rồi sáng mai lại ra em nhé.

Hiếu ra khỏi buồng giấy vội vàng như chạy trốn và Trọng, sau khi làm cái cử chỉ điên dại ấy, đâm ngượng nên không dám tiến bậ ra ngoài. Hiếu bước mau trong hành lang, nghe tim mình đập thình thình và như là nghe những lời chế riếu mỉa mai của bạn đồng sở của Trọng.

Chiều lại, ông chủ hăng ở lại làm việc rất trễ, theo thói của những ông bự ở bất kỳ công hay tư sở nào. Họ đến trễ, và ở lại trễ cái mới chết các viên thơ ký riêng, vì các tay này không đến trễ được mà vẫn cứ phải ở lại đến tối mò.

Cửa ngoài đã khép, nhân viên đã về hết, chỉ còn người tùy phái ở lại để tắt đèn, tắt quạt và khóa cửa.

Ông chủ hăng nhận chuông điện gọi anh tùy phái bảo đi mua bia rồi mời Trọng đến ngồi trước bàn viết của ông, xem Trọng như là khách.

Ông móc gói thuốc Lucky ra, rút lên nửa chùng một điếu rồi chìa ra trước mặt thơ ký riêng:

– Mời thầy.

– Thưa cảm ơn ông, tôi không biết hút thuốc.

– Thì cứ hút đi rồi sẽ biết. Có ai sanh ra mà biết hút thuốc ngay đâu.

Người tùy phái đã mang bia về, Hấn đặt hai các cốc to tướng trước mặt ông chủ hăng và trước mặt Trọng.

Ông chủ cười hể hể mà rằng:

– Đừng có nói là không biết uống bia nữa nhé. Cứ uống đi rồi sẽ biết.

Trọng cười rồi rút điều thuốc mà ông chủ hăng chìa ra cho chàng. Ông ấy lẹ tay bật cái quẹt máy rồi với đưa ngọn lửa trước đầu điều thuốc của Trọng.

Trọng rất ngạc nhiên sao ông chủ hăng lại tử tế với chàng đến thế. Chàng rút một hơi khói rồi sặc mấy cái, nước mắt chảy ròn ròn. Ông chủ hăng cười và nói:

– Thầy còn con trai nheo nhéo. Nào ta giải khát cái đã.

Nói đoạn ông bùng cốc lên, đưa ly ra cùng một cách tượng trưng rồi ngâm môi trong bọt trắng uống ừng ực trông coi ngon cha chả là ngon khiến Trọng thấy mà thèm. Chàng cũng nâng ly lên

cùng một lúc với ông chủ hãng, nhưng chỉ hớp một hớp thôi rồi nghe đắng lưỡi quá, chàng hạ ly xuống, trở mắt nhìn ông chủ uống mà mê.

Ông ấy uống một hơi hết hai phần bock (Bock), đặt mạnh ly xuống bàn kê một cái cộp, khà một tiếng nghe rất phi chí bình sanh đoạn chằm rãi đốt một điếu thuốc:

– Thầy năm nay đã mấy mươi?

– Dạ hăm ba.

– Còn trẻ lắm. Đường đi còn dài lắm!

Ông ta thở khói thuốc ra thật nhiều và làm thỉnh rất lâu, đoạn bắt đầu bài diễn thuyết, sau khi nghiệm sắc mặt lại:

– Thầy Trọng, thầy làm việc siêng năng, giỏi giản và trung thành nên tôi

thương thầy như con cháu trong nhà, không có gì trong vòng quyền lực của tôi mà tôi không làm để giúp thầy... như cái vụ này đây...

Trọng hy vọng tràn trề và sự vui mừng lộ ra trên mặt chàng.

– Nhưng tôi phải hỏi thầy vài điều trước khi quyết định, và thầy phải nói cho thật nghe không?

– Dạ tôi xin thành thật với ông.

– Tốt lắm. Điều thứ nhất, tôi muốn biết cô ấy là gì của thầy?

Trọng bối rối trước câu hỏi bất ngờ ấy, ấp úng mãi không biết trả lời làm sao, khiến ông chủ hãng phải dẫn đường cho chàng:

– Không có bà con với thầy hả?

Trọng mừng rỡ đáp ngay:

– Dạ không có bà con.

– Thế thì là gì?

– Dạ ơ...hơ... cô ấy là bạn của tôi.

– Vậy à. Nhưng bạn làm sao?

– Dạ bạn học.

– Trường nào?

– Dạ lớp đánh máy chữ.

– Té ra chỉ mới quen nhau đây thôi. Nhưng phải thành thật đấy nhé. Chỉ là bạn học thôi hay... tình bạn đã đi đến chỗ thân mật?

– Dạ chỉ là bạn nhau thôi.

– Thành thật chứ? Tôi không phải là nhà đạo đức, thầy cũng biết. Cho dẫu

thầy yêu ai cũng không can hệ gì đến tôi, đừng có ngại mà nói không thật rồi tôi quyết định sai.

– Dạ, quả cô ấy chỉ là một người bạn gái thôi.

– Và thầy rất mến cô ấy?

– Dạ đúng thế.

– Và thầy thâm yêu cô ấy nữa, muốn tính việc trăm năm với cô ta?

Trọng bối rồi nhưng mỉm cười và đáp:

– Ông đoán thật tài.

– Không có gì bí hiểm đâu. Thấy là biết ngay. Nhưng này...

Ông chủ hăng lại im lặng độ một phút đồng hồ nữa rồi nói:

– Này. Thầy dư biết nguyên tắc của tôi là không dùng đàn bà trong sở. Thầy cũng thường nghe tôi đọc một câu ngụ ngôn của La Fontaine để cắt nghĩa thái độ của tôi về điểm đó:

«Hai con gà trống đang sống yên ổn, bỗng một con gà mái hiện đến...

Sở dĩ năm ngoái tôi cực lòng phải nhận cô Mỹ là vì có một ân nhân của tôi gởi gắm, tôi khó lòng mà từ chối. Nhưng cũng nhờ cô Mỹ xấu xí quá, chớ không...

Thầy biết chớ, phụ nữ đẹp thường gây rắc rối trong các nơi như vậy, người này yêu, người nọ ghen, nội bộ nát bét hết, anh em cùng sở đâm ra thù nhau, toan hại nhau, công việc bỏ bê vì bận yêu, bận ghen, bận ghét. Chính các cô gái đẹp cũng chẳng làm được gì cho nhiều, bởi họ không thể nào không lo ra vì những

cuộc tán tỉnh ngày một của bạn đồng sở với họ, của những người con trai các nơi khác.

Đó là chỉ mới nói đến những cô gái đẹp mà thôi đa. Những cô gái "quá đẹp" lại càng nguy hiểm cho hãng hơn nữa.

Cô gái mà thầy gởi gắm thuộc vào hạng tối nguy hiểm vì cô ấy đẹp ghê hồn, đẹp đến nỗi tôi từng tuổi này, nghiêm trang đứng đắn thế này mà khi thấy mặt cô, tôi không khỏi bị xúc động.

Nếu cô ta bà con với thầy, thật tôi không biết tính sao. Nhưng may chỉ là một cô bạn gái của thầy thôi, mà cũng chưa dính líu gì tình cảm với thầy hết thì thôi vậy. Thầy nên thông cảm tư tưởng của tôi, có lẽ thầy sẽ cho tôi quá dè dặt, nhưng kinh nghiệm đã dạy tôi dè dặt

như vậy, và tôi tin rằng tôi đã quyết định đúng.

Trọng bỗng rụng rời. Ông chủ hãng mền chàng và thật tình muốn giúp chàng, chàng biết chắc hai điều đó nên chi đã hy vọng nhiều ngay từ lúc ông ấy mới hứa và đã định ninh là sự gởi gắm của chàng đã được chấp nhận chắc từ ngày ông ấy cho gọi Hiếu đến.

Những lời ông nói như xô ngã cả một cái giàn trò mà chàng dựng lên để xây cất lâu đài hạnh phúc của chàng, mà xô ngã một cách đột ngột, bất ngờ quá khiến chàng kinh ngạc đến khủng khiếp.

Ông chủ hãng rình phản ứng của Trọng giây lâu rồi nói thêm:

– Nãy giờ tôi chỉ đứng về phương diện tôi mà nói chuyện. Tôi lại muốn ở

vào địa vị thầy mà lập thái độ thử xem.

Nếu tôi là thầy, tôi không buồn gì cả vì cô ấy không được nhận. Thầy chưa chinh phục được cô ta mà thầy lại không đẹp trai nhứt ở đây, không lương cao nhứt ở đây, thì thầy sẽ lép vế trong cuộc chinh phục tương lai ấy. Nếu cô ta làm nơi khác, sự lép vế của thầy sẽ không lộ ra vì cuộc so sánh dễ dàng trước mắt.

Thôi, chắc thầy hiểu tôi và nhứt là hiểu rõ mọi lẽ thiệt hơn. Chào thầy nhé!

Ông chủ đứng lên, đưa tay ra và Trọng cũng đứng dậy bắt lấy tay ông chủ, nhưng lại ngồi trở xuống liền, khi ông chủ trở gót, hay nói cho đúng, chàng rơi xuống ghế một cách mệt nhọc chán nản.

Người tùy phái lấp ló nơi cửa khi nghe chủ hăng ra về, bắt gặp Trọng hai

tay chống má, nâng đỡ một cái đầu quá nặng muốn gục sát mặt bàn. Hấn hỏi:

– Về chưa thầy ba?

Trọng giựt mình, đứng trở lên, nhưng không đáp. Chàng lững thững bước đi, dưới mắt ngạc nhiên của hấn. Hấn tắt quạt, tắt đèn, đi ra để khóa cửa ngoài và thấy Trọng vẫn còn đứng trên vỉa hè cạnh chiếc xì-cút-tơ của chàng.

"Quá đẹp! Trọng lặp lại mãi hai tiếng ấy trong bụng chàng. Thì ra Hiếu quá đẹp, và mình đã yêu một cô gái quá đẹp mà không hay, và hãnh diện ời, đã được cô gái quá đẹp ấy yêu lại phần nào".

Con trai mới lớn lên, chưa biết thưởng thức sắc đẹp đúng với giá của nó. Đành rằng Trọng thấy Hiếu đẹp, nhưng quả chàng không biết bạn đẹp đến mức

nào vì kém kinh nghiệm nhận xét, so sánh, mà cũng vì mắt chàng mờ trong tình yêu.

"Thì ra Hiếu quá đẹp, nhưng tại sao ông chủ ổng lại sợ phụ nữ đẹp đến như thế? Bao nhiêu là sở, là hăng buôn đã dùng nữ nhân viên đẹp thì đã sao đâu?

Còn cái điểm quá đẹp ấy nữa! Nếu thế thì những người đàn bà quá đẹp có cái số phận bị xua đi như xua tà, xua dịch hạch vậy à?"

Nếu ông ấy bảo Hiếu xấu xí, để ngồi trong văn phòng xem không được rạng rỡ thì chàng tức. Hoặc nếu ông thử tài nàng, rồi chê nàng dở thì cũng đành đi.

Đằng này ông từ chối không nhận một người, chỉ vì người ấy QUÁ ĐẸP thì thật không sao chàng tiêu hóa cái lý lẽ kỳ

dị ấy. Làm như QUÁ ĐẸP là một cái tội không bằng, làm như QUÁ ĐẸP đã bị cái số trời định sẵn là phải gieo họa cho người ta!

Hiếu đi được nửa đường mới bình tĩnh hẳn như thường. Bây giờ hết sợ nữa, nàng ôn lại những gì đã xảy ra trong phút chia tay với Trọng. Thế là đã rõ. Trọng yêu nàng và nói lớn lên tình yêu ấy chớ không phải là nàng đoán biết như hôm nay nữa. Và nàng đã không phản đối khi chàng nắm lấy tay nàng. Thế nghĩa là đôi bên đã ký kết với nhau một hợp đồng tình cảm rồi vậy.

Như buổi chiều té xe đạp, Hiếu nghe cả một giàn nhạc đại tấu trong lòng nàng. Nàng cho xe xuống dốc ngỏ hẻm Cù Lao với một tốc độ làm hết hồn hết vía mấy người đi đường và hát thầm lên trong bụng:

Đời ta bao vui tươi như hoa hồng thắm.

Bao chim đua hát trên mây.

Xuân về trong khóm cây.

Thì ra yêu là thế a? Nàng Đã bước thêm một bước nữa trong cuộc phiêu lưu để khám phá tình yêu. Thì ra yêu không phải chỉ là e thẹn, hồi hộp, mong chờ, nhớ nhung như nàng đã ngỡ. Yêu còn là sự mê mê tê tái khi mà đôi bạn xích lại gần nhau.

Cả vùng Tân Định đều nhuộm màu hồng chiều hôm nay thật đó, nhưng tất cả đều mờ đi, chỉ có một hình ảnh là nổi bật lên thôi, hình ảnh của người con trai vừa nắm tay từ giã nàng khiến cho cả người nàng bị lung lay, khiến cho những tế bào của toàn thân nàng như bị rung chuyển một cách sâu xa và tâm thần

nàng dường như cũng biến chuyển khác hẳn đi sau sự va chạm ấy.

Bất giác nàng nhớ đến người bạn da nâu, người bạn gái đã sống đời sống người lớn. Người ấy đã trao gởi nàng rất nhiều kinh nghiệm về việc đời, về tình yêu, nhưng không sao nói được cái tế nhị về tình yêu. Không, chỉ có yêu mới biết ái tình là gì, ngoài ra không làm sao mà học được cả.

Giờ thì nàng không thấy việc tìm Trọng mỗi ngày là kỳ cục nữa. Nàng phải thấy mặt bạn mỗi ngày nếu không, cuộc đời thật là không có vị. Giờ thì nàng mới chợt thấy là Trọng thành thật khi chàng bảo rằng nhớ lắm, khi chàng băn khoăn không tìm được mẹo gì để đôi bạn gặp nhau.

Sáng lại Hiếu ra đó và đã dám hỏi thăm người tùy phái. Người này báo tin cho Trọng hay, và chàng sợ hãi ngồi thừ ra rất lâu thay vì chạy bay đi đón người đẹp. May là đêm rồi, chàng cố bịa ra lý lẽ của ông chủ, khác hẳn với lý lẽ thật mà ông chủ đã trình bày. Nói láo như vậy, chắc Hiếu không thất vọng, không buồn, không giận chàng.

Lâu lắm chàng mới uể oải đứng lên, khổ sở bước ra ngoài như đi chịu tội với ai. Hiếu đã dặn hơn hôm qua dám cười nói với chàng khi thấy mặt bạn tù đằng xa, và nàng ngạc nhiên lắm mà thấy vẻ u sầu nơi bạn.

Trọng ra tới ngoài nói:

– Em bước ra vỉa hè, anh nói cái này chút.

Cả hai đều vịn chiếc xe của Trọng, người con trai hỏi:

– Hôm qua em có giận anh không?

– Giận gì mà giận.

– Anh lo sợ cả đêm. Nhưng em tha thứ được, anh cảm ơn em lắm. Em nè, ông chủ ổng đã thấy em rồi, ổng hứa để tính lại vì dự chi năm nay không tiền liệu sự thu nạp thêm một nữ thư ký. Ông đang tìm một khoản tiền khác.

Trọng nói láo một cách tự nhiên được vì những điều chàng nói quả đúng với tình hình trong hãng buôn này. Sở dĩ chủ hãng bắt buộc phải nhận lời là vì chàng nài nỉ mãi làm ổng khó chịu phải nhượng bộ. Và chàng thấy bạn hụt một chỗ làm cũng không đến nỗi nguy khốn như người đang có việc mà bị mất việc.

– Té ra còn lâu à, mà em cứ ngỡ...

– Thì cũng phải đợi một thời gian. Ai cũng vậy không riêng gì em đâu. Mà anh nghĩ em cũng không cần đi làm lắm.

– Anh đừng tưởng, ba má em rất nghèo, em của em lại đông.

– Cái đó anh không biết. Nhưng anh có ý nghĩ khác kia. Nếu nhơn duyên ta mà thành thì anh đủ sức lo cho gia đình. Anh chỉ sợ... À, em, trong hăng của ba, ba thân nhứt với ai?

– Ba em hay lui tới với thầy bảy Nam, thu ngân viên.

– Thế nghĩa là anh chỉ còn tìm người vừa quen với anh, vừa quen với thầy bảy Nam là xong. Nhưng không rõ sẽ xong hay không, bởi vì vai chánh là em kia mà. Em nghĩ thế nào?

Hiếu then lăm, gặm đầu ngón tay mà đáp trong cổ họng:

– Em hồng biết. Nhưng đầu sao em cũng muốn đi làm.

Trọng không làm sao hiểu được lý do thật của ý muốn đi làm của Hiếu, của một số phụ nữ ngày nay. Chàng cứ ngỡ Hiếu muốn phụ giúp chồng, hoặc không thích sống nhờ chồng.

Chỉ khi nào đã là chồng rồi chàng mới thấy vợ đi làm lăm khi lại lổ tiền nhà, nhứt là lúc đã có con vì trong khi cô vợ lãnh được mỗi tháng một ngàn rưởi thì việc nhà nát bét hết bởi không ai điều khiển kẻ ăn người ở đó, một chị bếp, một chị vú, một thằng nhỏ thì cả ba người giúp việc ấy mỗi tháng vừa cơm vừa lãnh tiền không khỏi tốn dưới ba ngàn bạc.

Các cô vợ cũng biết rõ điều ấy nhưng họ cứ thích đi làm hơn là lo nội trợ vì ý thức về nữ quyền, họ muốn thủ một vai trò trong xã hội.

Vai trò nội trợ tuy quan trọng vào bực nhứt nhưng lại quá tối tăm. Trong rạp hát, người ta chỉ xem và tán phục đào kép, chớ nào ai nhớ đến soạn giả đâu mặc dầu nếu không có soạn giả thì đào kép chỉ múa rối là cùng. Vì thế mà đôi khi vợ của ông chủ hãng lại thích ngồi «kết» hơn là làm bà chủ ở nhà.

– Ủ, thì đi làm. Nhưng em phải bền chí chờ ít lâu. Em cũng nên tìm thử các nơi khác, biết đâu sẽ có chỗ lương cao hơn.

– Ba em cũng thử xin ông chủ hãng của ba em.

– Chắc mỗi ngày em có đi tìm chỗ chớ?

– Hụt ở đây, chắc mai em theo ba em đi dượt đánh máy đẳng hăng của ba em.

– Em ghé lại đây chút có được không?

Hiếu suy nghĩ giây lâu rồi đáp.

– Để em về sớm, rồi nếu được, em ghé, chớ không thể trong giờ tập dượt mà bỏ đi, sợ ba em rầy.

– Ủ, em thử về sớm rồi ghé qua đây chút. Một ngày không gặp em là một ngày buồn hiu.

– Em muốn làm ở đây với anh lắm.

– Anh còn muốn hơn em nữa. Nhưng nên bền chí.

Hiếu và cả Trọng nữa đều không biết những gì ông chủ hãng Sudiwimport đã nói với viên chủ sự văn phòng của ông ấy. Ông ấy nói đại khái y như ông chủ hãng mà Trọng giúp việc: Hiếu quá đẹp, đẹp ghê hồn và ông ngại sẽ có chuyện không lành xảy ra.

Vì thế mà ông chỉ bằng lòng giúp thầy Trung một việc nhỏ thôi là cho Hiếu được đánh máy trong vòng một tháng cho nàng nhuần tay.

Ngày đầu tiên Hiếu ở gần hết giờ, ngại ngủ không dám về sớm như đã định. Nàng không ghé thăm Trọng được vì còn rất ít thì giờ, nàng phải về giúp mẹ.

Nhưng qua ngày thứ nhì, nàng ra đi hồi bốn giờ và nhơn bữa ăn tối, bà Trung thối nấu rất trễ, nàng ghé qua hãng Vico-lédo để thăm bạn.

Trọng mừng quỳnh vì chàng rất lo Hiếu giận huyệt chỗ làm rồi không ghé nữa.

– Thế nào em, Trọng hỏi ngay tại bàn viết của người tùy phái chớ hai người không kéo nhau ra vỉ hè như trước, có gì lạ không em? Hôm qua vắng em một ngày, anh chạy ra đây gần hai mươi lần, em không tin hỏi chú năm đây thì biết.

Người tùy phái cười hể hể mà rằng:

– Thầy mà chạy ra chạy vô dóm chừng mãi như vậy, chắc ông chủ ổng phải mời cô đây vào làm việc kéo thầy bỏ phế hết thầy.

Câu pha trò của người tùy phái đã xác nhận lời của Trọng, khiến Hiếu nghe sung sướng hơn bao giờ cả và cả ba cười xòa.

– Có gì lạ hôn em? Trọng lại hỏi.

– Em dượt đánh máy được một ngày rưỡi rồi.

– Tốt lắm. Còn anh, anh đã tìm được một người quen của thầy Nam.

– Vậy hả? Ai đó anh?

– Em không biết đâu. Người ấy làm ở sở khác, nhưng ở cùng xóm với thầy Nam.

– Có phải xóm nhà thương Thuốc Chó hôn?

– Phải.

– Như vậy thì đúng là quen với thầy Nam. Anh ra ngoài em nói cái này.

Trọng theo Hiếu bước ra vỉa hè thì nàng mở ví lấy một bức ảnh chân dung rửa trên giấy lụa, cỡ dùng gắn thẻ kiểm tra.

– Em chụp đến năm kiểu mới chọn được kiểu này. Anh xem có đẹp không?

– Sao lại không. Hình nào của em cũng đẹp hết ế.

– Anh mến em, anh thấy như vậy, nhưng phải thấy khác hơn kia. Vì em lại còn dự thi nữa.

– Thi gì đó?

– Thi ảnh đẹp.

– Thi ảnh đẹp? Thi ở đâu vậy? Để đóng phim hả? Coi chừng, họ chỉ xạo

thôi, họ làm rùm beng mà rốt cuộc không có gì cả.

– Không phải đóng phim. Em giữ bí mật. Chừng nào có kết quả, anh sẽ biết. Còn anh, anh đã có ảnh tặng em chưa?

– Có từ lâu, nhưng anh chưa dám. Nay thì dám đây. Nhưng em có dám nhận ảnh có để tặng sau lưng hay không?

– Có tặng hay không tặng gì em cũng giấu thật kín. Như vậy anh cứ viết gì trong đó tùy anh.

Trọng rút bóp ra, lấy một bức ảnh của chàng có để tặng sẵn từ bao giờ rồi, và một món quà gì nhỏ xíu, chỉ bằng ngón tay út thôi.

– Đố em biết gì đây?

– Anh chìa ra coi. Ý ông Phật!

Hiếu chụp lấy món quà nằm trong tay xòe của Trọng và ngạc nhiên hết sức mà thấy đó là một tượng Phật tạc trong một hột cà-na.

– Trời, khéo quá, nhứt là quý lắm, trên đời chưa chắc có hai tượng Phật loại này.

– Em nói đúng. Đây là của gia bảo của một vị luật sư, đã quá vãng. Ông ấy mua tượng này tại Thượng Hải cách đây ba mươi năm. Chính con trai của ông ấy đã tặng anh đó, anh ấy chỉ giữ lại có chiếc thuyền rồng cũng tạc trong một hột cà-na lớn bằng hai hột này.

– Anh không tốn tiền, nhưng món quà này quý giá biết bao nhiêu.

Hiếu cảm động lắm, nâng tượng Phật sát ngực nàng và nói thêm:

– Anh của em, không biết anh có giữ được mãi như đã hứa hay không, chớ em thì tượng Phật này, em sẽ đeo cho đến lúc xuống mồ.

– Anh vừa nghĩ ra một ý hay: TƯỢNG PHẬT CÀ-NA, đó là tên một phim có câu chuyện tình kỳ bí mà em sẽ đóng.

Hiếu cười ngặt ngẹo:

– Em không có đóng phim. Em nói em chỉ dự thi ảnh đẹp thôi mà.

– Cuộc thi gì mà bí mật dữ vậy?

– Không bí mật, chỉ tại em muốn giấu anh thôi. Anh chưa trả lời em coi ảnh đẹp lắm không.

– Đẹp kinh khủng. Nhưng anh lại muốn họ thấy em xấu.

– Sao anh xấu bụng dữ vậy?

– Vì anh ghen, anh không muốn sắc đẹp của em được phổ biến ra cho nhiều người ngắm.

– Bao nhiêu người ngắm mặc họ, miễn em chỉ ngắm lại một người thôi, như vậy không đủ cho anh hay sao?

– Rất đủ, nhưng khó lòng mà em chỉ ngắm một mình anh.

– Xấu bụng thấy mồ.

Đôi bạn cười xòa, và Hiếu xin đi, kéo ra về trước mà tới nhà sau, ông bố ổng mắng cho.

Hôm nay nàng qua lối cũ, đi vòng lớn, chạy ngang trường đánh máy để nghe xem thử cảm giác như thế nào, nhưng mục đích chánh của cuộc đi rêu

các phố là để xem thử hăng rượu Bồ Đào ra sao.

Nàng vừa thổ lộ với Trọng cuộc dự thi ảnh đẹp của nàng, nên nhớ lại cái hăng tổ chức cuộc thi vĩ đại ấy, và muốn biết mặt nó.

Hiếu trở lại những nẻo đường đi học đánh máy dạo trước, nhưng thay vì quẹo bên nhà thờ Huyện Sĩ, nàng chạy luôn ra ngã sáu Quẹt-Đon.

Vừa đạp xe, nàng vừa xem chừng số nhà bên tay trái, dãy số chẵn, và khi gần tới bốn binh Ngã Sáu, ngôi nhà kỳ dị của hăng Bồ Đào bỗng như thành linh mọc lên trước mắt nàng.

Đó là một căn nhà của một dãy phố trệt cũ, chủ hăng rượu mua lại và lên lầu. Năm từng lầu đối với một căn nhà

hẹp bốn thước làm cho ngôi nhà ấy ồm
nhom và cao lỏng không.

Nhà gán nhiều sắt bộng quá nơi các
cửa và các cửa sơn đủ thứ màu sắc sỡ,
trông cứ ngỡ là một tửu lâu ở Chợ Lớn.

Nhưng chắc chắn là hãng rượu giàu,
nếu không, nó đã không chồm lên cao
đến thế, và bấy giờ Hiếu mới hết nghi
ngờ về giải thưởng mười ngàn mà hãng
rượu đã treo.

Nàng không rõ sự thật bên trong của
hãng, và tình hình nguy ngập của hiệu
buôn này từ hơn một năm nay.

Hãng Bồ Đào chỉ xuất hiện trong
nước có bốn năm nay và buổi đầu rượu
bán chạy thật nên chủ hãng mới làm giàu
lẹ như vậy.

Ông chủ hãng trước kia làm nghề gì

không ai rõ, chỉ biết là khi ông về muốn căn phố ấy với giá bốn ngàn đồng mỗi tháng, không tiền nước, thì chính tay vợ chồng ông súc chai, vô rượu, đóng nút và dán nhãn suốt ngày đêm chớ không có thợ thuyền nào phụ giúp.

Rượu là một thứ rượu nếp ngâm quế, ngâm vị, với lu bù thứ vỏ cây thơm khác nữa mà một người bạn của ông ta, vốn biết chữ nho, đã đặt giùm cho ông ta cái tên thơ mộng ấy: RUỢU BỒ ĐÀO.

Trên nhãn hiệu, dưới chữ «Rượu Bồ Đào» có in thêm câu thơ Đường «Bồ Đào mỹ tửu dạ quan bôi», cũng do người bạn thạo Nho ấy mách cho. Ông chủ hãng đã hỏi nghĩa của hai tiếng «Bồ Đào» và của câu thơ kia, nhưng người bạn chỉ hóm hỉnh cười đáp:

– Ngày xưa, nhà văn kiêm doanh

thương Nguyễn Háo Vĩnh ở đường Bô-
Na cũng đã chế ra một thứ rượu lô-can-
h như anh. Ông ấy đặt tên là rượu "Cô Tô"
và cũng biên trên nhãn hiệu hai câu thơ
đường:

Thuyền ai đậu bến Cô Tô,

*Nửa đêm nghe tiếng chuông chùa Hàn
san.*

Người tiêu thụ thuở ấy cũng không
hiểu gì cả, nhưng chính nhờ sự không
hiểu ấy, nhờ bức màn huyền ảo bao bọc
lấy tên rượu mà rượu Cô Tô đã nổi danh
tài sắc một thời.

Nay anh và khách hàng của anh cũng
không cần hiểu gì hết, miễn tên rượu
nghe thơ mộng là được rồi.

Hãng rượu Bồ Đào làm ăn phát đạt
được vài năm thì lâm nguy vì sự cạnh

tranh của nhiều hiệu rượu khai vị lấy tên có vẻ Âu châu như là Maltilo, Lolati, v.v... Nếu nhạc giựt gân muốn lấn vọng cổ thì rượu Tây lấn hẳn rượu Tàu.

Bồ Đào nghe thơ mộng thật đấy, nhưng đời này người ta thích ba gai hơn là mùi thơ. Thành thử số thương vụ của hãng bị sụt đến đổi bộ tham mưu Bồ Đào phải hốt hoảng lên. Phải, bây giờ hãng đã có bộ tham mưu chuyên nghề ra sáng kiến và thủ đoạn tranh thương.

Sau nhiều tuần bàn cãi, rốt cuộc người ta thỏa thuận nhau về nguyên tắc mở một chiến dịch quảng cáo mới, để lãng-xê lại các hiệu cũ. Và sau một tuần bàn cãi nữa, nguyên tắc đã nêu được quyết định thực hiện theo chiều hướng này: Tuyển lựa một mỹ nhân mà ban tuyển trạch sẽ gọi là “Hoa Hậu Bồ Đào”, Hoa Hậu Bồ Đào sẽ được quay phim thời

sự rồi cho chiếu trên màn bạc của khắp các rạp xi-nê trong nước, trình bày cô ấy đang tự rót rượu Bồ Đào cho mình.

Hãng rượu không trực tiếp chọn mỹ nhân mà giao cho một nhật báo làm công việc đó. Chính đó là cuộc thi ảnh đẹp do nhật báo Rạng Đông tổ chức mà Hiếu đã úp mở khoe trước với Trọng cuộc tham dự của nàng.

Hiếu không tự biết rõ sắc đẹp của mình lắm, chỉ dự thi cho vui vậy thôi, và chỉ mong một giải an ủi để kiếm ngàn bạc tiêu vặt vậy thôi.

Hiếu bọc bốn bình ở Ngã Sáu Quẹt-Don rồi đạp thẳng về nhà. Từ đây, trong đời nàng có đến ba hy vọng: mong đợi kết quả cuộc thi ảnh đẹp, ngóng trông một chỗ làm và... tưởng nhớ đến người thanh niên xuất hiện ngay trên đầu đường đời

của nàng và hạp ý nàng ngay.

Trong thời gian chờ đợi, mối tình của đôi bạn trẻ cứ trưởng thành lần lần và Trọng đã nói được cho mẹ chàng ưng thuận lên Sài Gòn nhờ ông bạn của thầy Bảy Nam đưa đường dắt nẻo cho, để tiếp xúc với bên đàn gái.

Nhưng bà cụ còn phải sắp xếp việc nhà cái đã, mà các cụ thì sắp xếp rất chậm, vì còn phải đợi cho ổ gà nở, đợi cúng mừng năm, đợi lễ cầu an, vân... vân...

Hy vọng và thất vọng vì Hiếu tự lực đi tìm việc, gõ vào cửa nào (những cánh cửa có mách là đang cần nhân viên) cũng nghe họ trả lời một câu: “Rất tiếc”.

Bên trong các hãng buôn mà Hiếu đã gõ cửa, vẫn có một buổi nói chuyện ngắn

giữa chủ hăng và một nhân viên ruột, câu chuyện na ná giống chuyện giữa chủ hăng Vicolédo và thầy Trọng hôm nào.

Làng báo Sài Gòn mỗi ngày bán thêm được một số báo như đã nói và độc giả ấy vẫn trung thành bởi nàng còn ngóng một cái tin, quan trọng hơn là lời rao cần người nữa: đó là sự xuất hiện ảnh của nàng trên trang nhứt của nhứt báo Rạng Đông.

Những bức ảnh đã ra, Hiếu thấy là những người có chơn dung ấy không đẹp bao nhiêu, và có cả những cô xấu nữa là khác mà chắc báo đăng với tinh thần khuyến khích, và có lẽ phần nào cũng để vuốt ve một số người dự thi, càng đông, càng có lợi cho việc bán báo.

Vì thế mà càng trông đợi, Hiếu càng hy vọng. Giờ thì nàng không phải chỉ

dám ước ao một giải an ủi nữa, mà mong cả các giải lớn, hạng ba, hoặc hạng nhì, nếu không là hạng nhứt.

Bên ngoài, độc giả rất là đa nghi. Người ta tin như đinh đóng rằng nhà báo hoặc hãng rượu đã có sẵn trong tay một cô em họ, một đứa cháu hay một cô nhân tình mà họ muốn lãng-xê, và cái giải nhứt, cái chức hoa hậu kể chắc như là có người nắm rồi, chỉ còn mong giải nhì, giải ba thôi để kiếm vài ngàn xài chơi.

Hôm nào báo cũng đăng ít lắm là ba ảnh ở trang ngoài, ảnh ba cô đẹp nhứt trong ngày và độ một chục ảnh ở trang trong. Người đẹp sao quá nhiều và tuy Hiếu không sợ cạnh tranh của ai, nàng cũng thấy cuộc chen vai thật là gay cấn.

Hiếu còn nhớ một câu chuyện của

người lớn mà cô bạn Việt-Ấn của nàng đã nghe lóm được và kể lại cho nàng nghe. Theo người lớn thì con gái Việt Nam bây giờ cô nào cũng đẹp ghê hồn, mà kể cả đàn bà sồn sồn cũng rất đẹp. Đó là nhờ họ thạo trang điểm và thạo hóa trang nhưng nhứt là nhờ họ là kết quả của những cuộc phối hợp trong tinh thần duy mỹ. Ngày xưa các cụ lấy nhau vì đức hạnh, vì giòng dõi, vì địa vị, sắc đẹp của hai người hôn phối là điểm phụ thuộc hạng bét. Những người con sanh ra, lành thì có lành, thiện thì có thiện, nhưng thỉnh thoảng mới nhô lên một người đẹp hiếm hoi.

Chí như ngày nay thì cuộc tuyển lựa theo ý thức chuộng đẹp của những người kết hôn gây ra những cuộc đào thải tự nhiên và qua vài thế hệ, dân Việt Nam sẽ đẹp hết thấy.

Nhớ lại câu chuyện trên đây, Hiếu đâm lo. Ba má nàng, chắc chắn lấy nhau không phải vì mê sắc đẹp của nhau. Ông Trung chắc đã cần một người bạn khéo nấu nướng, vá may, và bà Trung chỉ tìm một người bạn thuộc hạng dân thầy cho khỏi cảnh chân lấm tay bùn thôi.

Như vậy nàng có thật đẹp hay không mà dám mong chiếm giải mỹ nhân?

Tuy nhiên nàng vẫn hy vọng, chỉ vì những người được đăng ảnh, không đẹp đến đâu nàng phải lép vế. Hiếu tin rằng một sáng kia nàng thức dậy, ra đầu ngõ mua báo và sẽ thấy ảnh mình. Nàng sẽ mừng như là dò vé số Kiến Thiết mà gặp số vé của mình trên tấm giấy dò số.

Và quả sáng hôm ấy số của nàng ra thật. Như thói quen, Hiếu cố tránh mở tờ báo trước mặt chị sập báo, sợ phải lộ

tình cảm mình ra, chị ấy cười cho...

Nhưng nàng phải bước vội vàng để tránh xa chị ấy để mà dò hình cho đỡ sốt ruột. Hôm nay tánh linh báo tin lành hay sao không rõ mà Hiếu hồi hộp hơn mọi hôm và khi thấy ảnh mình, một sự xuất hiện trông đợi, nàng vẫn sửng sốt, ngạc nhiên lắm. Tự nhiên nàng dừng chân giữa đường mà không hay rồi nhìn trân trối vào bức ảnh đầu mà nàng cảm giác rằng người trong ảnh xa lạ quá đối với nàng. Nàng, một cô con gái nhà nghèo, sống một đời sống tối tăm trong ngõ hẹp ngập nước, lẽ nào lại được báo đăng hình lên trang nhứt cho muôn ngàn độc giả biết mặt như một nhân vật quan trọng nào?

Mặc dầu ảnh ấy rõ ràng là ảnh của nàng, Hiếu vẫn không dám tin rằng nàng đang mỉm cười trên mặt báo. Khi xem lại

tên người dưới ảnh, nàng lại càng hồ nghi hơn. Nhà báo đã dặn hễ không muốn lộ tung tích thì được đưa thêm biệt hiệu và ảnh chỉ sẽ được đăng dưới biệt hiệu ấy và nhà báo giấu tên giùm cho. Nàng đã gửi biệt hiệu Thu Nguyệt kèm theo tên nàng, có sao nhà báo lại ghi là “ảnh của cô Bích Lệ”, và hai mươi tuổi của nàng bị sứt còn mười tám thôi?

Hiếu đứng tần ngần trên ngõ rất lâu, rồi mau bước về kéo ba nàng trông đợi vì ông Trung rất nóng lòng đọc tin quốc tế vào buổi sáng.

Nàng bắt gặp cha đeo sẵn kiếng, đứng nơi ngạch cửa phì phà điếu thuốc đầu tiên trong ngày.

Lặng lẽ, nàng trao báo cho cha, và ông Trung lặng lẽ đón lấy tờ báo, không hỏi cái câu thường lệ lúc trước nữa: “Có

hay không?” vì chỗ làm không bao giờ có cả, hai cha con đã đâm ra chán từ lâu rồi.

Vừa mới mở báo ra, ông trung chừng hững và nói lớn:

– Mẽ! Cái con này...

Nhưng khi thấy tên tuổi người chụp ảnh ghi dưới bức ảnh, ông cụt hứng, im lặng giây lát rồi gọi con:

– Hiếu a! Ra coi cái này.

Hiếu cố nén cười chạy ra hỏi:

– Gì đó ba?

– Con xem, người sao mà giống người quá! Con của ai lại giống con y hệt, giống như đúc ở một khuôn mà ra, nhưng con nhỏ này chỉ mới mười tám thôi.

Hiếu vịn tờ báo mà ông Trung đang cầm, cơn cười bị đè nén làm cho cả thân thể nàng đều run lên và tờ báo cũng rung.

Ông Trung lấy kiếng ra, nhìn con trăn trối rồi cười xòa:

– Té ra là mây? Cái con nhỏ! Thật rần mắc!

– Con sợ ba rầy.

– Ai mà rầy. Nhưng rồi ăn cái giải gì?

– Dạ, nếu giải nhứt thì được mười ngàn bạc mặt, được chức Hoa hậu Bồ Đào và...

– Hoa hậu Bồ Đào? Là cái quái gì?

– Là Hoa hậu do hãng rượu Bồ Đào nâng đỡ.

– À, ra vậy. Rượu Bồ Đào, ba biết, ba có uống với anh em dưới hăng. Nó cũng như là rượu thuốc Vĩnh Tồn Tâm vậy chứ không có gì lạ. Sao, được làm hoa hậu rượu thuốc rồi sao nữa?

– Họ hứa giới thiệu với các hãng phim để đóng phim...

Thầy Tư Trung cười ha hả rồi gọi to:

– Má nó ơi! Con Hiếu sắp thành đào hát bóng rồi đây!

Bà Trung không thềm đáp vì ông Trung hay pha trò như vậy cả ngày, bà định lần này ông cũng chỉ cà rớn như mọi lần khác vậy thôi.

Hiếu thì mắc cỡ, chạy tuốt vô buồng để trốn mà cười. Hôm nay nàng sung sướng quá, không đi dượt đánh máy nữa mà quyết tâm nằm nhà để tận hưởng

sung sướng của nàng, và khi ông Trung đi rồi, bà Trung xách giỏ ra chợ, thì nàng mới lấy tờ báo ra xem, không đọc tiểu thuyết tình và chuyện ma như mọi bữa, mà chỉ nhìn ảnh mình thôi.

Thế là hôm nay cả nước đều biết có một cô gái đẹp tên Bích Lệ. Bích Lệ, nghe hay đó chứ, hay hơn Thu Nguyệt nhiều lắm. Và tất cả bạn hữu nàng đều nhìn được gương mặt của ban của họ. Hiếu không biết rằng không phải ai cũng đọc báo Rạng Đông như gia đình nàng và ngõ hôm nay, nàng xuất hiện trong khắp hang cùng ngõ hẻm và từ sông Bến Hải đến mũi Cà Mau.

Nàng hình dung Trọng đang mỉm cười sung sướng khi ngắm ảnh nàng và có lẽ đi khoe với các bạn đồng sở:

– Ấy, cái cô đã vào đây hôm nọ đó!

Nàng lại nhớ đến những gương mặt bạn mười lăm ngày, họ sẽ ngạc nhiên và thán phục nàng dữ lắm. Chỉ có một người mà Hiếu quên nghĩ tới và người ấy lại đến kia:

– Hello!

Hoàng khua chuông xe đạp của nàng và kêu lên lúc đẩy xe tới lưng cầu.

– Trời ơi, bà Hoàng!

Hiếu nhảy một cái rột là đã tới sân.

– Sao mà biệt tích vậy?

– Mặc đi làm.

– Đã có chỗ làm rồi à?

– Ngay sau khi chia tay với em.

– Sao mà tài quá vậy?

- Mánh lới chớ tài gì mà tài.
- Nhưng sao lại đi chơi được đây?
- Xin nghỉ buổi sáng để đến mừng em.
- Mừng em thất nghiệp à?
- Đừng có làm bộ. Từ sáng đến giờ chắc em không có buông tờ báo Rạng Đông giây phút nào hết. Chị đoán có đúng không?

Hiếu cười xòa rồi kéo Hoàng vào nhà, vừa đi vừa hỏi:

- Sao mà tìm chỗ làm giỏi dữ vậy?

Hoàng dựng xe nơi vách nhà rồi bước lên thêm với Hiếu:

- Chị gửi đơn cho mười tám hãng buôn mà có mười bảy hãng sốt sắng cho chị một chỗ.

– Trời...

– Đơn chị viết đại khái như thế này: học lực trung bình, đánh máy giỏi, chỉ xin mỗi tháng 800đ. để ăn cơm (chị định xin 500 đ thôi, nhưng 500 đ quá vô lý sợ họ sanh nghi), sẵn sàng đến nhà của chủ hãng phụ giúp rửa chén, lau nhà, khi có đám tiệc; sẵn sàng giữ trẻ cho bà chủ đi Long Hải hoặc đi Đà Lạt nghỉ mát năm bảy hôm, sẵn sàng đến ngày chúa nhật nơi nhà riêng cho bà chủ sai khiến, như là đi mua vé hát, dắt con bà chủ đi xi-nê, vân..vân..

Đơn chị gửi đi có ba hôm là được mười bảy bức thư tha thiết mời chị đến ngay «kéo muộn».

Hiếu cũng sờ trước thử đoạn mà bạn nàng đang thổ lộ. Thì ra có một số người tham lam quá sức, cho dầu họ đã giàu

có. Hễ ai bán rẻ mặt công thì được nhận, chớ họ không bao giờ tưởng tượng đến hy sinh chịu kham khổ của công nhân để chen vào đám người tranh sống.

– Nhưng chị làm thế nào, với tám trăm đồng...

– Chị chịu lỗ, vì muốn người gánh nước, tưới cải tốn tiền hơn số lương mà chị lãnh được; chị đã có cách sống... Em à, bà ngoại bỗng dưng lâm bệnh nặng, nay đã đỡ rồi, nhưng yếu lắm, bà ngoại lo sợ không ở lại với chị lâu hơn sáu tháng.

– Trời, bà ngoại trông còn sõi lắm mà!

– Phải. Nhưng các cụ thường khi không lấy lại sức được sau một trận đau ốm. Trông ngoại thành linh già đi nhiều lắm.

– ... nghiệp ngoại quá.

Hoàng cầm tờ báo lên xem, cười rồi nói:

– Ảnh đẹp thua người nhiều lắm. Em có biết rằng em chưa hết đẹp hay không? Chị muốn nói, sắc đẹp của em đang lên mà cứ còn lên mãi. Khi này còn ngoài cầu, chị đã ngạc nhiên mà thấy người em mấy tháng trước giờ đã biến khác hẳn đi.

Hiếu cũng nhìn ảnh mình và chỉ hôm nay nàng mới thấy rằng nàng đẹp, mới ý thức rõ rệt về nhan sắc của mình.

Hoàng véo bạn một cái rồi cười ngặt nghẽo một hơi mới nói được.

– Nhưng chưa đâu, sắc đẹp của em chỉ lên đến đỉnh chót khi nào em thành đồn bà thôi.

– Sao lạ vậy chị?

– Không lạ đâu. Đờn bà đẹp hơn con gái. Người ta cứ quên điều đó, nhưng sự thật là như vậy. Nè em, chị tin chắc rằng rồi thế nào em cũng được bầu làm hoa hậu.

– Em không dám hy vọng.

– Đừng có làm bộ khiêm nhượng.

– Thật đó chứ, vì tuy phần đông người dự thi không đẹp bằng em, nhưng có vài cô lại đẹp hơn em.

– Em không phải lo. Chị đã đọc thể lệ. Qua vòng loại, những cô có gương mặt đẹp sẽ được mời đến nhà báo để tiếp xúc với một ủy ban để họ xem người. Mà một khi họ xem người thì sẽ không người nào qua mặt em được đâu. Chị sành xem người đẹp lắm và không bao giờ lầm.

Hiếu cứ muốn nói về chuyện tuyển lựa hoa hậu để được nghe Hoàng nung chí nàng nhưng lại sợ Hoàng cười cho nên bỏ sang chuyện khác:

– Chị làm ở hãng nào?

– Em không biết đâu mà hỏi. Hãng nhỏ lắm.

– Sao chị lại chọn hãng nhỏ mà giúp việc?

– Chị cố ý như vậy, vì lẽ riêng.

– Chùng nào bà ngoại có đau ốm gì nhiều, chị cho em hay, chị nhé. Chị phải đi làm, còn em ở không.

– Em với Trọng đã đi đến đâu rồi?

Hiếu hết cả hồn vía, không biết tại sao Hoàng lại biết mối tình giữa nàng và

Trọng. Hay là Trọng đã bép xép xì ra cho Hoàng biết?

Một lát sau, hết sợ hãi, nàng đâm liều nhưng còn giả đồ ngây thơ, cười hỏi:

– Sao chị lại hỏi lạ vậy? Chị không nhớ là chị giới thiệu sơ Trọng với em, rồi thì em mãi khóa.

– Mốc xì! Cái nhìn của Trọng, ai mà không biết anh ta nghĩ gì trong bụng và ai mà không biết rằng anh ta sẽ trở lại tìm em.

Hiếu cười xòa:

– Chị tài số dách. Anh ấy nói yêu em...

– Và van xin em yêu lại? Rồi em xẻn lẻn, cắn tròn áo mà làm thỉnh mãi cho đến một khi kia thì anh ấy nắm lấy tay

em và em làm thính? Rồi thì hai đứa trao đổi với nhau và anh ấy thể bán sống bán chết rằng sẽ yêu em đến lúc bạc đầu?

Hiếu cười ngặt nghẹo và véo bạn đến bốn cái mà chưa đáp được gì cả. Lâu lắm nàng mới ngớt được cơn cười:

– Em chắc chị có nham độn hay sao mà chị biết thấu ruột gan người khác.

– Đó là con đường cổ điển mà tuổi trẻ đã đi qua mà trong đó có chị. Nhưng có lẽ em là một cô gái hiếm hoi đã có phước gặp một người con trai chơn thật mà những lời hứa của anh ấy sẽ được thực hiện. Chị mong hai người thành vợ chồng với nhau để hưởng hạnh phúc. Thế nào, hân có đề nghị hôn nhơn chưa?

– Có.

– Em bằng lòng chứ?

– Bằng lòng.

– Chùng nào?

– Đợi má ảnh cúng đám giỗ xong, lên Sài Gòn cấy mai để...

– Hay.

– Chị nè. Ảnh rủ em chiều nay đi coi chiếu bóng có nên nhận lời hôn chị?

Hoàng chưng hững nhìn Hiếu trăn trối rồi giây lát phì cười nói:

– Té ra còn trong sạch như vậy à? Chị cứ ngỡ... Quý lắm đó em à. Nếu hai đứa mà giữ trong sạch được như vậy cho đến ngày cưới thì chắc ăn cho em lắm. Bọn con trai, dầu sao ta cũng phải đề phòng họ mới được. Được, em cứ đi với hắn. Phải thỏa mãn phần nào trong vòng trong sạch cần thiết, kéo buồn quá, hắn

lại tìm an ủi nơi khác thì hỏng.

* * *

Quả như Hoàng đã nói, sáng hôm ấy thầy Trung đang cặm cụi làm việc thì người tùy phái lạ mặt đến hăng thầy hỏi thăm thầy, rồi trao cho thầy một bức thư kẹp trong quyển sổ chuyển giao văn kiện của báo Rạng Đông.

Thư gửi cho cô Nguyễn Thị Nghĩa tự Bích Lệ, nhờ ông Trung hãng Sudiwimport trao lại. Ông mở thư ra xem thì mới hay con gái ông đã qua được vòng loại và được nhà báo cùng hãng rượu Bồ Đào mời đi dự tiệc tuyển trạch chung kết chiều hôm sau đó.

Cứ theo lời thơ thì sẽ có mười bốn thiếu nữ được dự cuộc tuyển trạch này

và hội đồng giám khảo sẽ gồm nhiều nghệ sĩ tên tuổi như là ông A, ông B, ông C, v.v... toàn những tên mà thầy Trung nhớ mang máng nghe ở đâu rồi.

Sau cuộc tuyển lựa, một dạ hội mở ra ngay tại phòng tuyển lựa để liên hoan mừng Hoa hậu Bồ Đào, sau đó nữa một bữa tiệc to sẽ chấm dứt đêm liên hoan.

Kèm theo bức thư cho Hiếu, một bức thư thứ nhì mời ông cụ bà cụ thân sinh «cô Bích Lệ» cùng dự tiệc vui đó từ đầu đến chí cuối, tức là từ lúc khởi đầu tuyển lựa cho đến tàn bữa tiệc liên hoan.

Đọc xong thư, thầy Trung muốn reo to lên rồi loan tin quan trọng ấy cho cả hăng đều hay, nhưng kịp nghĩ lại thầy cố nén phần khởi của thầy xuống. Còn tuyển lựa, tức là Hiếu chưa phải là hoa hậu và chưa chắc sẽ là hoa hậu. Tuy

được vào chung kết cũng là một danh dự nhưng đó chỉ là danh dự tương đối thôi chứ chưa phải là một đặc thắng, một vinh quang.

Nhưng dầu sao buổi sáng ấy thầy Trung cũng không làm việc được. Thầy sống tối tăm đã hai mươi năm rồi, tất cả các bạn đồng sở với thầy, ai cũng tìm cách lên được cả, không lên nẻo này cũng lên nẻo khác, chỉ có thầy là không hề được ai biết đến tên tuổi hết, thì nay...

Có những người bạn đồng liêu, không lên được cái gì, cũng cố vận động để lãnh một chức kiểm soát viên ở một hội tương tế nào đó; có người hy sinh kinh hồn một số bạc quá to tát đối với chức phận, đã biếu vài mươi ngàn cho một hội cựu học sinh của trường nào ấy để được làm hội viên danh dự, tên tuổi dầu sao cũng được in vào các tập nội qui, điều lệ,

còn thầy thì hoàn toàn vô danh trong cái xã hội cao sang quanh thầy.

Hôm nay, danh vọng sắp đến, tuy đó chỉ là danh vọng, cho con thầy thôi, nhưng sao cha lại không thơm lây cái thơm của con? Và có bức thư kia nữa chứ, bức thư mà ông chủ nhà nhứt trình cùng ký với ông chủ hãng rượu, mời đích danh ông bà Nguyễn Văn Trung, thân sinh của cô Bích Lệ, chứ không phải mời thầy Nguyễn Văn Trung thư ký đánh máy đâu nhé. Đã thơm lây rồi đó mà! Người ta mời cái ông Trung thứ nhì trong xã hội, ông Trung có con gái sắp được bầu làm hoa hậu.

Bối rối quá, thầy đứng lên đi vào phòng của ông chủ để xin phép về trước hai tiếng đồng hồ, vì việc nhà. Hiếu mấy hôm nay không đi dượt đánh máy nữa vì

lười, nên thầy muốn cho con hay tin sớm một chút cho nó mừng.

Bậy một cái là hôm nay về sớm, không đi cộ xe thầy Nam được như mọi hôm, nên thầy phải tốn tiền xe buýt, lại phải cuốc bộ hơi xa từ chợ Tân Định vào nhà.

Tuy nhiên, về tới cuối xóm, đồng hồ tay của thầy mới chỉ mười giờ rưỡi thôi.

Nghe tiếng em reo trên nhà, Hiếu đang nạo dừa khô phụ với mẹ dưới bếp, vội buông bàn nạo chạy lên. Thấy mặt cha nàng ngạc nhiên và hơi hoảng, ngỡ cha đau ốm gì, hỏi:

– Sao nay ba...

– Ủ, ba về sớm có việc cần. Má nó ơi, lên đây.

Thầy Trung xoa đầu mấy đứa bé, cười rất là yêu đời, tay thò vào túi móc phong thơ, nhưng chưa chịu lấy ra, còn đợi bà Trung. Nhưng lâu quá, không thấy mặt vợ, thầy lại réo:

– Ừa, má nó sao mà rúc mãi dưới bếp vậy kìa?

Vừa dứt lời, thầy thấy vợ hiện ra nơi khung cửa hông trở xuống nhà bếp. Mặt bà Trung lộ lem, và tay bà không rời con dao bếp mà lưỡi dính lá hành hương:

– Gì đó ông?

Bấy giờ ông Trung mới chịu lôi phong thơ ra, trao cho Hiếu, nhưng nói với vợ:

– Tin mừng bà ơi, ta trúng số rồi.

Bà Trung nhớn miệng cười, tỏ vẻ không tin.

– Thiệt mà, con Hiếu nó sắp trúng số độc đắc.

– Nếu sắp thì ai cũng sắp hết thầy chớ không riêng gì con Hiếu đâu. Thiên hạ đang đứng sắp hàng, nối đuôi nhau để chờ tới phiên trúng số mỗi tháng bốn kỳ.

– Không phải mà, nó dự thi ảnh đẹp và sắp được bầu làm hoa khôi.

– Ồi, tưởng gì, cái thứ đó thì làm vương làm tướng gì.

– Cũng thích chớ má, vì được hưởng mười ngàn đồng, Hiếu cãi.

– Họ xí gạt mấy, chớ tiền đâu người ta đem cho không kể chỉ có một cái công nhỏ xíu là đẹp mà thôi. Mà mấy đẹp lắm hay sao mà dám mong như vậy?

– Gì không biết, ông Trung nói, chớ chiều mai bà với tôi được nhà nhựt trình mời đi dự lễ và dự tiệc.

– Ông đi đâu thì đi, chớ tôi thì làm không hở tay còn tiệc với tùng gì.

Giữa những câu đối thoại của hai ông bà. Hiếu đọc cả hai bức thơ gửi cho nàng và cho ông Trung. Nàng lặng người đi vì quá mừng, không dám tin rằng thơ ấy gửi cho nàng và gia đình nàng, rồi qua khỏi cơn xúc động ban đầu, nàng vút thơ, cầm hai tấm thiệp mời múa men cuồng loạn và hát vang lên:

« Đời đẹp lắm ai ơi,

« Nắng chiếu ngay tim,

« Tim quảng ưu phiền».

Bà Trung không phẩn khởi, bỏ hai

cha con ở đó trở xuống nhà bếp với công việc của bà. Hiếu vừa hát vừa nổi gót theo mẹ, nàng hát cho đến khi cầm nửa trái dưa khô, úp lên lưỡi dao nạo nằm ngửa, mới sực nhớ đến những phiền phức về ngày mai. Nàng không có y phục đẹp, cũng chẳng có món nữ trang nào tranh đua với hàng chục cô gái đẹp khác mà chỉ bằng những cái gì trời cho sẵn cho nàng, biết sẽ chiến thắng hay không? Tìm đến con bạn cho mượn áo lúc đi thi vấn đáp, xem ra không ổn vì nếu trượt vô chuỗi nữa, nó sẽ cười cho. Vả lại, áo của nó xui xẻo lắm, thi rớt có lẽ cũng vì áo ấy phần nào.

Chỉ có người bạn chí thân, Hoàng, là người không hề cười chê nàng, nhưng Hoàng lại nghèo khó quá, chính nó cũng chỉ biết nhờ cậy trời ban cho chớ không có được «phụ tùng» nào để trợ lực nhan

sắc nó cả.

Nhứt định chiều nay phải đi thăm Trọng, cách mặt mấy hôm rồi, Trọng mà nàng nhớ lắm và chắc hẳn cũng nhớ nàng không yên. Nếu Trọng chưa hay tin chàng sẽ hay tin và hai đứa sẽ cùng mừng với nhau. Ngày mai là ngày vui nhứt đời nàng, thì Trọng phải có mặt nơi phòng tuyển lựa, phải có mặt trong dạ hội liên hoan và bữa đại yến ấy mới được.

Bà Trung bình tĩnh như không có gì xảy ra, lui cui nấu nướng, như đã làm bếp từ hơn hai mươi năm nay. Mãi cho đến lúc ngồi lại ăn cơm với chồng con, bà vẫn không đá động đến bức thơ đã làm chấn động tinh thần ông Trung và cô Hiếu.

– Bà nghĩ sao? Thành linh ông Trung hỏi như vậy, khiến bà chưng hửng.

- Nghĩ sao về vụ gì?
- Về vụ họ mời mình đi dự tiệc.
- Nói vậy vụ đó có thật à?
- Trời ơi, bà chiêm bao sao chứ!
- Ai biết đâu, tôi cứ tưởng ba nó nói cà rồn cho vui nhà.
- Thật đó chứ!
- Như vậy thì cha con ông làm gì thì cứ làm. Tôi phần đàn bà, tôi lo nỗi cơm trách cá chứ có biết gì mà tính.
- Bậy nà! Đàn bà ngày nay ai cũng ra đứng đót với đời. Riêng trường hợp của ta đây, tôi nghĩ lại thì má nó phải giúp tôi mới được. Tôi không có đồ lớn, không thể dự hội, dự tiệc gì cả. Má nó đi là hơn.
- Đồ lớn là đồ làm sao?

– Là một bộ y phục có cả áo bành-tô.

– Ba nó có mà. Mấy lần đi đám ma, đám cưới, ba nó bận đó.

– Má nó nói làm tôi thêm tủi. Tôi có áo, nhưng áo không phải là một thứ vải với vải quần. Màu cũng khác màu quần rất xa. Kiểu áo năm 1946, cổ áo gần tưa rồi, làm sao tôi dám vác mặt vào một nơi như vậy.

– Sao ba không may áo khác ba? Hiếu hỏi.

– Con tính, mỗi năm chỉ có một hoặc hai dịp mặc áo, không lẽ vác bạc ngàn ra để may một món phục sức ít dùng như vậy. Mà không phải một mình ba không có áo đâu nhé, cả sở mấy mươi người, chưa chắc có hơn năm người có áo. Mình ít giao thiệp, may đồ lớn làm gì cho tốn.

Bà Trung suy nghĩ một hơi rồi nói:

– Áo xống của tôi cũng cũ hết. Tôi lại quê dốt...

– Cái đó vô hại. Đàn bà mà có nghèo, hay quê dốt, cũng ít kỳ hơn đàn ông.

– Chớ để nó đi một mình không được hay sao?

– Má nó tánh rất cẩn thận sao lại nói sai dữ vậy. Sỡ dĩ họ mời ta là họ biết điều lắm đó. Họ biết ta cần đi theo con gái ta vì yến tiệc kéo dài đến khuya, không ai mà bỏ con cái đi một mình như vậy.

– À, tôi quên nghĩ đến điều đó. Nhưng tôi cứ ngại, vì tôi quê dốt lắm.

– Có ai bắt bà đọc đít-cua, đít-càng gì đâu mà lo. Tới cho có mặt với con, ăn tiệc rồi về, khỏi phải nói tiếng nào hết kia mà.

– Y phục tôi lôi thôi có kém gì y phục của ông đâu.

– Cứ nói cái đó mãi. Đã bảo áo đàn bà có cũ, có xấu đến đâu xem cũng không kỳ cục như áo đàn ông mà không ăn màu ăn vải với quần kia mà!

– Thôi má đi với con má!

Theo bản năng, Hiếu nài nỉ như vậy, vì người con nào, trong những giờ phút nghiêm trọng, cũng nghĩ ngay đến mẹ, tin cậy nơi sự bảo vệ của mẹ hơn.

Bà Trung không nói gì cả, và ông và Hiếu đều ngầm hiểu rằng bà bằng lòng nhận cái khổ dịch ấy, hay ít ra cũng sẽ nhận vào phút chót. Gì nữa kia mà bà còn hy sinh, hưởng hồ chỉ một việc như vậy.

Bà xong bữa trước, uống nước, rửa miệng và đi lấy ít trầu đem lại bàn ăn. Bà hỏi:

– Nhưng không biết vào đó có ăn trầu được hay không?

Ông Trung và Hiếu bật cười vì ám ảnh to nhất của bà rõ ra không phải là mặc cảm áo xấu, mặc cảm quê dốt, mà là cái ghiền trầu của bà, Ông Trung cười ha hả rồi nói:

– Người ta tuyển lựa rạp Thống Nhứt, mở dạ hội cũng ở đó, nhưng kéo nhau đi ăn trong Chợ-Lớn. Bà có thể ăn trầu suốt buổi, trừ lúc lên tầu lầu, vì nơi đó ăn trầu sẽ làm cho thực khách nhòm. Nhưng phải mang theo cái ống nhỏ nhỏ.

– Như vậy, vào tầu lầu, giấu ống nhỏ ở đâu?

– Con nghĩ ra rồi má, má cứ đem theo một cái lon, xong, má quảng đi.

*

Xế lại, Hiếu ra sở thăm bạn. Trái hẳn với những gì nàng tưởng tượng, nào là Trọng vừa nháy vừa reo khi thấy mặt nàng, nào là Trọng đưa nàng vào trong khoe với chủ hăng, với đồng nghiệp của chàng, Trọng bắt nàng đợi lâu quá.

Người tùy phái vào trong báo tin đã hơn mười lăm phút rồi mà chưa thấy dạng chàng đâu hết, và khi chàng lộ mặt ra thì đó là bộ mặt đưa đám ma.

Hiếu giận dữ nhìn mặt bàn, tay mân mê lọ mực của người tùy phái.

– Hôm nay em bận lắm phải không?

Hiếu không đáp lại vì câu hỏi khá lạnh và đượm mỉa mai của bạn làm cho nàng càng hờn thêm. Thấy bạn làm thính, Trọng càng tức nói nữa:

– Biết mà, em bạn tập dượt để làm đào, và em sắp lên hoàng hậu nên em...

Trọng không nói “hoa hậu” mà cố ý nói sai ra là “hoàng hậu”, nhưng chàng không dứt câu nói vì bỗng nhiên chàng thương xót bạn vô cùng khi thấy Hiếu rưng rưng nước mắt.

– Em ra ngoài anh hỏi thăm cái này. Đi em...

Chàng nắm lấy tay bạn kéo đi, vì Hiếu chôn chân trước bàn viết của anh tùy phái, không chịu nhúc nhích như đã không chịu thốt ra một lời.

Trọng đi xa một đôi đường trên vỉa hè để tránh mắt tò mò của bạn đồng sở rồi dịu giọng nói:

– Anh xin lỗi em đã chua cay như vậy. Thật ra anh chỉ tức em bất tin hôm nay.

Hiếu kéo vạt áo lên toan lau nước mắt, như thuở bé ở nhà, nhưng ý thức lại là nàng đã lớn khôn, và đang đứng giữa đám đông người qua lại, nàng buông áo và mở ví rút khăn tay ra. Nàng chậm nước mắt, hỉ mũi và mếu máo nói:

– Ngày vui của em mà anh nữ...

– Anh xin lỗi em, anh lạy em quên thái độ không đẹp của anh vừa rồi. Cũng bởi anh yêu em nhiều lắm nên anh mới sốt ruột như vậy.

Hiếu cũng nghe nàng yêu bạn hơn sau cơn sóng gió nhỏ nhỏ ấy. Đó là món gia vị giúp cho tình yêu của cặp nhân tình, những đôi vợ chồng đậm đà hơn lên. Những mối tình sông sẻ quá, trơn tru quá, dễ đâm ra nhạt mùi.

– Chiều nay anh có mặt với em nha anh.

– Anh thấy bất tiện lắm. Anh không được mời!

– À, em quên điều đó mất. Hay là để em can thiệp cho họ gửi giấy mời anh...

– Vô ích em à. Thật ra thì trong những đám như vậy, ai vào cũng được. Đến phút chót, khi họ thấy còn ghế trống nhiều quá, mà chắc sẽ còn, thì họ không xem thiếp mời nữa, thả giàn cho thiên hạ vào thật đông cho rậm đám. Nhưng

nếu em được chọn làm hoa hậu, anh sẽ bị bỏ rơi lúc đi ăn tiệc. Thì có tủi cho anh hay không?

– Có chắc gì em được chọn đâu. Nhưng nếu được thì phút vui mừng của em là phút được, chứ không phải ở trong bữa tiệc. Anh có mặt trong phút vui mừng ấy là đủ cho ta lắm rồi.

Trọng làm thinh rất lâu rồi thở dài nói:

– Anh thú thật với em những gì anh ngại nói ra. Nhưng không nói được. Em nè, kể từ phút mà em được chọn làm hoa hậu, em sẽ không còn là của anh nữa rồi. Anh không muốn có mặt trong cái giây phút rất có thể là giây phút vĩnh biệt của đôi ta.

Hiếu cười chua chát:

– Anh tưởng em bội bạc như vậy à?
Thế là anh đã vội vàng chọn lầm em à?

– Không...

– Sao lại không? Anh không tin được
bụng em kia mà.

– Tin chứ! Em đã đáp lại tình yêu
của anh, và anh chắc chắn là hiện giờ em
yêu anh lắm. Và cho cả lúc em bước lên
đài vinh quang và những ngày sau đó,
em cũng vẫn còn yêu anh. Nhưng mà rồi
tình yêu của em sẽ lợt lạt dần vì em sẽ có
dịp so sánh, khi em không còn là cô gái
khuê môn bất xuất nữa.

Một hoa hậu, không phải người ta
khám phá ra để mà giấu trong buồng.
Người ta lôi em ra, mà chính em sẽ thích
được lôi ra nữa. Rồi bao nhiêu người sẵn
đón em, em có muốn thế đâu, nhưng em
vẫn nghe thích. Rồi em sẽ suy nghĩ....

– Anh tin chắc như vậy à?

– Anh không tin lắm. Anh cũng còn trẻ tuổi như em, chưa kinh nghiệm bao nhiêu về lòng người. Nhưng người lớn, họ suy luận có lý, nên anh không thể không lo.

– Ai suy luận như vậy?

– Em không cần biết.

– Em cần biết để em xé xác họ ra...

– Thôi đi em. Người ta có nói xấu em đâu, nếu em mà như vậy thì cũng chẳng qua là do thời cơ đưa đẩy thôi.

– Giờ anh tính sao?

– Anh còn biết tính sao nữa?

– Anh nghĩ gì về em?

– Anh yêu em.

– Anh có giận hờn gì về em hay không?

– Không.

– Nhưng anh không vui?

– Nếu phải thành thật thì anh nói trắng trợn ra rằng anh mong thầm em không được chọn làm hoa hậu.

– Anh ích kỷ lắm.

– Anh nhận là anh ích kỷ, bởi vì anh yêu em và muốn em còn là của anh mãi mãi.

– Thì em là của anh và sẽ là của anh mãi mãi chứ sao.

– Em thành thật, anh tin em lắm. Nhưng biết đâu rồi mặc dầu không muốn, em cũng phải không còn là của anh.

– Anh lôi thôi lắm, rắc rối lắm. Mai anh đến với em mà anh!

– Anh muốn ghê lắm chứ. Nhưng anh không có can đảm.

– Anh chưa tin em, rõ ràng như vậy rồi. Nhưng em sẽ làm sao để xé lòng em ra được cho anh xem.

– Không, anh tin em như tin chính anh. Nhưng...

– Chừng nào em ở bậc, chừng ấy anh hãy có thái độ không được hay sao?

– Thì như vậy. Hiện giờ, thì giữa chúng ta đã có gì thay đổi đâu. Anh không đi chỉ vì tủi thân thôi.

– Má đi với em má có tủi thân đâu.

Tự nhiên Trọng bước gần sát bạn. Hiếu đã chịu nói tiếng “má” trông không

ấy, nghe rất là dịu êm chứ không nói “má em” như từ thuở giờ nữa. Chàng cảm động quá và càng nghe yêu Hiếu hơn lên, càng tức sao lại có sự rủi ro thì hoa hậu xen vào hạnh phúc của chàng.

– Té ra má cũng đi nữa à em?

– Chớ đâu có để em đi một mình đêm hôm tăm tối. Có giấy mời má nữa.

– Má thương em khác, anh thương em khác, em ơi. Em lên, má cũng lên. Nhưng em làm hoa hậu cả Sài Gòn giàu sang đều dòm ngó em, thì anh thư ký này sẽ nhỏ nhoi không biết bao nhiêu trước mắt em.

– Là tại anh hay nghi kỵ ngỡ như vậy chứ chuyện chưa có xảy ra mà.

– Thôi nói nhiều cũng vô ích. Em

nên nhớ rằng anh yêu em yêu nhiều lắm là đủ rồi.

– Hôm nay em ra đây ngỡ vui, không dè buồn. Thôi xin phép anh em về.

Hiếu không lưu luyến như mọi hôm, đẩy xe đạp xuống đường mà không quay nhìn lại. Trọng không biết nói sao cho bạn khỏi hờn nên cũng đẩy xe chàng xuống để đưa bạn một đổi đường trong cảm lặng. Thật là «Lên xe tiễn em đi, chưa bao giờ buồn thế!».

✱

Bà Trung và Hiếu bảo xích lô máy đậu tại góc Hàng Sao và Thống Nhứt vì họ thoáng thấy đằng rạp xe hơi đen nghệt và thiên hạ đứng đầy trên vỉa hè họ phát sợ lên, không dám để người ta chú ý đến

họ, vì tiếng nổ dữ dội của động cơ chiếc xe bình dân mà họ đi.

Hiếu dìu mẹ băng qua đại lộ, bà Trung mấy lần hốt hoảng trì lại vì sợ xe, rồi khi qua đến bên kia đường hai mẹ con đi bộ thật chậm. Nhưng sao mà họ cứ mau tới nơi quá và đổi đường từ ngã tư đến rạp hát gần một cách đáng giận.

Hiếu dừng chơn lại với mẹ ngoài bìa đám đông. Tất cả thiếu nữ và thiếu phụ mà nàng thấy trong đám ấy toàn là hoa hậu cả, dưới mắt nàng. Sao mà họ đẹp dễ thế với đủ màu áo, đủ lối tóc, và người nào cũng trắng trẻo còn hơn nàng nữa và nhứt là họ đi đứng cười nói lịch sự quá chớ không ngượng tay ngượng chơn như nàng trước một chỗ đông người.

Đám người ấy bỗng thưa dần và Hiếu đoán họ vào hết bên trong. Nhưng nàng

vẫn không dám nhúc nhích. Bà Trung phải giục:

– Thôi, má con mình vô chớ con, thiên hạ đã vô hết rồi kia.

Khi cả hai bước tới rạp hát thì thấy chỉ còn vài người đàn ông leo heo đứng nơi thềm, người nào cũng có vắt một chiếc hoa nhỏ nơi túi áo trên.

Mẹ con bà Trung chìa thiệp mời ra trình cho họ, vì đoán rằng họ trong ban tổ chức thì một ông liếc sơ vào thiệp và la lên:

– Trời ơi, người ta đợi cô từ sớm tới giờ đây.

Ông ấy chỉ nhìn Hiếu rồi nói với nàng thôi chớ không kể tới bà Trung, rồi ông ta tiếp:

– Thôi, mời cô đi theo tôi, xin cô mau bước một chút.

Nhưng ông ta không vào bằng cửa chánh mà lại đi vòng ra ngoài sau rạp bằng một ngõ cụt bên hông rạp.

Bà Trung và Hiếu sanh nghi, ngỡ hẩn gạt găm gì đây nên khựng lại không chịu tiến nữa. Hẩn nghe im tiếng bước sau, đoán hiểu nên day lại cười nói:

– Bà đây đi với cô chắc? Xin cứ theo tôi, chỉ có những người dự khán mới là vào rạp còn người dự thi thì vào hậu trường để ra sân khấu trình diện.

Nghe nói phải ra sân khấu, Hiếu sợ hãi quá, bất giác nắm lấy tay mẹ như để cầu cứu, và níu mẹ lại không cho bà Trung đi.

Bà Trung ngó hiếu được nỗi sợ hãi của con, dỗ nàg:

– Ông ấy có vẻ nói thật đó, con cứ đi, không sao đâu. Vả lại có má đây mà!

Rầu lòng, nàg để bước theo mẹ, tưởng chừng như lên đoạn đầu đài không bằng.

Cuối ngõ là sáu bậc thang xi măng đưa lên một cái cửa hẹp đang mở. Lần đầu tiên Hiếu sắp để chân vào hậu trường một rạp hát nên nàg hồi hộp ghê lắm.

Người dẫn đường biến vào trong và khi hai mẹ con bước lên tới đầu cầu thang thì trong ấy chạy ra bốn ông ăn mặc chỉnh tề.

– Cô Bích Lệ hả? Một ông hỏi.

Hiếu còn đang ấp úng thì ba Trung đã mau miệng đáp:

– Con tôi tên Hiếu à không, tên Nguyễn Thị Nghĩa.

– Phải rồi, cô Nghĩa là Bích Lệ mà.

Cả bốn ông đều tươi cười và một ông mặt đỏ gay dường như đã uống rượu, miệng ngâm điệu thuốc lá Phi Luật Tân rất dài, pha trò:

– Cô Bích Lệ tới sau hết, nhưng chắc là sẽ đi trước thiên hạ hết.

– Ủ, cô Bích Lệ nhiều hy vọng lắm.

– Thôi, mời bà đây với cô Bích Lệ vào trong để rồi ban tổ chức còn mách lối ra sân khấu cho mấy cô nữa chứ.

Hiếu đã bớt sợ vì thấy mấy ông ấy không có gì đáng khiếp lắm. Nhưng khi vào đến bên trong thì nàng bị mặc cảm ngay tức khắc. Chỉ có chín cô đến dự buổi

tuyển lựa cuối cùng này, nhưng Hiếu có cảm giác sao mà họ đông lắm thế. Nàng càng rối trí hơn nữa khi họ túa ra đón lấy nàng mà hỏi lăng xăng:

– Chị Bích Lệ đây hả? Trời, chị đẹp quá, chị ăn chắc một cửa rồi chị ơi. Vô, vô đây...

Cả chín cô đều đẹp, và Hiếu không hiểu sao chính họ lại bảo rằng nàng đẹp. Họ lại ăn mặc sành lắm và sang lắm. Một cô lại mặc bờ-lu-dăng và sẵn-đai, thứ y phục mà Hiếu thường ao ước, khiến Hiếu thấy cô ấy như đẹp nhất bọn.

Cô nào cũng có má đi theo cả, tuyệt nhiên không thấy ông bố nào hết. Nhưng má họ tuy cũng già nhưng trông cứ như còn trẻ vì lối phục sức và trang điểm của họ. Nàng hỏi những cô bạn mới:

– Sao chị nào cũng có má đi theo mà không có ba?

– Chị hỏi lạ? Ba đâu có rảnh như má. Vả lại từ thuở nhỏ đến lớn, có gì tụi mình chỉ mét má thôi chớ có mét ba đâu. Con trai mới mét ba chớ.

– Nhưng sao chỉ có chín chị thôi?

– Có lẽ mấy chị khác bỏ cuộc vì lẽ gì đó.

– Các chị có sợ không?

– Có, sợ thì rớt.

– Tôi muốn hỏi ra sân khấu có sợ không?

– Sợ cái gì chớ, cô mặc bờ-lu-dăng nói, chị nên xem họ như không có, hay có cũng không đáng kể vào đâu thì hết sợ ngay.

«Trời, làm sao mà xem cả ngàn con mắt tò mò ấy là không có được, và họ đều là những nhà tai mắt thì làm thế nào mà xem họ không đáng kể được!».

Những cô gái dự cuộc tuyển trạch hoa hậu, cô nào cũng cầm một quyển sổ con trên tay và một cây bút chì nguyên tử. Họ xin địa chỉ lẫn nhau, và bây giờ họ bu cả lại để xin địa chỉ người đến trễ là Hiếu. Họ lại chép cho cô bé thật thà một bốn địa chỉ vì cô ta không hề nghĩ đến việc mang sổ theo để làm quen với ai cả.

Cả tám cô đều để sau cái tên Bích Lệ, bốn chữ Hoa Hậu Bồ Đào to tướng, không phải họ đùa hay mỉa mai đâu, mà họ tin chắc rằng Hiếu sẽ thắng, nếu trong bọn họ không có một đứa cháu gái, một đứa em gái nào của mấy ông mà mấy ông định lãng=xê.

Ngoài kia, người ta chào cờ vừa xong, và trong này các cô cũng vừa thôi đứng thẳng người. Một ông dặn dò:

– Hễ xướng ngôn viên nói câu giới thiệu vừa xong là quý cô dẫn hàng một ra sân khấu. Cứ đi tới, đưa hông ra khán giả, người này cách khoảng người kia độ năm tấc. Khi cô dẫn đầu, còn cách hông sân khấu bên kia độ một thước thì tất cả quý cô sẽ dừng bước lại và xoay mặt ra, đoạn cúi chào khán giả.

Đó rồi quý cô tập trung bên trái, và ban giám khảo sẽ ra để tuyển chọn.

Màn ngoài ấy lại kéo lên và họ nghe người xướng ngôn viên nói:

– Thưa quý vị, bốn hãng đã nhờ nhật báo Rạng Đông mở cuộc thi ảnh đẹp, hầu tìm những thiếu nữ Việt Nam có

nhân sắc khả dĩ không lép trước những mỹ nhân danh tiếng nhứt thế giới, mục đích là nâng cao quốc thể về một khía cạnh cho dầu là khiêm tốn, khía cạnh «người nữ công dân đẹp trong một quốc gia lành mạnh».

Thưa quý vị, quả thật thế. Quốc phong có lành mạnh thì người dân mới khỏe, mà có khỏe mới đẹp người ra.

Nay tờ nhựt báo nhiều độc giả nhứt là tờ Rạng Đông đã thi hành xong chặn đầu của sứ mạng, và đưa chúng tôi đến giai đoạn cuối cùng là cuộc chung tuyến hôm nay. Chúng tôi thật không biết nói chi để thành kính tỏ lòng tri ân đối với quý vị mà cuộc chứng kiến tăng phần long trọng và làm danh dự cho buổi lễ này.

Thưa quý vị, trước khi ban giám khảo

và quý cô kiêu nữ ra mắt quý vị, chúng tôi xin giới thiệu nữ ca sĩ Bích Ngọc sẽ cống hiến quý vị bản "Giai nhân kim cổ".

Thưa quý vị đây, cô Bích Ngọc!

Trước câu nói cuối cùng này, một thiếu nữ từ ngoài cửa nhỏ thần tốc chạy vào như bị bão tố thổi đưa tới.

Thiếu nữ ăn mặc và hóa trang rất là təc-ni-cô-lo, nhìn những hoa hậu tương lai mà mỉm cười một cách kẻ cả rồi chạy tuốt ra ngoài.

– Bích Ngọc đó.

– Đẹp ghê!

– Sao không dự thi với tụi mình hé?

– Người ta đã nổi danh rồi, còn dự thi làm gì.

Họ lặng thinh, nghe cô nữ ca sĩ trổ giọng ca ngời người đẹp từ muôn xưa, và người đẹp thời nay với những may mắn trên đời họ.

Cái ông ngậm thuốc lá Phi luật Tân đen và dài, bước đến nói:

- Các cô chuẩn bị đi để rồi ra ngoài.
- Ai đi đầu, cô áo vàng hỏi.
- Oảng tù tì nè, chị nào thua thì đi đầu.
- Không, ông ấy nói, khỏi cần phải làm như vậy, lâu lắc lắm. Cô nào trẻ tuổi nhút thì đứng đầu.
- Vậy phải xét thẻ kiểm tra à? Hay xét khai sanh?

Ông ấy cười ngất mà rằng:

– Đâu dám làm khổ quý cô đến thế. Tôi xem thì hình như cô này trẻ tuổi hơn hết.

– Chị Lilie!

Thì ra ông ấy chỉ cái cô bơ-lu-dăng vàng, sắn-đai đỏ, và cột tóc đuôi ngựa. Cô ấy không sợ hãi chút nào, nói:

– Đi đâu thì đi.

Ngoài kia thiên hạ võ tay rất giòn, và Hiếu hồi hộp vô cùng. Ông ấy nói:

– Nào quý cô đi ra!

Cùng một lượt với câu ấy, ngoài sân khấu xướng ngôn viên cũng nói:

– Thưa quý vị, đây các hoa hậu tương lai.

Họ đi ra gặp cô Bích Ngọc đi vào

ngược chiều. Cô ấy vẫn mỉm cười như lúc nãy và lần này nói:

– Chúc các chị may mắn!

Hiếu đi giữa hết cho đỡ sợ, nhưng vẫn nghe hai chơn mình run rẩy. Dưới kia tiếng vỗ tay không ngớt, họ chào từng người, thành ra có cả chín tràng pháo kế tiếp nhau và khi các cô day mặt ra cúi chào thì lần ấy tràng pháo tay tưởng như không bao giờ dứt cả.

Không nhớ chỉ thị khi nãy, các cô tự nhiên dồn lại một phía, vì đứng dàn trận ra như vậy trơ quá, với lại dồn lại, nghe thành một khối, đỡ sợ hơn.

Bấy giờ ban giám khảo mới xuất hiện, gồm ông chủ nhơn – mà xưng là giám đốc, bởi trong xã hội ta, danh từ giám đốc làm thiên hạ người ta khiếp

đảm hơn, mặc dầu giám đốc chỉ là công nhân của chủ nhơn thôi – và bốn ông nữa được giới thiệu tên tuổi chức nghiệp hẳn hoi, nhưng Hiếu không nhớ tên ông nào cả.

Cả năm ông này đều có mặt trong hậu trường khi nầy và đều có dịp ngắm kỹ các cô, trừ Hiếu đến vào những phút chót.

Nhưng họ vẫn yêu cầu mấy cô đi qua, đi lại trước mặt họ, nơi sân khấu để mỗi ông ngồi lại bàn viết mà ghi điểm và ghi chú lu bù.

Hiếu đứng núp sau nhiều cô bạn một giờ ấy và đang rầu chín ruột sẽ phải bị điểm bình như vậy. Khi nầy, đi có đoàn và nếu bị chú ý thì cũng phần nào thôi vì sự chú ý ấy đã phân tán, giờ bao nhiêu con mắt đều đổ dồn vào một người thì

người ấy khó lòng mà tự nhiên được.

Các địch thủ của nàng càng dạn dĩ, nhanh nhẹn bao nhiêu thì Hiếu càng bị mặc cảm bấy nhiêu, và càng bị mặc cảm, nàng càng run rẩy, run thật sự chứ không phải chỉ hồi hộp thôi.

Nhưng trời, đã đến phiên nàng rồi! Và đây là người mới đối với ban giám khảo nên các ông ấy chăm chú vào nàng nhiều hơn ai cả.

Hiếu nghe ống quần của nàng rộng quá và dài quá, và bị vướng chân vướng cẳng dữ lắm mỗi lần đi tới đi lui. Không biết dưới kia họ có thấy được nàng run hay không, chớ lẽ bạn sau lưng thì chúng nó ác ghê, chúng nó cười nói gì lu bù nàng không nghe rõ, nhưng đoán là chúng nó đang chế riễu nàng.

Những phút sau đó mới là khó chịu. Trong khi họ âm thầm thảo luận với nhau và cả cô ca sĩ thứ nhì mới đến, ra hát giúp vui cho khán giả khỏi phải đợi lâu, thì các cô cử tử, cô nào cũng làm thính và nghiêm trang lạ.

Họ đã hy vọng nhiều quá và từ lâu rồi nên đến phút quyết liệt, họ đâm sợ. Chắc chắn có nhiều cô đặt tương lai của họ vào cái chức hoa hậu ấy, và nếu hụt thì cả một sự sụp đổ sẽ diễn ra.

Hiếu thì khác hẳn. Nàng thầm mong cho không được, để ra về hầu xong cái nợ làm bia cho thiên hạ dòm ngó.

Nếu rủi ro được làm hoa hậu, nàng sẽ khổ sở thêm không biết bao nhiêu.

Cô ca sĩ thứ nhì đã hát xong bài hát. Tiếng hoan hô cô ấy dội đi thì một sự im

lặng kỳ lạ bao trùm cả rạp hát. Người ta không thấy trò gì kế tiếp nên đoán rằng kết quả sắp được tuyên bố nên họ nín thở mà đợi.

Ban giám khảo còn thảo luận thêm lỗi hai phút nữa, hai phút quá nghiêm trọng đến nặng nề khó thở, rồi thì các ông trao cho xướng ngôn viên một mảnh giấy con.

Cả chín ứng cử viên đều nghe như họ bị một chứng tê liệt thành linh, vì quá lo sợ.

– Thưa quý vị, xướng ngôn viên bắt đầu nói, và sau mỗi tiếng của ông ta, các cô hoa hậu tương lai có cảm tưởng rằng ông ta là đoàn trưởng của một toán lính sắp hành quyết một tội nhân, đếm một... hai... ba... bốn, và khi tiếng “mười” thốt ra xong thì một loạt súng sẽ nổ lên, mười

viên đạn sẽ chum nhau xoi nát tim họ.

– Thưa quý vị, đây là quyết định cuối cùng của ban giám khảo. Chúng tôi sắp xin long trọng tuyên bố quyết định ấy, và liền sau khi công bố kết quả, cuộc liên hoan văn nghệ bắt đầu.

Sau đó quý vị nào có thiệp mời riêng, xin tự động đến tửu lâu “Sơn-Hải” đứng bảy giờ tối.

Và đây, thưa quý vị, hội đồng giám khảo xin long trọng tuyên bố cô Bích Lệ đã được chọn là người xứng đáng chức Hoa Hậu Bồ Đào năm 1961.

Hiếu bỗng nghe rưng rờ suýt té sụm xuống nhưng kỳ lạ thay nàng lại bỗng nghe mình bay bổng lên. Tám người bạn “đồng chí” đã áp tới ôm lấy nàng mà đưa lên cao, trong tiếng hoan hô vang dậy

của những người dự khán dưới kia.

Cả đến những người thắc mắc cũng vỗ tay hoan nghinh người con gái có một khuôn mặt vô cùng mỹ lệ và dễ thương ấy. Họ thắc mắc vì sao ban giám khảo chỉ xét vẽ đẹp của gương mặt và dáng đi các ứng cử viên mà thân thể bị phong tục cổ truyền không cho phép phơi bày ra.

Hoa Hậu Bồ Đào ưa nước mắt, không phải vì vui mừng được chúc hoa hậu mà cảm động vì thái độ không ganh tị của tám người bạn mà một phút trước đó, nàng không nghe cảm tình gì với họ cả, và còn không ưa họ nữa là khác, vì nàng bị mặc cảm trước sự bảnh bao của họ.

Hiếu đưa hai tay ra xoa đầu từng người bạn một và nước mắt nàng bây giờ đã chảy đầm đìa.

Trong khi đó thì màn từ từ hạ và không ai mách nước cho, Hiếu tự nhiên biết cúi đầu chào để cảm ơn khán giả.

Họ kéo nhau vào hậu trường. Bấy giờ các nghệ sĩ đã tới đông đủ và thay phiên nhau ra ngoài sân khấu để biểu diễn. Tất cả những người có mặt nơi hậu trường rạp Thống Nhất đều vây quanh lấy cô hoa hậu rụt rè đã gây cảm tình nơi mọi tấm lòng chính nhờ cái ngây thơ của cô ta.

Vòng thứ nhứt là tám hoa hậu hệt. Họ hạ xuống người bạn mà họ đỡ trên tay từ nãy giờ rồi không muốn cho ai xấp lại gần cục cưng của họ hết.

Sở dĩ họ không ganh tị, vì lòng tốt của họ cũng có mà cũng vì cuộc tuyển lựa đã may mắn chọn đúng một thiếu nữ xinh đẹp thật sự, hơn hẳn họ rõ rệt,

và nhút là thiếu nữ ấy còn quá ngây thơ, khờ khạo, khiến họ lại được mặc cảm tự tôn, nghe như là vừa có thêm một đứa em đại để mà bảo vệ.

Lần sau, khi Hiếu đã sành đời rồi, đã trở nên một địch thủ đáng sợ của họ trên đường tiến thân hay trên đường tình thì chẳng may nàng được bầu làm hoa hậu lần thứ nhì, thứ ba, trong cuộc thi nào hoặc trong dạ hội, trong đêm liên hoan nào, thì họ sẽ không tha nàng đâu.

Vòng thứ nhì là những bà mẹ, tò mò xem kỹ con ai lại khéo đẻ hơn con của các bà. Ban tổ chức và các nghệ sĩ chỉ đứng được ở vòng thứ ba thôi, mặc dầu họ cố chen vào để khen ngợi người mà họ đã nâng đỡ và sẽ nâng đỡ lại họ trong chiến dịch quảng cáo của họ.

Ông chủ hãng Bồ Đào, tay cầm tấm

ngân phiếu mười ngàn đồng, miệng nói:

– Quý bà quý cô cho chúng tôi vô để
cụ thể hóa giải thưởng chứ!

Nhưng các hoa hậu họ cứ bất kể, vì
họ bận vui đùa quanh người bạn mới:

– Chị ơi, chị được kén làm hoa hậu,
xin tiến dẫn cho em làm thứ phi nha chị!

– Nó Tây phi, tôi là Đông phi nha bồ!

– Tao là phó hoàng hậu, hay hơn tụi
bây!

– À ông chủ hãng rượu, ông có say
hay không mà chỉ thấy ông cầm có một
tấm ngân phiếu thôi? Theo thể lệ, chị em
chúng tôi, mỗi đứa được một ngàn đồng
tiền xe pháo chứ.

– Có, có tất cả quý cô, ông chủ hãng
rượu từ ngoài đáp vọng vào. Nhưng vì số

tiền ít nên tôi sẽ xin trao tiền mặt để quý cô khỏi phải đi ngân hàng mất công.

– Hoan nghinh rượu Bồ Đào.

Ngoài kia một nữ ca sĩ cũng vừa ca xong bản “Bồ Đào mỹ nữ” rồi một nhóm ca sĩ lại rập nhau mà ca bản “Bồ Đào mỹ tửu” mà hãng rượu đã nhờ một nhạc sĩ tưng tiền sáng tác theo chỉ thị của hãng.

Văn nghệ hôm nay rục nồng mùi thương mãi và sự hợp tác “thương nghệ” nghe ra có vẻ miễn cưỡng vô cùng.

Ban tổ chức, dẫn đầu là ông Bồ Đào, xung phong chen vào được bên trong, nói:

– Lát nữa đây, xin mời tất cả các cụ, các cô đi dự tiệc với chúng tôi, và giờ xin trao tặng giải thưởng cho quý cô. Nếu chúng tôi trao tặng ngay ngoài sân khấu

thì cử chỉ ấy quảng cáo cho chúng tôi nhiều lắm. Nhưng lại không đẹp. Như vậy tất cả bà con có mặt ở đây đều nhìn nhận rằng chúng tôi tổ chức giải hoa hậu này là vì nghệ thuật thuần túy chứ không vì tư lợi chút nào...

Ông Bồ Đào vừa nói tới đó thì bên ngoài cửa nhỏ tràn vào non mười người đàn ông, người nào tay cũng ôm một bó hoa, và bốn nhiếp ảnh viên mà khi nãy ngoài sân khấu, họ không sao ghi được cảnh thân mật như ở đây.

Ông Bồ Đào chào chung những người mới đến bằng một tiếng «Rua» và một cái vẫy tay rồi lo trao sét và trao tiền cho «hoàng hậu và các thứ phi». Xong đâu đấy, ông mời:

– Giờ xin mời các cô, xuống dưới xem trình diễn văn nghệ.

– Đâu có được, ông chủ, còn tội tôi nữa chi, sao ông xấu bụng dữ vậy.

Cái ông cao niên hơn hết trong đám ôm hoa, phản đối như vậy rồi chui vào. Tới nơi, ông ta nghiêng mình trước hoa hậu và tự giới thiệu:

– Trần Minh Đầu, chủ nhơn hãng phim Ao Nhà.

Hiếu chỉ biết mỉm cười cúi đầu chào lại ông ấy rồi làm thinh. Ông ấy nói:

– Xin tặng hoa hậu bó hoa mơn này và sẽ rất hân hạnh được hoa hậu biết đến.

Lão vừa nói vừa trao hoa tới, Hiếu bối rối nhìn mẹ mà cầu cứu. Nhưng chính bạn hữu nàng ở sau lưng nàng giựt dây. Họ mách nhỏ! «Đưa tay ra nhận, cảm ơn, rồi nói: hân hạnh».

Hiếu hành động và lập lại lời bạn mách, y như một diễn viên tập tuồng chưa xong, chưa thuộc vở, chỉ biết đọc lại lời ông.

Lão ta còn muốn nói gì nữa, nhưng một ông khác đã tiến đến.

– Chủ tiệm may Chúc Nữ, thừa hoa hậu. Chúng tôi chuyên may y phục phụ nữ và rất mong một ngày gần đây, hoa hậu sẽ làm cho áo chúng tôi đẹp ra. Ngược lại áo chúng tôi may cũng sẽ làm cho hậu trở nên... siêu hoa hậu...

Thiên hạ cười rộ lên sau câu pha trò ấy, và nhìn lại ông ta, Hiếu rất buồn cười vì con người ấy ăn mặc xoàng nhứt đám, thế mà lại làm chủ một hiệu may to nhứt thủ đô đã quảng cáo rùm lên là “tất cả nữ nghệ sĩ đều may mặc ở hiệu chúng tôi”. Nàng nghĩ đến câu tục ngữ của ta: thợ

rèn không dao ăn trầu, và rất vui lòng mà nhận hoa của con người dễ mến này.

Tiếp liền theo ông chủ hiệu may là một ông gầy khô nét, da mặt xanh xao:

– Chủ nhơn hiệu thuốc hoàn “Phụ nữ khang kiện bổ huyết tố”. Thưa cô, tất cả mỹ nhơn trong nước, muốn sắc đẹp được bền dai với thời gian, đều uống thuốc của chúng tôi. Rất hân hạnh được tiếp xúc với hoa hậu về sau này.

Ông Bồ Đào tức lắm, nghĩ thầm: «Mẽ cái lũ này! Thế nào chúng nó cũng đề nghị với Bích Lệ lấy tên nàng mà làm quảng cáo. Té ra mình hao công tốn của cho chúng nó ở không mà hưởng à?»

Lão ta toan can thiệp vào để đánh bại bọn đầu cơ sắc đẹp này thì một thanh niên lướt tới.

Hắn trạc ba mươi tuổi, khá đẹp trai, ăn mặc cực kỳ sang trọng. Hắn ăn nói như người muôn xưa, chắc là đã học thuộc lòng câu nói ở quyển tiểu thuyết kiếm hiệp nào:

– Thưa quý nương, tiện sinh là thương gia ở thủ đô này, tiện sinh không có tài mọn nào cả, cũng chẳng có được món hàng quý báu nào mà mong quý nương chiếu cố đến vì tiện sinh chỉ nhập cảng sắt tròn, sắt vuông thôi. Nhưng tiện sinh có một tấm lòng ái mộ những trang kỳ nữ nên tiện sinh mới đến xin kính chào quý nương và dám mong được quen biết với quý nương lâu dài.

Hiếu bối rồi vô cùng không phải vì câu nói văn vẻ khiến nàng không biết trả lời thế nào cho xứng. Nàng đã thấy rằng không cần trả lời, chỉ mỉm cười đáp lễ, cảm ơn một tiếng là đủ rồi.

Nhưng người đàn ông đẹp trai và ăn mặc chải chuốt này đã để giọng tán tỉnh trong câu nói của hắn, và đây là lần đầu tiên mà nàng bị, hay được tán tỉnh. Trọng chưa tán nàng bao giờ cả. Đôi bạn chỉ ngăm hiểu nhau, rồi lần lần ra mặt hiểu nhau và yêu nhau thôi.

Lần này trái lại, ông Bồ Đào thích chí hết sức. Thế là hoa hậu Bồ Đào đã ăn khách, ăn khách ngay sau lúc vừa đắc cử. Mà nàng càng nổi danh tài sắc một thì, hiệu lực quảng cáo của nàng càng mạnh.

Ông ta giới thiệu thêm:

– Đây là nhà triệu phú trẻ tuổi của nước Việt Nam, ông Nguyễn Ngọc Long, nhà xuất nhập cảng.

Thật ra Long không phải là triệu phú. Hắn chỉ là con một nhà triệu phú thôi.

Và Sài Gòn này đếm được năm ba ông triệu phú kiểu đó, được cha mẹ cho năm ba trăm ngàn để mở công cuộc làm ăn vợ vắn với mục đích: Cho mấy ông con ấy tập làm ăn; sơn phết bề ngoài của các ổng cho đẹp ra để dễ cưới vợ giàu; ông nào đã có vợ, thì được đỡ mang tiếng là đã lớn rồi mà còn ăn bám cha mẹ.

Số vốn năm ba trăm ngàn ấy đã bay đi mất từ khi lấy môn bài, nhưng cửa hiệu thì cứ còn hoài, và các ổng có tiền xài hoài theo mức sống của các thương gia.

Hiếu làm tỉnh và Long không biết nói thêm gì nên hấn rất mừng mà bị người khác chen lấn bước vào, giúp hấn đỡ trợ.

Người vừa chen lấn vào ấy chỉ mặc sơ-mi ca-rô và quần ka-ki bạc màu thôi.

Hắn lạ hoắc đối với mọi người, trừ ra với vài nghệ sĩ đang đứng vòng ngoài, đợi phiên để ra sân khấu trình diễn.

– A, thằng Nghi.

– Nó ngỡ tìm được người mẫu chắc!

Thanh niên ấy còn trẻ như Trọng, nhưng vẻ mặt già giặn hơn. Hắn có đẹp trai hay không, Hiếu không biết nữa vì nàng như chạm phải một sợi dây điện vô hình nào từ lúc hắn xuất hiện đến giờ, nghĩa là từ độ mười giây đồng hồ rồi.

Không, từ thuở giờ nàng chưa gặp một người con trai nào làm nàng xúc động như thế cả. Chàng có một cái gì đặc biệt nàng không thể nói ra được bây giờ và cả về sau nữa, nhưng chàng khác rất xa nhà «triệu phú» chải chuốt khi nãy từ y phục đến tóc tai và vẻ đẹp nơi người

hắn ta trông cố ý, nhân tạo chớ không tự nhiên như hoa dại giữa đồng nơi thanh niên này.

Cho đến cả cái nghiêng mình thi lễ của chàng cũng đặc biệt, dịu cái dịu mạnh khỏe của giống đực, và vẻ hiên ngang nơi chàng lại mạnh một cách êm ái như cái mạnh của những đại thọ, mạnh mà không thô bạo.

– Thưa cô, hắn nói, một họa sĩ không tên không tuổi tìm đến để thấy mặt cô, một lần thôi cũng đủ lắm rồi, nếu không may mắn bao giờ tái ngộ nữa.

Chỉ có lần này là Hiếu muốn nói cái gì, nhưng nàng lại không nói được, không phải tìm không ra một ý xoàng nào mà vì nàng nghe ngộp thở và ghen nơi cổ họng.

Và chỉ có lần này là nàng bất lịch sự quên rước lấy bó hoa, khiến người tặng phải đợi lâu quá và khi rước xong bó hoa ấy, lại quên mỉm cười, quên nói cảm ơn.

Thanh niên không đòi hỏi gì cả, cúi chào rồi xây lưng mà đi, Hiếu thần thờ nhìn theo hắn, chỉ thấy lưng và ót của hắn thôi, rồi khi hắn khuất sau khung cửa nhỏ, nàng suýt đánh rơi bó hoa vừa nhận.

Màn ở đây chưa hạ được vì sau người họa sĩ kỳ dị, một người đàn ông đã cao niên nhưng rất đẹp người và ăn mặc sang trọng lướt đến.

Ông ta không tự giới thiệu như những người khác có lẽ vì ông ta nghĩ rằng ai cũng có bốn phận phải biết ông ta hết, chỉ nghiêng mình sơ rồi trao hoa thôi.

– Chào ông Cao Đức Bảo, ông Bồ Đào bước đến để ngấm giới thiệu ông ấy với Hiếu, nhưng Hoa Hậu Bồ Đào chưa nghe tên vị phú thương ấy lần nào hết nên không khiếp đảm, trái lại cơn xúc động vừa qua còn chôn chặt nơi nàng với vẻ mặt thần thờ của nàng.

Ông Bồ Đào tức lắm, vì ông quan niệm Hiếu là nhân viên của ông, ông muốn nàng phải niêm nở chủ nhơn của năm bảy cuộc làm ăn đồ sộ trong nước ấy.

Kịp nghĩ lại là mình vô lý quá, ông ta đành nhẫn nại cười pha trò.

– Cô Bích Lệ nè, ông Cao Đức Bảo có thể tặng cô một bó hoa toàn bằng vàng nạm kim cương mà ngân quỹ gia đình ông chỉ bị sút mẻ có một phần trăm thôi. Nhưng ông lại tặng bó hoa thường, bởi

đó là cử chỉ đẹp ông quen làm.

Như chợt tỉnh, Hiếu mỉm cười, ngả đầu chào người tặng hoa cuối cùng và nói:

– Cám ơn ông Cao Đức Bảo.

Vị phú thương cười to rồi vỗ tay mà rằng:

– Tôi hoan hô tôi, hoan hô cái may mắn của tôi, được người đẹp trao cho một lời, một lời độc nhất trong buổi này.

Ông ta hãnh diện thật sự, và nhìn qua khắp mấy vòng người, vẻ mặt đắc thắng đến nỗi Hiếu hối hận đã nói cái câu ngắn khiến cho người khó thương ấy khai thác.

– Thôi, xin mời các cụ, các cô xuống dưới xem trình diễn văn nghệ.

Ông Bồ Đào nói xong dẫn đầu cả đoàn người dẫn hàng hai, hàng ba đi theo ông ta để ra ngã hông rạp hát.

Họ vào rạp giữa lúc buông màn, và khán giả đã quay lại để hoan hô người đẹp vào đây với họ.

Hiếu không thấy rõ người và vật. Tất cả đều như không thật, và nàng đang bơi trong khối gì như là nước, là khói mà cái gì cũng huyền ảo cả.

Con trai đẹp, con gái đẹp, trang phục sang trọng, cái gì nàng cũng đã thấy rồi, nhưng chưa gần, nhút là chưa gần một cuộc tập trung khổng lồ những thứ đẹp và sang ấy. Nàng nghe nàng nhỏ nhoi quá và khó lòng mà hiểu được cuộc hoan hô của hàng ngàn người khi nàng bước vào đây.

Hoa Hậu Bồ Đào và bà Trung được ngồi ở dãy ghế thứ nhứt còn bốn chỗ trống dành cho hai mẹ con và vợ chồng ông Bồ Đào.

Hiếu ngồi giữa mẹ và bà Bồ Đào, một người trạc cỡ tuổi với bà Trung nhưng mập lấm và nhờ phục sức phấn son nên xem trẻ hơn.

Bà Bồ Đào từ nãy giờ ngồi dưới này, giờ thấy hoa hậu của hãng rượu bà xuống, bà bắt chuyện ngay:

– Có phải bà đây là thân mẫu của cô hay không?

– Dạ thưa phải.

– Còn ông thân cô vẫn mạnh chứ?

– Dạ thưa mạnh, nhưng ba con bận làm việc nên không đi được.

– Cô đây là thứ mấy của bà, thưa bà?

Được hỏi đến bà Trung vội đáp:

– Dạ, nó lớn hơn hết.

Từ nãy giờ bà có cảm giác Hiếu không phải là con của bà nữa. Mặc dầu không ganh tị với những người cướp con bà, bà vẫn nghe buồn buồn. Giờ thấy rằng mình được trở lại địa vị thật của mình, bà lấy làm cảm tình với người đối thoại, và tự nhiên, bà khai thêm:

– Nó còn sáu đứa em nữa, thưa bà.

– Ông nhà có phước quá.

– Phước đâu không thấy, chỉ thấy lo trời chết.

Bà Trung không từng đến những nơi công cộng nên quên hết phép lịch sự cần thiết ở những nơi đó là chỉ được nói

thầm thôi. Thấy bà bắt đầu nói lớn quá bà Bồ Đào hoảng không dám nói chuyện nữa.

Bấy giờ đã tỉnh lại, nhưng Hiếu không xem trình diễn văn nghệ, không nghe ca, mà chỉ sống lại những cảm giác của nàng khi ở trong hậu trường thôi.

Nàng chưa thi đậu lần nào trong đời nàng cả, chỉ nghe bạn hữu kể lại rằng sự sung sướng thi đậu rất là ngắn ngủi, chỉ qua mấy phút đầu là không còn nghe gì nữa hết.

Được làm hoa hậu nàng cũng chỉ nghe sung sướng có mấy phút thôi. Sau đó niềm vui của nàng do nguyên nhân khác hơn là chức hoa hậu ấy.

Hình ảnh người con trai sơ-mi carô bấy giờ lại trở về lảng vảng trước

mắt nàng. Không, nàng không phản bội Trọng, nghĩa là không yêu người thanh niên đã gây xúc động nơi lòng nàng ấy, nhưng không hiểu sao nàng xao xuyến khi nhớ lại hắn, và nghe một niềm vui không duyên cớ nhẹ lướt đến trong tâm hồn nàng.

Bây giờ khi mọi việc đã qua, mọi tình cảm đã lắng lại nàng thử phân tách thì niềm vui ấy bắt đầu bước vào ngưỡng cửa lòng nàng từ lúc nàng chợt thấy hắn, rồi hắn đi mà vui không đi – mặc dầu nàng quả có ngậm ngùi sợ rằng sẽ không bao giờ tái ngộ – Khi từ hậu trường đi vòng bên ngoài để vào rạp nàng được hoan hô lần nữa, nàng ngỡ vui vì sự hoan hô ấy, nhưng không, chính niềm vui trước đã đi theo nàng và hiện giờ nó vẫn chưa rời nàng.

Nghe một giọng quen, Hiếu chợt nhớ lại lũ bạn không may của nàng và day ra sau thì thấy cả đám đều ngồi ở hàng ghế sau đó.

– Chút nữa đi tiệc với em luôn nghe các chị!

Đứng ngồi với bọn này, nàng nghe vững tâm hơn với người lớn, nên nài nỉ họ.

– Không đi hết, chỉ có bốn đứa theo chị đi ăn cơm thôi.

– Còn bốn chị kia sao không đi?

– Bị cà nanh với chị.

Họ cười xòa với nhau. Hồng và Trang bị hai thanh niên ngồi ở dãy ghế thứ ba kêu hỏi gì, Hiếu khó chịu, định bụng rằng họ hỏi về nàng, nên mắc cỡ, nàng day mặt trở lại phía sân khấu.

Lũ nó bạn trai nhiều quá. Khi nãy vào đây đứa nào cũng có ít lắm là ba bốn bạn trai gọi tên, bị (hay được?) gọi nhiều nhứt là con Lilie, con bé mặc bờ-lu-dăng. Nếu không gặp Trọng thì mình không có bạn trai nào cả. Hiếu nghĩ tới đó rồi rất muốn day ra sau, tào díp cho bạn của lũ bạn nàng làm quen, nhưng lại không dám.

Nàng thấy mình còn quê quá, mặc dầu ở Sài Gòn từ lúc bé đến giờ nhứt là ba tiếng «đi ăn cơm» mà lũ này dùng khi nãy. Té ra bữa tiệc mà hãng Bồ Đào mời, chỉ đáng là bữa cơm thôi à, nên họ không lớn lối như mình mà nói rằng «đi dự tiệc».

Nghĩ tới đó, nàng lại bị mặc cảm trở lại và nghe rằng sẽ phải khổ sở mà đi theo bọn giàu sang một lần nữa.

Bấy giờ màn hạ cuối cùng, Hiếu xem lại đồng hồ tay thì đã sáu giờ rưỡi rồi. Ông Bồ Đào đứng lên nói:

– Các cụ và các cô cú ở đây, vợ chồng tôi tiễn khách rồi đi ăn một thể. Đã có xe cho các cụ, các cô.

Nói xong ông kéo vợ đứng lên để tiễn những người khách đã đích thân đến đây chở không đưa thiệp cho con cháu, hay tài xế của họ đi.

Bốn cô hoa hậu hựt bước lên hàng trên để từ giã Hiếu. Nàng không nhớ tên họ cho hết, chỉ biết có Suzie, Lilie và Liễu thôi.

– Hôm nào tụi này sẽ kéo nhau đến thăm chị, chị Bồ Đào nhé! Chị có khao riêng hay không?

– Có, bà Trung hốt nói, miễn các cô cho biết ngày đến chơi.

– Thưa bác, tụi cháu không dám làm rộn bác như vậy. Tụi cháu sẽ đến bất thần và bắt chị Bích Lệ dẫn đi khao phở thôi.

– Chắc chắn hoa hậu không thềm đến tụi tôi, Suzie nói.

– Sao chị lại nói như vậy? Em nhà quê lắm, được các chị cho chơi với là may mắn lắm rồi.

– Chị không quê, lại là hoa hậu nữa, thì chắc chị sẽ chơi với bọn nhà giàu.

– Để sau sẽ hay. Nhưng sao các chị không đi?

– Đã có hẹn với bạn.

– Có hẹn? Nếu được hoa hậu thì sao?

– Hẹn rằng được thì thôi, bằng không thì đi đến nơi hẹn.

Những người khách quan trọng đã ra hết, mặc dầu trong rạp còn đông. Vợ chồng ông Bồ Đào trở lại với hoa hậu và đám hoa hậu hụi. Bà Bồ Đào ngạc nhiên hỏi:

– Sao chỉ còn có năm cô thôi? Buồn quá! Máy cô kia mặc dầu không được giải cũng đẹp lắm. Nhứt là họ đều vui tươi hết thảy, có họ đi đông thì sẽ nổi biết bao nhiêu.

Họ đợi hơn mười phút nữa rạp mới trống hết và bấy giờ bà Bồ Đào mới mời lại một lần nữa.

Hoa hậu Bồ Đào nhường bước cho bạn hữu đi trước, không phải vì khiêm nhượng mà để được dẫn dắt trong bước

đầu bờ ngõ của cuộc thám hiểm đô thành.

Đô thành không còn chỉ là con đường từ trường học, từ trường đánh máy về nhà nữa, đô thành không chỉ là con đường từ chợ Tân Định vô xóm Cù Lao nữa, đô thành không chỉ là con đường từ nhà ra sở của Trọng nữa mà cho cả cái đất ông Tạ heo hút ngoài lề đô thành, nơi xa lạ mà lần đi thăm bạn da nâu đã giúp nàng phát kiến ra, nơi ấy cũng chưa phải là đô thành bí mật mà nàng vừa khám phá.

Đô thành bí mật đối với nàng là cái xã hội lạ lùng giàu sang vừa hé cửa đón nàng. Nàng bị hoa mắt, chưa thấy gì cho nhiều, và cũng chỉ mới bước chơn vào cửa ngõ của xã hội ấy thôi, nên nổi thèm khám phá mạnh mẽ.

Tánh hà tiện của ông Bồ Đào, thế mà hay cho nàng. Ông ấy đãi ăn ở tửu lâu Chợ Lớn cho đỡ tốn hao, nhưng giúp Hiếu tiến chậm trong rừng rậm trưởng giả. Sự thay đổi khung cảnh có rõ rệt, nhưng không đột ngột lắm: nàng đã biết những tiệm cơm Tàu ở Chợ Cũ Sài Gòn thì tửu lâu Chợ Lớn chỉ làm nàng ngạc nhiên vừa phải thôi.

Và như thế càng tiến tới, càng cứ nghe thú vị hơn là đột nhiên đẩy nàng vào một nơi sang trọng quá đến nỗi làm cho nàng khiếp đảm rồi sau đó không còn được hưởng ngạc nhiên nào nữa.

Hiếu ngồi giữa ông Bồ Đào và một ông nào mà nàng không nhớ tên, không nhớ địa vị xã hội khi người ta giới thiệu ông ấy với nàng. Chỉ biết đó là người cao niên trạc tuổi ông Bồ Đào. Có lẽ ông là

khách quý của ông chủ hãng rượu nên mới được danh dự ấy.

Người ta xếp đặt nữ ngồi lẫn với nam và Hiếu hiểu rằng không thể đổi khác được. Nàng tự an ủi rằng dầu sao ngồi ở đây cũng đỡ ngượng hơn ngồi giữa những chàng trai trẻ.

Cái ông cao niên ấy săn sóc đến nàng nhiều quá giúp nàng mất được lần lần mặc cảm nhỏ nhoi của nàng, và trái lại, nàng thoáng thấy vai tuồng quan trọng của người con gái đẹp.

Chưa bao giờ Hiếu sống nhiều cho bằng hôm nay. Nàng đã qua nhiều thứ tình, đã hưởng những xúc động mãnh liệt và đã biết một bộ mặt mới hãn của xã hội. Nàng đã thấy nhà lầu, thấy xe hơi, nhưng không nghĩ đến những người sử dụng các thứ ấy. Nay thì đã khác, họ đã

ăn nói, đi đứng trước mặt nàng, họ đã hoạt động, đã tiêu tiền, đã hưởng các thứ mà nàng không hề ngờ rằng có trên đời này.

Và nhứt là họ là những người khác hẳn những người nàng đã chung đụng.

Hiếu nghĩ ngay đến Trọng, một người bạn tình vắng mặt hôm nay, và bỗng nàng giựt nảy mình mà nhớ lại một câu nói của chàng: «Em lên, má cũng lên, nhưng anh thì...».

Nàng bối rối hết sức, không đáp những câu hỏi của thực khách cùng bàn mà nàng không nghe. Sự thật mà mới hôm qua đây nàng còn phủ nhận và có ý phiến Trọng đã muốn gán cho nàng những điều không hay, sự thật ấy vừa lướt qua trí nàng như một tia sáng lóe ra trong đêm tối dày mịt.

Hiện nàng đương là khách quý của ông Bồ Đào, hơn thế là khách quý nhứt, vì nầy giờ bàn nào cũng nâng ly mừng hoa hậu Bồ Đào hết, thì nàng đã ngang hàng với những bậc giàu sang ở đây rồi. Thế mà Trọng thì vẫn đáng là thơ ký của những người có mặt trong bữa lâu đêm nay thôi.

Hiếu thoáng buồn, nghe như nàng và Trọng đã cầm tay nhau mà chạy đua với thiên hạ. Nàng rượt kịp những tốp người dẫn đầu, nhưng chừng dòm lại thì người bạn đường thân mến bị rớt lại đằng sau rất xa.

Nhưng có thật là mình rượt kịp tốp dẫn đầu hay không? Hiếu tự hỏi câu ấy rồi hồi hận đã thấy bạn nhỏ nhoi trong một phút, khi chợt tỉnh rằng rồi lát nữa đây nàng sẽ trở về nhà bằng xích-lô máy như hồi ra đi và khuya lại sẽ quảy thùng

gánh nước ngoài phong-tên đầu ngõ.

Không, nàng không có lên tới đâu cả, và cũng đồng địa vị xã hội với Trọng như bao giờ. Ngày mai, nàng sẽ đi lãnh mười ngàn đồng tiền giải, dưới một ngân hàng. Nhưng, như đã trù liệu, nàng sẽ tặng cha mẹ bảy ngàn, giữ lại ba. Ba ngàn chưa bằng một tháng lương của Trọng kia mà!

Mặc dầu chưa bội bạc, Hiếu cũng nghe xấu hổ đã nghĩ đến một điều không hay về bạn.

Tuy nhiên, quả thật làm sao ấy! Trọng không còn là người con trai hay ho nhút trăn đời dưới mắt nàng nữa rồi.

Từ xế đến giờ, bao nhiêu người con trai đẹp mã đã lướt qua trước mặt nàng, và nhút là anh chàng sơ-mi ca-rô.

Trọng không xấu, nhưng vẫn kém

đẹp hơn hẳn nhiều.

Trọng không dần, nhưng vẫn kém bảnh hơn hẳn nhiều. Trọng là một thanh niên tầm thường như bao thanh niên tầm thường khác, mà nàng đã thấy ngoài đường, sánh với vẻ ngang tàng của người con trai tặng hoa. Nếu Trọng với nàng xa lạ, và nếu Trọng có mặt hôm nay, chắc chắn là chàng không có vào hậu trường để tặng hoa đâu.

Một bó hoa trăm bạc chớ không bao nhiêu, nhưng chắc là phải bảnh lắm mới tặng hoa, bằng có là có bao nhiêu người đã không tặng.

Buổi tiệc kéo dài quá đối với một người con gái không có gì nhiều để nói và không được nghe gì hay cho lắm nơi hai ông láng giềng già, và Hiếu thấy rằng mình bị chụp hình nhiều quá.

Khi chiều ở rạp hát, nàng bị chụp tại sân khấu dưới đủ các khía cạnh, bị chụp trong hậu trường mỗi lần nhận hoa, bị chụp khi ngồi ở ghế khán giả, và bây giờ lại bị chụp lúc ăn, lúc trò chuyện nữa. Không biết họ làm gì với ảnh ấy? Đăng báo chẳng? Nãy giờ Hiếu quên nghĩ đến điều cả thành phố đều hay tin nàng trúng tuyển hoa hậu, giờ tự hỏi về công dụng của những bức ảnh của nàng, nàng lại bắt đầu thấy mình lên trở lại.

Hoa Hậu Bồ Đào! Không, không phải là hoa hậu Việt Nam, nhưng vẫn có thể nói là hoa hậu Việt Nam vì đã không có giải hoa hậu Việt Nam thì bao nhiêu người đẹp đều đổ dồn về hoa hậu Bồ Đào này.

Hoa hậu Bồ Đào! Hoa Hậu không phải là quan to, cũng không phải là nhà giàu, hay người có tài năng gì đặc biệt

cả, nhưng sao thiên hạ đều tôn sùng như thế này, và Hoàng hôn nọ đã tiên đoán cho nàng một tương lai rực rỡ lắm nhờ chúc hoa hậu mà nàng có thể giựt được.

Lại một lần tiễn khách nữa. Hai vợ chồng ông Bồ Đào xuống nhà, đón khách tại chơn thang lầu để cảm ơn họ, và bà Bồ Đào giữ bà Trung và Hiếu lại.

– Mai mốt tụi này sẽ đến thăm bồ!

– Nhớ khao kẹo nha!

– Rồi tụi mình đi chụp ảnh chung nha chị Bích Lệ.

Bạn mới của Hiếu từ giã nàng sau rớt, bịn rịn không muốn rời, rồi ông Bồ Đào mời hai mẹ con lên xe riêng của ông bà để đưa họ về tận nhà.

Bà Bồ Đào ngồi băng sau với hai mẹ con, nói:

– Bà Trung nè, cháu nó dễ thương lắm, vợ chồng tôi muốn xem nó như con cháu trong nhà, muốn gọi nó bằng cháu, và để nó gọi lại vợ chồng tôi bằng dì, dượng, chắc bà không thấy hại chớ?

– Được ông bà thương như vậy là quý hóa lắm, tôi còn mong gì hơn.

– Và như vậy tôi xin phép kêu bà bằng chị, và bà kêu tôi bằng dì.

– Bà cho phép thì tôi xin cảm ơn.

– Chị thứ mấy thưa chị?

– Thứ Tư, nhà tôi cũng thứ Tư.

– Cháu đã có chỗ nào chưa chị Tư?

– Dạ chưa, nó mới thôi học, còn khờ dại lắm.

– Con gái đời nay như vậy đó, chớ không nghiêm trang, già dặn như chị em ta trước.

Xe đã tới đầu hẻm xóm Cù Lao. Bà Bồ Đào bắt ông đợi bà đưa hai mẹ con vào tận nhà, ra chiều như quyến luyến lắm, nhưng thật ra bà chủ muốn biết nhà để tới lui cho dễ. Địa chỉ các nhà ngõ hẻm khó kiếm hơn là biết đích xác bằng cách theo tới nơi vào dịp tốt này.

Bấy giờ, đã mười giờ hơn rồi. Thế mà vào nhà, bà ta còn nói cà kê dê ngỗng một hồi nữa mới chịu ra về cho. Khách khuất dạng bên kia cầu ván, ông Trung hỏi:

– Sao, có vui không?

– Vui không biết bao nhiêu, ông không chịu đi cho biết với người ta.

– Muốn để bà đi một lần chợ, tôi thì tôi đã biết rồi. Đãi ăn ở đâu?

– Ăn đồ Tàu trong Chợ Lớn. Nhưng không phải vui ở đó. Họ hoan nghinh con nhỏ dữ quá. Họ chụp hình nó thôi là chụp.

Hiếu đưa cái sét ra hỏi cha:

– Làm sao lãnh ba?

– Té ra phần thưởng mười ngàn có thật à?

Bà Trung cười đáp:

– Nếu họ xí gạt thì bà Bồ Đào sao dám đi theo vào.

– Lạ quá. Con Hiếu nó đẹp thì nó nhờ, sao họ lại thưởng tiền nó, cái mới là khó hiểu. Lãnh tiền à, thì con cứ tới ngân hàng, địa chỉ có ghi trong sét, tìm

ghi sê «phát chi phiếu» rồi đưa sét vào với thẻ kiểm tra của con. Rồi thì người ta kiểm soát, đoạn phát cho con một cái thẻ bằng nhôm, con lại kết lãnh bạc.

– Nó nói nó cho tôi với ông bảy ngàn, ông tính sao? Bà Trung hỏi cà rớn.

– Tôi biết tính sao? Tiền của con làm ra thì phải để cho nó chớ.

– Tôi cũng nghĩ như vậy.

– Nếu ba má không chịu nhận, thì xin ba má cho phép con sắm thêm đồ trong nhà.

– Cái đó là ý hay. Sắm đồ trong nhà, tuy dùng chung mà cửa vẫn là cửa của con.

– Con thấy nhà mình thiếu một chiếc máy may.

– Hay. Má mầy tốn tiền với thợ may nhiều lắm, vì em mầy đang...

– Với lại con muốn sắm một chiếc máy ra-dô...

– Ồi, cái thứ đó chỉ rùm tai, không ích lợi gì hết.

Bà Trung thường lắng tai nghe Vọng cổ của ra-dô nhà đằng kia, cãi lại:

– Thì con nó muốn sắm một món tuy không hữu ích bằng máy may, nhưng cũng không gây hại, ông cứ chịu ý nó đi mà.

– Thì chịu chứ sao không. Tôi chỉ bàn vậy thôi.

Cả hai mẹ con đều đi thay y phục. Hiếu rón rén sợ em giựt mình và khi nàng quảy thùng ra đầu cầu, nàng dừng

chờ lại rất lâu để nhìn dòng nước đen
ngòm chảy dưới ấy.

Chỉ mới mấy tiếng đồng hồ trước
đây thôi, nàng là cô gái được bao nhiêu
người ao ước cái địa vị, tuy nhứt thời,
nhưng nhiều bề thế. Thế mà bây giờ cô
gái ngồi cao với giàu sang ấy lại sắp sửa
gánh nước phong-tên, chen thùng giành
chỗ với những chị ma-ri-sến!

Lần đầu tiên, nàng nghe được cái
mùi rác, mùi cỏ úng thủy lâu ngày bốc
lên từ dòng nước lờ đờ dưới dạ cầu. Nước
chảy ở đây không phải là nước tù, nhưng
nó cũng không chảy lưu loát, thành thử
người cư trú nơi đây chịu được, nhưng
vẫn cứ còn cái mùi này. Cái mùi này, Hiếu
quen đi lắm rồi, đến nỗi không còn nghe
thấy nữa. Nhưng giờ phút này, thành linh
nó phảng phất trước mũi nàng.

Bởi vì Hiếu đã được biết những mùi khác lạ từ xế trưa đến giờ, nên khứu giác nàng đã có dịp so sánh, cũng như thị giác nàng đã so sánh từ xế đến giờ.

Nàng chỉ bản thân có vài giây thôi, mà không nghĩ sâu hơn về cái mùi mới khám phá được, rồi bước đi chậm chậm, hoàn toàn dừng dừng, nhưng đã khó chịu vì những ý nghĩ bắt đầu thành hình.

«Ngày mai, mình đi lãnh tiền, số tiền đầu tiên mà mình kiếm được. Một cách khỏe ru. Không, mình không nên tự tiện mua sắm cái gì cả, hay tự tiện làm đẹp vì mình không sành. Phải tìm tòi nó mới được, những cái nhỏ nhỏ mà phải học rất lâu mới thấu đáo và phải học thầy hay». Anh Trọng sẽ nghĩ thế nào khi hay tin mình trúng tuyển hoa hậu? Anh ấy hơi ghen. Thích ghê! Anh ấy yêu mình quá!

«À nhưng Hoàng sao bật tin lâu quá vậy cà?»

Không biết có phải vì tách cà phê đã uống sau khi ăn tráng miệng, hay mừng thắng trận, mà Hiếu cứ thao thức mãi, không sao nhắm mắt được.

Gần sáng, nàng mới thiếp đi, và trong giấc mơ màng giấy bạc ở đâu không biết rơi rớt quanh nàng, nàng lượm mãi mà không hết, càng lượm, giấy bạc càng hiện ra nhiều hơn, nằm ngổn ngang dưới đất.

✱

Hiếu bước đến sạp báo thì chị bán báo đã kêu:

– Ô! Cô Bích Lệ!

Nàng sung sướng đến mọc ốc khắp

da, nhưng vẫn còn làm bộ chứng hững mà phản đối:

– Không, tôi tên Hiếu kia mà!

– Thôi mà cô! Hình trong báo với cô giống nhau như hai giọt nước, ai mà lầm được. Cả ba tờ báo đều có đăng hình cô, ba ảnh khác nhau, chụp dưới ba khía cạnh, thì còn làm sao mà lầm được.

Nàng cười e thẹn cúi xuống chọn báo:

– Mua hết cả ba tờ é cô, để dành làm kỷ niệm.

Làng báo hôm nay bán chạy thêm ba số nữa, Hiếu thấy sự tiêu phí này không thấm vào đâu với số tiền ba ngàn còn lại cho nàng, nên không do dự gì cả.

– Cô sướng quá, chị bán báo nói.

Cũng bằng như trúng số nho nhỏ. Mà đã hết đầu. Nghe nói họ sẽ mời cô đóng phim nữa hả cô?

– Không, tôi không biết.

Rồi nàng mau bước về nhà để ngắm ảnh mình cho mãn nhãn. Nỗi mừng vui dấy lên mạnh quá trong lòng Hiếu khiến nàng ngồi đứng không an. Nàng phải tìm một người bạn để mà san sẻ bớt những gì mà lòng nàng đang no nóc.

Mới chiều hôm qua đây, nàng ngỡ vui mừng vài phút rồi thôi, nhưng mấy bài báo lại làm cho lòng nàng ngập tràn phấn khởi về tương lai. Một tờ báo không phải là báo Rạng Đông, trong ban tổ chức viết: «Ban giám khảo chỉ tuyển chọn căn cứ trên vẻ đẹp của gương mặt. Nhưng may quá, người trúng tuyển lại đẹp cả ở thân thể, đẹp đúng y theo quan

niệm thẩm mỹ cổ La – Hy...

Tờ báo khác lại viết: «Nghe đâu một nhà sản xuất phim đã quả quyết rằng hoa hậu Bích Lệ có đủ điều kiện về dung mạo để thành một minh tinh điện ảnh. Phần diễn xuất thì không lo lắm, vì đó là điều có thể học tập được».

Người bạn mà Hiếu nghĩ đến trước hết là Trọng. Trọng đã không bằng lòng và sẽ không bao giờ bằng lòng cả, nhưng chàng không thể không vui với bạn trước sự thắng trận của bạn chàng.

Một người bạn trai mới bắt đầu yêu! Có phải chẳng người ấy dầu sao, dầu có xích mích gì đi nữa, cũng hơn hết cả những bạn khác, và cũng thương nàng hơn tất cả các bạn khác.

Hôm nay bà Trung đi chợ lấy, để

cho Hiếu có thì giờ đi lãnh sét. Nàng thấy là cần ghé thăm Trọng trước, sợ ôm bạc nhiều công kênh không tiện, nhưng không hiểu sao, đi một đôi đường nàng lại đổi ý, quẹo xuống nhà băng.

Khi ghé sở thăm Trọng thì tay Hiếu có cầm cái túi ni-lông nhỏ đựng mười ghim giấy một trăm.

Thấy bạn, nàng tinh nghịch chế giễu:

– Anh vái ông địa cho em hút, nhưng ông địa không thèm nghe anh. Có lẽ vì anh chỉ vái cúng một nải chuối thôi, còn em thì vái cúng đến một con vịt.

Trọng tuy buồn, nhưng không nín cười được.

– Anh đã đọc báo rồi chứ?

– Đã đọc và từ sáng tới giờ cả sở chỉ nói về em và anh thôi.

– Họ nói thế nào?

– Ai biết. Nhưng anh tình cờ nghe được một câu giống ý nghĩ của anh hết sức: «Thơ ký khó lòng mà bồ được bền với một cô hoa hậu».

Bây giờ họ đã đi ra tới vỉa hè và Hiếu cười ngất mà hỏi:

– Vậy anh có bồ được với em hay không?

– Anh đã bắt bồ được với em trước khi em là hoa hậu, điều đó không bảo đảm rằng anh sẽ bắt bồ được mãi với em.

– Để xem.

– Thì anh để xem.

– Giờ anh tính lẽ nào?

– Người tính là em, chứ anh khỏi

phải cần tính. Anh cứ yêu em, và không đổi ý về dự định kết hôn với em.

– Như vậy là huế, vì em cũng không đổi ý.

– Anh chỉ mong có bấy nhiêu thôi.

– Hình như là anh không yên lòng?

– Lẽ cố nhiên.

– Như vậy, em e có hại cho tình yêu đôi ta...

– Anh không thể khác được. Ai ở vào địa vị anh cũng thế. Nhưng anh thấy sự việc xảy ra trái lại em à. Anh càng lo sợ, càng nghe yêu em hơn lên.

Thiếu kinh nghiệm trên tình trường, Hiếu chỉ mỉm cười ra vẻ không tin. Nàng nhìn bạn, nhìn kỹ hơn dạo trước, vì không hiểu sao hôm nay nàng dạn hơn mọi

lần, và kỳ lạ thay, bỗng nhiên nàng thấy bạn bớt đẹp trai hơn mọi lần.

Thì vẫn cứ là Trọng đó, tuy hơi buồn hơn ngày thường, nhưng sao lạ quá, Trọng xem như kém mạnh khỏe hơn người con trai tặng hoa tự xưng là họa sĩ không tên không tuổi. Cái mũi của chàng làm sao ấy, thật khó nói, nhưng trông cái mũi đó nàng không có cảm giác của ngày gặp gỡ, và ngày gặp gỡ cái nhìn của đôi mắt kia làm nàng xao xuyến không biết bao nhiêu, còn bây giờ thì nàng chỉ thấy cái nhìn của Trọng rất là tầm thường như cái nhìn của bất kỳ ai.

Hiếu nghe khó chịu quá, sao hôm nay nàng cứ như làm sao ấy, trông khác, nghĩ khác, mặc dầu nếu có ai nhận xét như thế, nàng sẽ phản đối, cho rằng nàng vẫn như trước.

Nàng muốn vẫn như trước và rất sợ thay đổi, nhưng quả không như trước được, nên nàng khó chịu và hơi sợ.

– Ảnh của em, anh cất đâu?

– Ban ngày anh để trong bóp, tối lại anh nhìn nhiều lần rồi nhét dưới gối.

Nếu như hôm trước, nghe Trọng nói như vậy, nàng đã sung sướng đến ứa nước mắt. Nhưng nay thì nàng không nghe làm sao cả. Trong lòng nàng không phải chỉ có một mình Trọng như ngày nào, Trọng mà nàng mơ trong lúc thối nẫu, trong khi may vá, trong những buổi gánh nước về đêm, cả trong giấc ngủ nữa.

"Không, mình vẫn cứ yêu Trọng như trước và không có ai xen vào để lấn Trọng ra cả!" Hiếu kêu thầm lên như vậy

để tự đánh chánh. Và nàng đã nghĩ đúng. Nàng không có phản bội Trọng, cho dầu phản bội thâm kín trong thâm tâm nàng.

– Thôi, em xin về, kéo má trông.

– Ủ, em về, và mong em ra thăm anh thường thường.

Hiếu đạp xe máy đi một đôi mới nhớ ra rằng nàng đã không quay nhìn lại như trước, và không có cảm giác khó chịu «bị nhìn theo» của lúc mới gặp nhau, cũng không có cảm giác êm ái «được nhìn theo» như khi đã yêu nhau rồi.

«Trời ơi, sao mà kỳ lạ như thế này!» Nàng kêu than thầm như vậy rồi bỗng thấy màu đời kém thắm hơn khi sáng nhiều, buổi sáng mà dư vang, dư hương, dư vị của đêm rồi chưa tan, mà dầu có tan đi nữa thì đời vẫn còn đủ hồng với

tuổi hai mươi của nàng, chớ có đầu mà lờn lợt, đã không thắm thì thôi, mà cũng không mang màu gì rõ rệt như là vóc lụa nhuộm vụng, bị giặt một lần, nước thuốc ăn lan bậy ra, không màu gì ra màu gì hết.

Càng trưa, Hiếu càng không yên trong lòng, và nàng quyết định tìm Hoàng, không thể chậm trễ hơn nữa được. Nàng xin phép đi, sau khi dọn rửa, nói rằng sợ không gặp bạn vì Hoàng đã đi làm rồi từ mấy tháng nay.

Sự thật cũng là thế, Hiếu đạp xe vòng mạng, sợ Hoàng đi sớm vì nhà xa. Dọc đường, thấy dáng phụ nữ đi xe đạp đằng xa là nàng nhìn cho đến khi rõ là không phải Hoàng, mới thôi.

Hiếu đến nơi hồi một giờ mười lăm phút. Thấy vắng hoe, nàng hơi lo, và khi

bước đến thêm, Hiếu giựt mình đứng sững nơi đó rất lâu.

Giữa nhà là một bàn thờ mới được thiết lập, khói hương nghi ngút và sau bàn thờ là một tấm phúng bằng vải trắng còn trắng tinh.

Hiếu nhìn vào trong thì thấy bạn nằm trên chõng tre mà ngủ ngon lành. Dựng xe máy vào phen tre, Hiếu bước vội vào trong, lại gần chõng mà gọi:

– Chị Hoàng! Chị Hoàng!

Hoàng mở mắt ra, còn say ngủ nên chưa nhận ra bạn. Bỗng thấy được Hiếu, nàng hơi ngạc nhiên, vội lồm cồm ngồi dậy.

– Em mới lên à?

– Ủ, nhưng bàn thờ...

– Bà ngoại đã qua đời rồi em à!

Hiếu cũng hơi nghi người chết là bà ngoại của Hoàng, nhưng nàng hy vọng đoán sai.

Giờ nghe bạn xác nhận lời đoán thăm của nàng, nàng kêu lên:

– Trời ơi!

Ngồi xuống chõng, Hiếu ôm lấy Hoàng rồi đôi bạn khóc với nhau thật lâu. Khi cả hai cạn hết nước mắt, Hoàng vuốt lên trán bạn mà than:

– Giờ chị chỉ có một mình trên đời thôi em ơi!

– Còn em. Chị cứ xem em như là một đứa em ruột của chị.

– Em thương chị như vậy thật an ủi không biết bao nhiêu. Nhưng ta đã lớn

hết rồi, mạnh ai nấy lo sống, chỉ e ta không dư tình cảm để rót qua cho nhau.

– Bà ngoại mất đã bao lâu rồi chị?

– Mở cửa mả hôm qua, và chị còn nghỉ phép vài ngày nữa cho đến cúng xong thất đầu, chị mới đi làm trở lại.

– Chị chôn ngoại trên nghĩa địa Biên Hòa chắc?

– Đâu có được. Cho đến người gác-dan đương thời còn chưa chắc chôn được trong ấy, huống hồ gì ngoại chỉ mới xin việc và được hứa cho làm thôi. Phải là hội viên của Biên Hòa đồng-hương-hội mới được hưởng quyền lợi ấy. Ngoại nằm ở đất chùa ông Tạ.

– Làm sao chị có đủ tiền...

– Thì chạy chớ làm sao. Chị đã bán

cái sở cái này cho chủ đất và cái nhà cho người bên kia, tất cả cũng được năm ngàn, đủ trả nợ. Cúng hăm một ngày rồi chị mang bình hương thờ bà ngoại đi ở nơi khác.

– Chị sẽ ở đâu?

– Rồi em sẽ biết. Buồn lắm em ơi! Chị sanh ở nơi đây, lớn lên ở đây, đã thuộc lòng từng gốc cây cọng cỏ vùng này. Buồn nhứt là hôm đám ma ngoại, đi sau chiếc hòm, vồn vện chỉ có một mình chị thôi.

Tới đây Hoàng lại tủi thân, ôm mặt mà khóc, Hiếu cũng thổn thức nói:

– Trời ơi, em đâu có hay. Nếu hay đã có em rồi.

– Chị không cho em hay, vì cách ba hôm chị đọc báo thấy tin em sắp vào

chung kết. Ngày mà ngoại mất, chị tính ra thì đúng vào ngày đó, nên chị để cho em trọn vui. À, thế nào em, vui lắm không?

– Chị đừng có nói cái vui ở đây, bây giờ.

– Không nên để cái buồn người này nhuộm đen nỗi vui người kia, Trọng thế nào?

Hiếu kinh sợ đến rụng rời. Hoàng thông minh quá và kinh nghiệm quá, đã biết rõ bước đường tình cảm giữa Trọng và nàng, mặc dầu nàng không có tâm sự với Hoàng về việc ấy, thì phải chăng nay Hoàng đã đoán biết tâm trạng của nàng và hỏi đến như vậy.

Thật ra Hoàng chưa biết gì cả. Nhưng chính nỗi sợ hãi của Hiếu và sự do dự rất

lâu của nàng đã nói cho Hoàng biết sơ những gì đã xảy ra.

Không để cho bạn phải thú nhận gì cả, nàng cầm tay Hiếu mà rằng:

– Vậy là em đã sống. Rồi em còn sẽ sống nữa, rất được nhiều dịp sống nữa. Như chị vậy. Hay thì có hay đó, nhưng kinh nghiệm sống lại giết chết những tình cảm tốt đẹp nhứt của con người, thỉnh thoảng ngồi buồn nhớ lại bao nhiêu thứ tốt đẹp đã mất, ta sẽ ngậm ngùi không biết bao nhiêu.

Hiếu ngồi đó mà chết sững sau những lời của bạn. Nàng sẽ mất hay không, những gì tốt đẹp nhứt của tuổi con gái mới lớn lên, nghĩa là những mơ mộng viễn vông, một tình yêu không bợn, lòng tin nơi mình, nơi người và nơi đời.

Nàng nhớ rõ những chuyển biến nhỏ trong lòng nàng kể từ phút giây được tuyển làm hoa hậu, nhớ cái ấn tượng kỳ dị khi nhìn lại đôi mắt của Trọng, nhìn lại dáng điệu của chàng mà nàng bỗng thấy là tầm thường, sự tầm thường không sao nhận được trước lúc biết vẽ hiên ngang của người họa sĩ tặng hoa.

Hoàng lại tiếp, như thấu rõ tim đen của nàng:

– Trọng sẽ là một người chồng tốt. Chỉ có thế thôi. Nhưng không thể buộc người con gái bằng lòng với anh chồng tốt ấy. Âu cũng là kiếp của con người, biết sao. Những mối tình học trò, nên kết thúc ngay bằng cuộc hôn nhân, chậm vài tháng là hỏng cả, vì học trò là những người đang lớn, tức là đang thay đổi.

Càng nghe, Hiếu càng sợ. Nhưng

nàng tức vì bạn đã đoán đúng, tức cho mình sao lại biến chuyển không hay như vậy, nên nàng xẵng giọng phản đối:

– Sao chị lại xem thường em như vậy. Chưa chắc gì chị đã kinh nghiệm nhiều như chị đã hãnh diện đâu. Mỗi một con người là mỗi một tâm hồn, một trí não khác nhau, chớ không phải ai cũng đồng loạt giống nhau như chị tưởng.

Nói xong, nàng tự nguyện thề rằng sẽ cố để cảm nghĩ mãi mãi như bao giờ cho Hoàng đoán sai cho bõ ghét.

Cô gái Ấn Việt chỉ cười hiền lành và nói:

– Em giận chị, nhưng chị không mịch lòng. Chị cũng có thể nghĩ sai; và chị thành thật mong em được như trước mãi.

Hiếu tức mình nhưng vẫn sợ. Nàng sợ cô Chà lai nhìn thấu gan, thấu ruột nàng, nàng sợ cái tôi của nàng bị hướng đi nẻo khác, và nhứt là lo sợ vì hoàn toàn chưa biết khi bị hướng đi như vậy, nàng sẽ ra sao? Nên chi, nàng làm lạnh lại ngay và siết chặt lấy tay bạn:

– Không, em không giận chị. Em thương chị còn hơn lúc chị còn bà ngoại nữa là khác. Chị nè, cứ theo lời chị thì hình như chị không cảm nghĩ như lúc chị bằng tuổi em, có phải không?

– Phải, chị không còn được cái nhơn sinh quan đơn giản như trước nữa em à. Nhưng nguy nhứt cho chị là... là....

Cái cô Chà lai đã cửa cổ gà mà chơi và hăm sẽ cửa cổ đàn ông con trai ấy, lại ngại ngùng mà không nói ra được những

gì mà cô ta muốn gởi gắm cho một người bạn thân.

Hiếu sốt ruột lắm, hỏi dồn:

– Là làm sao chị?

– Trời ơi, khổ ơi, em ơi! Chị không còn yêu được nữa em à!

Hiếu nghe điều ấy, thật là kỳ lạ hết sức. Nàng biết trên đời này có những người nhiều tình, những người yêu vừa vừa, những người yêu thật ít, nhưng chưa hề nghe nói ai không yêu.

– Không còn yêu được nữa? Nghĩa là trước đây chị vẫn yêu?

– Chớ sao, thì y như em ngày nay vậy.

– Nhưng rồi sao chị không yêu được nữa?

– Là vì chị đã chạy theo ái tình, cứ thấy là còn người đáng cho ta yêu hơn người mà ta đang yêu, mãi rồi chị nghe ái tình là một thứ gì không có thật, hay không vĩnh viễn, nên không còn tin nơi ái tình cho lắm. Nhưng nó chưa chết hẳn, mà chỉ bắt đầu hấp hối thôi.

Ngày mà nó tan biến trong lòng chị là ngày... Nhưng thôi em à. Chỉ có sống mới biết. Và em sẽ sống, sẽ sống được nhiều lắm, chị trực giác được điều đó.

– Nhưng em còn thơ dại, muốn chị chỉ bảo cho.

– Không thể bảo được. Phải sống mới biết. Và cái biết tùy theo lối sống, vì mỗi lối sẽ cho ta biết đời dưới một góc khác. Nếu em sống theo lối này thì cũng chẳng cần biết sự thật về lối kia làm gì, và nếu em sống theo lối nọ, thì sự thật về lối

khác nữa, hoàn toàn vô ích cho em.

– Chị rắc rối quá.

– Chị có muốn như vậy đâu. Trái lại là khác nữa. Năm ấy chị cũng mong lấy được một người chồng thầy ký. Cái mộng nhỏ nhoi ấy, thế mà cũng không thỏa mãn, nên chị phải cố mà sống và khi sống nhiều rồi thì như vậy đó em à!

Hiếu buồn quá. Nàng không dè đi tìm vui lại gặp và chỉ nghe những chuyện buồn và chuyện làm nhức đầu, nên chi để thay đổi không khí, nàng đề nghị:

– Ta đi thăm mộ ngoại đi chị.

– Đi thì đi. Vả lại không có em đến, tới chiều chị cũng phải đi.

– Chị đi thăm mỗi ngày à?

– Không, đi nhúm lửa cho ngoại.

Hiếu ngạc nhiên lắm hỏi:

– Nhúm lửa gì?

– Thường thì trước những ngôi mả mới, người nhà chiêu đến, nhúm lên một bếp lửa, cho người chết đang sống cô quạnh ngoài đó, được ấm lòng.

– Nhưng cho đến bao lâu chị?

– Họ thì chỉ nhúm tới ngày mở cửa mả thôi. Chị, chị định nhúm mãi cho tới ngày chị rời vùng này. Và về sau, nếu được, thỉnh thoảng chị lại về đây nhúm lửa cho bà ngoại.

Em à, lửa cháy trông vui mắt lắm. Khi củi cháy to, chị nhìn những ngọn lửa nhảy múa, cứ tưởng là hồn ngoại lên đó để vui với chị. Nhưng lửa tắt thì trái lại, trông buồn thảm ghê hồn. Mỗi khi ra về, nhìn đồng lửa tàn, chị tưởng tượng tro

sẽ lạnh và bà ngoại sẽ cô đơn ngoài ấy, rồi chị khóc thầm một mình.

Em ơi, đời chị giờ đây chỉ còn có mình em, nếu em vui lòng chịu làm em của chợ mãi. Ngoài ra, chị không còn chỗ dựa tinh thần nào hết!

Đi thăm mộ, đôi bạn thơ thần sau chùa ông Tạ mãi cho đến chiều Hiếu mới ra về. Người con gái tin yêu vào cuộc sống, thấy đời hoàn toàn vui đẹp bỗng khám phá được mặt thật của cuộc đời mà cô đã nhìn phiến diện từ thuở giờ.

Thì ra, rắc rối đến thế à? Thì ra cuộc đời muôn màu muôn sắc, vừa hồng lại vừa xám xịt, và lòng người cứ thay đổi tùy lúc, tùy thời, tùy cảnh, hôm nay không nghĩ như hôm qua, và ngày mai có thể nghĩ khác ngày hôm nay.

Không khí vui vẻ ở nhà nàng, thối tan lẫn vắng mây u ám giăng ra trước chơn trời của Hiếu. Nhà bấy giờ có vẻ sung túc, khá giả lắm và tự nhiên lòng người trong nhà thơ thối ra.

Nội cái việc cãi nhau về các mục phát thanh cũng đã nhộn lắm rồi. Ông Trung thích nghe bình luận thời sự, bà Trung ưa Vọng cổ do Út Trà Ôn, Thanh Nga, Văn Hường ca, còn Hiếu lại chỉ chịu nghe nhạc mới, nhạc yêu cầu, và nhạc ngoại quốc thôi. Chiếc máy transistor cũng tội, nó bé thế mà phải phục vụ nhiều sở thích khác nhau quá, cũng khổ cho nó lắm.

Nhà có con đông, chiếc máy may giúp cho quỹ gia đình đỡ tốn, và biết đâu

hai mẹ con bà Trung lại không khéo tay
lãnh thêm những chiếc áo bà ba may của
người hàng xóm để kiếm thêm chút ít.

Cái buồn, cái khổ của người khác
dùng chơn lại nơi ngưỡng cửa nhà này
mà hạnh phúc đến dễ dàng quá, chỉ với
mười ngàn bạc thôi. Ai bảo tiền không
gây hạnh phúc? Có lẽ đó là ý kiến của
những kẻ dư ăn dư để quá rồi không
còn ham muốn gì nữa cả, chớ một gia
đình thiếu ăn, được một món tiền mọn
đối với người khác, đã sung sướng trông
thấy rồi.

– À, má quên cho con hay, bà Trung
vụt nói thình lình như vậy. Khi trưa, ba
con đi làm, và con lên thăm con Hoàng,
bà Bồ Đào có đến. Bà xin phép với má
cho bà đưa con đi quay phim để quảng
cáo cho hãng rượu.

Bả nói trước khi quay phim, bả còn phải sắm ăn, sắm mặc cho con, nên bả cho hay mai sáng, bả sẽ đến rước đi may áo, mua giày, mua xác đó nghe.

– Nhưng thưa má, bả có nói ai chịu tiền mua sắm hay không?

– Má quên hỏi điều đó rồi. Má nào biết ất giáp gì.

– Nếu như con phải tốn tiền thì con chịu thôi.

Hiếu nói như vậy, nhưng trong bụng nàng quyết hy sinh. Nàng muốn làm dáng lắm, nhưng không tiền, nay có tiền tội gì lại nhịn.

Đây là một chuyện làm cho đêm nay nàng không sao ngủ được như bao đêm rồi. Cuộc đời thật đậm vị chớ không buồn tẻ như khi trước mà sáng như

chiều, chiều như tối, không tin tức lành, dữ, vui, buồn gì đến cả.

Quay phim! Nàng biết điều đó. Chỉ là phim quảng cáo thôi và nàng chỉ có tự rót cho mình một ly rượu Bồ Đào trong khi tiếng vang của đoàn người vô hình nào, ca lên bản «Bồ Đào mỹ tửu».

Nhưng biết đâu một hãng phim nào đó lại không rình rập những tài năng mới rồi đưa hợp đồng cho nàng ký.

Thế là giàu sang! Khởi phải cày cực xin một chơn thơ ký đánh máy nữa rồi.

«Cái mộng làm đào hát bóng là cái mộng chung của không biết bao nhiêu người đồng lứa với mình, nhưng chỉ có một mình mình là có hy vọng mãi nguyện thôi! Làm giàu! Ừ, nghe họ nói mà phát ngộp. Như là các cô đào bên

Huê Kỳ mỗi lần ký hợp đồng, lãnh được đến mấy mươi triệu đô-la Huê Kỳ, tính ra hàng trăm triệu của mình. Xứ mình nghèo thì ít lắm cũng được vài trăm ngàn chớ.

«A, bối rối quá, được tiền nhiều như vậy biết cất đâu cho chắc, biết làm gì bây giờ! Ủ, mình sẽ mua cho ba má một căn nhà dựa đường phố lớn, sẽ sắm xe cho em, không chừng xin ba đừng đi làm nữa cho mệt, và chắc chắn là sẽ thuê người gánh nước đem thay cho mình».

Nghĩ tới đây Hiếu bật cười. Đã sắm nhà lớn tức là có nước vào nhà, còn phải thuê ai gánh nước làm chi nữa!

Nếu Hiếu đang đội sữa trên đầu như cô Bê-Rết của La-phong-Tên, chắc nàng đã, như cô Bê-Rết, đánh đổ cả bình sữa vì nàng đang nhảy như cô Bê-Rết đây:

bán bình sữa, mua con gà mái, gà mái đẻ
nở ra hằng chục con, bán gà mua heo,
mua trầu, v.v...

Hiếu vừa nhảy vừa đi lần xuống nhà
dưới rồi quảy đôi thùng thiếc lên vai, và
nghe sao mà nó nặng hơn ngày nào cả.

* * *

Ba giờ trưa hôm sau, bà Bồ Đào lại
đến thăm, có mang quà cho vợ chồng
ông Trung, nào là sầu riêng, nho tươi, xá
lị, ổi thôi lu bù.

– Thế nào cô hoa hậu, đi với dì được
chớ? Má đã cho phép rồi đó.

Hiếu do dự rất lâu mới dám nói:

– Cháu muốn lắm, ngại sợ tốn tiền.

Bà Bồ Đào cười ngất rồi hỏi:

– Chớ mười ngàn mới lãnh đây, cô đã đậu chén hết rồi sao?

– Dạ, cháu sấm máy may, sấm ra-dô...

– Hay. Nhưng nói chơi vậy chớ dì phải tốn cho con chớ, ai lại để con xuất tiền túi, nhưng mà có điều này, dì cũng đã xin phép má rồi, là con phải đi đứng cho nhiều, giao thiệp với các cô gái nhà lành khác, cho sành điệu bộ và sành ăn mặc cái đã, rồi mới quay phim được.

Cái này kỳ dị lắm con à, là chiếc áo, chiếc áo nào cũng thế, vậy mà có người mặc xem đẹp, có người không, mà toàn là người đẹp cả chớ. Phải có tướng ăn mặc nữa kia, mà tướng ăn mặc thì trời cho không đủ, phải học, nhưng lại không

học như bài học được. Phải sống chung với những người ăn mặc sành một lúc thì tự nhiên được cái sành của họ lấy qua mình.

Con còn hơi hám học trò nhiều lắm, và vẻ ngây thơ của con rất quý, nhưng lại không hợp với các cuộc giao thiệp các cuộc đứng đót với người ta.

– Con không biết, tùy dì dều dắt con.

– Bây giờ con đi dạo phố với dì vài hôm cho quen, và để chọn hàng lụa, chọn các thứ cần dùng khác. Thôi xin phép chị Tư cho cháu nó đi với em.

– Ủ, tôi gọi nó cho dì đó.

Hiếu chỉ tốn có năm phút là sửa soạn xong cả. Nàng không son phấn, không o bế mái tóc, chỉ trùm chiếc áo dài vào thân là rồi, hai dì cháu đi ra ngoài, và đây

là lần dạo phố đầu tiên trong đời Hiếu. Từ trước tới giờ, nàng chỉ đi vì mục đích nào đó thôi, chứ không biết dạo phố là sao cả.

Dì Sáu – nàng đã gọi bà Bồ Đào bằng dì Sáu – dì Sáu nói, khi xe ngừng lại bên vỉa hè đường Tự Do:

– Con đường đông đảo người qua lại là đường Lê Lợi và Lê Thánh Tôn. Nhưng dì cháu mình phải đi ở đây mới có hàng tốt mà xem, mà chọn.

Bỗng dì Sáu vịn vai Hiếu thì thầm:

– Con xem cặp ba cô đi ngoài đường. Con thấy họ làm sao?

– Một cô đẹp, hai cô xấu.

– Cô đẹp mặc áo màu gì?

– Màu vàng.

– Con thấy sai, chính hai cô kia mới đẹp, nhưng chắc là bà con quê mới lên, dáng điệu thô quá, và y phục đẹp của họ không ăn khớp với dáng điệu của họ. Cô áo vàng chỉ sành ăn mặc và khéo đi đứng thôi. Con thấy không, đẹp trời cho chưa đủ. Con tuy không quê như hai cô ấy, nhưng vẫn không bảnh như cô áo vàng. Nhưng mà rồi con sẽ bảnh. Cái bảnh sẽ lần lần thấm vào người con, muốn bảnh ngay không được đâu.

Hai dì cháu lại đi và dì Sáu lại hỏi:

– Khi nào con mặc một chiếc áo mới, nhứt là một chiếc áo rất đẹp, con nghe thế nào?

– Con nghe khó chịu, nhột nhạt lắm.

– Ấy, người ngoài cũng thấy là con khó chịu y như con cảm nghe. Chừng

nào mà mặc áo đẹp con hết nghe khó chịu là chừng ấy con đã bảnh rồi.

Dì Sáu dừng bước lại trước một hiệu buôn của người Ấn Độ, bán toàn nước hoa và son phấn mà thôi. Dì Sáu chỉ chiếc tủ kính mà kệ nào cũng bày đầy đầy những lọ nước hoa đủ màu, đủ cỡ, đủ hình thù rồi hỏi:

– Con phân biệt được thứ nào chế tạo tại Chợ Lớn và thứ nào là thứ nước hoa ngoại quốc hay không?

Hiếu làm thỉnh, đứng nhìn thật lâu những cái ve vuông, ve tròn, ve tam giác, ve eo, ve ốm, ve mập, ve cao, ve lùn, ve tím, ve xanh và mỉm cười:

– Con thấy ve nào trình bày cũng đẹp hết, không biết thứ nào tốt, thứ nào xấu.

– Dượng con trông là biết ngay và nói ra được những dấu hiệu «lô-canh», những dấu hiệu nhập cảng. Dì cũng biết ngay, nhưng nói ra không được.

– Chắc dì căn cứ vào hiệu quen.

– Không, nếu căn cứ như thế, thì bên Tây chắc không ai dám lảng xê hiệu mới cả. Dì xem bằng trực giác. Có khi dì căn cứ vào giá tiền, hể giá cao, nước hoa ắt tốt.

Hiếu cười giòn lên và nói:

– Như vậy cháu cứ chế tạo nước hoa xấu rồi bán giá cao, chắc sẽ được hoan nghinh lắm.

Dì Sáu cười ngất, quệt má Bích Lệ một cái rồi cười nữa. Dì không chịu kêu tên Hiếu không đẹp của nàng mà chỉ gọi cái biệt hiệu mỹ miều ấy thôi.

– Cháu thật thà quá. Khách hàng không đại, nhà sản xuất biết thế và cũng không đại.

Thí dụ ve Chanel số 5 này giá 385đ, ve kia 395đ, chưa chắc ve kia đã hơn. Nhưng lọ Eschouka cũng bầy lớn đó mà tới 950đ thì chắc chắn là tốt hơn, vì nhà sản xuất không dám bán hàng xấu với giá cao như vậy.

Để dì chọn phần cho con, nhưng con đánh phần thì phải học với mấy đứa nhỏ khác. Dì xưa rồi, làm không bằng chúng nó đâu.

– Mấy đứa nào thừa dì?

– Mấy đứa bạn của cháu ấy, nè, cái tụi hoa hậu hụi hôm nọ cũng sành lắm, nhứt là con Suzie. Dì biết tụi nó hết, cháu nên tìm tụi nó mà chơi.

Vườn Bà Lớn là nghĩa địa tư của họ Đỗ Hữu, một họ rân rât ở Sài Gòn ngày xưa. Nay nghĩa địa cho người ta vào cất nhà ở một bên mép nên khu nghĩa địa rất đông đúc, và nhứt là nhà cửa ở khu đó rất khó tìm.

Bích Lệ nhớ rõ con số 6, nhưng đi quanh quẩn trót giờ mới tìm ra nhà Suzie. Nhà Suzie cất bằng gạch, giữa một xóm nhà lá, và chỉ có một căn phố thôi, nhưng làm đom làm dáng muốn trở thành vi-la với mặt tiền huê dạng.

Bích Lệ nghe tiếng dương cầm trong ấy và hơi ngạc nhiên mà thấy người theo lối sống quý phái như Suzie lại đi ở trong một xóm bình dân.

Tiếng dương cầm đàn thật khẽ, gần như cố ẩn đi như sợ hàng xóm phiền trách, và ồ... có tiếng con gái ca. Không phải là tiếng đàn đệm làm nền cho bài hát mà đờn và ca đều theo cả hai phần nhứt. Bích Lệ đoán rằng ai đó đang học hát.

Cửa ngoài đang đóng, chỉ có cửa sổ là mở thôi. Bích Lệ không dám làm rộn buổi học của người ta nên đứng trước cửa mà đợi cho dứt bài hát mới dám gõ cửa.

– Ai đó?

Mặc dầu chỉ mới quen với nhau thôi, Bích Lệ cũng nhận ra giọng nói nhão nhẹt của Suzie. Nàng đáp:

– Bích Lệ đây!

– A, Bích Lệ, may mắn quá!

Tiếng guốc chạy trên gạch rồi cửa mở ra:

– Hoa hậu! Gió nào đưa đến?

Suzie mặc bi-da-ma kiểu tân thời, bó sát mình, ống quần thật cao để lộ ra ống chân trắng của nàng và hoa hậu thấy rằng chúc Hoa hậu phải nhường co cô gái mặc hở cổ, khoe cái ngực trắng nõn ra ấy.

Bích Lệ cũng sắp reo lên mừng bạn, nhưng chợt thấy một thanh niên ngồi trước dương cầm nên e lệ làm thinh chỉ cười thôi.

– Vào, vào đây!

Suzie nắm tay bạn mà kéo vào nhà, cử chỉ ấy tố giác rõ rệt cá tính mạnh của nàng và bản ngã yếu đuối của Bích Lệ.

– Xin giới thiệu anh Hùng, nhạc sĩ, chị Bích Lệ, bạn của em, Hoa hậu Bồ Đào.

Thanh niên bị lò xo đẩy bật lên như trái banh vồng mạnh từ một nền đất cứng, cười nói:

– Kính chào hoa hậu. May mắn cho tôi quá, nghe danh, ngưỡng mộ, không dám mong thấy hình, nhưng rốt cuộc lại được quen.

Bích Lệ chỉ cúi đầu chào rồi không nói gì nữa.

– Tụi này sai hẹn với bạn để bạn đến trước, thật lỗi quá. Nhưng Suzie có phải là người đầu tiên được hân hạnh đến thăm không cái đã.

– Đầu tiên đối với những ai?

- Đối với đám hoa hậu hụt.
- Ủ, em đến thăm chị trước nhứt.
- Bỏ tiếng em đi nha bồ. Nếu không
mấy tao ngay thì xưng tôi là quá lắm rồi.

Nhạc sĩ Hùng cũng mặc áo ca rô như họa sĩ tặng hoa nhưng tóc hấn thật bóng láng và hấn ẻo lã chớ không hách như họa sĩ kia. Hấn chạy tuốt vào phòng Suzie rồi lát sau mang ra một ly đá và một chai Bireley khui rồi. Hấn rót nước ngọt đon đả mời:

- Hoa hậu giải khát.
- Cám ơn anh.
- Hoa hậu quay phim chưa?
- Chưa anh à.
- Nhưng đã ký hợp đồng rồi với hãng nào đó chớ?

– Dạ không, chỉ sắp quay phim quảng cáo cho hãng rượu Bồ Đào thôi.

Suzie bật cười trước lời lẽ thật thà của người bạn mới. Người khác, sẽ le với thanh niên rằng có khối hãng đề nghị hợp đồng nhưng đều bị từ chối vì ca-xê không đúng mức, chỉ có ba bốn trăm ngàn một phim thì ký làm gì cho mệt.

– Xin lỗi hoa hậu, hoa hậu cho phép tôi gọi hoa hậu bằng Bích Lệ như đã gọi bạn tôi đây là Suzie được chứ?

– Anh cứ tự tiện.

Chỉ có một lần này thôi là Bích Lệ thấy mình hoạt bát hay nói cho đúng, thấy mình nói một câu không quê, không thật thà.

– Bích Lệ ca có tốt giọng không? Chắc ít ra cũng oanh vàng chứ?

Bích Lệ cười và pha trò:

– Chỉ oanh đất thôi, và thuộc bài nào em hát bài nấy chứ không biết ca theo đàn hoặc theo ký âm đọc lớn ra.

– Đâu Bích Lệ ca một bài, tôi đệm cho.

– Ý, không được đâu. Em mắc cỡ, chỉ ca trong nhà em thôi.

– Thì ở đây cũng bạn nhau cả mà.

– Thôi mà Hùng, đừng có nài nỉ, bà còn nhát đèn để thùng thỉnh hầy hay.

Bích Lệ hỏi bạn:

– Chị ca có hay không?

– Kêu mỗ bằng Suzie. Không hay mới học đây chứ.

Hùng xen vào:

– Suzie chỉ dượt thôi, để làm ca sĩ đó, tức là đã hay rồi chứ còn gì mà khiêm nhượng. Tôi hân hạnh quá, đã là bạn của một nữ ca sĩ trứ danh...

– Danh mốc xì!

– Nhưng Suzie sẽ trứ danh, tôi tin chắc như vậy. Đã thế lại quen với hoa hậu. Tối nay tôi xin mời Bích Lệ đi ăn cơm với chúng tôi nhé.

– Em đi không được đâu.

– Bích Lệ không thích đi với tụi tôi à?

– Thích lắm nhưng má không cho.

– À, còn má nữa. Sao mà lắm cô có má thế, mà má nào cũng cấm hết, chỉ có Suzie là tự do.

– Hùng nên về là tốt hơn.

– Đuổi hả?

– Đuổi, nhưng không phải vô cớ. Một người bạn mới của Suzie mới đến chơi lần đầu thì phải để chị ấy thân mật với Suzie.

– Đuổi thì Hùng đi.

– Đừng có nói lấy, nên tự nhiên, vui vẻ mà đi cho nó đẹp.

Bích Lệ phản đối:

– Không, anh Hùng ở chơi không sao, tôi không có gì giấu ai hết.

– Ấy, thấy không, chỉ tại Suzie nhiều chuyện và hay rắc rối lời thôi, chớ Bích Lệ vẫn cho phép...

– Đừng có cố lì, nên biết điều một chút.

– Thì thôi vậy!

Hùng nhần nại rút lui, nhưng trước khi ra cửa, nghiêng mình chào Bích Lệ và nói:

– Rất mong gặp lại Bích Lệ và nhứt là mong được quen biết nhiều với Hoa hậu. Ta sẽ kéo cánh nhau tẩy chay cái cô chủ nhà khó chịu này.

Cả ba cười xòa và Hùng hỏi với từ ngoài sân:

– Chiều nay đi ăn cơm chứ Suzie?

– Xin hẹn khi khác.

– Coi kìa, mới hồi nãy đây, Suzie nhận lời.

– Nhưng ai cấm Suzie đổi ý.

– Vậy mà không chịu nói. Nếu người

ta không hỏi lại cặn kẽ thì sao?

– Thì không sao cả. Hùng tới đây Suzie đóng cửa, thế là Hùng đi rủ cô bạn khác.

Họ lại cười xòa với nhau lần nữa. Khi người nhạc sĩ bị hất hủi đã khuất dạng, Bích Lệ nói:

– Thân lắm sao Suzie làm thế, không sợ mất bạn à?

– Thằng cổ lì ấy, chửi nó nó cũng cứ nhào vô, để Bích Lệ biết.

Hiếu làm thinh để ý thức cho rõ lại về nếp sống của cô bạn mới này. Không biết những cô gái khác có như vậy hay không chớ cô này thì hay quá. Có bạn trai là nhạc sĩ lại bánh dứa, thế mà cô ta xem không ra gì, thì chắc cô ả còn nhiều bạn trai khác nữa, hay hơn nhiều.

Tự nhiên nàng nhớ đến Trọng, Trọng không xấu xí hơn Hùng, nhưng đứng trước Hùng, chắc chàng rất có vẻ khật khù. Chàng chỉ biết cộng với trừ và đánh máy lạch xạch chớ ngón tay của chàng không biết giỡn với những phím dương cầm để chọc cho nó reo vui, cho nó thốn thức, cho nó nổi giận, cho nó thở dài, cho nó thì thầm như ai nỉ non bên tai mình.

– Bích Lệ nghĩ gì vậy?

Hiếu cười:

– Tôi nghĩ nhiều về một câu của Suzie. Tối anh ấy đến đây. Suzie đóng cửa, thế là anh ấy đi rủ cô bạn khác. Thế anh ấy không buồn sao?

Suzie lại cười ngất:

– Bọn tôi là người của thế hệ

Sagan mà, còn biết buồn là sao nữa. Cũng chẳng biết vui là gì. Cứ cố mà vui cho quên sự trống rỗng trong lòng vậy thôi. Bích Lệ tình cảm giống y như Suzie mấy năm trước.

– Thế hệ Sagan là gì Suzie?

– Suzie cũng chẳng biết Sagan là cái quái gì. Cứ nghe tụi nó nói như vậy, nghe hay thì Suzie cũng nói như tụi nó.

– Tụi nào?

– Thì tụi thằng Hùng, con Lilie, con Hồng, con Tuyết chứ còn tụi nào nữa.

– À Lilie, Hồng, Tuyết có đến chơi thường hay không?

– Không, nhưng tụi này gặp nhau mỗi ngày.

– Ở đâu?

– Ở nơi khác.

Hiếu thấy đời thật lạ lùng. Sao lại có những con người không biết buồn, không biết vui? À, mà có cả những con người hết biết yêu như Hoàng đã thú bữa trước, chắc bọn này cũng thế và Hoàng cũng như bọn này.

«Lạy trời cho con cứ còn mãi là con người, tức là còn biết buồn vì buồn được thì thú biết bao; và còn biết vui nếu không, con sẽ tự tử mất, và nhứt là còn biết yêu...»

Nghĩ đến đây, Hiếu sực nhớ rằng nàng đã có rất nhiều lúc nín thính từ khi bước vào nhà này. Nàng pha trò:

– Vậy hôm nay Bích Lệ đến chơi, thế hệ Sagan có vui, có buồn gì hay không, hay chỉ dửng dưng?

– Có, vui lắm, mà vui thật chứ không phải nói đầy đủ cho vừa lòng bạn đâu, Bích Lệ đến chơi như thói vào nhà Suzie một luồng gió... cũ, luồng gió của năm xưa nó đi theo sự thật thà của Bích Lệ mà vào đây gợi nhớ cho Suzie những năm thuở ấy, những năm mà Suzie còn thấy nhiều thú trên đời này là cao quý và thiêng liêng.

Vì thế mà Suzie đã đuổi thẳng Hùng đi vì nó là hiện thân của thế hệ buồn nôn.

– Hết thế hệ Sagan, đến thế hệ buồn nôn. Sao lại buồn nôn?

– Cũng là tiếng mà tụi nó thường dùng. Bích Lệ nghe tụi nó nói tiếng ấy Bích Lệ cũng đâm ra buồn nôn. Tụi nó lên giọng nói tiếng buồn rồi kéo dài ra. Buồn nôn là gì à? Tụi này thấy đời vô vị quá nên bắt buồn và... tới đây Suzie cười

ngặt nghèo lâu lắm mới tiếp được... và đời thấy tội này vô dụng quá cũng bắt buồn nôn.

Hiếu cũng cười. Nàng đâm ra sợ, nhưng lại ưa, thấy bọn này hay hay. Nàng giống như trẻ, sợ ma mà rất thích nghe chuyện ma.

– Có thật Suzie vượt ca để làm ca sĩ hay không?

– Đúng y như vậy.

– Suzie có dự thi chọn lựa tài tử lần nào chưa?

– Chưa. Nhưng không cần. Những người được tuyển chọn ở các đám ấy lắm khi không ai dùng, mặc dầu họ không dở hơn Suzie và có thể còn giỏi hơn.

– Nhưng sao...

– Phải đẹp, phải ơ... khó nói lắm... và nhứt là phải giao thiệp rộng, có người nâng đỡ mới vào làng được.

– Nhưng cũng phải có tài chớ?

– Không cần, miễn đừng dở lắm. Bích Lệ tối nay đi trà thất với Suzie. Bích Lệ sẽ thấy nhiều ca sĩ ca rất dở.

– Coi bộ Suzie không tin yêu nghề lắm.

– Cố nhiên. Thế hệ buồn nôn mà! Bích Lệ xem, ba Suzie chạy áp-phe mà lắm khi hai ba tháng không có áp-phe nào cả, thì Suzie phải tìm phương sống vậy thôi. Mà làm nghề gì bây giờ? Làm nghề gì vừa sạch, vừa kiếm tiền dễ dàng, mỗi tháng mạt tề lắm cũng được sáu ghim, cho bằng cái nghề ấy mà Suzie rất đủ điều kiện.

Tối nay đi ăn cơm với Suzie nha. Rồi ta đi trà thất để coi tụi nó ca mà cười chơi.

– Không được, má không cho.

– Hề gì, Suzie sẽ theo Bích Lệ về nhà, rồi xin phép giùm Bích Lệ.

– Còn má Suzie đâu?

– Má mất từ bảy năm nay.

– Có má ghê hôn?

– Không. Ông bố ổng có mèo ở đâu ấy, nhưng không hề đưa về đây. Vả lại ổng đi cả tuần mới về.

Bây giờ là năm giờ rồi, tụi mình lên má Bích Lệ rồi tụi mình đi ăn cơm nha!

Bích Lệ ngại lắm, không phải sợ má rầy, nhưng lo đi đến những nơi lạ và

sang trọng mà nàng nhát vào, mặc dầu rất khát khao muốn đến những nơi đó.

Suzie vừa bước vào trong vừa nói:

– Bồ vào đây chơi!

Buồng trong có gác nhỏ bằng gỗ. Dưới nhà kê giường đẹp lắm và hai chiếc tủ, một tủ móc áo, và một tủ mặt gỗ nhỏ hơn nhiều.

– Chà, áo của ai mà nhiều như vậy?

Suzie chỉ tủ áo và nói với bạn:

– Bích Lệ thấy không, mỗi tháng Suzie may bốn chiếc áo mới, không làm ca sĩ thì ông bố nuôi sao cho nổi, mà cũng không người con trai nào dám nhảy vào mà gánh cái gánh này cả.

Bích Lệ hoa mắt lên trước non trăm chiếc áo đủ màu, đủ loại bông, đủ loại rằn

ri trong tủ. Nàng, nàng chỉ có ba chiếc thôi, một trắng, một đen, một hồng, may từ hai năm rồi.

Suzie chạy tuốt ra sau rửa mặt tót hành, rồi vừa lau mặt, vừa trở lên nói:

– Ông bố ngủ trên gác, nhưng lắm khi cả tháng ổng không về. Bích Lệ có xin phép được thì ở chơi với Suzie một lúc.

– Suzie tự do quá!

– Đâu có bằng con Lilie, vì ông bố thỉnh thoảng lại về. Con Lilie nó ở buyn-đin một mình mới khỏe chớ.

– Sao lại ở một mình?

– Ba nó giàu, nhưng nó không thuận với mẹ ghẻ. Ba nó gả chồng cho nó mãi mà không được nên muốn buyn-đin

cho nó ở riêng cho khỏi sanh giặc hàng ngày trong nhà.

Suzie chỉ chiếc ghế nhỏ cho bạn ngồi, còn nàng thì ngồi lại trước bàn phấn kê sát tường.

Hiếu càng ngạc nhiên trước mỗi khám phá mới về cuộc đời. Thì ra có những thiếu nữ cùng lứa tuổi với nàng mà nếp sống lại như thế, mà không sao nàng tưởng tượng nổi.

– Sao không thấy Bích Lệ son phấn gì cả vậy?

Bích Lệ giựt mình khi nghe câu hỏi thình lình ấy giữa lúc nàng đang nghĩ vơ nghĩ vẩn.

Đây là câu hỏi mà nàng trông đợi, và tới đây thăm bạn, chỉ vì bà Bồ Đào đã xui nàng học làm đóm với tụi này thôi.

Nhưng nàng mắc cỡ không dám hỏi, đợi có dịp may đưa nàng tới đó.

Hoa hậu Bồ Đào áp úng giày lát rồi thú thật:

– Bích Lệ không biết.

– Không biết thì banh con mắt ra mà xem, rồi Suzie sẽ dạy thêm tiêu-ri cho. Bích Lệ mà ăn diện đúng mức thì tụi nó sẽ theo mà lạy dưới gót Bích Lệ cho coi.

Khi họ ra tới đường, Bích Lệ mới nghĩ đến phương tiện xe dịch của bạn nên hỏi:

– À, rồi Suzie đi bằng gì với Bích Lệ đây?

– Thường thì Suzie đi xe nhà của hạn hữu, hoặc đi bằng tắc-xi. Nay Suzie đi bằng xích-lô đạp để ta đi được song song với nhau.

– Sao Suzie không sắm xe đạp như Bích Lệ vậy, có phải đỡ tốn hao không?

Suzie cười mà rằng:

– Rồi Bích Lệ sẽ thấy rằng có những người không thể đi xe đạp mà xem được, như ta đây. Ta có nghèo ta biết, nhưng đã lỡ được người ta ngỡ là giàu, hoặc được người ta biết danh, biết mặt là hoa hậu, là ca sĩ rồi thì đạp xe, hay lên ô-tô-buýt, gặp bạn quen, nó xem rẻ mình lắm.

Vì vậy mà khi nào Suzie túng tiền, Suzie chỉ đi bộ thôi, chớ không hề dám để chân lên xe buýt.

Bích Lệ chưa quan niệm như vậy nên thấy ý nghĩ của Suzie là kỳ. Nàng không bị mặc cảm nghèo túng, nên thấy nàng đi xe buýt đã là sang lắm rồi. Nàng hỏi:

– Nhưng đi bộ lại càng có vẻ nghèo hơn là đi xe đạp.

– Đâu có vậy. Mình đi hộ, tụi nó ngỡ mình đậu xe nhà ở đâu gần đó chứ.

Đây là một khám phá mới nữa: họ muốn sống trong những tình cảnh không ăn khớp với nhau, tiền ít mà tiêu nhiều, địa vị thấp mà bị xem là cao và thích được xem là cao.

Suzie gọi xe xích-lô và nói:

– Yên Đỗ, đi ngoài xe đạp và song song với nó.

Bích Lệ lấy làm lo về chỗ tiền bạc. Xem ra thì Suzie không có tiền, mặc dầu sang như bà hoàng. Nàng lại có bốn phận khao bạn như bạn đã đòi hỏi mà mẹ nàng đã hứa. Thì cái bữa ăn hôm nay, ai trả tiền đây? Nàng chỉ còn có ba ngàn

bạc, nếu chúng nó đi ăn lẻ từng đĩa thì chết một cửa, lại không biết nó muốn ăn ở đâu, nơi sang, nơi hèn gì nào ai có biết được.

Lúc gần tới nhà, Hiếu nhớ lại lớp son phấn trên mặt, hoảng quá, sợ mẹ mắng nhưng không biết làm thế nào để tẩy cho kịp. Đây là cuộc hóa trang đầu tay trong đời nàng, công trình của Suzie và của nàng một tí, hơi vụng nhưng không quê lắm.

Vì thế mà Hiếu vào ngõ, ân hận trễ bữa phụ tay với mẹ thì ít mà rầu vì cái mặt thì nhiều, cái mặt không biết giấu ở đâu, lo mẹ mắng lại lo lũ em nhỏ nó cười, ngượng với Suzie quá.

Quả thật thế, hai cô gái vừa qua khỏi cầu ván là lũ trẻ đã reo lên:

– Chị hai về! A ha, chị hai sao cái môi màu tím?

– Chị hai trắng quá ta!

– Má ơi, mét moi, chị hai dôi phần má à!

Hiếu cốc lên đầu em mỗi đứa một cái.

– Rùm hè! Có im đi không?

Bà Trung thường thì cứ bắt kể những gì ngoài trước. Bà đã tới giờ bê bối nhứt trong việc bếp núc, nên lẽ dĩ nhiên, bà cứ ở dưới ấy.

Hiếu phải giới thiệu bạn với mẹ nên buộc lòng phải chường mặt ra.

Má, nàng gọi bà Trung vì bà bạn cúi gằm xuống để rửa cá, má, có chị Suzie tới chơi.

Trong con mắt bà Trung thì các cô gái mới, cô nào cũng giống cô nào, cũng xanh xanh, đỏ đỏ cả, nên ngược lên nhìn giấy lát, bà chưa nhận ra cô hoa hậu huyệt, nên chỉ cười nói:

– Cháu... à... cháu tới chơi à...

– Thưa bác, con dự thi chung vái chị Bích Lệ, bác đã quên rồi sao?

– Vậy hả, trời, mà sao từ hôm nay, cháu không tới chơi?

– Dạ tại chị Bích Lệ không khao. Cháu tức quá, nay lên để khao chỉ đó.

Bà Trung cười hể hể và nói:

– Cháu khéo bày chuyện. Ở đây ăn cơm tối đi, rồi bữa nào bác khao cho.

– Cháu xin thưa thật với bác là cháu đến để xin phép bác đưa chị Bích Lệ đi

ăn bò bún với cháu. Bác cho nha bác, bác không cho cháu khóc bây giờ.

Bà Trung nghe con bé nhõng nhẽo hay hay nên cảm tình với nó, bà ứng thuận ngay một cách dễ dàng trước sự ngạc nhiên của Hiếu.

Bấy giờ bà mới nhìn lại con và thấy nó son phấn bà nói:

– Hừ, lại bày đặt cái đó nữa!

Suzie bình bặt ngay:

– Thưa bác, chỉ tại cháu trác chỉ, chớ chỉ la mã tà om trời, không chịu phấn son gì hết ráo.

Suzie nói nhỏ bảo bạn để xe đạp lại nhà. Ra tới đường nàng hỏi:

– Bích Lệ muốn ăn ở đâu?

– Tùy Suzie.

– Vậy thì nên tùy thằng trả tiền.

Suzie chặn một chiếc tắc-xi lại rồi bảo chạy xuống Hai Bà Trưng.

Bích Lệ ngạc nhiên lắm, chợn bước lên xe, miệng hỏi:

– Sao lại thằng trả tiền?

– Chớ ai dại gì xuất tiền túi ra đi ăn cơm, phải tìm một nạn nhân chớ.

– Nhưng tìm đâu cho...

Suzie cười ngất:

– Thằng nào cũng sẵn sàng làm khổ chủ hết, Bích Lệ đừng có lo.

– Nhưng Bích Lệ không thích như vậy đâu!

Hiếu đẩy nẩy, vừa nắm tay nắm cánh cửa xe, toan mở ra để thoát thân theo bản năng tự vệ.

Suzie hát hay bạn, và lại cười ngắc nghẹn một hơi rồi nói:

– Đừng có sợ, em nhỏ ơi, chị không đem em mà bán cho chà và nấu cà ry đâu là em hoảng lên như vậy. Tụi nó đái mình ăn, vừa đái vừa lạy mình, chớ dám làm gì mình đâu mà khủng khiếp.

– Mà kỳ quá, lạ hoắc. Bích Lệ ăn sao cho vô.

– Trước lạ sau quen chớ. Nhưng cứ xem lũ nó là một lũ ngốc thì không cần lạ quen gì hết.

Xe ngừng lại trước một tòa nhà cao ngê. Suzie bước vào nhà ấy một cách tự nhiên như là vào một căn nhà lá ở

ngoại ô nào trong khi Bích Lệ nhìn cái phòng rộng minh mông bỏ không như nhà hoang mà khiếp đảm cho sự lãng phí chỗ ở của các nơi sang trọng.

Họ lên thang lầu. Hiếu không đếm, nhưng nhớ hình như là đã lên tám chiếc thang rồi. Suzie nói:

– Thang Yùl này, tiền nó nhiều lắm, nhưng sao nó lại ở buyn-đin này không rõ. Ở đây rẻ tiền, nhưng leo thang hụt hơi, vì không có thang máy.

À, thì ra đây là buyn-đin, danh từ mà Hiếu thường nghe nhưng chưa biết loại nhà ấy bên trong ra sao.

Đến từng thứ năm họ chun vào một hành lang tối om và vắng hoe. Suzie đâm vào cửa buồng thứ tư, bên tay mặt, rồi nhìn lại bạn mà mỉm cười. Hiếu ngơ ngác

trước những lạ lùng mới, một hành lang có nhiều cửa buồng trở ra như các lỗ cá nhân của một tổ ong, buồng nào cũng đóng cửa kín mít, và bỗng nhớ lại những phim trinh thám Âu-Châu, nàng rung mình. Chính chỉ trong những khung cảnh như thế này, với những hành lang quanh quẹo bí mật, với sự cách biệt giữa mỗi buồng, kêu cứu không ai nghe cả, chính chỉ nơi đó mà những vụ ám sát rùng rợn mới xảy ra được dễ dàng.

Cửa buồng mở từ từ và một thanh niên đã ăn mặc chỉnh tề «đồ lớn» hiện ra:

– À, cô, ngọn gió nào...

Họ nói tiếng Pháp, Hiếu tuy kém ngoại ngữ cũng hiểu được những câu đối thoại thông thường.

Suzie cúp lời hăn, và cũng nói tiếng Pháp:

– Ngọn gió Bồ đào.

– Gió Bồ Đào? Mặc dầu không hiểu, tôi vẫn cứ hoan nghinh ngọn gió ấy.

Hăn nghiêng mình rất đẹp để chào Hiếu và Suzie giới thiệu:

– Cô Bồ Đào. Người đẹp nhút nước Việt Nam.

Chắc Suzie không biết danh từ hoa hậu nói bằng tiếng Pháp làm sao nên mới dùng cái từ ngữ quá dài ấy.

– Rất hân hạnh được tiếp cô, và chưa nghe giới thiệu tôi đã thấy ngay rằng cô là người đẹp nhút nước rồi.

Khi nãy Suzie đã đưa tay cho hăn bắt,

và giờ nàng nhắc bạn nho nhỏ, nhưng giọng nài nỉ lắm:

– Đưa tay đi bồ.

Hiếu chưa đưa tay cho ai bắt lần nào cả và nàng không thể quan niệm được rằng trai gái lạ lại có phép đụng chạm nhau như vậy nên nàng nhứt định đứng yên chỉ cúi đầu chào đáp thôi, mặc dầu tinh thần yếu đuối, nàng suýt ngã theo sự nài nỉ của bạn.

– Mời quý cô vào!

– Có chỗ ngồi không cái đã?

– Có mà.

– Thôi đi, cái buồng hẹp như chiếc khăn mu-soa. Đưa chúng tôi đi ăn là hơn.

–Ồ, sẵn lòng lắm, và rất hân hạnh.

– Đi rước con Lilie nữa ghen không.

– Lại hoan nghinh.

– Đi liền nè.

– Vâng.

Yùl đóng cửa và họ lại xuống thang lầu. Yùl xin lỗi chạy xuống trước để đem xe ra đường. Hiếu hỏi:

– Sao hấn chỉ nói ròng tiếng Pháp. Suzie cũng thế?

– Hấn không biết tiếng Việt.

– Các chú hả? Cái tên nghe có vẻ Trung Hoa lắm.

– Không, hấn là người Việt Nam, nhưng chỉ Việt có hăm lăm phần đầu thôi, cha Việt, mẹ Tàu sinh đẻ bên Xiêm và học ở Ba Lê.

– Thì ra hấn là một ngã tư quốc tế.

Đôi hạn cười xòa, Suzie tiếp:

– Hấn đã sống nhiều nơi, toàn là các thủ đô lớn không mà thôi.

– Con người vô tổ quốc? Hấn làm nghề gì?

– Đúng là con người vô tổ quốc, mặc dầu có Việt tịch. Chắc hấn không yêu riêng nước nào, mà hình như hấn cũng không có tình cảm. Cái bọn quốc tế thì như vậy hết ráo. Nhưng được cái là nhờ đi đúng nhiều, hấn sành đời số dách.

Hấn làm nghề gì à? Không ai biết cả nhưng hấn xài tiền tợn lắm, Nhiều bạn cho chị biết rằng bọn quốc tế ấy nguy hiểm lắm, nhưng Suzie cứ dám giao thiệp với hấn như thường vì thấy hấn không nguy hiểm về mặt giao du với gái.

– Sao hắn lại không học tiếng Việt vì
dầu sao hắn vẫn là Việt.

– Thì y như những người Việt giàu
có mà gốc Trung hoa. Họ chỉ làm ăn với
người ngoại quốc nên không thấy tiếng...
cha mẹ đẻ là cần thiết. Nhưng tội này bắt
bí hắn nên hắn bắt đầu học rồi đó.

Họ đã xuống đến cái phòng rộng bỏ
không nơi chơn thang lầu, nhưng cửa
buyn–đin đã đóng kín mít rồi Suzie thuộc
đường và biết phong tục của huyn–đin
này, nên không ngạc nhiên như Hiếu.
Nàng dẫn bạn đi vào phía trong của
phòng ấy và ra sân trong bằng cửa hông.

– Mỗi huyn–đin có một phong tục
riêng, mà sự đóng cửa về đêm này là một.
Ở đây, về đêm, chỉ ra vào được bằng cửa
của sân trong mà thôi.

Yùl đã đứng sẵn cạnh chiếc trắc – xông của hần đậu tại sân ấy. Hần mở cửa xe và nói:

– Mời quý cô lên cả phía trước. Hơi chật, nhưng thế vui hơn.

– Lát nữa thêm con Lilie, tui tôi ngồi cả đằng sau, Suzie nói rồi đẩy Hiếu lên trước.

Nói đẩy bởi vì Hiếu trì lại, không muốn ngồi giữa, tức ngồi gần thanh niên quốc tế ấy. Nhưng rồi nàng cũng phải nhận vị trí ấy vì không cưỡng được với ý muốn của kẻ mạnh tinh thần hơn.

– Tại sao Suzie lại không bắt một nạn nhân khác, như Hùng chẳng hạn? Hiếu hỏi.

– Xe Hùng chỉ có hai chỗ ngồi. Nhưng lẽ chính là Yùl như là người ngoại quốc rồi.

Có phải chẳng là em ít ngại ngùng khi gần thanh niên ngoại quốc hơn là gần thanh niên người mình. Suzie biết tánh nhút nhát của những bạn gái mới ra đời giao thiệp nên mới chọn khổ chủ này.

– Ăn cầm ở lau?

Đôi bạn nghe câu hỏi bằng tiếng Việt mới học và nói theo giọng Tàu của Yùl thì cười ngất. Mặc dầu cha người Việt, Yùl đã quen quá với ngôn ngữ của mẹ, nên không phát ngôn đúng được chữ Đ và hiển nó thành ra chữ L.

Suzie pha trò:

– Cái lầy tùy xénh xáng mà!

– Ăn cầm thẳng Tây nha?

– Hò, tước lớ.

Khi xe đang xuống đường Lê Lợi thì

Suzie chụp lấy vai Hiếu, chỉ một chiếc xe chạy lên và nói:

– Coi cà!

Hiếu thấy Hùng lái một chiếc xe kỳ dị hết sức, xe sơn đỏ choét và trên nền đỏ ấy, một người điên đã bôi lên đủ thứ màu, như là nhún bàn tay xòe vào sơn rồi trét càng bừa lên đó, không theo trật tự, kỹ thuật, lề lối nào cả.

– Chiếc xe...

– Ủ, xe của nó. Màu xe tả đúng lối sống và cảm nghĩ của tụi này, Bích Lệ thấy có buồn nôn hay không?

Chiếc xe trắc-xông của Yùl lại đậu trước một tòa nhà đồ sộ nữa, cất xế cửa chùa Bà Đen, cả ba vào nhà do một cái cửa hẹp hơn cửa buyn–đin trên Hai Bà Trưng nhiều. Cái phòng bỏ không cũng

rất hẹp và không bỏ không. Họ đi sâu và trong và chun vào một cái hộp nhỏ xiu vừa đủ chỗ cho ba người đứng thôi. Hiếu làm theo bạn mà không dám hỏi và cố giấu sự ngạc nhiên, khi cái hộp đóng cửa lại thì nàng có cảm giác đứng trong một cái hòm sâu, vì đã nghe ngộp thở.

Cái hộp bỗng bị ai rút lên nhanh chóng, khiến Hiếu nghe kỳ kỳ ở cái giây đầu. Bây giờ nàng mới chột suy ra đó là một chiếc thang máy mà nàng chỉ mới xử dụng lần đầu đây thôi.

Ba người nhìn mặt nhau, và Hiếu vừa đâm ngượng thì chiếc hộp đứng lại không bay lên nữa.

Họ đổ ra một cái sân trong mà giữa sân một miệng hầm sâu hóm mở ra trông xuống đến chóng mặt.

Suzie lại đắm vào một cánh cửa buồng kia và cửa cũng mở ra liền như ở nhà Yùl. Lilie lộ mặt ra. Sao mà như là nó chỉ có mỗi một bộ y phục ấy thôi, bơ-lu-dẫn đỏ và sắn-dai vàng nghệ mà Hiếu đã thấy hôm tuyển chọn hoa hậu.

– Đi ăn nè! Suzie nói.

– Cố nhiên, Lilie đang đợi một nạn nhân đây.

– Có hẹn với thằng nào?

– Hồng. Nhưng rồi thế nào cũng có một đứa đến.

– Sẵn sàng rồi chứ?

– Đi được ngay.

Cả bốn lại chun vào hộp và lần này ở cái giây đầu. Hiếu lại càng nghe khó chịu hơn vì thỉnh linh mà nghe như là đất sụp

dưới chân mình thì nó làm sao ấy.

Ra tới đường, Yùl nói:

– Lilie lái nhé?

– Cũng cứ cố nhiên là Lilie lái. Lilie mà không lái thì ăn cơm không ngon miệng.

Suzie đẩy Hiếu lên trước rồi lại đẩy Yùl mặc dầu hấn phản đối vì theo phép lịch sự, hấn chỉ được lên sau cùng thôi.

Nhưng hấn vẫn thích ngồi giữa hai cô gái đẹp nên không chống cự lâu. Suzie lên sau rốt, đóng cửa xe thật mạnh rồi quát:

– Nào, tài xế, tự ý muốn đi đâu thì đi.

– Vâng, thưa bà chủ.

Lilie cho xe giựt thật mạnh vì

không thạo lái hay vì muốn phá chơi không rõ. Ba người ngồi phía sau cúi nhủi tới trước.

– Xạt cà rây bên này qua bên kia! Xe Fọt-mi-đáp cô-táp mê-li-a!

Suzie chưỡi om sòm bàng tiếng Tây tằm phào ầy và Yùl cười ngất. Hấn day qua hỏi Hiếu:

– Cô Bích Lệ có xọ khon?

– Khụi mậu pha mà! Suzie đáp hót bằng Phương ngữ Quảng Đông.

Lilie chạy xe như chạy trên xa lộ, bị cảnh sát thổi gọi giựt ngược lại mấy lần, nhưng nàng cứ giả điếc chạy luôn, cười như rang cốm và nói:

– Mặc sức cho nó tổn tiền phạt!

Xe ngừng lại trên một con đường

không có vẻ thương mại tí nào. Hai bên đường trồng me, ban ngày chắc bóng mát lắm, và nhà cửa toàn là nhà để ở và đóng kín mít. Căn nhà ngay chỗ xe đậu, cửa được một bức màn đỏ che kín và bên trong thấy sáng đèn. Hiếu đọc tấm bản hiệu nhỏ xíu treo trước cửa căn nhà ấy: «Au rendez vous den Fins gourmets» nhưng không hiểu nghĩa chữ nào cả.

Yùl đi giữa với Hiếu bên trái, Suzie và Lilie bên mặt. Hắn vén màn thì một người đàn ông đúng tuổi, y phục trắng, nơ đen, đứng sẵn sau màn từ hồi nào không rõ, gập mình lại để chào họ.

Yùl chỉ mỉm cười và nói khẽ «Bonjour» rồi đưa bạn hắn vào tuốt bên trong cùng. Ở đây ánh sáng cũng đỏ, hay nói đúng hơn là hồng, một màu hồng sậm và rất yếu, thành thử Hiếu chỉ thấy lơ mờ mọi vật.

Yùl trao thực đơn cho nàng và nàng trao lại ngay cho Suzie để gỡ rối. Thanh niên hỏi bằng tiếng Việt:

- Thưa cô uống gì?
- Nước đá.
- Nước đá? Uống liệu mà!
- Tôi không uống rượu được.
- Xỉu xỉu hồng bẻ gì mà.

Hiếu cảm nghe kỳ lạ lắm. Thanh niên này, nếu chỉ làm thỉnh, hay nói tiếng Pháp thì hẳn vẫn là một thanh niên đẹp trai và lịch sự. Nhưng khi hẳn nói tiếng Việt lối đó thì nàng hình dung ra ngay một chú bán «Tàu phọng rang hột dưa» «Hàm sôi phá xá».

Muốn cho hẳn lột bỏ được bộ mặt «Pánh pò dò chó quảy» ấy, Hiếu quyết

đối thoại bằng ngoại ngữ mặc dầu nàng rất kém tiếng Tây và hay mắc cỡ miệng.

– Pas moyen alcool [«Không thể rượu được» tiếng Pháp bồi.].

– Rượu nhẹ lắm, ít chất rượu lắm, Suzie khuyên cô đây nên uống tí chơi đi.

– Thôi đi ông, người ta không uống, ép làm gì.

– Vậy thì nước cam vắt nhé?

Hiếu gạt đầu và hấn gọi cam trái cho nàng, canh-ki-na cho Suzie và Lilie mà hấn đã biết sở thích, và rượu khai vị mạnh cho han. Hấn nói:

– Cô Suzie ơi, hôm nay ta phải làm cái gì để mừng người bạn mà tôi mới được quen biết chứ?

– Cố nhiên. Nhưng không nên làm lớn chuyện mà mất vẻ đẹp của tình bạn mới. Ta chỉ đi trà thất là đủ rồi.

– Tùy quý cô.

Suzie nói thế, vì nàng đã định đưa bạn đi trà thất từ trước, và giờ muốn bắt nạn như phải theo dự định của nàng thôi.

Yùl ăn uống rất đẹp, và lờ đi một cách rất khéo léo trước vụng về của Hiếu, ai cũng cảm giác như là hấn đui không thấy gì cả.

Hấn lại khéo phân thì giờ ăn và nói, trong một đĩa nào đó, thành ra câu chuyện ít khi dứt lâu. Hiếu thật thà và dốt đời thế, mà cũng có dịp nói, vì Yùl khéo gợi chuyện hỏi han.

Đời sống ở Bá Lê và ở các đô thị lớn đã luyện người con trai này thành bất thiệp và lịch sự nhứt thế gian.

*

Hôm nay, Hiếu đã gặp nhiều thanh niên đẹp trai lắm tiền của, và Trọng như đi xuống từ nấc thang và càng ngày nàng càng thấy bạn thấp hơn trước. Nay người con trai quốc tế này lại xô Trọng một lần cuối cùng xuống tới cấp bậc hạng bét: Trọng không biết nói nhiều, không biết nói hay như người khác.

Thần tượng Trọng mà nàng đang tôn thờ bị hạ bệ thêm một mực mỗi lần nàng nghĩ đến hắn, mặc dầu không có đệ-tam-nhân nào cố ý xen vào để phá hoại mối tình giữa Trọng và nàng cả.

“Em lên thì má cũng lên, nhưng anh thì...” Một ý nghĩ thoáng qua, khiến Hiếu xấu hổ đã có ý nghĩ ấy và vội xua đuổi nó đi: nàng dạo phố với Trọng, gặp bạn hữu. Họ xem Trọng như không có và rui ro họ biết được Trọng là ai, họ sẽ nghĩ sao?

Hiếu không biết vì sao nàng lại sợ, không dám thấy Trọng bị hạ bệ, cũng chẳng quyết tâm cứu bạn bằng cách ý thức rõ về địa vị của nàng, một cô gái con nhà nghèo, nhan sắc không được trọng dụng, hay chỉ được trọng dụng sơ sơ vậy thôi, thì cô gái ấy, sẽ là vợ của một người thanh niên như Trọng mà không nên ước ao gì nữa.

Có lẽ nàng không cam tâm với phận mình, chưa lên thật, nhưng muốn lên và tin rằng mình sẽ lên, và như thế thì Trọng quả không còn xứng đáng với nàng nữa.

Cô gái nhí nhảnh là Lilie này giờ lại chỉ làm thỉnh khiến Suzie và Yùl ngạc nhiên.

– Sao hôm nay Lilie buồn dữ vậy? Họ cùng hỏi bạn một lượt với nhau và bằng một câu gần y hệt nhau.

Lilie trề môi rất dài và chán nản nói:

– Hôm nay sao mà gan ruột Lilie như là bị ai móc ra, vứt đi đâu mất.

– Trống rỗng à? Suzie thì ngày nào cũng thế, nhưng đã quen rồi. Anh Yùl có nghe trống rỗng hay không?

– Kinh niên. Tôi bị bệnh trống rỗng kể từ năm tôi học ở Luân Đôn. Bên ấy, những mùa sa mù con người hay mắc bệnh ấy lắm và lắm người mắc luôn suốt đời không sao trị lành được. Cái chứng Cafard của người Pháp coi vậy mà dễ trị,

hể gặp chuyện vui là quên được ngay, còn chúng Spleen bên Anh thì sâu sắc lắm.

Hiếu nhìn Yùl và nghĩ rằng có lẽ vì Yùl vô tổ quốc vô lý tưởng mới bị chúng trống rỗng ấy chớ không phải vì sa mù đã đánh dấu vào người hần.

Mặc đầu thoáng thấy Trọng bị hạ bệ, nàng không nghe Yùl quỵến rũ chút nào. Yùl là một hình nộm không hồn, mà nàng thì chỉ muốn tìm con người thôi.

Tới món tráng miệng, Hiếu bỗng giật mình nhớ lại nếp nhà, giờ đó đã khuya lắm đối với gia đình nàng nên xem lại đồng hồ tay rồi kêu:

- Ý chết, đã tám giờ rồi!
- Khát sữa hả, nhớ má hả? Suzie hỏi.
- Mình không nói giờ nào về mà đã tám giờ đêm rồi.

– Chính vì mình không nói nên mới không đáng lo. Còn đi trà thất nữa kìa chứ.

– Hay là ta đi để cho Bích Lệ về cho sớm kẻo má trông đợi.

– Họ đã mở cửa đầu mà đi. Có sớm nào cũng tám giờ rưỡi mới vào được.

Hiếu xót xa, cửa quây như bị rệp đốt, khiến Suzie phải ra hiệu cho Yùl trả tiền ăn.

Ra đường, nàng không cho Lilie lái xe nữa:

– Mây đang rỗng không, tao lo mây tìm cảm giác mạnh và dám đâm vào trụ đèn lắm. Để tao lái mới được.

Lilie toan cãi thì chiếc xe rần rì của Hùng lù lù chạy đến. Hùng chạy xe cũng

bạc mạng y như Lilie, và thắng gấp sau xe của Yùl.

– Đi đâu đó? Suzie hỏi.

– Đi ăn tại đây.

– Tức là quyết ngừng tại đây, mà sao thắng tức dội như là chột thấy bạn?

– Ngừng xe như vậy mới thú.

Nói xong anh nhạc sĩ kỳ khôi nhảy xuống xe mà không mở cửa. Anh ta leo đứng trên xe rồi bước ngang qua tấm kiếng che gió, đoạn đi trên đầu xe mà xuống đất.

– Thích nhé, trốn người ta để đi với đám quốc tế.

Hai người con trai bắt tay nhau, nhưng Hùng chỉ nói chuyện với ba cô gái. Hấn hỏi:

– Bây giờ định đi đâu?

– Đi trà thất, Lilie đáp hốt, nhưng họ không cho Lilie lái xe.

– Như vậy ở lại với Hùng đi.

– Nhưng Lilie lại thích đi với họ. Buồn lắm.

– Ở lại vui mà!

– Không. Nếu Hùng quả anh hùng như cái tên đã khoe thì nên hy sinh bữa ăn, theo họ, cho Lilie lái xe cho đỡ ghiền.

Suzie reo lên:

– Hay a! Dám sanh tử với người đẹp mới đáng mặt anh hùng chứ.

– Tôi có khoe là anh hùng hồi nào đâu quý cô. Đừng có báo, tôi đói rã ruột.

– Cho phép mua bánh mì phó-mát xem theo đỡ dạ.

– Nhưng ai lại đi trà thất sớm thế?

– Đi sớm, để hoa hậu về sớm.

– À như vậy thì được. Tôi hy sinh vì hoa hậu đây.

Nói rồi hấn nghiêng mình mà chào Hiếu, khiến cô gái xóm Cù Lao sung sướng vô cùng vì tự ái của nàng được vuốt ve: nàng vừa thắng cả hai bạn gái xinh đẹp không kém gì nàng và lại bảnh hơn nàng nhiều lắm.

– O.K! Cả năm, không bảo nhau đều reo lên như vậy.

Hùng lên xe theo cái nẻo mà hấn đã xuống khi nãy. Lilie cũng làm y như vậy, khiến chiếc xe tàn sụn đầu xuống như

một chiếc hai ngựa. Từ đầu xe, họ nhảy phóng qua kiếng gió và rơi lên nệm. Họ có chịu ngồi xuống ngay đâu, họ còn chào bạn đứng dưới đường theo lối nhà binh cái rồi mới chịu ngồi cho.

Bên này, bộ ba lên xe, cũng ngồi cả ở băng trước và lần này thì Yùl lái, xe của Hùng vọt lên chạy trước; Suzie nói:

– Con Lilie đã hết chán nản. Nó thích hoạt động nhưng không có dịp nên nó ghiền đến cả phải ngáp. Gặp bồ lý tưởng của nó, nó ưa ngay. Cả hai đứa nó đều ưa nói và múa men. Làm thỉnh và ngồi im, chúng nó sẽ rỉ sét như là chiếc lưỡi dao bỏ quên trong xó.

– Hùng là bồ ruột của Lilie à? Bích Lệ cứ ngỡ...

– Ngỡ bồ ruột của mỗ? Ha... ha... xin
đính chánh. Thật ra hai đứa nó chỉ bồ với
nhau trong địa hạt múa men quay cuồng
thôi. Bồ của Lilie, bồ theo nghĩa Bích Lệ
hiếu là người khác, một người trầm lặng,
ngồi cả buổi mới thốt ra một tiếng.

– Sao lại bồ nhau được?

– Chỉ có trời mà biết.

Hiếu thấy là cuộc đời rất còn phong
phú màu sắc. Không giây phút nào mà
nàng không khám phá thêm được một
mới lạ: Có những cặp trai gái cùng lứa
tuổi, chơi chung với nhau như bọn này,
mà không là bồ của nhau và họ thích
múa men, chỉ để quên một điều kỳ lạ
là sự trống rỗng bên trong lòng họ mà
Hiếu không tưởng tượng ra nổi đó là cái
gì, vì nàng thì chỉ buồn hay vui, hay hy
vọng, hay tuyệt vọng, chỉ đơn giản thế

thôi, chớ không có chán nản rắc rối như bọn này.

Từ đằng xa, cả bọn thấy chiếc xe rần rì màu đỏ trắng lại như đụng vào một bức tường kiên cố và Hùng không lái xe, không chống đỡ gì được nên chúi nhủi tới phía trước. Hùng tức giận cốc lên đầu Lilie và bị nàng đâm lại trên lưng mấy quả thối sơn. Đoạn họ cho xe vào sát lề rồi nhảy xuống xe, bọn này nhảy qua cánh cửa chớ không leo đằng đầu nữa, mỗi người nhảy một bên.

Tất cả bao nhiêu việc ấy đã xảy ra xong, bọn sau mới đến nơi, Hiếu thấy rằng Lilie đi giày nguyên gót cao nghệu, nhưng nhảy vững như đi chơn không, và chợt nhận ra rằng bà Bồ Bào nói rất đúng. Nàng phải qua một thời kỳ cho quen với các thứ ấy. Chùng nào đi giày nguyên gót mà không nghe khó chịu, không sợ trượt,

và người khác không thấy vụng, chừng ấy nàng mới đi đứng bảnh như bọn này.

Đứng trước bức màn đỏ của trà thất Tam Sơn, họ nghe một giọng kèn è è như kèn Ấn Độ, chỉ thổi độc mỗi một nốt nhạc rồi kéo dài ra.

Tiếng kèn ấy lại biến thành kèn đám ma thổi theo điệu miền Bắc. Hùng tăng hăng lên vài tiếng rồi vén màn. Họ bước vào đó, kẻ trước người sau. Hiếu đi giữa, cố nhiên. Mặc đầu trà thất là một nơi, đáng lý ra làm cho nàng sợ hơn hàng cơm Tây, vì đó là nơi lạ, nàng chưa biết nó ra sao, còn hàng cơm Tây thì bất quá như hàng cơm ta, sang hơn đôi phần vậy thôi, nhưng nàng nghe dạn chơn hơn, vì đã quen được phần nào với những người lạ, cảnh lạ rồi.

Hiếu thấy nàng tiến tới rõ rệt và kết

quả của cuộc học đi, học đứng thấy ngay.

– Vẳng như chùa Bà Đanh.

Hiếu không biết chùa Bà Đanh là chùa nào, nên nghe Suzie nói vậy hay vậy thôi.

Quả thật chưa có ma nào cả, cả đến người của trà thất cũng chưa đến, chỉ trừ ba nhạc công đang ngồi trên bục nhạc, thổi kèn và tán chuyện gẫu.

– Đại tấu lên các bồ, để hoan hô hoa hậu.

Hùng hét xong câu đó, xô ghế, xô bàn chạy tới nhảy lên bục nhạc rồi nói vào máy vi âm:

– Thưa quý vị, chúng tôi trân trọng giới thiệu cô Bích Lệ, hoa hậu Bồ Đào. Cô Bích Lệ sẽ trình bày bản "Bồ Bào mỹ

tửu", nhạc và lời của Trần Kha. Đây, hoa hậu Bồ Bào.

Suzie và Lilie ôm Hiếu mà đỡ hồng lên như hôm tuyên bố kết quả tuyển lựa. Các nhạc công đều đứng dậy cúi chào – thật tình chớ không đùa cợt – người bạn mới mà họ ngỡ cũng ở trong gia đình ca nhạc vì lời giới thiệu của Hùng.

– Xin mời hoa hậu mở màn cho vậy!

Hiếu cười ngắc ngẻo và ngồi xuống theo bạn hữu, Yùl nói to:

– Chưa có khách, người đẹp không hát.

Bấy giờ người của trà thất lục tục đến nơi, có cả hai cô ca sĩ có giờ ca trước tiên. Họ quen biết nhau cả, nên ráp nhau nói chuyện trừ cô thu ngân viên bận sắp đặt sổ sách của cô.

Hai cô ca sĩ còn làm cho Hiếu sợ hơn là những cô bạn mới mà nàng vừa dạn được từ hồi chiều tới giờ.

Mấy cô bạn ấy ăn diện không màu mè bằng hai cô ca sĩ, và không bảnh bằng hai cô. Hiếu tự hỏi không biết trên đời còn bao nhiêu loại người làm cho nàng sợ nữa, vì càng đi sâu vào xã hội, nàng càng gặp những người khác hẳn người của chơn trời quen thuộc của nàng.

Bấy giờ các nhạc công trên bục đã chơi đàn thật sự, vì vài người khách đã vào lai rai. Bạn hữu của Hiếu và những người khách ấy đều kêu nước ngọt hoặc rượu, chớ không thấy ai uống trà. Hiếu tưởng tượng ở đây người ta ăn bánh, uống nước trà nóng, như ông ngoại của nàng thích giải khát vào buổi đầu hôm. Nàng đã hình dung mãi không khí trầm lặng trong tiếng nhạc du dương với

những người ngồi lơ lơ mắt để thưởng thức tiếng tơ huyền ảo.

Nhưng không. Bọn của nàng vào sớm quá, nên làm ồn thì không kể, mà bọn vào sau cũng ồn ào và sau khi người hoạt náo viên giới thiệu ban nhạc kích động thì Hiếu muốn điên cái đầu, tưởng chừng như mười đám múa lân đang biểu diễn một lượt với bao nhiêu là chập chĩa, là trống rùng tùng phình.

Sau đó một cô ca sĩ trò chuyện với họ này giờ, lên trên ấy rồi ca bằng thứ tiếng gì mà nàng không rõ, nhứt là không tin rằng cô ấy nói đúng cái thứ tiếng ngoại quốc ấy, nhưng thiên hạ lại vỗ tay quá xá.

Hiếu đâm chán, dòm lại đồng hồ rồi hốt hoảng la lên:

– Trời ơi, đã chín giờ rồi!

Suzie véo nàng một cái rồi cười nói:

– Đừng có la lớn quá mà họ biết hoa hậu khát sữa nhé. Đợi nghe Suzie ca cái đã chớ. Quên mục đích chánh tới đây rồi à?

Phải, Suzie rủ nàng tới đây để khoe tài và nàng cũng muốn tới để xem sao, nhưng có lẽ chỉ có hai người thanh niên là Yùl và Hùng vui, vì được nói chuyện với họ, còn họ thì buồn hiu, Suzie và Lilie có lẽ đã chán hai tuồng mặt ấy rồi, riêng nàng thì không thích Hùng tán một cách nhân tạo, không có hồn, và Yùl bập bẹ một thứ tiếng Việt "bồi".

Người hoạt náo viên lại giới thiệu:

– Thưa quý ngài, đặc biệt hôm nay, một nữ ca sĩ tài tử, cô Ngọc Lan, sẽ cống hiến quý ngài một bản nhạc du dương,

bản Dạ Khúc của Nguyễn Mỹ Ca. Thừa quý vị, đây cô Ngọc Lan.

Hiếu ngạc nhiên hết sức mà thấy Suzie lên trên đó. Thì ra Suzie lấy biệt hiệu là Ngọc Lan, chắc ai đặt giùm cho, hay bắt ép phải nhận, như hãng Bồ Đào và báo Rạng Đông đã bắt ép nàng phải nhận biệt hiệu Bích Lệ thay cho biệt hiệu không mấy kêu là Thu Nguyệt của nàng.

Bấy giờ trà thất đã đông khách và tiếng vỗ tay vang dậy lên, mặc dầu chưa ai biết tài cán của cô ca sĩ tài tử ấy thế nào cả.

Về sau, Hiếu mới hiểu ý nghĩa của sự hoan nghinh đó. Bọn nam thánh giả chỉ là một bọn khán giả thôi. Họ tới đó để xem chớ không phải để nghe, và họ rình rập những nhan sắc mới để không khí được thay đổi. Suzie đẹp có hạng, hoa

hậu huyệt mà đẹp hơn tất cả những ca sĩ này giờ đã lướt qua trước máy vi âm, thì thấy bóng dáng yêu kiều của một người hoàn toàn mới lạ, họ không hoan hô sao được.

Suzie ca dở ẹt, nàng dốt ca nhạc thế mà vẫn biết là bạn còn non lắm, nhưng khi ca xong, cả trà thất đều kêu ca lại.

Khi Ngọc Lan trở về bàn thì Hùng và Yul phồng to mũi lên. Chinh phục được một nữ ca sĩ thường, bọn con trai đã hãnh diện lắm rồi, huống hồ gì đây là một nhan sắc vừa được toàn thể đồng thanh tán thưởng thì họ còn sung sướng đến đâu: Suzie về ngồi với họ, ai cũng day lại nhìn cả, và có lẽ họ nghĩ một trong hai cậu là nhân tình của nàng.

Bổng Hiếu vừa thoáng nghĩ đến một điều và bối rối vô cùng: nàng đẹp nhưt

có thể nói là nhút nước, mà chỉ được họ vỗ tay hoan nghinh có mỗi một lần thôi, lần được tuyển làm hoa hậu, thì có phải thua sút những người kém đẹp hơn nàng chẳng, chẳng hạn thua sút những cô ca sĩ, họ được thiên hạ hoan nghinh một đêm đến mấy mươi bận.

Tương lai rục rĩ mà ai cũng tiên đoán cho nàng, nàng đâu ngờ rằng nó sẽ rục rĩ thật sự.

– Bích Lệ thấy Suzie ca như thế nào?

Suzie dùng động từ "thấy" chớ không hỏi "nghe", vì nó đã biết rằng thánh giả chỉ cần thấy mà thôi.

Bích Lệ đã nghe và thấy rằng không được, Suzie ca dở ẹt thì đã đành rồi, mà cho đến dáng đi điệu đứng của nó cũng làm sao ấy. Dưới này, sao nó bảnh thế

kia, mà lên đó, cách xa đây chỉ độ mười thước thôi, mà nó khác hẳn. Thật ra nó không then, không ngượng nhưng nó không cử động dễ dàng được như mấy cô ca sĩ nhà nghề.

– Ca hay lắm, còn bộ điệu thì khá lắm!

Lần đầu tiên trên đời Hiếu, nàng nói dối một cách ác hiểm. Nàng đã nói dối nhiều lần với mẹ, nhưng không tà tâm, chỉ để tránh bị mắng thôi. Lần này thì nàng giả dối không mục đích rõ rệt, nhưng nghe rằng phải nói dối như vậy, nói khác thì không xong.

Quả y như nàng đoán, Suzie bằng lòng hết sức và bảo Yùl đưa nàng về, mặc dầu nó thích ở lại để được thiên hạ hoan hô nữa.

Từ hôm đi xem các rạp chiếu khúc phim ngắn họ quay để quảng cáo rượu Bồ Đào, Hiếu tuyệt vọng hết sức, mặc dầu hãng Bồ Đào đã biểu thêm nàng ba ngàn đồng gọi là ca-sê đóng phim.

Nàng cứng quá, cứng như một hình nộm khéo được điều khiển bằng máy, và cái mặt đẹp của nàng, nàng chột nhận ra nó như bằng sáp, không có hồn, thật khác xa với sự linh động nơi những minh tinh mà nàng thưởng thức trên màn bạc.

Hai đứa Suzie và Lilie thì không dám chê nàng, tuy chắc chúng nó cũng cùng một ấn tượng với nàng. Không chê nhưng cũng không tha. Chúng nó cứ theo rỉ nhỏ vào tai nàng rằng hãng Bồ

Đào đã giết chết nàng bằng đoạn phim ngắn ấy. «Rượu Bồ Đào, chúng nó nói, là một thứ rượu của dân nhậu cá kèo. Như thế, một cô gái đẹp tự rót thưởng mình một ly rượu thuốc hiệu «kinh tế» ấy thì cô gái ấy sẽ bị lây cái hạ cấp của hiệu rượu và hình ảnh cô sẽ xấu xí đi trong con mắt quần chúng vì họ không sao không nhập hai ba ý lại để mà tưởng tượng: rượu rẻ tiền, dân nhậu cời trần vắng tục, và cô gái lẫn mình vào đám ấy».

Hiếu rầu chín ruột vì chúng nó nói hữu lý lắm, và vì thế mà nàng ngạc nhiên hết sức khi nghe ông khách tự xưng là đại diện của hãng sản xuất phim mà ông chủ nhơn có mặt hôm tuyển lựa hoa hậu.

Tiếp khách riêng lần đầu trong đời nàng, khách lại là một thanh niên lạ, Hiếu bối rối lắm. Nàng quên cả mời khách ngồi. May sao ông ấy không cứ

đứng đó mà đợi mời, và tự ngồi xuống một cách kín đáo và tự nhiên, làm cho nàng giựt mình nhưng khỏi phải mắc cỡ lắm.

– Thưa cô, hăn vào đề liền, hăng chúng tôi được xem khúc phim ngắn cô đóng. Thưa, cô đã tự nhiên một cách dễ gây cảm tình. Thưa, đã đẹp mà lại tự nhiên thì là rất đủ điều kiện làm một minh tinh màn bạc.

Hiếu không biết phải nói sao cho hợp với lời khai mào khôn ngoan đó, nàng mỉm cười và e thẹn cúi mặt xuống, tay mân mê tròn áo bà ba:

– Thưa cô, vì vậy mà hăng chúng tôi đến để đề nghị với cô một hợp đồng. Cô sẽ đóng trong một phim tình cảm xã hội, thủ vai chánh, với ca-sê phải chẳng là một trăm năm mươi ngàn đồng cho trọn

cuốn phim, độ chừng ba tháng là xong xuôi cả.

Mặc dầu nghe nói những con số một triệu Mỹ – kim, hai, ba triệu Mỹ–kim, Hiếu vẫn ngộp thở trước số tiền một trăm năm mươi ngàn đồng này.

Nàng vẫn cứ cúi mặt làm thinh, mân mê tròn áo, nhưng lần này thì da mặt nàng tái chớ không ửng đỏ như nãy giờ nữa.

Người đại diện hãng phim, ngỡ nàng chê ít, giải thích:

– Cô đừng sánh với Âu – Mỹ mà chê đề nghị của chúng tôi. Xứ ta làm phim thường thì lỗ, bởi thiếu thị trường. Một trăm năm mươi ngàn đồng đã là một hy sinh lớn của bốn hãng vậy. Tính ra một tháng cô kiếm được không dưới năm vạn

bạc, cao hơn lương của các công chức cao cấp nhiều lắm rồi đó.

– Tôi không có chê, Hiếu nói, nhưng để tôi tính lại xem sao.

– Cố nhiên. Cô cần suy nghĩ vài hôm, và tôi rất mong cô nhận lời.

Hắn đứng lên xin phép ra về. Hiếu quên tiễn hắn ra ngõ. Và, hắn vừa ra tới hàng hiên ngoài thì một người khách khác đến nơi, đã qua khỏi cầu ván rồi.

Người này thì Hiếu nhớ mặt. Đó là ông chủ hiệu may y phục phụ nữ. Ông ta hét từ ngoài sân:

– Chào hoa hậu.

Ông ta già, lại xấu người nên Hiếu ít sợ. Nàng đáp được ngay, lại biết pha trò nữa:

– Chào ông, ông đến để tặng tôi công may vài chiếc áo đó phải không?

– Cố nhiên, miễn là cô tặng lại cho bốn hiệu một chữ ký!

Hắn đã vào đến nhà, và nói liền:

– Tìm nhà hoa hậu, tốn đến ba trăm bạc tiền xe.

Bấy giờ Hiếu mới nhớ lại việc tìm nhà nàng của họ và rất ngạc nhiên mà thấy sao ai cũng biết nhà nàng cả.

Ông chủ hiệu may mời:

– Cô cứ đến hiệu tôi may áo. Không ăn tiền ăn gạo gì đâu. Trái lại còn tặng thêm tiền cô nữa là khác. Tôi đến thăm cô để xin phép cô cho tôi để tên cô trong bài quảng cáo đăng báo của tôi. Để đáp ơn cô, bốn hiệu xin thù lao cô một số tiền nhỏ mọn là hai ngàn đồng.

– Ông dùng tên tôi bằng cách nào?

– Tôi xin đăng ảnh của cô, rồi dưới ảnh tôi ghi như vậy: Cô Bích Lệ hoa hậu Bồ Đào. Bích Lệ chỉ may mặc ở độc một hiệu mà thôi, hiệu Chúc Nữ, 875 đường Lê Văn Duyệt.

– Nhưng tôi có...

– Mặc kệ, cô may ở đâu tùy thích cô, có ai kiểm soát được đâu mà cô lo.

– Nhưng như vậy hóa ra nói láo sao?

Ông chủ hiệu Chúc Nữ cười ngất rất lâu mới nói được:

– Cô thật là thuộc bài luân lý. Nhưng đâu có nói láo với ai, vì cô sẽ may mặc thật sự ở hiệu tôi mà! Mai này cô cứ đến, chọn hàng lựa, bốn hiệu sẽ tặng cô cả hàng lựa nữa.

“Hai ngàn! Tiền bạc sao mà vô như nước!

Mười ngàn giải thưởng, ba ngàn đóng phim rồi hai ngàn quảng cáo cho hiệu may này nữa! mà có phải làm gì cho động đến móng tay đâu! Nếu mình đi làm, thì hôm nay chỉ lãnh được một tháng lương ngàn rưỡi. Thế là mình đã làm được mười tháng rồi đó”.

Hiếu thấy rằng nên nhận ngay, vì nàng đã bắt đầu cần tiền. Từ hôm nghe Suzie bảo là không nên đi xe buýt, đi xe đạp, nàng ý thức về cái “thế” của nàng, và bắt đầu xê dịch bằng xích-lô đạp hay tắc-xi.

Vả, sau những buổi đi chơi trên xe hơi của bạn hữu của Suzie, Hiếu nghe ghiền xe hơi phần nào và thấy đạp xe đạp là một khổ dịch, qua những phố đông

đúc và nguy hiểm.

Nàng quên rằng nhận lời cho đăng hình quảng cáo, tức là chường mặt ra cho thiên hạ biết thêm, mà càng chường mặt, càng không dám đi xe đạp, càng phải sử dụng tắc-xi, tức nàng cần tiền, mà cần tiền là bước vào con đường tối nguy hiểm rồi đó.

Ông chủ hiệu Chúc Nữ ra về rồi, Hiếu thần thờ ngổi đó mà nghĩ vẫn vơ một hơi rồi trang điểm để đi tìm Lilie đang hỏi thăm về cái hợp đồng mà hãng sản xuất phim đã đề nghị.

Bấy giờ mới có bốn giờ chiều, nhưng nàng vội vàng lắm, vì Lilie ngủ trưa dậy hồi ba giờ rưỡi, nàng biết rõ tật của cô bạn gần thân này, và dậy xong có thể bắt thần đi tìm bạn đi ăn kem, đi xi-nê, hay đi mua sắm cái gì đó.

Ít bạn hữu, Hiếu không thể không gặp người mà nàng muốn tìm. Những cô gái mới khác không thắc mắc về điểm đó, người bạn này đi vắng là họ tìm người bạn khác.

Khi chiếc xe xích-lô đạp từ Nguyễn Đình Chiểu rẽ qua Pát-tơ, Hiếu tình cờ nhìn vào một căn nhà kia thì ngạc nhiên hết sức mà thấy Hoàng sắp bước ra đường. Cửa nhà đóng bên ngoài, ống khóa đang đeo giữa hai mí cửa.

Hai người bạn gái cùng thấy nhau một lượt nhưng trong khi Hiếu ngạc nhiên trở mắt nhìn thì Hoàng tươi cười đưa tay ngoắc bạn.

Anh phu xích-lô tự động ngừng xe lại, chớ Hiếu thì quên mất tất cả, chỉ biết ú ớ muốn kêu, lại không kêu ra lời.

Nàng lại quên cả việc trả tiền xe, và chạy băng qua đường khiến anh phu xe phải chạy theo hỏi:

– Cô xuống luôn hay ngừng lại một lát?

Hoàng đáp thay cho bạn:

– Đây, anh lấy bốn đồng, bạn tôi chưa đi. Vừa nói, nàng vừa móc tiền ra đưa cho người phu.

– Hay là ta cùng đi nếu chị ra Sài Gòn? Hiếu nói.

– Không, chị ở đây, em vào chơi với chị!

– Chị ở đây?

Hoa Hậu Bồ Bào càng trở mắt to hơn khi này.

– Phải, chị ở đây. Chị đã chẳng nói với em là chị sẽ dọn đi nơi khác à?

– Nhưng sao lại...

– Sao lại dọn về đây à? Câu hỏi mới lẩn thẩn làm sao! Thì dọn về đây hay dọn về đâu, cũng thế thôi chớ.

Ý Hiếu muốn hỏi: "Sao chị về gần em mà không cho em hay. Em không ngờ ta lại được gần nhau như vậy", nhưng bối rối quá, nàng hỏi một câu vô nghĩa.

Hoàng trở vào nhà, và bấy giờ Hiếu mới biết rằng khi nãy chính Hoàng đã khóa cửa mà đi, chớ lúc đó nàng ngỡ Hoàng tới thăm ai mà chủ nhà đi vắng.

Đây là một căn nhà lâu đời thấp lụp xụp, và ngói ống lợp nóc, rêu phủ xanh lơ. Nhưng khi cửa mở ra, Hoàng rất ngạc

nhiên mà thấy bên trong được trang trí hực hỡ.

Bống nàng đứng chết sững mà nhìn một bức ảnh chơn dung phóng đại treo trên tường. Bạn của nàng chụp ảnh chung với một người đàn ông cao niên, trạc năm mươi tuổi.

Hoàng đang bước bống nghe im lặng sau lưng, day lại thấy bạn không đi theo vì bạn nhìn trần trối bức ảnh ấy, nàng giới thiệu:

– Ông đó a em à.

Hiếu biết người đó là chồng của Hoàng, không thể khác hơn được, nhưng cứ hỏi lại cho chắc ý:

– Ông nào đó?

– Thì ông chồng của chị chứ ai.

Hoàng cười hóm hỉnh rồi lôi bạn vô buồng. Hiếu như một con hình nộm không hồn, bị kéo vào tới bên trong mà vẫn cứ thần thờ mãi.

Hoàng nhận tay lên vai bạn và cả hai cùng ngồi xuống ở một mép giường.

– Đi đâu đó cưng?

Cô gái Việt Ấn vừa hỏi vừa đưa bàn tay trái ra nâng cằm của Hiếu lên, vì nàng đang cúi gằm mặt xuống đất.

– Sao...

Hoàng cười ngắt một hồi rồi hỏi thay bạn:

– Sao chị lấy chồng không cho em hay? Sao chị lấy chồng già dữ vậy? Có phải em muốn hỏi thế không?

Cho hay làm chi, có làm đám cưới

đám hỏi gì đâu. Còn ông già à? Thì mặc ông chớ? Làm sao thương ông được hả? Chị đã bảo chị không thương ai được nữa hết, em quên rồi sao, trừ ra thương em của chị thôi.

Hoàng vừa nói vừa vuốt nhẹ lên tóc Hiếu và hỏi:

– Còn em, hai đứa yêu nhau đến đâu rồi?

Hiếu rất sợ câu hỏi đó mà chính nàng cũng không dám thầm đặt ra với mình. Lâu lắm rồi nàng không có đi thăm Trọng vì bận luôn, bận tới lui với bọn “thế hệ buồn nôn”, tới lui với bà Bồ Đào, và lơl thăm Trọng rồi sợ không dám đến, mà càng không dám lại cứ không dám thêm, mà nhứt là sao nàng không nghe ham đi thăm Trọng nữa.

Vì thế Hiếu đánh trống lấp nói:

– Thật em không dè chị như vậy. Hèn chi mà chị trốn em.

– Chị đâu có trốn, mới dọn về đây mấy hôm, chưa rảnh được thôi chớ! Em không dè chị làm sao lấy chồng già à? Lấy chồng già là cái tội à?

– Không là cái tội, nhưng thế là chị lấy chồng vì tiền.

– Em chỉ quan niệm được rằng phải lấy chồng vì tình? Hồi đó chị cũng quan niệm y như em vậy và về sau, có lẽ em sẽ quan niệm y như chị bây giờ.

– Thế là đời con gái của chị sẽ hỏng!

– Hỏng lâu rồi em à! Nhưng nếu nói không hỏng vẫn đúng. Ông sẽ bỏ chị, và chị sẽ lấy chồng trẻ được như ai!

– Chị nói thật cho em biết đi, tại sao chị lại ưng ông già ấy?

Hoàng cười rũ rượi rồi đáp:

– Chị trả thù giùm một người Ấn Độ kia.

– Người ấy thù ai?

– Đó là một người Ấn Độ già. Ông ấy lấy một cô ca sĩ Việt Nam rất trẻ đẹp làm vợ, tốn tiền rất nhiều với cô ấy, nên chị, gái Ấn Độ, chị phải rút tiền của một ông già Việt Nam để báo thù.

Nói xong, Hoàng lại cười ngặc ngẹo. Nhưng Hiếu cãi một cách nghiêm trang:

– Nếu có ai trả thù trong vụ này thì người đó là ông chồng của chị. Một ông già Ấn Độ hưởng gái đẹp ta, thì một ông già ta phải hưởng gái đẹp Ấn Độ cho công bình.

– Nói chơi chứ đừng đụng chạm đến dân tộc. Chị là cái gạch nối liền giữa hai dân tộc ấy thì càng nên kính nể tình giao hảo của đôi bên.

Em tính, chị không lấy chồng già làm sao được. 800đ một tháng lấy gì mà ăn?

– Tại chị đòi có 800đ. thôi.

– Ừ, nhưng nếu chị đòi lương thường tức một ngàn rưỡi, vẫn không đủ ăn, mà họ lại không bao giờ cho chỗ làm.

– Hồi còn bà ngoại, chị không kiếm được 800đ ấy, thế mà...

– ... Thế mà chị vẫn sống được? Đúng thế, nhưng chị phải gánh nước tưới cải, mà chị thì không thích gánh nước tưới cải tới già.

– Thùng thính rồi lại khá lên chứ.

– Theo tiểu-ri thì thùng thỉnh sẽ khá lên. Nhưng theo thực tế thì ai tưới cái sẽ phải tưới cái trọn đời. Con sãi ở chùa thì quét lá da mà em! Em có bao giờ mơ ước khỏi gánh nước về đêm hay không?

Hiếu giựt mình. Quả có vậy. Từ khi chung đụng với xã hội bên ngoài, lắm lúc nàng ngẩn ngơ tự hỏi có phải là nàng khổ lắm hay không, cái khổ quen chịu đựng rồi xem như là không có, nhưng thảng đôi khi sướng được một lần thì thấy cái khổ ấy rõ lắm.

Đuối lý, Hiếu làm thỉnh, và lâu lắm, nhớ lại bài học nhà trường, nàng mới biện luận thêm:

– Con người phải ráng mà chịu khổ mới nên, mới sạch sẽ được. Cứ nói như chị thì xã hội càng ngày càng đồi trụy.

– Lấy một ông chồng già, sao lại làm cho xã hội đòi truy hử em?

Bỗng, không rõ nhờ tia sáng nào lóe ra, Hiếu khám phá được một sự thật và to tiếng:

– Nhà không ai cả, không nấu nướng gì hết, ông ấy cũng không có mặt tại đây, thế nghĩa là không phải gia đình rồi. Em tin chị làm bé² mà làm bé sạch lắm à?

Lần này, chính cô gái lanh lợi và giỏi nguy biện kia đuối lý. Hoàng ngã người lên nệm, thở dài rồi gác tay lên trán mà làm thinh.

Mắng bạn xong, Hiếu hối hận hết sức. Nàng cũng nằm theo xuống với bạn rồi choàng tay qua bá lấy cổ Hoàng:

– Chị Hoàng, em đã lỡ lời.

2 Câu chuyện xảy ra trước khi ban hành đạo luật mới về gia đình.

– Không, chị không dám giận em, em nói rất đúng. Nhưng em ơi, chị có muốn như thế này đâu. Chẳng qua vì chị rủi ro ý thức về một nếp sống của con người mà sức cần lao của chị không cho phép chị vói tới. Nếu chị không được đi học, cứ tưới cải trong vùng ông Tạ thì chị đã thủ phận được với kiếp tưới cây của chị rồi.

Bằng này chị đã thấy người ta sống sung sướng nên chị đâm ra tham vọng. Nhưng tham vọng lại không đi đôi với tài năng của chị, thành thử chị không lên được. Không lên được mà cứ muốn lên, hóa ra phải lên bằng lối của loại dây leo.

– Ông ấy làm gì và ở đâu?

– Ông là một thương gia thường lui tới hãng mà chị làm.

- Chị thôi làm rồi hả?
- Cố nhiên.
- Chị sắp đặt tương lai như thế nào?

– Không có sắp đặt gì hết. Chị tiện tặn để dành chút ít phòng khi ổng bỏ rơi chị, hay ổng có bị kỳ đà cản mũi thì chị sống được trong lúc tìm việc làm. Em uống cái gì em nhé!

Hoàng ngồi dậy đi lại vách, nơi có đặt một cái tủ lạnh mà Hiếu không để ý. Nữ chủ mở tủ lấy hai chai To-bi Cola, khai bằng cái mở nắp để trên đầu tủ rồi thọc vào đó hai ống sậy nhưn tạo.

Đây là mức sống của công chức cao cấp, của thương gia. Cô gái tuổi cải trên đất ông Tạ muốn leo lên mức sống ấy, chỉ có thể leo lên bằng khả năng độc nhút của nàng là sắc đẹp hấp dẫn của nàng

thôi không làm sao khác được.

Hiếu nghĩ điều đó rồi lại nghĩ đến mình. Từ hơn tháng nay, nàng cũng đã hoài thai nhiều tham vọng lắm rồi, và cũng bắt đầu biết tiêu tiền. Đồng tiền lại kiếm dễ quá khiến cho có tiêu mười lần hơn ngày còn tay không, vẫn không thấy ngán. Nhưng một ngày kia...

Thôi, Hiếu không thèm nghĩ xa nữa, lo sợ mệt trí lắm. Và bấy giờ, nàng đã hiểu cho tình cảnh của bạn phần nào, nên rước lấy chai nước ngọt bằng bàn tay và tấm lòng bạn hữu.

– Chị ở đây, lại nhà em chơi thường chị nhé.

– Ủ, còn em, em cũng lại chị thường nhé. Mà đừng có cho má biết về chi tiết đời chị lúc sau này. Em hiểu chị, chứ má

không thể nào chịu hiểu đâu.

Hiếu nghe lạ quá. Giờ qua những cơn xúc cảm lúc đầu, nàng nhìn kỹ lại bạn. Hoàng vẫn đẹp vẫn quyến rũ, khiêu gợi như bao giờ. Nhưng sao mà như là nó quê hơn, thô hơn trước nhiều. Trước đây, nàng đã thấy Hoàng bảnh không biết bao nhiêu!

Hiếu nghĩ ngay đến Trọng, Hoàng và Trọng cả hai đều thành lĩnh bị biến đổi đi như vậy trước con mắt «đã thấy nhiều» của nàng.

Hoàng bị những Suzie, những Lilie lấn áp cũng như Trọng bị Hùng bị Yùl, bị họa sĩ vô danh làm cho lép vế.

Trên đường đời, bạn hữu buổi đầu của nàng rơi lại dọc đường từng người một, còn nàng, không biết sẽ chạy theo

kip lũ bạn mới hay không. Nếu không, có nên dừng chân lại, đi lùi lại với bọn này hay chẳng?

Trời ơi, không thể được nữa rồi! Hiếu không thích vẻ quê kệch của Trọng, của Hoàng, không ham đời sống nhỏ nhoi của một cô vợ bé không dám ra mặt.

Nhưng mà còn mối tình giữa nàng và Trọng? Hiếu đã được đi học, và đã thấm nhuần đạo lý nhà trường dạy cho và gia đình trao cho. Nàng quý trọng sự trung kiên, nàng ghê tởm sự bội ước. Thành ra tình yêu Trọng tuy không còn bông bột như buổi đầu, Hiếu vẫn thấy rằng không thể phụ Trọng được.

Nhưng sao lại kỳ như thế? Tại sao nàng không kéo được Trọng theo nàng, cho cả hai đều xứng với nhau về nếp sống? Một là Trọng không khứng để cho

nàng lôi kéo hai là... hai là...

Hiếu đã thấy những người đàn ông nhà giàu kéo lên những cô gái cắt cỏ và mấy cô ấy đều chạy theo kịp đờn ông của họ. Hình như phái nữ thoát vỏ dễ hơn nam phái sao mà! Truyện cổ tích Tây – phương thường nói đến những ông Hoàng biến những cô chăn cừu ra những bà hoàng, nhưng chưa hề nghe nói bà hoàng nào biến được một anh chăn cừu ra một ông hoàng.

Hiếu xem đồng hồ lại thì đã gần sáu giờ rồi, không còn mong đi thăm ai mà về kịp bữa cơm tối. Nàng từ giã bạn ra về, hẹn sẽ lại thăm Hoàng nhưng không nôn nao gặp Hoàng để học hỏi như trước, vì nàng đã đốt giai đoạn gặp được thầy hay hơn Hoàng một bậc về sự sống, về nếp sống, về ăn diện, về giao du.

Hiếu đứng nơi bàn của người tùy phái mà đợi đã hơn hai mươi phút rồi, mỗi rưng cả chơn căng mà không thấy Trọng lộ mặt ra.

Trước nàng đợi như vậy là thường và không nghe sao cả, trừ một chút sốt ruột. Nhưng từ ngày mà bao nhiêu người sang trọng sẵn đón nàng, nàng chỉ để lộ ý muốn ra nơi mắt là họ vội vàng phục dịch nàng tức thì, từ ngày ấy, nàng đã bắt đầu quen với ân huệ được vị nể. Nên chi nàng bức mình hết sức và càng phút càng oán tức Trọng.

Nghĩ ra, nàng không có lỗi gì cả, chỉ lơi thăm bạn thôi. Mà theo phép thì chính Trọng phải đi thăm nàng, gái mà

đến thăm trai là một ân huệ, chớ không phải một bổn phận. Trọng có quyền gì đòi hỏi hơn nữa đâu.

"Mình không bội ước trong khi mình đã thấy bao người hơn hẳn, sao hẳn lại không biết cho mình về điểm đó và hành động như là mình đã lầm lỗi rồi. Mình lên, hẳn không lên. Nhưng mình có ngơ mặt với hẳn đâu như hẳn đã lo sợ và nay lại trả thù?"

Hiếu vùng vằng toan đi về thì thoáng thấy Trọng, bước ra hành lang. Trong giây phút nàng do dự lắm, muốn làm bộ đi luôn cho bỏ ghét, nhưng nghĩ chắc Trọng cũng đang hờn nàng, nàng mà đi luôn thì chắc là dứt hẳn. Sau đó, muốn làm lành mà trở lại đây thì sẽ bề bàng biết bao.

Vì thế mà nàng đứng lại, nhìn thẳng vào Trọng, mặt hầm hầm. Trọng cố bình thần, tươi cười, nhưng mĩa mai chương mặt ra rõ rệt trên cả người chàng. Chàng hỏi:

– Hôm nay bạn đóng phim à?

Trọng có thể nói: «Bạn giao thiệp, bạn mua sắm» nhưng rủi ro, chàng lại nói đến việc đóng phim mà Hiếu chưa được làm thật sự, chỉ đóng rất dở một đoạn quảng cáo thôi.

Nàng hiểu lầm rằng Trọng chế nhạo nàng bất tài, nên càng tức hơn, nàng xẵng giọng:

– Em bạn gì mặc em, anh không có quyền biết. Còn anh, này giờ anh bạn gì?

– Anh bạn gì cũng mặc kệ anh, em không có quyền biết.

– Em có quyền. Em đến thăm anh là làm ân huệ cho anh. Em phải được tiếp rước, chứ không phải chịu hình phạt đứng rục tù như thế này.

– Làm ân huệ? A ha, em làm ân huệ. Anh cảm ơn em lắm đó, nhưng em đã kể ơn thì thôi vậy, xin em đừng làm ân huệ nữa.

– Vậy hả? Anh không cần em thật hả?

– Anh không dám nói câu đó. Nhưng nếu kể ơn thì tốt hơn đừng làm ơn.

– Em không kể ơn, nhưng ít ra anh cũng phải biết thiện chí của người khác.

– Thiện chí hay ác chí? Bắt đầu gây sự là em, chứ nào phải anh.

– Em gây sự? Phải, nhưng vì đâu mà

em gây sự? Em đại quá, em ngu quá, nói thật ý nghĩ của em ra để bị bắt bí. Em bắt đầu gây sự bằng cách chôn chân người khác như thầy giáo phật học trò đứng bích-kê!

Hiếu đã to tiếng, và bạn đồng sở của Trọng đều đứng cả dậy để xem gì xảy ra sau trận đấu khẩu ấy. Nếu là người sành đời, thì Trọng đã hãnh diện với bạn hữu mà bị gái đẹp làm tình làm tội. Nhưng chàng chưa hề sống nên lại thấy đó là một sỉ nhục, nên tức lắm, chàng cũng to tiếng:

– Thôi đi cô, tôi hiểu vì sao cô thay đổi như vậy. Tôi đã tiên đoán và dư hiểu như tình. Tôi ngạc nhiên tự hỏi cô còn đến đây để làm gì hôm nay.

Hiếu tím mặt, nghẹn ngào rất lâu mới nói được:

– Vậy à? Té ra thầy không biết tôi đến đây làm gì à? A ha... như tình... thật là cái như tình khốn nạn. Vậy thì cứ xem là tôi đến đây để ăn mày một chỗ làm với đồng lương chết đói của một tư chức như thầy. Và ăn mày không được, tôi đi đây.

Cả hai đều có nặng lời với nhau, và những câu nói của Trọng, tuy không trắng trợn như của Hiếu, vẫn chất chứa đối với người bạn tình.

Tuy nhiên đó chỉ là một cơn sóng gió nhẹ nhẹ. Giữa những cặp nhân tình, những đôi vợ chồng mới, họ còn dằn vặt cấu xé với nhau dữ dội hơn thế nhiều. Trong những trường hợp ấy, luôn luôn Nàng chữa cho Chàng một con đường rút lui, để Chàng có lối thoát thân bằng cách làm lành trước.

Hiếu, trái lại, hành động theo tiềm thức. Những gì nàng nghĩ về Trọng, nàng đè nén nó vào tận đáy tiềm thức của nàng để có một thái độ bên ngoài đúng theo luân lý, đúng theo đạo làm người. Nhưng bên trong thì tiềm thức cứ âm thầm làm việc, rình rập những cơ có thể tha thứ một thái độ trái ngược lại.

Và cái cơ mong đợi đó là đây: Trọng đã khai chiến, thì âu là ta cứ đánh lại, nói là để tự vệ; rồi sau vài mươi hiệp bất phân thắng bại, ta sẽ rút lui mà không cho phép địch thủ đuổi theo và như vậy, ta sẽ chặt đứt cây cầu liên lạc mà lương tâm ta và cả địch thủ cũng không có lý do phiến trách.

Vì thế mà nói xong mấy tiếng: «Tôi đi đây», Hiếu ngoe nguẩy bỏ đi ngay và vội vàng chạy ra ngoài chặn một chiếc tắc-xi để đề phòng Trọng theo kịp nếu

hắn có xuống nước ngọt vào phút chót.

Trọng không xuống nước vì tự ái sai lầm của chàng quá mạnh trước bao nhiêu bạn đồng sự đang tò mò chứng kiến trận phong ba này giờ.

Chàng đứng chết sững nơi đó mà thần thờ, biết rằng cô gái mà chàng đã yêu với tất cả tấm lòng trinh bạch của chàng, đã vĩnh viễn vượt khỏi tay chàng rồi.

Chàng đau, ôi chàng đau! Cơn đau của mối tình đầu tan vỡ chắc chắn là to hơn bất kỳ cơn đau nào của tâm hồn. Cũng may là nhờ khôn ngoan, chàng đã xin mẹ đình chỉ lại việc lên Sài Gòn để tiếp xúc với thầy Bảy Nam hầu hỏi cưới Hiếu cho chàng. Nếu không dè dặt như vậy, thì nay mẹ chàng sẽ buồn biết bao!

Chiếc tắc-xi chạy được một đôi xa, Hiếu day lại nhìn không thấy Trọng rượt xì-cút-tơ theo, nàng mới hết hồi hộp. Thế là một trang tình sử trong tập vở đời nàng đã lật qua.

Chính tay nàng đã tự ý lật trang ấy, không muốn đọc lại mãi một đoạn văn không đẹp, kể một câu chuyện không hay.

Tuy nhiên, khi lật xong trang vở, nàng nghe đau xót vô ngần, tuy không ân hận gì cả. Căn bản tốt của gái nhà lành kêu ầm lên để khiển trách cuộc bội ước vừa xảy ra. Hơn thế, chưa yêu ai khác, Hiếu còn nuối tiếc mối tình đầu nó đã để vết trong lòng nàng. Nàng quần quặn đau, thương cho ai khi hình dung niềm đau của người ấy. Trọng yêu nàng biết bao nhiêu và nàng tin chắc hẳn đang khổ và sẽ khổ không biết bao nhiêu!

Nhưng mà, không thể được. Nàng không còn tự mãn được với cuộc đời nhỏ nhoi của một gia đình tư chức khiêm tốn được nữa rồi, cuộc đời mà trước đây, nàng mong ước, và xem đó là một cuộc đời lý tưởng của một thiếu nữ con nhà nghèo như nàng.

Hiếu nghe cảm giác thoát nợ mà cũng nghe cảm giác phạm tội ác, nên vừa nhẹ lòng vừa nặng trí, không an được.

Nàng thấy phải ghé thăm Hoàng, người đã theo dõi mỗi tình của nàng, người kinh nghiệm về yêu đương, có thể an ủi nàng, cho dầu là bằng lời khiển trách thậm tệ.

May quá, Hoàng có ở nhà, chớ cửa nhà không đóng kín mít như mấy lần trước mà nàng muốn tạt vào đó.

Vừa thấy bộ mặt thua bạc của Hiếu, Hoàng nói:

– Rồi, vừa qua cơn sóng gió với Trọng.

Hiếu chưng hửng hỏi:

– Sao chị biết?

– Chớ em thì còn có mối sầu nào khác nữa. Em vừa khinh miệt chị hôm tuần rồi, tức là còn trung thành với Trọng, lại đang làm tiền vào như nước thì phi...

– Khổ lắm chị ơi!

– Tình là dây oan đó mà em. Rồi bị bỏ rơi thêm nhiều lần nữa em sẽ quen đi, chai lòng, chai dạ, không còn biết đau nữa.

– Nhưng không phải anh ấy bỏ rơi em.

– Chính em là thủ phạm à? Ha... ha... thế, em còn hơn chị một bức đó. Lần đầu, chị chỉ là nạn nhân thôi em à.

– Tại anh ấy nặng nhẹ em, khinh rẻ em.

– Ừ, thì phải có lý do chứ.

– Em khổ lắm chị ơi, chị làm thế nào để...

– Để xem. Nếu em cứ còn nghe khổ mãi từ tháng này sang tháng khác, như chị vào mấy năm trước, thì tức là em còn yêu hẳn. Chừng đó chị sẽ tính cho.

Bằng như mà em an lòng được nay mai thì là em chỉ khổ vì chính em là kẻ gây hấn thôi. Như thế, khỏi phải thắc mắc.

– Chính anh ấy đã gây hấn, ảnh không thèm ra cho em thăm.

– Phải, nhưng em có thể mắng hấn rồi tha thứ hấn. Dứt tình mới thật là gây hấn đó em à.

– Tội em nặng lắm không chị?

– Nặng gì mà nặng. Hấn có phải chữa hoang đầu mà em lo.

– Đạo làm người...

– Đạo làm người dạy ta không nên bội ước. Nhưng thiên hạ bội ước còn tàn nhẫn hơn ta nữa, thì tội ta sẽ nhờ thế mà mờ đi.

– Em không mong thế, em chỉ muốn tin rằng em không có tội.

– Thì cứ tin như vậy.

– Nhưng em có tội hay không?

– Không, em có quyền không yêu Trọng nữa.

– Mà tội nghiệp anh ấy lắm...

– Thế thì chẳng những không tội, lại có công, có công thương xót người khác.

– Chị thật là con quý.

– Nhưng em lại rất thích nghe con quý ngụy biện rất có lý để mà an lòng. Chị hỏi thật em, đã có ai thay thế cho Trọng chưa?

– Không, em không hề phản bội Trọng.

– Chỉ mới có bội ước thôi hử?

– Đúng như vậy.

– Thôi bỏ, nói chuyện khác. Em đã bội ước thì cố mà tránh cho khỏi bị tội phản bội. Nếu bị thế, sẽ hối hận nhiều hơn là những người chỉ là nạn nhân thôi. Lúc này em đẹp lắm, hôm nay chị quên khen em về điểm đó. Em trang điểm khéo lắm, đi đứng cũng bảnh lắm. Em học mau quá.

– Thật ra em không có học.

– Không học thì tập, thì gần người ta, họ truyền qua cho. Bây giờ em mới thật xứng đáng làm hoa hậu, hôm trước em quê lắm.

– Chị à, sao em ghé đây hai lần mà không lần nào gặp ổng hết vậy chị?

– Tối ổng mới đến. ổng bận làm ăn suốt ngày.

– ổng thế nào chị?

– Ông già lắm.

– Cố nhiên. Nhưng có thể bền không, liệu ông có tính chuyện lâu dài với chị hay không?

– Chỉ có trời là biết.

– Chị à, sao mà em nghe kỳ quá, như là không thỏa trong dạ về cuộc đời. Em tưởng tượng đời vui hay buồn, sướng hay khổ. Nhưng giờ chung đụng với đời thì thấy khác hẳn, thấy những cảnh không vui, cũng không buồn như cảnh chị đây chẳng hạn và lối sống của tụi nó.

– Là tại lúc trước mình tưởng tượng đời qua các tiểu thuyết, hoặc chàng và nàng cưới nhau, hoặc họ xa nhau rồi đau khổ, chớ trong ấy không có nàng nào lấy chồng già như chị hết, cũng không có nàng nào lòng rộng như tụi con Suzie,

con Lilie, lũ bạn mà em kể tâm trạng kỳ lạ cho chị nghe.

Có tiếng giày ngoài trước, Hoàng nói:

– Tiếng giày của ổng. Sao nay ổng lại đến vào giờ này kìa.

– Hoàng ơi!

– Dạ!

– Anh vô được chớ?

– Không được. Em đang trò chuyện với mèo.

– Máy chơn?

– Hai chơn.

– Đực hay cái?

– Vô đây thì biết.

Ông ấy hỏi thế, nhưng cứ vô.

– À, vậy mà làm anh hết hồn. Chào cô em.

Hiếu khó chịu quá, không biết phải kêu người ấy bằng gì, vì ông ta tuổi có vẻ còn cao hơn tuổi của ông Trung nữa là khác.

Nàng chỉ cúi đầu chào trong khi bạn nàng giới thiệu:

– Người bạn thân nhất của em, cô Bích Lệ, hoa hậu Bồ Đào.

– A, nghe danh mà nay mới biết cô. Hoàng có bạn sang quá mà tôi không dè.

Ông ấy có bộ mặt không dễ ghét, nhưng cũng khó mà thương. Hiếu tự hỏi không biết Hoàng làm sao mà ăn ở được với một người như vậy.

Ông ta nói:

– Anh đến để rủ em đi ăn cơm, sẵn gặp cô Bích Lệ đây, quý hóa quá, anh muốn mời cô Bích Lệ dùng bữa với ta, nhờ em nói vào một tiếng.

– Phải a, hay lắm. Hoàng reo lên, ta chưa ăn cơm chung ở hiệu lần nào hết. Bích Lệ ơi, đi với chị nhé.

Hiếu nói riêng với bạn, tránh phải xưng hô khó khăn với ông ấy:

– Hiếu xin cho khi khác, Hiếu về kéo má trông. Hẹn vài hôm nữa nha chị?

– Tiếc quá, cô Bích Lệ không vui lòng đi ăn với vợ chồng chúng tôi.

Hiếu nghe câu nói ấy, lấy làm khó chịu, nhưng cũng đáp được, một cách trống không:

– Tôi xin lỗi, xin cho khi khác.

"Vợ chồng" Hoàng đưa nàng ra tận cửa, Hoàng không có mặc cảm nào cả, nói năng, đi đứng với ông ta y như là với một anh chồng xứng đôi vừa lứa.

✱

Hãng sản xuất phim "Ao Nhà" chỉ mới tiếp xúc, với Bích Lệ có một lần thôi, và nàng chưa nhận lời, thế mà không hiểu sao, nhiều báo đã hay tin và rần rộ loan báo đề nghị ký một hợp đồng giữa đôi bên.

Nhưng thay vì con số đề nghị một trăm năm mươi ngàn đồng họ đăng tin là ca-sê lên đến nửa triệu. Họ nói nửa triệu, chớ không nói năm trăm ngàn, vì tiền «triệu» nghe oai hơn nhiều.

Đồng thời báo chí lại loan tin nhiều người đẹp khác, còn vô danh hay đã là danh ca, danh nghệ sĩ sân khấu, cũng được tiếp xúc để đóng các vai phụ.

Nhưng người đại diện cho hãng phim không bao giờ trở lại cả. Trong vòng hai tuần lễ, Hiếu chỉ nhận được thêm có một món tiền nhỏ là hai ngàn của hiệu thuốc «Phụ nữ khang kiện bổ huyết tố» nhận hiệu con «Rồng Tiên» để chịu ký tên vào lời quảng cáo đăng báo như sau:

«Tôi nhờ uống thuốc tể «Phụ nữ khang kiện bổ huyết tố» mà kinh kỳ đều đặn, sắc đẹp mặn mà».

Lẽ cố nhiên là lại đăng hình trên câu quảng cáo đó và cái tựa «HOA HẬU BỒ ĐÀO TUYÊN BỐ VỚI BÁO CHÍ NƯỚC NHÀ».

Tương đối với những ngày trước, tiền vào nhiều nhưng tiêu ra cũng nhiều. Hiếu rất hiếu thảo, luôn luôn tặng cha mẹ phần lớn trong những món tiền kiếm được. Ông Trung bà Trung biến tiền của con tặng thành ra những sung túc của nhà này: sắm bàn, sắm tủ, cải thiện những bữa ăn.

Số tiền còn lại trong tay, Hiếu mua sắm những thứ mà một người con gái đẹp và nổi tiếng phải có, và tiêu xài về những khoảng mà một người con gái đẹp và nổi tiếng phải tiêu, chẳng hạn như đi tắc-xi chứ không đi xe đạp vào những dịp xê dịch đó đây.

Thành thử nàng cứ trông ngày trông đêm người đại diện của hãng Ao Nhà, và hối hận đã không nhận lời ký hợp đồng ngay hôm hần đến thăm nàng.

Trưa hôm đó, đang ngồi may áo trong cho mình, Hiếu nghe gõ cửa, dòm ra thì đó là một người đàn ông lạ.

– Ông tìm nhà ai? nàng hỏi.

– Tôi xin thăm cô Bích Lệ.

Bỏ máy, đứng lên, Hiếu nói:

– Chính tôi đây, mời ông vào.

Giờ hoa hậu Bồ Đào đã thạo tiếp khách và không hồi hộp lo lắng vì những cuộc viếng thăm của người lạ nữa.

– Xin ông cho biết quý danh và mục đích đến tìm tôi?

– Dạ, tôi là một nhà làm phim, chưa có tên tuổi gì cả vì tôi chưa sản xuất phim lần nào. Nếu tôi xưng cái tên Trần văn Hai của tôi ra, có lẽ cô không có ý nghĩ gì hết. Nhưng tôi làm phim thật sự chớ

không xạo đâu. Mặc dầu năm ba anh em chúng tôi chung đậu lại, tất cả vốn liếng của chúng tôi chỉ có mấy trăm ngàn, thế nghĩa là nghèo, nhưng chúng tôi đã nhứt quyết chết sống với nghề.

Nay tôi đến đây đề nghị với cô một hợp đồng, nhưng không rõ cô có nhận hợp tác với chúng tôi trên nguyên tắc hay không?

– Ông cứ đề nghị. Hãng Ao Nhà đã tiếp xúc với tôi rồi, nhưng nếu ông trả ca-sê hơn thì tôi lại hợp tác với ông.

Ông Trần văn Hai cười rất bí mật và mỉa mai rồi nói:

– Hơn thì chắc chắn không hơn, trái lại còn kém xa hãng ấy nữa. Không nói dẫu gì cô, anh em chúng tôi là một nhóm chuyên viên và nghệ sĩ nghèo, chỉ vì quá

yêu nghề nên làm liễu vậy thôi. Cả bọn tôi ai cũng ăn cơm nhà để thực hiện phim này, trừ vai nữ chánh là do cô đóng là có ca-sê thôi. Bao nhiêu tiền, chúng tôi mua phim sống hết cả, mà phải mua chợ đen nữa chớ vì chúng tôi không phải là nhà sản xuất thật sự, không xin được ngoại lệ nhập cảng phim sống.

Chúng tôi xin đề nghị với cô như vậy: mỗi tháng cô sẽ được hưởng một số lương khiêm tốn là sáu nghìn đồng, chưa kể tiền xe cộ và ăn uống nếu phải đi xa ; như vậy, trong suốt thời gian cô đóng phim. Nếu sau có lời thì chia cho cô một phần sang trọng là ba mươi phần trăm, còn lỗ thì chúng tôi xin chịu hết.

Nghe xong, Hiếu cười dòn thành một chuỗi cười dài và nói:

– Tôi đang trông đợi ông đề nghị như vậy: "... còn lỗ thì cô sẽ phải trả tiền công lại".

Ông Trần văn Hai cũng cười mà rằng:

– Cô mĩa mai làm chi. Điều kiện hợp tác như vậy cũng thường thấy áp dụng đối với những người đồng tâm đồng chí muốn làm nên việc mà ít phương tiện.

– Tôi quả không dám mĩa mai, nhưng thật thì không có lý do nào mà tôi lại từ chối số tiền một trăm năm mươi ngàn của hãng Ao Nhà để nhận điều kiện của quý ông.

Lần này thì chính ông Trần văn Hai mĩa mai:

– Nếu cô đợi số tiền ấy, sợ cô hóa đá vọng... hợp đồng mất.

– Tôi hóa gì mặc tôi. Tôi không là bạn đồng tâm đồng chí của quý ông mà, sao quý ông lại muốn bắt tôi hi sinh.

– Không phải bắt, thưa cô. Chẳng qua là luật cung cầu thôi. Tôi tin chắc rằng nếu không ký được hợp đồng nào cả thì chắc cô sẽ nhận lời chúng tôi, vì nhận ít, còn hơn không.

– Ông nói hữu lý. Nhưng chừng đó sẽ hay.

– Đồng ý. Nhưng chừng đó e cô chuẩn bị không kịp.

Chi bằng cô nhận trên nguyên tắc rồi cứ lấy truyện phim, phân cảnh, mà xem cho có một ý niệm về vai tuồng của cô rồi khi không ký được với bên kia, cô đã sẵn sàng để làm việc ngay với chúng tôi.

Có một điều này xin nói cô nghe, mặc dầu chúng tôi không có tật nói xấu ai hết. Là bên Ao Nhà họ phĩnh đấy. Họ la rùm lên như vậy, tốn hao cũng nhiều thật đó, nhưng họ sẽ không thực hiện gì cả đâu mà cô chờ.

Hiếu cười mỉa rồi hỏi:

– Họ điên sao mà rải tiền ra làm ồn lên, chỉ để cho vui tai. Họ giàu lắm, ai cũng biết.

– Đúng thế, họ giàu lắm, họ lại rất khôn và rất sáng suốt chứ không điên chút nào hết. Nhưng sản xuất phim là một kỹ nghệ bấp bênh, nên họ đeo theo mục đích khác.

Họ làm ồn để xin chuyển ngân mua phim, rồi bán chợ đen lại cho chúng tôi, như vậy chắc ăn hơn là làm như thằng điên này.

– Ông có chắc như vậy không?

– Thời gian sẽ trả lời. Tôi chỉ e cô quá bền chí, đợi mãi rồi hỏng việc của chúng tôi. Phàm đợi cái gì cũng thế, ta chỉ đợi có hạn thôi, phải không cô? Cô chỉ nên hy sinh ba tháng ngồi không là cùng, chớ đừng đợi mãi cô à!

– Tôi chưa nói gì thêm được, để xem.

Ông Trần văn Hai đứng lên xin phép ra về. Không hiểu sao Hiếu lại có cảm tình với ông ta, có lẽ nhờ gương mặt hiền hậu thật thà của ông, hay nhờ cái bằng cớ mà ông ta đã đưa ra nó lung lay tin tưởng của nàng nơi hãng Ao Nhà: ông ta mua phim chợ đen do hãng Ao Nhà nhập cảng.

Hiếu tiễn khách ra cửa rồi trở vào nhà vội vã thay y phục, xin phép bà Trung ra

đi. Từ hôm nhờ giao thiệp mà Hiếu làm ra tiền, bà Trung dễ dãi với con về việc đi đó đi đây của Hiếu.

Mấy tuần nay, hoa hậu Bồ Bào định hỏi thăm bạn hữu xem nên có thái độ nào với đề nghị của hãng Ao Nhà, nhưng lần nào gặp chúng nó, nàng cũng quên cả. Nay nhơn tiện, nàng sẽ hỏi cận kề về nghi vấn mà ông Trần văn Hai mới đưa ra, và sẵn dịp cho chúng nó biết luôn đề nghị của hãng phim Bầu Tèo ấy nữa.

✱

Suzie vẫn còn học với Hùng chớ cũng chưa trở tài được ở đâu cả, và như lệ cũ, Hiếu vẫn đứng nơi cửa mà đợi cho bạn ca hết bản.

– A, hoa hậu! Hùng reo lên! Trời ơi, tìm nhà hoa hậu để thăm trầy vi tróc vảy mà không được. Suzie cứ giấu giếm không cho tôi biết địa chỉ của Bích Lệ.

– Đẹp anh lại, thì gặp đây, không đủ cho anh sao mà còn muốn tìm tới nhà. Anh muốn phá lệ trong nhóm chúng ta hả? Không ai được quyền tìm biết chỗ ở và đời tư của ai cả, trừ phi khi nào người ta vui lòng tự động cho biết. Chính Suzie nói thay cho bạn.

– Nhưng Bích Lệ không có mặt ở đâu cả thì...

– Không đang có ở đây à? Lại cũng cứ Suzie nói.

– Thế nào? Bích Lệ đến chắc có chuyện gì, vì Bích Lệ ít đi ngồi lê đôi mách lắm.

– Quả thế, Lê muốn điều tra về hãng phim Ao Nhà.

– Ao Nhà? Nghe danh ghê lắm, nhưng không thấy họ làm gì. Hình như là con Lilie được họ đề nghị ký hợp đồng. Sao, họ cũng đề nghị với Bích Lê à?

– Ủ.

– Hay là ta đến thăm con Lilie. Lâu quá không thấy mặt mày gì nó cả.

– Phải rồi, thăm Lilie rồi tôi lại mời cả ba cô cùng đi ăn cơm.

– Bộ tiền nhiều lắm sao mà cứ đòi làm khổ chủ mãi vậy?

– Không nhiều, nhưng có để dành một số để đãi hoa hậu. Số tiền này, có chết thì chịu chớ nhứt định không rớt tới để tiêu về việc khác.

Bích Lệ cảm động lắm, mặc dầu đó chỉ là một lời thể liệu khó giữ của một nghệ sĩ nông mà vì ít giao thiệp nên nàng ngỡ đó là một con người trung kiên dai dẳng với một ý nguyện.

– Thôi đi, ăn của anh rồi anh kêu túng, ai mà chịu cho nổi.

– Nhứt định không kêu mà.

– Cũng cứ thôi.

– Ăn của chú ba Yùl thì lại thích. Nhưng chú ấy đã hui Thòn Xánh rồi.

Bích Lệ ngạc nhiên hỏi:

– Yùl đã sang Tàu rồi à?

– Ủ, đi luôn không trở lại nữa hay lâu lắm mới trở lại.

Hiếu bỗng nhiên nghe buồn bã trong

lòng vô hạn, và ngạc nhiên quá mà thấy Suzie đứng đững như không khi Hùng nhắc lại cái tin đó cho nàng nghe. Giây lâu, nàng nói lớn lên:

– Buồn quá!

– Buồn cái gì.

– Một người mới quen, đi mất không bao giờ trở lại.

Suzie nghe bạn nói, bật cười mà rằng:

– Khéo dư nước mắt khóc cái thằng vô tổ quốc. Thằng ấy ở thành phố nào nó cũng để lại một chút tình trong lòng mấy cô gái còn nhiều tình cảm như bồ, nhưng nó đi là xách va-li ngay, không bận bịu gì ai hay gì cái gì hết, thì tội gì mà buồn.

– Phải, Suzie không còn biết buồn nên nói như vậy là đúng.

– Hoa hậu là một quý nhơn trong cái đám trời đánh này, Hùng nói, vì hoa hậu còn biết buồn. Hùng mà đồn đãi ra điều ấy thì tụi nó sẽ hoan nghinh hoa hậu nhiệt liệt, «Con người ấy còn biết buồn» đó là cái tựa rất hấp dẫn cho một vở kịch của thằng Hổ, hay cho một bản nhạc của Hùng.

Nãy giờ Suzie đã vào buồng trong. Nàng bước ra với chiếc áo dài mới may chắc, mà Hiếu nhìn vào chóng mặt hết sức vì những đường nét rần rít kỳ dị trên ấy.

Trong nhà này, cái gì cũng kỳ dị cả, từ chiếc bàn sa lông không vuông, không tròn, không thuần, đến màu vách tường, tới bông áo dài của nữ chủ và cả tâm trí của cô ta và của khách của cô ta đều cuồng loạn như vậy tuốt.

– Rồi, ta đi nè!

Cái lối ra đi của họ cũng vụt chốc, y như lối ra về khi nào họ chán cái nơi mà họ đến.

Cả ba lại leo lên chiếc xe đỏ rần rì của Hùng rồi mặc sức cho thiên hạ nhìn theo, họ cứ nói cười xem như họ đang ở trong cảnh tận thế, không cần ai chú ý đến họ.

✱

Khi ba người bạn ra khỏi buồng thang máy thì thấy Lilie mặc bi-da-ma tì tay lên lan can viền miệng hầm giữa tòa nhà. Cái hầm này là cái sân trong của buyn-đin Chùa Chà, sân của từng chót ăn thông với sân từng dưới hết bằng cái giếng sâu thăm thẳm ấy.

Sân vắng hoe và cả ba đều có cảm giác rờn rợn khi họ thấy Lilie cúi xuống dòm tận đáy giếng sâu.

Hùng lẹ làng nhảy tới chụp lấy vai Lilie và kềm cứng nàng lại, phòng nàng mà có nhảy cũng không được.

– Sâu gì dữ vậy? Suzie hỏi.

Mặt bình thản, hơn thế, ê chề, Lilie day lại nói:

– Không có sâu gì hết.

– Chắc không? Coi bộ Lilie muốn lông-rông xuống dưới ấy lắm mà!

– Quả có thế. Nhìn xuống đó một hồi thì dường như bề sâu có một sức quyến rũ kỳ lạ. Lilie nghe muốn nhảy lắm.

– Trời ơi là nguy, đừng có ra đây nữa.

– Buồn quá. Nhìn xuống đường Trương công Định mãi, đâm ra chán phèo, cũng không biết đi đâu.

– Sao không đi xi-nê?

– Từ sáng đến giờ đã xem ba phim rồi ở ba rạp khác nhau, xem đến đừ con người ra. Chỉ muốn chết thôi.

– Nói bậy.

Hùng ra vẽ thạo:

– Đã bảo Lilie học nhạc mà! Hễ có công việc làm thì đỡ chán. Nếu không làm gì cả thì ngày kia các báo sẽ loan tin có một thiếu phụ trẻ đẹp vì sầu tình nhảy hầm sân trong của buyn-đin này thì ê lắm ghen không.

– Sầu tình sao lại ê? Suzie hỏi.

– Vì cô chỉ mới tu có vài kiếp, chỉ lên

tới bậc trung đẳng thôi nên còn hãnh diện vì sự chết vì tình, bậc hạ đẳng và cao đẳng nghĩ khác.

– Ai hạ đẳng, ai cao đẳng?

– Hạ đẳng là bọn «lành mạnh xây dựng». Bọn này rất đạo đức nên đưa nào yêu rồi tự tử thì bị họ khinh lăm. Đến như bọn đã thành chánh quả rồi, tức là bọn cao đẳng của tội này thì yêu đã là đáng chế giễu rồi, huống hồ gì lại chết vì yêu. Nhưng tội này không khinh bọn chết vì tình, chỉ thương xót chúng nó tu chưa tới mức thôi.

Hiếu tin rằng Hùng thành thật và phân hạng rất đúng và nàng tự thấy là mình ở lưng chừng bọn hạ đẳng và trung đẳng, con Suzie thì đã qua khỏi trung đẳng rồi, tuy chưa lên tới cấp cao đẳng «buồn nôn» của bọn kia cái bọn lại có

cái tên thứ ba là bọn «cứ uống rượu tràn
đĩa».

Lilie hỏi:

– Thôi, vào cái hộp của Lilie mà nói
chuyện, Lilie sẽ kể cho mà nghe một vụ
suýt nhảy hầm.

– Quả có thật à? Hồi nào vậy?

– Hồi hôm.

– Đâu, kể nghe coi...

Cửa huống không khóa. Lilie vừa
đẩy vừa kể:

"Có một thằng cha, không biết tên
họ là gì, làm nghề gì, đến đây thuê buồng
từ ba tháng nay. Hắn ở cái buồng bên kia
miệng giếng đối diện với buồng của Li-
lie.

Ban ngày hấn lo công việc gì ở đâu không rõ, đến chiều tối mới về đây tắm rửa, thay y phục.

Hấn sống như mọi người, nằm nhà đọc sách hay làm gì nào ai biết được trong buồng hấn, thỉnh thoảng đi dạo phố hay đi xem hát gì đó, và thỉnh thoảng nữa thì tiếp... bạn gái.

Mặc dầu ở đây không ai liên lạc, giao thiệp với ai cả, nhưng người ta lại biết nhau và đồn ầm lên rằng hấn ta là một nhà doanh thương giàu xụ.

Tối hôm qua, hấn đang tiếp bạn gái thì năm sáu người đàn ông đập cửa hấn thành thành. Hấn nín khe trong ấy, trong khi các buồng khác, nghe động quá đều mở cửa ra dòm.

Một lát sáu, người bên ngoài hét lên tự xưng là nhà chức trách. Bấy giờ hấn mới chịu mở cửa ra, và nghe đối thoại giữa người trong và người ngoài, người ta được biết rằng cô khách bên trong là vợ của một ông bên ngoài, còn mấy ông kia là... hiến binh (theo lời tự xưng của họ).

Ông chồng chưởi bới vợ thậm tệ, và nếu không có sự can thiệp của những người tự xưng là hiến binh thì đã có một trận đòn ghê hồn và nạn nhân là cô vợ lẳng lơ kia.

Họ mời hấn về "bót" để điều tra thêm hấu làm biên bản, và ai cũng ngỡ ông ấy phải nằm khám một đêm đó để rồi đi hấu Tòa, không dè độ nửa tiếng đồng hồ sau, hấn trở về bình an vô sự, nhưng về mặt sâu não như vợ chết không bằng.

Đêm đó, hấn lục đục không ngủ và cứ ra sân ngoài thì tay lên lan can dòm xuống giếng mãi. Có người quen được hấn tâm sự nên mới vỡ lẽ ra rằng hấn bị một bọn ma cạo làm tiền và cô khách sang trọng kia chỉ là một cô gái giang hồ chứ không là vợ con của ai cả.

Nghe đầu dọc đường, ông ta đã thương lượng chịu cho chúng một trăm ngàn để chúng làm êm cho, đừng đưa đến cò bót, sợ các báo làm rùm lên.

Khi biết được sự thật, ông ta tiếc của, cứ muốn đâm đầu xuống giếng.

– Còn mấy, mấy tiếc cái gì mà cũng muốn nhào luôn xuống dưới ấy?

– Chính không có gì để tiếc, mới thế. Nếu Lilie được tiếc thương một mối tình tan vỡ thì đỡ khổ hơn biết bao.

– Tụi tao đến cho mày quên chán, kéo mày chết, uống mất một đĩa vô dụng. Bích Lệ muốn hỏi thăm về hãng phim Ao Nhà, và tao nghe hình như mày có khoe được họ mời một lần. Vậy mày biết gì nói nghe thử và số tiền một trăm năm mươi ngàn mà họ đề nghị với Bích Lệ, có vừa hay không, nên đòi hơn hay không?

– Nên chớ, cứ đòi tưởi lên, càng cao càng hay, phải ít lắm một triệu mới được.

– Đừng có già néo mà đứt dây, Lệ nói, xứ mình khác, Âu-Mỹ khác, nên nhớ cho.

– Dư biết rồi. Nhưng như thế này. Mình đòi nhiều họ giận, đồn đãi ra, báo họ chửi mình.

– Một hình thức tự tử à?

– Không, báo chửi, nhưng thiên hạ lại ngán, ngỗ mình giỏi lắm nên mới dám đòi nhiều như vậy.

– Và hăng phỉn nó cũng ngán mà rút lui.

– Hăng Ao Nhà chuyên môn rút lui. Họ đề nghị lung tung mà không muốn ai cả, không ký gì với ai cả thì đòi nhiều hay đòi ít cũng thế thôi. Thà là đòi nhiều cho oai.

– Lilie hiểu vì sao mà họ do dự mãi như vậy không?

– Nào ai hiểu. Họ gây sự cũng nhiều lắm. Họ chê đào này dở, đào kia không đẹp, và bị các cô chửi cũng dữ. Nhưng chửi họ, họ lại được nói đến nhiều.

Bây giờ Hiếu mới xen vào một câu hỏi:

– Còn hăng gì đó của ông Trần văn Hai?

– À, đó là cái hăng không tên. Họ nghèo ghê lắm, nhưng...

– Nhưng có tôi trong đó nữa, Hùng cười mà nói như vậy, và chính tôi đã xúi họ tiếp xúc với hoa hậu đó.

– Vậy à? Họ nghèo nhưng họ làm thật chớ? Lệ hỏi.

– Cấm anh Hùng nói, Suzie ra lệnh, không ai mà tin anh được đâu. Để con Lilie cho biết ý kiến.

– Họ làm thật, cô gái mặc sẵn–dai tư niên quả quyết như vậy, và anh Hùng tin được trong vụ này.

Hùng biết là không ai tin, nên không thèm nói gì cả trước khi đến đây. Giờ có

Lilie làm chứng, Hùng xin nói rõ: tụi này sẽ làm hết mình, uống nước lạnh mà làm cho tụi nó biết tay. Từ thuở giờ tụi nó cứ cho rằng tụi này nói phách chớ có tài cán gì đâu, nhứt là tụi nó khinh tụi này, vì biết cả đám không đứa nào có tiền. Hùng thấy Bích Lệ nên đi với bọn tài tử hơn là bọn tiền bạc, bọn tôi dầu sao cũng có khả năng hơn và nhứt là làm thiệt.

Được, Bích Lệ cứ suy nghĩ vài hôm rồi Hùng bảo thằng Thanh trở lại thăm Bích Lệ lần thứ nhì.

*

Phim trường của hãng phim «Bạch Thủ» là hai căn phố ván trong một ngõ hẻm tuyệt đạo tại đường Cô Bắc.

Hiếu đã cán đến hai mươi con chuột

cổng rồi mà chưa tìm ra con đường hẻm ấy. Phố Cô Bắc sao mà lắm chuột cống thế, và những người cư ngụ ở đó có công diệt chuột, nhưng lại cũng có tội làm bẩn thành phố bằng cách vứt xác chuột ra giữa đường!

Mãi tới trước một vừa cười, Hiếu mới thấy số nhà mà ông Thanh ấy đã trao cho nàng hôm qua. Nơi số nhà đó quả có một ngõ hẻm.

Hiếu đẩy xe đi vào ngõ và quả gặp một ngôi miếu cổ của người Trung hoa, nằm sau vừa cười, y như Thanh đã tả. Phim trường trông ra hông ngôi miếu cổ ấy mà ngõ hẻm như con sông nhỏ ngăn cách hai thế giới, thế giới cổ kính của ngôi đền thờ và thế giới tân thời của một kỹ nghệ mới mang danh là nghệ thuật thứ bảy.

Hiếu đưa mắt nhìn và chỉ thấy một dãy nhà gỗ có gác và có bao lơn trên ấy thiên hạ phơi áo quần bay phấp phới.

Đây là một cảnh xóm hang chuột rất linh động cho một phim xã hội, chớ một phim trường thì thật là mĩa mai.

Bỗng từ một căn nhà kia, Hùng bước ra. Lối ăn mặc đẹp của hắn, và cách nghiêng mình chào của hắn thật là không hòa điệu với khung cảnh chút nào. Hắn nói:

– May mắn quá, hoa hậu đến thật đúng giờ. Mời hoa hậu vào.

Hiếu dựng xe đạp ngoài vách, và gỡ kiếng mát ra. Nàng đã dặn đèn nên không hồi hộp bao nhiêu khi theo gót Hùng vào nhà đó, mặc dầu nàng biết bên trong đang có mấy mươi thanh niên cỡ ca líp

của Hùng đang đội nàng.

Hùng làm thẳng mõ và reo to, giọng và điệu bộ hách dịch như một ông đội hô lính bồng súng giàn hầu:

– Cô Bích Lệ!

– A!

– A!

– A!

– A!

Rất nhiều người đang ngồi dưới gạch, đứng lên:

– Chào hoa hậu!

– Chào Bích Lệ!

– Chào người đẹp!

– Chào bạn đồng... ơ nghiệp, đồng tâm, đồng chí.

Hiếu chỉ thấy đám đông mà chưa phân biệt được ai là ai. Nàng mỉm cười, im lặng cúi chào họ.

Nhà chỉ có một chiếc ghế độc nhứt mà một thanh niên bung đến mời Hiếu ngồi. Thanh niên nói:

– Để khỏi mất thì giờ, chúng tôi không khách sáo xin tự giới thiệu ngay với cô, tôi là Trần văn Hai, đại diện cho anh em đây. Hãng phim là của chung, không ai là chủ hết. Tôi đứng ra ký hợp đồng với cô, nhưng hôm nay có đủ mặt anh em, ai có bỏ tiền vào đều có đến.

Hiếu không biết nói gì, đưa mắt ra nhìn qua một lượt nhưng vẫn chưa thấy ai cả.

– Anh em đông quá! Nàng nói một câu cho có chuyện.

– Phải, tất cả là hăm bảy người nhưng chỉ có hăm bốn người là bỏ tiền ra thôi.

Một thanh niên khác đưa tới một tấm giấy bồi, lưng lịch cũ, tờ hợp đồng nằm trên tấm giấy cứng ấy. Hai trao lại cho Hiếu và nàng đặt trên vế nàng để đọc:

GIỮA HAI ĐÀNG:

– MỘT BÊN LÀ CÔ NGUYỄN THỊ NGHĨA TỰ BÍCH LỆ TỜ KHAI CĂN CƯỚC SỐ.....

– MỘT BÊN LÀ ÔNG TRẦN VĂN HAI, TỜ KHAI.....

ĐÃ THỎA THUẬN NHỮNG ĐIỀU SAU ĐÂY.

Hiếu không hiểu vài điều khoản, nhưng nghĩ không cần hỏi, nên đọc xong, nàng mượn bút ký ngay vào đó.

Trần văn Hai cũng ký tên, đoạn xoa tay, hân vui vẻ nói:

– Thật không ngờ mà mau xong như vậy. Để cho các bạn không có phàn sự hôm nay, có thể đi lo công việc khác, chúng tôi xin giới thiệu với cô từng người một. Hiếu đứng lên bước theo Hai đến gần những bạn trẻ đang đứng thành vòng bán nguyệt:

– Đây anh Hùng, viết nhạc nền cho phim, khỏi giới thiệu dài dòng với cô – Anh Hạc chuyên hóa trang – Anh Lộc lo về y phục – Anh Hảo phụ trách mọi thứ phụ thuộc lật vật – Anh Thế viết chuyện phim – Anh Mạnh viết phân cảnh – Anh Nam người bỏ tiền ra nhiều nhất

– Anh Công, người không bỏ xu nào, không biết làm gì hết mà vẫn đòi chia lời, vì chính ảnh xúi giục chúng tôi tự tử trong cuộc phiêu lưu – Anh Nghi, họa sĩ chuyên viên trang trí...

Hiếu vừa trông thấy người mới được giới thiệu thì kêu lên một tiếng “à” khá to, rồi ngượng vì đã lỡ lời, nàng không dám nhìn thẳng thanh niên ấy nữa.

Nghi nghiêng mình thi lễ và nói:

– Kẻ không tên không tuổi: chính là tôi. Cảm ơn hoa hậu còn nhớ đến.

– Đã quen nhau rồi à? Hai hỏi. Như vậy thì may mắn biết bao nhiêu, vì anh Nghi lại là diễn viên và hơn thế, thủ vai chánh đóng cặp với cô.

Hiếu không chối cũng không xác nhận. Nàng bối rối hết sức, nhút là khi

nghe Hai cho biết rằng Nghi sẽ đóng cặp với nàng. Bước theo Hai, nàng vương chân suýt té và những người sau đó không được hân hạnh được nàng nhớ tên và cho đến gương mặt của họ, nàng cũng không thấy cho rõ. Trước mắt nàng và trong trí nàng, chỉ còn có Nghi thôi, Nghi mà nàng sắp quên gương mặt chỉ thấy có một lần, trong chốc lát, lúc hân tặng hoa sau hậu trường, và không mong bao giờ gặp lại cả.

Khi cuộc điểm binh chấm dứt, Nam, người bỏ tiền ra nhiều nhất nói:

– Xin mời cô Bích Lệ và tất cả anh em tối nay dùng cơm với...

Hai phản đối:

– Chưa gì mà anh đã phá lệ. Không được xé rào sớm quá như vậy. Đã

giao ước với nhau là không được tiệc tùng rùm beng, ăn nhậu tiêu pha những khoảng không cần thiết, anh chưa quên chứ?

– Nhưng mà cô bạn...

– Cô bạn mới không cần ăn tiệc.

– Nhưng đây là tiền riêng của tôi.

– Cũng mặc! Cuộc ăn nhậu sẽ làm anh em khó chịu với những kham khổ về sau.

Kỷ luật sắt của nhóm bị Hai đưa ra một cách nhất gùng và các tay thích nhậu nhẹt đành phải nhượng bộ.

Họ rút êm ra về, chỉ còn lại trong nhà có các tài tử và các tay chuyên viên thôi. Hai mời Bích Lệ ngồi trở lại ở chiếc ghế độc nhút khi nãy rồi nói:

– Chỉ còn có độ hai tuần lễ nữa thì mùa mưa bắt đầu. Chúng tôi thấy cần phải làm việc ngay nay hay mai gì, nếu không, phải đợi năm sáu tháng nữa mới quay ngoại cảnh được. Vậy xin cô lấy phân cảnh về nhà đọc một hôm cho hết để có một ý niệm về vai trò của cô, rồi ngày mốt ta bắt tay vào việc ngay.

– Còn việc tập tuồng? Hiếu hỏi.

– Không có tập luyện gì hết. Chúng tôi không có tiền để mua món xa xỉ phẩm đó, mà chỉ dám dùng cái tự nhiên của các diễn viên. Các anh chị mà không tự nhiên được, thì hỏng cả.

Hiếu nhìn qua phim trường rồi thất vọng lắm. Nàng đã tưởng tượng một ngôi nhà đồ sộ, với những văn phòng rộng minh mông và trang trí cực kỳ sang trọng, trong đó máy móc, đèn rọi nằm

ngón ngang đây đó. Nàng nói lớn lên ý nghĩ của nàng:

– Phim trường hẹp quá...

– Không hại. Đây là một câu chuyện tình ở thôn quê, ngoại cảnh nhiều hơn nội cảnh. Nội cảnh cũng chỉ là cảnh một nếp nhà tranh nghèo nàn, nhỏ hẹp. Ta sẽ mua phen tre, biến căn phố ván này thành một nếp nhà tranh, chỉ có thể thôi.

Hai đưa cho Hiếu một tập vở đánh máy mà rằng:

– Cô đọc như đọc tiểu thuyết, mấy tiếng đồng hồ là xong, rồi tưởng tượng cho nhiều về nhân vật mà cô đóng vai, lại tưởng tượng về nhân vật đóng cặp với cô với lại khung cảnh, nhân vật chung quanh cô, thì cô sẽ biết phải làm gì.

Sáng mốt ta đi thật sớm, hồi năm giờ khuya, sau khi tụ họp tại đây hồi bốn giờ rưỡi, để có thể trở về trong ngày. Sự an ninh không cho phép ta ở ngoài đồng ban đêm đâu, với lại tốn kém lắm, phải quay cho xong nội trong một ngày những cảnh cần thiết ở cái nơi xa xôi và hiểm trở ấy.

Không ở lại ban đêm, chắc khỏi phải xin phép gia đình khó khăn lắm, phải không cô?

– Nếu quả như vậy thì không phải khó khăn.

– Càng hay. Vậy sáng mốt, xin mời cô đến đây đúng bốn giờ rưỡi. Giờ mời anh Nghi làm quen với cô Bích Lệ, để rồi ta giải tán.

Hai và các chuyên viên bắt đầu thảo

lượn sôi nổi với nhau trong khi Nghi lướt tới trước mặt Hiếu:

– Ngõ không bao giờ tái ngộ với cô...

– Anh có dự phần trong việc mời em cộng tác hay không?

– Thú thật rằng không. Chúng tôi nghèo lắm, lại nghe người ta đề nghị với cô ca-sê to quá nên không dám nghĩ tới cô. Thằng Hùng nó bướng củ xúi riết tới, không dè lại được.

– Em lo quá, nhứt là đã thấy mình thất bại trong khúc phim quảng cáo.

– Lần đầu ai cũng thế. Nhưng chắc cô đã dọn đèn, dọn ống ảnh rồi, sau lần đóng thí nghiệm ấy, à quên thằng Hai nó quên điều chánh, không biết cô lợi có khá hay không?

– Em lội dưới rạch Cầu Kiệu từ thuở còn bé, nhưng không biết lội theo phương pháp như những người đi hồ tắm.

– Càng tốt. Cô thủ vai một thôn nữ chăn trâu, thì phải lội theo ta mới đúng. Trong phim có một cảnh cô đứng trên lưng trâu, té xuống nước, quay ngay ngày mốt này.

– Đứng trên lưng trâu? Trời ơi, em đâu có dám!

– Không hề gì. Trâu coi hung tợn như vậy mà hiền lắm.

– Rắc rối quá, em cứ ngỡ...

– Có lẽ cô lầm. Đóng những cảnh của ngày mốt tuy rắc rối mà dễ lắm: Cô sẽ lừa trâu xuống sông tắm mát, cô gặp tôi cô té xuống nước, xem thì lộn xộn

nhiều việc, nhưng cô sẽ tự nhiên được hơn là đóng những cảnh ngồi không mà buồn, mà đau khổ.

Vì thế mà thằng Hai nó mới quyết định quay những cảnh dễ ấy trước, bởi ta thiếu tập, không thể bắt đầu ngay ở cảnh khó.

– Anh đã đóng nhiều lần rồi chứ?

– Không nhiều lắm, chỉ đóng chơi trong vài phim tám ly.

– Dầu sao, anh cũng có kinh nghiệm nhiều hơn em.

– Cô đừng lo. Cứ tự nhiên là được. Cô nhớ đọc cho kỹ tập phân cảnh này nhé.

– Nhà này, hình như không có ai ở thì phải.

– Đúng như vậy. Đây là phim trường, là trụ sở hội họp của anh em. Vì nghèo quá nên phải mượn một chỗ lùm thùm như vậy cho rẻ tiền.

Hai đã bàn tính xong những chi tiết vặt vạnh với anh em, nên trở lại nói:

– Ta giải tán nè. Tôi thấy rằng cô Bích Lệ nên quen nhiều hơn với anh Nghi. Sẵn anh Hùng đang có tiền và muốn mời cô đi ăn cơm, cô nên nhận. Trong bữa ăn sẽ có Nghi và sau bữa ấy, chắc hai người sẽ hiểu ý nhau nhiều.

Hùng cười hể hể, bước lại nói:

– Suzie muốn thọc gậy bánh xe cũng không được nữa. Nhưng tôi sẽ mời Suzie cho cô tin vậy.

Họ lên xe hồi đúng năm giờ, y như chương trình đã định mà họ muốn thi hành ăn khớp như một bộ máy tốt

Đoàn gồm ba xe, xe đỏ rần rì của Hùng, một chiếc hai ngựa chúi mũi rất dữ của Hoạch, anh «xì-kiếp-gước» của nhóm, và một chiếc Peugeot 203, tắc-xi giải ngũ của Bửu. Tuy chỉ là tắc-xi giải ngũ thôi, chiếc Peugeot ấy là chiếc xe mạnh nhất của đoàn, nên đoàn dành riêng nó để chở ca-mơ-ra và dụng cụ, bao nhiêu người chồng chất lên hai chiếc xe xập-ký-nìn kia, chúng nó thở hào hển, ề ạch chở họ trên đoạn đường dài.

Hiếu rất hồi hộp trong kỳ xuất chinh đầu này, và có lẽ vì ngôi sát Nghi quá nên trống ngực nàng đánh thình thình. Bất giác nàng rờ tay lên ngực và giựt mình,

nàng chợt nghe ông Phật chạm trên hột cà-na, món quà kỷ niệm của Trọng không còn nơi đó nữa:

Từ ngày được quà, Hiếu mua một sợi dây chuyền bằng vàng Tây để đeo tượng Phật nơi cổ, giấu phía trong áo. Nàng đeo món nữ trang ấy luôn ngày đêm, đi tắm cũng không cởi ra, xem nó như lá bùa hộ mạng.

Sợi dây chuyền đứt hồi nào? Và tại đâu? Hiếu ngăn người ra, không phải tiếc của, mà vì chạnh nghĩ đến mối tình đầu không trọn như nàng đã ao ước.

Có phải đây là điềm báo trước một cuộc đoạn tuyệt giữa Trọng và nàng? Sợi dây tình cảm giữa hai người gồm bằng nhiều thứ mà tượng Phật nhỏ ấy là một.

Mặc dầu hai người đã gây gổ với

nhau, nhưng chưa có gì dứt khoát và nàng định sẽ trở lại thăm Trọng để xem sao. Trời không muốn hai người tái hợp chẳng mà khiến cho vật kỷ niệm ấy mất đi?

Hiếu nghe lòng quặn quặn đau, cảm giác như là nàng đã phụ bạn. Nàng lại băn khoăn không biết ăn làm sao nói làm sao với Trọng khi hai người cần chánh thức chia tay nhau, và cả hai đều phải trả nhau những món quà kỷ niệm.

Đoàn xe chạy lên Biên Hòa, theo đường cũ chớ không đi xa lộ, vì khỏi cầu Hang, họ phải rẽ vào một con đường làng.

Nghi hỏi:

- Cô đọc kỹ phân cảnh rồi chớ?
- Dạ, đọc kỹ.

– Cô thấy câu chuyện như thế nào?

– Câu chuyện ấy hay lắm.

– Chúng tôi đã nhận ra rằng câu chuyện phải hay để cứu vãn mọi chỗ yếu khác của bọn tài tử chúng tôi. Và lại nhận rằng chỉ có các nhà tiểu thuyết mới viết chuyện hay được, nên chi đã nhờ anh ấy vốn là người chuyên môn viết chuyện hấp dẫn, nghĩ ra câu chuyện.

– Các anh quay đoạn nào hôm nay?

– Chỉ quay có vài cảnh tại Bến Trâu thôi vì mấy cảnh đó không quay ở đâu được hết. Người viết truyện đã dựa theo một chuyện có thật đặt trong một khung cảnh có thật, và hết sức là đặc biệt không tìm thấy ở đâu cả trừ phi nơi đã thật sự xảy ra câu chuyện. Những cảnh khác quay bất kỳ ở đâu cũng được hết.

Bấy giờ trời mới mờ mờ đất và đoàn ghé lại Thủ Đức để ăn điểm tâm. Họ ra khỏi thành phố nhỏ ấy thì chơn trời hướng Đông đã đỏ rực như rừng nơi đó cháy to.

Hùng lái xe, hút gió lên những đoạn nhạc nền do anh ta sáng tác. Hiếu ngồi giữa nhạc sĩ và họa sĩ trên chiếc xe hai chỗ ngồi ấy, sau lưng nàng, trên thùng xe một người bạn gõ nhịp lên thùng mà hát nghêu ngao.

Nếu Trọng thấy được cảnh này thì chàng sẽ ghen đến bực nào? Hiếu luôn luôn nghĩ đến Trọng, mặc dầu tình cảm của nàng đối với chàng bây giờ như là đã phai gần hết rồi. Nàng nghĩ đến và so sánh. Trọng chắc chắn là không hao giờ cho nàng sống được những phút ngây ngất như thế này. Tốc độ của xe, gió sớm, những điệu nhạc lạ, cá nhân của những

người bạn vây quanh nàng, tất cả những thứ ấy như là cốc rượu Mạc-ti-ni đầu tiên trong đời nàng mà người ta đã ép nàng uống trong bữa tiệc ông Bồ Đào khoản đãi tân khách. Nó làm say nhè nhẹ một cách dễ chịu rồi đưa lần đến sự ngây ngất mà vẫn còn đủ sáng suốt để hưởng cảm giác bay bổng lâng lâng.

Bây giờ qua khỏi cầu Hang, đoàn xe rẽ vào một thôn lộ mà ngày xưa kia còn là một khúc của con đường Thiên Lý trước khi cái tắc Cầu Hang Chợ Đồn được đắp. Nhựa trái đường ngày trước giờ đã bị gỡ hết để lòi đá xanh ra khiến xe lắc và vồng và bỗng Hiền nghe một cảm giác kỳ lạ khi Nghi bị xe nghiêng, xô mạnh vào người nàng.

Trong giây phút nàng nghĩ đến cái khôn ngoan của người xưa khi lấy câu «Nam nữ thọ thọ bất thân» làm phương

châm ăn ở cho người đời. Nếu hiểu chữ trình theo nghĩa hẹp hòi ích kỷ của Á-Đông ra thì là nàng đã thất tiết rồi kể từ cái phút mà nàng nghe cảm giác rờn rợn do áp lực của thân thể của Nghi gây ra.

Trọng ghen rất phải và mình không nên sống như thế này nếu mình quyết vẹn tình với Trọng. Nhưng mình lại thích sống như thế này! Trọng có phản đối công khai, chắc mình đến phải nguy biến rằng Trọng ích kỷ, mặc dầu trong thâm tâm, mình nhận rằng Trọng có lý. Trọng sẽ cắn rằng ôm bụng chịu hay là đổ vỡ. Mặc, mình phải sống chứ!

Đến một nơi hẻo lánh lúa thừa vãi nếp nhà tranh, đoàn xe ngừng lại. Hai nói to lên, chắc chỉ nói riêng cho Hiếu nghe, nhưng có vẻ là nói chung với cả đoàn:

– Trên kia có chợ, có đò. Nhưng qua đò xong lại phải đi bộ. Tôi quen người xóm này, họ đã chuẩn bị ghe để đưa ta qua sông.

Họ gọi xe cho một người quen trong xóm rồi đi bộ ra sau xóm đó. Hiếu ngạc nhiên hết sức, khi qua khỏi đồng mía, mà thấy một con sông khá rộng núp sau cây cối mà trên đường không sao thấy được.

– Sông này là một nhánh của Đồng Nai, Nghi giải thích cho bạn nghe và bên kia là một cái cù lao thật rộng, chứa đến sáu làng. Ấy, chỉ có bên ấy là có cái cảnh hiểm hoi trong phim. Người viết chuyện phim là người gốc vùng này nên đã chép lại câu chuyện tình có thật trong vùng.

Những người khiêng máy móc, dụng cụ khệ nệ lên đòn dài để xuống ghe. Lần

dầu tiên trong đời nàng, Hiếu qua sông, và hãi quá không dám để chơn lên chiếc đòn dài đã oằn dưới sức nặng của bọn khiêng máy.

Thấy bạn cứ do dự mãi, mất hết thì giờ, trong khi tất cả mọi người đều xuống hết dưới ghe, Nghi nói:

– Xin lỗi Bích Lệ!

Nói rồi hần bước lên đòn dài trước đoạn đưa tay mà nắm lấy tay của Hiếu để dìu nàng lên. Hiếu không kịp phản đối, rồi không dám phản đối nữa, riu riu bước theo Nghi.

Đòn dài khá to băng, rộng đến hai tấc, nhưng be ván đòn dẹt quá nên hai người không muốn, vẫn cứ nhún lên nhún xuống trong những bước đi khiến nàng càng khùng khiếp hơn lên, nhút

là những lúc nhìn xuống mặt nước thấy dưới ấy sâu quá, bởi bờ sông rất cao.

Bấy giờ chính nàng nắm chặt lấy tay của Nghi chớ không phải Nghi nắm tay nàng nữa. Tay ở không nàng kéo hai ống quần lên cho khỏi vướng rồi bước lần, nói lết lần thì đúng hơn, không bao giờ dám dõ hống chơn lên cả.

Hai sốt ruột dậm chân lên sạp ghe rầm rầm, khiến Hiếu càng quỳnh lên. Nhờ Nghi thả nhiên dừ dặt nên rốt cuộc hai người cuối cùng cũng xuống được với bạn đồng đội.

Ghe lui khỏi bến hoang vu ấy, chèo độ nửa tiếng đồng hồ thì đến một ngã ba sông, bên này có chợ búa, bên kia là đầu cù lao với một khóm rừng dày mật nhô lên như một bức bình phong xanh.

Ghe rẽ qua nhánh thứ nhì chảy song hành với nhánh thứ nhứt khi nầy, cả hai ôm lấy hai hông cù lao. Nhánh thứ nhì rộng bằng hai nhánh thứ nhứt và Hiếu thấy nó minh mông như sông Bến Nghé ở Sài Gòn. Bờ sông ở đây, bên phía cù lao, cao đến sáu thước và trâu đứng ăn cỏ trên bờ, từ mặt sông mà trông lên, thấy nhỏ xíu. Bờ sông đứng sừng như tường thành, trụi trơ không một cọng cỏ mọc, đất sét vàng và đá ong lòi ra từng lớp trông giống như một miếng bánh da lợn mới xăn.

Ghe lách qua hai cồn cát vàng thì đến trước một cồn đất từ bờ sông bò ra. Trạo phu đậu ghe lại. Trong khi mọi người lẳng xăng khiêng vác thì Nghi chỉ tay lên bờ mà cắt nghĩa cho Hiếu hiểu địa thế nơi đó.

– Chỗ này, người địa phương gọi là Bến Trâu. Bích Lệ thấy gì lạ?

– Như có ai vào đất để lấy đường đi xuống sông.

– Đúng, nhưng ai đó, chỉ là thiên nhiên thôi. Nước mưa trên đảo lần dò tìm một chỗ đất mềm để thoát xuống sông. Tìm được, nó mài mòn lần từ đời này qua đời khác con đường thoát ấy, biến cái thông lộ ấy thành một đường hầm rồi theo đó, trâu trên đảo mới xuống uống nước với lại tắm mát.

Đất bị lôi xuống, không trôi đi, mà bồi thành cái cồn đất này

Nghi chỉ tay lên cồn và đôi bạn thấy trên đó nằm mười mấy chiếc ghe to, được kê lên cao khỏi mặt cồn độ một thước tây.

– Sao ghe lại nằm trên cạn anh?

– Họ kê ghe lên đây để trét lại...

– Trét lại?

– Ủ, ván dóng ghe, ghép có kín mí đâu. Phải trét mí bằng chai, nước mới khỏi vào ghe. Vài ba năm, chai trét ghe khô cứng, long ra, nên phải trét lại.

Chiếc ca-mơ-ra được đặt trên chiếc ghe cao nhứt, đưa ống ảnh vào bờ, và Thúc đứng thủ sau máy để nhắm địa thế.

Họ kéo nhau cả lên đảo. Đường hầm dốc lên, rộng bằng một thôn lộ, tối om vì tre mọc hai bên đường giao tàn lại thành một vòm lá xanh che khuất bóng mặt trời. Đất dựng lên hai lên con đường hầm ấy là một thứ đá quánh, tức là đất sét pha với đá rời rạc, giai đoạn còn biến

thức của đá ong, người ta gọi là đá ong còn non.

Rêu xanh bám vào thành đá quánh ấy trông như đá non bộ lâu đời, và không khí ở đây mát và hơi ẩm ướt.

Hiếu có cảm giác như từ dưới hang chun lên khi lên khỏi đường dốc ấy, bị ánh sáng một buổi mai đẹp trời làm chói mắt.

Trâu ăn cỏ trên đảo rất nhiều, và lũ chăn trâu thấy người lạ đến, áp nhau lại để xem họ làm gì.

Hai đưa cho Hiếu một gói giấy nhựt trình và nói:

– Cô đến lùm cây kia để thay y phục, mặc bộ đồ thôn nữ này vào. Mau lên, buổi mai này đẹp trời lắm, trễ thì hỏng.

Giọng Hai xẵng quá, như là quân nhân ra lệnh, Hiếu rất mịch lòng, nhưng hẳn nói với ai cũng bằng giọng ấy cả mà không ai có phản ứng gì, nàng phải nhẫn nại chịu vậy.

Tới lùm cây mọc dựa bờ sông, cách mé nước độ vài mươi thước, Hiếu mở gói ra thì thấy một bộ đồ bà ba cũ hai tay áo bị rút đi mà không may lại cái lai tay tạm, có lẽ để xem như cũ lắm một cách giả tạo vì vải còn khá bền và màu đen còn khá mượt, trông không đủ nghèo khổ.

Mặc xong bộ y phục lao động này vào, Hiếu gói áo quần của nàng lại trong tờ giấy nhứt trình đã bỏ không, rồi bước ra ngoài để về chỗ cũ.

Nhà đạo diễn thô lỗ là Hai cười nói to lên:

– Cô chăn trâu yếu điệu quá, phải cứng hơn một chút nữa mới được.

Hiếu đi đã gần đến nơi. Nàng cũng cười và đáp:

– Yếu điệu hay không, cũng thấy ngay là giả, vì chăn trâu phải là trẻ con, mà là con trai mới đúng sự thật. Các anh không nhớ bài: «Ai bảo chăn trâu là khổ, chăn trâu sướng lắm chứ» hay sao?

Cả bọn cười ồ lên. Nghi cãi:

– Tôi đã có dịp vẽ một cô gái chăn trâu thú thiệt, Bích Lệ khỏi lo không đúng như thật. Các gia đình nông dân không khá lắm mà có con gái ở không thường hay bắt mấy cô coi trâu cho đỡ tốn tiền thuê người. Nhưng cô phải xắn ống quần lên mới ra vẻ một cô gái chăn trâu.

– A, anh Nghi nói đúng, tôi quên mất. Vậy chịu khó xắn quần lên đi cô Bích Lệ.

Mặc dầu hơi sợ Hai, Hiếu vẫn không nhúc nhích. Đừng tưởng ai cũng dám mặc áo hở han hay dám đưa giò đưa cẳng ra đầu. Những cử chỉ, những tác phong mà có người làm, có người có, một cách tự nhiên, một số người lại ngượng chết đi.

Nhóm này làm việc thật là tài tử, không kế hoạch, không phương pháp gì cả. Anh chàng lo việc y phục vẫn điềm nhiên, trong khi người phụ trách trang trí lại băn khoăn về ống quần buông hay ống quần xắn. Anh nhạc sĩ viết nhạc không có phận sự trong cuộc quay phim, lại đi theo ra đồng, chỉ vì anh ta có xe hơi, phải cho anh ta theo để cạp xe của

anh ta. Và ra đây anh ta lại bỗng có sáng kiến về mục y phục.

Quả thế, Hùng mượn một chiếc nón trằm của bọn chăn trâu trẻ con mà trao cho Hiếu. Thế là cả bọn đồng thanh khen hẳn rất có mắt nhìn đúng cuộc đời. Phải chớ, mớ tóc phi-dê của cô thôn nữ giả này, không giấu đi làm sao xem cho được.

– Thôi trưa rồi, cô Bích Lệ, Hai hét lên; cô nên nhớ là đã ký hợp đồng với chúng tôi và làm trễ công việc của chúng tôi thì sẽ phải bồi thường thiệt hại.

Hiếu không sợ bị rầy bằng lo không tiền bồi thường cho họ nên day đi chỗ khác để xăn ống quần. Tất cả mọi anh con trai có mặt nơi đó đều cố tìm một công việc để khi Hai day lại, nàng khỏi khó chịu bị chú ý đến.

Khi cô gái chần trâu đã mang khá đầy đủ cốt cách một nữ mục đồng, bạn đồng nghiệp cô vẫn tránh nhìn cô, Hùng nắm dây mũi một con trâu mà dẫn đến trước mặt Hiếu.

Tất cả mọi người đi dự vào cuộc quay ngoại cảnh hôm nay đều mặc y phục đen, hay nâu, hay sô-cô-la sậm màu, vì Hai đã cho họ biết rằng trâu không ưa trắng và các màu rực rỡ.

Tuy thế, con trâu mà Hiếu phải cưỡi vẫn nghinh mặt khịch mũi khi thấy Hùng rút từ túi quần ra một chiếc khăn mu-soa trắng. Hiếu kinh sợ muốn chết điếng đi lặn mà thấy vẻ mặt hăm hăm và đáng điệu toan tấn công của một con vật có vú man rợ ấy.

Hai vội nhảy đến giựt lấy khăn của bạn giấu vào túi quần anh, con trâu mới

chịu bình tĩnh trở lại.

Dưới kia, anh chàng phụ trách ca-mơ-ra réo om trời.

– Mau lên chớ! Có một cụm mây lớn đang chơn trời. Nó mà kéo lại thì đường hầm sẽ tối om, không quay gì được hết cho mà coi.

Làm cho Hiếu dám lên lưng trâu và nhứt là lên được trên lưng con trâu là một kỳ công của cả đoàn và cả lũ chăn trâu, chúng được một bữa cười nôn ruột.

Hiếu khổ sở đến rưng rưng lệ. Nếu dè phải chịu nhiều cực hình như vậy, ca-sê có cao bằng mấy trăm ngàn, nàng cũng chẳng thềm ký hợp đồng.

Một thằng bé cỡi trâu dẫn đường vì nó thạo công việc của nó, Hiếu mà có vụng về bao nhiêu, trâu nàng vẫn theo

trâu đàn một cách suông sẻ. Mấy đứa trẻ khác cũng lừa trâu của chúng theo và mỗi đứa thót lên lưng một con.

– Không được, xuống bót, cho nó tự nhiên.

Mấy em nhỏ không hiểu ý Hai muốn nói rằng số chẵn trâu nhiều quá, khó tin rằng sự thật là như vậy, chúng nó không chịu nghe. Vả chúng muốn được «chụp hình» lắm. Hai lại phải hét:

– Đứa nào coi trâu thật thì ngồi luôn ở trên, đứa nào đi theo ra đồng chơi thì phải xuống hết, để làm việc khác, có tiền thưởng.

Nghe nói có tiền thưởng, chúng nhảy hết xuống đất, kể cả mấy em chẵn trâu thật, khiến Hai lại phải quát tháo cho mấy đứa chẵn trâu thật thót trở lên lưng trâu.

Đó là những diễn viên không có hợp đồng không ca-sê nên rất khó sử dụng. Cả đoàn đã nhể nhại mồ hôi mà chưa chụp được lấy một thước phim.

Đường dốc xuống bến khá lài, thế mà khi trâu vừa để chơn vào đường hầm ấy, Hiếu cũng hoảng hồn vĩa vì thành linh chúí nhủi, suýt té. Hùng hát lên mấy câu thơ của Tú Xương, theo một điệu nhạc ứng khẩu:

Cởi trâu thế mà vững.

Có ngã cũng không đau.

khiến cả đoàn phì cười, và Hiếu quên thối chí, cố ngồi ngay ngắn trở lại.

Nắng lồng bóng tre, rải hoa trắng lên áo đen của nàng, trên lưng đen của bầy trâu, và người xem phim chắc chỉ thấy bóng dáng lơ mờ của bầy trâu xuống bến thôi.

Khi trâu ra khỏi đường hang thì Hiếu gặp nắng chan hòa cồn đất. Mặt cồn mô như mu rùa, nhưng sánh với đường dốc khi nãy là bằng phẳng lắm rồi. Hiếu nghe dễ chịu lạ khi trâu hết chúi mũi nên nàng ngẩng lên và cười sung sướng.

– Hay lắm!

– May thật là may!

Bọn thanh niên đã chạy trước xuống hết cả dưới này, và họ reo lên như vậy. Đành rằng nhà đao diễn nhảy dù căn dặn cô đào chánh hơn mười lần rằng khi từ trong bóng tối ra ngoài nắng, phải ngược lên mà cười như vậy, nhưng cả bọn đều đinh ninh rằng cô mình tinh gượng ép ấy không làm được, và cảnh đó phải quay đi quay lại ít lắm là năm lần.

Hiếu ngạc nhiên hết sức mà thấy

họ đã biến ra những người thợ trét ghe, quần đùi và đánh trần đưa lưng hứng nắng. Nhạc sĩ Hùng ồm nồm, triển lãm cả ba sườn và Nghi lực lưỡng như một nông phu.

Hai ra hiệu nhắc cho Hiếu nhớ mà nói mấy câu cần có trong phim, không nói đúng như trong phân cảnh cũng được, miễn môi nhóp nhép đại để những lời na ná như thế để người ta quay. Hiếu phải nói như đang đối thoại với nhơn tình của nàng là anh thợ trét ghe, Nghi: “Chào anh Nghi. Liệu xong việc kịp đám kỳ yên hông? Bữa nào hạ thủy? Ủ, trâu còn ăn mót được độ tuần lễ nữa thì cỏ đồng khô hết, phải ở nhà ăn rơm”.

Một cây tre quì, như một cánh tay hạ xuống, buông lá bay lất phất vờn chiếc nón trũm của Bích Lệ. Cảnh này mà quay thành công thì đẹp lắm.

Ca-mơ-ra lại chĩa qua phía anh thợ trét ghe Nghi. Anh thợ ngưng công việc để đối thoại với cô tình nhơn chần trầu.

– À, cô Dẻo! Kịp chớ, tụi tôi làm đêm làm ngày vì tụi tôi là học trò lễ, kỳ yên không có mặt tụi tôi không được. Đúng bữa rằm, bữa ấy nước rong đầy mà, dễ hạ hơn. Đồng khô rồi mà còn cở sao cô?

Có lẽ chính vì nhờ thiếu tập dượt mà cả hai đều dón được tự nhiên, khỏi vướng phải cái ngượng nghịu, cái sượng sùng khi bị thầy dượt bắt bẻ nhiều lần.

Bấy giờ đàn trầu đi tiến bước ra đến giữa cồn, len lỏi trong những chiếc ghe kê cao lên, và cô nữ mục đồng phải chạm trán với anh thợ mà cô không ưa.

Theo trong phân cảnh thì khi thấy mặt anh thợ ấy do Sanh đóng, Bích Lệ

phải sa sầm nét mặt lại. Nhưng Hiếu đã quên mất những lời căn dặn trên xe vì từ sáng đến giờ nàng đã qua không biết bao nhiêu là xúc cảm thì trí óc làm sao mà giữ được lời dặn bảo nào.

– Buồn đi! Quau đi cô Bích Lệ!

Chợt nhớ lại bốn phận, Hiếu thôi mỉm cười nhưng mặt nàng vẫn vui tươi, cái vui vừa đối thoại đơn phương với Nghi.

Cảnh này phải quay đi quay lại ba lần. Và cảnh anh thợ dễ ghét tán tỉnh cô chần trâu cũng phải quay nhiều lần vì Sanh không dễ ghét lắm, hóa trang cho xấu xí rồi mà trông vẫn còn đẹp trai và rất hấp dẫn.

Ca-mơ-ra quay cảnh cuối cùng từ trên bờ, rất dễ dàng, là cảnh đàn trâu đi

lần xuống nước, mỗi con uống đầy một bụng rồi ra sâu, giẫm mình cho mát.

Cảnh quay từ trên chiếc tam bản mới là thiên nan vạn an, vì đưa cho được bộ ca-mơ-ra qua chiếc tam bản, và giữ cho tam bản khỏi chòng chành trong khi lũ trẻ quây nước dùng dùng không phải dễ làm.

Người quay phim cần quay phía trước cảnh trâu nằm nước và chần trâu tắm lội.

Sự thật thì trâu không ra xa quá. Chúng chỉ quì xuống lần lần nhưng người xem có cảm giác rằng chúng chìm xuống chỗ sâu. Khi nước lên gần tới lưng trâu thì trẻ con đứng cả dãy trên lưng trâu, Hiếu cũng làm y theo lũ trẻ và bấy giờ, bị bao nhiêu cặp mắt nhìn thẳng vào cặp giò trắng và khéo tạc, nổi bật lên màu vải

đen, màu lưng trâu xám, nàng mới chột nghe nhột nhột, khó chịu.

Nàng toan tìm thế để trượt té cho tự nhiên để người ta quay cho đúng với truyện phim, nhưng lưng trâu sao mà bây giờ lại quá vững một cách đáng giận. Trâu không nằm yên, mà cựa quậy và nó chòng chành như chiếc xuống ba lá, nhưng nàng lại bình chân như vại, khác hẳn với khi trâu đi trên bờ.

Hiếu nghiệm ra rằng sự vững hay không vững là do cả ở nơi lòng nàng có sợ hãi hay không, chứ không do cái chỗ đứng, chỗ ngồi. Khi nãy cảm giác rằng mình ngồi trên cao, sợ té đau rồi thấy lưng trâu mô quá, khó ngồi. Giờ sao mà cái mô ấy lại bằng như là mặt ván.

Trẻ con nhảy từ lưng con trâu này qua lưng con trâu khác, nhiều đứa nhảy

không tới, rơi lúm chum xuống sông làm bắn nước lên tung tóe. Tất cả mọi người có mặt đều cho đó là một cảnh hay trong phim, và họ hồi hộp lo cho Hiếu làm hỏng đi, vì thấy nàng cứ đứng đó mà cười.

Ba đứa bé lớn tuổi hơn hết nhảy qua lưng trâu của Hiếu để níu lấy người chị thành phố trá hình thôn nữ nhưng vẫn cứ xinh đẹp như thường trong bộ bà ba vải đen rách. Chúng rần mắc, mà cũng là để làm thân với người đẹp mà chúng ưa.

Đây là cảnh không có tiên liệu trong phân cảnh, nhưng lại hay một cách may mắn. Làm việc không phương pháp có khi gặp những dịp may như vậy.

Anh phụ trách ca-mơ-ra say sưa cố ghi hình ảnh một cô Bích Lệ cố trì cho khỏi té nhưng không được. Nàng vừa

cười vừa bịn lại một lúc ngắn thì ngã quay xuống nước cùng với ba đứa trẻ kia.

Cảnh cuối cùng không có Hiếu trong đó. Câu chuyện ở đoạn ấy như thế này: anh thợ trét ghe vô duyên, ganh tị tới Nghi sau cuộc gặp gỡ buổi sáng mà Bích Lệ đã làm hấn sượng sùng bằng sự lãnh đạm thờ ơ của nàng. Các anh thợ này đều là con cháu của các chủ ghe, nên về đêm, họ thay phiên nhau mà ngủ cồn để giữ ghe. Đêm ấy tới phiên hấn canh công trường trét ghe, và nhơn biết được đôi tình nhơn kia hẹn hò nhau ở lùm cây kế cận đường hầm, hấn mang đồ bồi đến để đốt mấy mươi chiếc ghe khô ấy rồi khi lửa bắt cháy hấn chạy lên bờ, thỉnh linh nhảy đến xé áo của Nghi trong lúc Nghi và Bích Lệ thấy cháy, toan chạy xuống bãi để chữa lửa.

Đoạn hăn chạy về làng loan báo rằng đang ngủ, nghe cháy, giựt mình thức dậy thì thấy kẻ gian tẩu thoát và hăn đã đoạt được bằng cứ để truy tầm căn cước kẻ phá hoại.

Thế là, sau cuộc điều tra, Nghi bị tù tội vân vân.

Cảnh đốt ghe, họ quay trong ánh sáng thường để về sau làm mờ phim lại. Vật bắt lửa là một hóa chất cháy rất mau, nhưng bạo phát, bạo tàn, không gây hỏa hoạn thật. Họ sẽ quay một đám cháy thấy tổng quát, ở nơi khác trong khung cảnh giả tạo.

Công việc làm nhanh chóng hết sức, mới quá Ngọ độ nửa tiếng đồng hồ là đã xong xuôi cả, và họ thu xếp đồ đạc lên ghe để ăn trưa rồi về.

Bữa ăn dọn trên một tấm bố rộng trải ngay dưới cỏ trong lùm cây, nơi mà Hiếu đã hai lần thay y phục. Ở đây bóng râm mát và nhờ đất nằm cao nên hứng gió nhiều hơn ở dưới ghe.

Hai thật xứng đáng là một tay thủ lãnh; hắn đã tiên liệu tất cả mọi việc, kể cả các chi tiết nhỏ là nước uống ở một nơi lạ. Hắn cho chở theo cả một kết la ve để phòng tìm không được nước uống đủ đảm bảo về mặt vệ sinh.

Bữa ăn chỉ có bánh mì thịt quay thôi, nhưng trông sang trọng nhờ những chai la-ve ướp lạnh ở một nơi đèo heo hút gió như vậy. Hùng đã lấy vải đen nhúng nước, bọc những chai la-ve ấy rồi phơi nắng. Vải đen ướt hút sức nóng của mặt trời rất mạnh, tạo được một sự lạnh tương đối đủ mát giống người uống.

Hai ngược mặt lên trời, ngậm miệng chai rồi nuốt ừng ực một hơi đoạn khà khà sung sướng, hân nói:

– Một lần đi, một lần tốn kém, ta may mắn hết sức mới thành công được trong kỳ quay đầu tiên này. Từ đây khỏi đi xa vất vả như vậy, những ngoại cảnh khác ta sẽ quay trên cầu Bồng Ky.

Cô Bích Lệ giỏi lắm, mà tụi bây đứa nào cũng làm tròn bốn phận hết, vậy ta lại nâng chai lên một lần nữa để mừng cho sự may mắn này...

Bấy giờ, một em bé chăn trâu chạy bay trên cánh đồng ngập nắng và lờm chờm rạ khô. Mọi người đều ngược cổ nốc rượu, trừ Nghi, chàng cứ thỉnh thoảng day ra sau mà nhìn cảnh đồng và khi thấy thằng bé chạy tới, chàng mừng rỡ hết sức.

Chú mục đồng con chạy đến nơi, vừa thở hổn hển vừa trao cho Nghi một trái bầu khô kêu lộc ọc. Chàng day qua cười với Hiếu đang ngồi bên cạnh và nói:

– Nghi biết này giờ Bích Lệ khát nước lắm...

– Em nướng bánh mì không trôi anh ời.

– Ủ, Nghi biết thế, tin chắc rằng Bích Lệ uống bia không được, nên đã cho tiền thằng bé từ lúc sớm để nó về xóm tìm nước trà cho Bích Lệ.

– Vậy à, té ra đây là nước trà?

– Ủ, nước trà Huế, uống cho mát.

Hiếu đang khát nước rang cả cổ, vội mở nút bầu ra rồi không kể cái củ chỉ xem không được nơi một người con gái,

giữa đám đông, nàng cũng ngược mặt lên trời ngậm miệng bầu mà nốc.

Hùng vỗ tay mà khen:

– Anh kếp chánh thật lo chu cháo cho cô đào chánh.

Hai chưng hững và bối rối nói:

– Trời ơi, tôi quên mất rằng Bích Lệ có thể không uống được bia, bậy quá.

Hiếu uống xong trà nóng thì nghe mát cả người một cách kỳ lạ. Lần đầu tiên nàng được một người con trai săn sóc đến một cách âm thầm kín đáo, nhưng sự thâm lặng ấy nói lên rất to những gì giấu kín nơi lòng người con trai kia, cũng như lần tặng hoa, chàng như đã thì thầm rất nhiều giữa cái câu đơn sơ: “Một họa sĩ không tên, không tuổi...”

– Trà Huế mà không pha nước lạnh, chắc đắng lắm, phải không cô Bích Lệ?

– Không, anh à, còn trái lại nữa là khác.

Quả thật thế, nàng nghe mát như có gió thổi vào trong ruột nàng, nàng lại có cảm giác rằng nước ấy ngọt cái chất ngọt của những lời tỏ tình.

“Còn trái lại nữa”, mấy lời ấy, người ngoài không để ý đến, nhưng Nghi nhận thấy ngay những ý bỏ lửng và hai người, kể từ phút đó, đã hiểu lòng dạ nhau rồi.

Nắng trưa, gió thổi hiu hiu và chất rượu của bia làm cho các thực khách nghe nặng mí mắt hết sức.

Cả bọn đều thỏa thuận với nhau đánh một giấc rồi dậy sẽ về, chớ không đi ngay như đã dự liệu trước bữa ăn.

Họ ngã người trên cỏ, đưa tay lên gối đầu rồi anh nào anh nấy ngáy khò khò sau mấy phút vì họ quá mệt mỏi sau một buổi xê dịch và làm việc vất vả.

Hiếu chỉ ngồi dựa một gốc sấu hoang riêng biệt đằng xa, nhìn cánh đồng cháy qua đôi kiếng màu của nàng. Nàng ngồi như vậy không biết lao lâu, không nghĩ gì cả mà chỉ lắng nghe mệt mỏi của thân thể thôi.

Nghi cũng nằm với bạn hữu, hút gió một bản nhạc vui rồi nín lặng. Khi tiếng ngáy của lũ bạn chàng đã đều, chàng ngẩng đầu lên, đưa mắt tìm Hiếu. Thấy cô gái mặc toàn đồ đen ngồi dựa gốc cây, chàng định bụng rằng Hiếu ngủ rồi, nên rón rén bước lại gần cây sấu hoang và nhẹ nhàng ngồi xuống, chỉ ngồi chồm hổm thôi cho thân mình chàng khỏi chạm thêm những chiếc lá khô nó sẽ kêu

lêu, làm giựt mình người đẹp.

Hiếu nhắm mắt lại, giả đờ ngủ quên. Nàng đợi như vậy độ ba phút đồng hồ mà không nghe tiếng động nào khác hơn lá tre dưới gió.

Mở hi hí đôi mắt, Hiếu thấy Nghi ngồi đó mà nhìn nàng. Chàng mặc âu phục và chiếc quần tây chẹt chắc làm chàng rất khổ trong điệu ngồi chồm hổm, nên chi Hiếu lại giả vờ giựt mình chột tỉnh, lật kiếng mát ra mà hỏi:

– Anh không ngủ trưa sao?

– Không. Ít khi có dịp nhìn thiên nhiên, tôi muốn hy sinh giấc ngủ ngày để tận hưởng...

– Em thấy ở đây đồng khô cỏ cháy, không có gì đáng cho một họa sĩ ngắm cả.

– Ở đâu cũng có cái gì để cho ta ngắm, nhứt là nếu ta thích vẽ, bởi vì người vẽ cần vẽ những thứ đáng vẽ hơn là những thứ đẹp mắt. Gốc rạ từ đất ruộng khô nứt nẻ, chĩa lên trời, đáng vẽ lắm cô Bích Lệ à.

– Vậy sao, em cứ ngỡ...

– Ngỡ rằng phải vẽ cảnh đẹp? Nhưng cảnh đẹp ở đây cũng không thiếu. Mời cô bước xuống kia với tôi.

Bờ sông ở chỗ này tuy cũng cao hơn mặt nước nhiều lắm, nhưng không đứng sững như các chỗ khác, mà đất bị sụp xuống thành nhiều cấp. Trên mỗi cấp bậc đất, người ta trồng những thứ rau cải khỏi giũ, như là tía tô, tần dãi, trồng thật nhiều để bán cho các hiệu thuốc Bắc và kỹ nghệ lục diệp tố. Ở những bậc chót, họ trồng một thứ cỏ dài lá, rất ưa nước,

vì ở đó bị ngập khi nước lớn lên.

Bấy giờ đã quá ngọ, nên nơi này mà người địa phương gọi là NÀ được bóng bờ tre trên kia che mát.

Tía tó đã lên cao đến bụng người, và họ ngồi trong ấy, ngoài không ai thấy cả.

Nước sông xanh lơ, trông cứ thềm tằm, thềm uống, và mây trắng trôi trên trời sâu, cũng trôi dưới dòng nước đó, ngon như là kem lỏng dầm trong nước đậu xanh.

Bên kia sông, gần bờ, một bảy ngỗng năm bảy con thả trôi chầm chậm theo dòng, làm nổi rõ sự yên tĩnh của một buổi trưa nắng gay gắt.

– Bích Lệ nghĩ gì?

– Em không nghĩ gì hết.

– Nghi cũng ngỡ là mình không nghĩ gì hết, nhưng chợt nhận ra là mình đang nghĩ nhiều quá. Cũng như cảnh ở đây, trông cứ ngỡ là yên tĩnh, nhưng Bích Lệ lắng tai nghe...

Bích Lệ lắng tai và quả nghe thật. Ở đây chim kêu nhiều quá mà nàng không dè. Đầu tiên, nàng nghe chim vẹt kêu rất buồn trên những cây không mọc dựa mé nước. Tiếng kêu của loại chim này rất quen thuộc đối với nàng, vì cạnh nhà nàng là bờ rạch và cây cối ở các bờ rạch hay rù quên loại chim mà nàng chỉ biết tiếng kêu sâu thẳm mà chưa hề thấy hình dáng ra sao cả.

Một thứ tiếng chim khác kêu vang một góc trời, mà Nghi cho biết đó là tiếng của chim vu cốt. Đâu đây vắng nghe có tiếng gõ mõ liên hồi và Nghi lại

giải thích rằng đó là chim thầy chùa đang tụng kinh trưa.

– Chim gì mà tiếng kêu nghe xa quá là xa vậy anh Nghi, và hiu hắt buồn...

– Không phải chim ở xa, mà tại ta nghe như vậy. Đó là chim hít cô...

Trời xanh ngắt, quạ hay ngang qua đó, tiếng kêu thô lỗ và man rợ quá, đuổi Hiếu ra khỏi giấc mơ một thế giới mông lung, một thế giới bay bổng như chim như mây, như đàn diều-hâu đang vẽ những vòng lớn trên cao, thật cao.

– Anh đã nói gì khi nãy? Ồ, anh nói rằng anh không nghĩ gì, nhưng chợt nhận ra là anh đang nghĩ nhiều quá. Anh nghĩ gì?

– Nghi mơ một nếp nhà tranh ở đây, và một người bạn. Cả hai người sẽ sống

biệt lập với thế giới quay cuồng dưới kia, dưới Sài Gòn bận rộn của chúng ta, không nhớ ngày hôm qua, cũng không bận tâm đến ngày mai, chỉ biết hôm nay, có bây giờ, có giờ phút mà họ đang sống.

– Bích Lệ cũng mơ như vậy.

– Bích Lệ mơ như vậy từ bao giờ?

– Mới mơ đây thôi.

– Nghi thì khác. Đó là một giấc mơ mà Nghi nuôi nấng từ lâu rồi, nhưng nay mới thấy rằng giấc mơ ấy có thể biến thành sự thật được vì...

Chàng bỏ lửng câu nói, thầm mong cho Hiếu hỏi vặn họa may chàng sẽ có can đảm nói liều mạng những tiếng sau cùng. Nhưng Hiếu không hỏi vì nàng đã hiểu và nhút là không dám nghe Nghi nói hết ý nghĩ của chàng ra.

Nàng đang bước trên đường tình, những bước mơ hồ kỳ ảo như là bước đi trong mây khói, thì thành linh giật mình chột tỉnh, nhớ lại tình trạng thật về nàng và tự hỏi có nên tiếp tục đi tới thêm hay không.

Trọng đã để lại những dấu thật mờ, gần bị xóa hẳn, nhưng vẫn còn trông thấy được. Thiện căn nơi nàng kêu lên để tố cáo về sự bội ước lời giao hẹn còn mới ràng ràng.

Không, nàng không yêu Trọng nữa, nghe rõ lòng mình như vậy và tin rằng mình có quyền đổi ý vì Trọng đã hành hạ tinh thần nàng. Tuy nhiên nàng vẫn không dám dứt khoát mặc dầu từ bao lâu nay, sau buổi cãi vã ấy, nàng không trở lại thăm Trọng nữa để Trọng có dịp làm lành.

Có phải chăng nàng không dám dứt khoát bởi bị thiện căn rầy rà lôi thôi vì sự Trọng hành hạ tinh thần nàng chỉ là cái cơ thôi, cái cơ rất nhỏ, không vững lắm mà lý trí của nàng cố đưa ra để tha thứ cuộc thay dạ đổi lòng của nàng?

Đổi ý, thay dạ đổi lòng là quyền của tất cả mọi người, nhưng cái quyền ấy chỉ có những cá tính thật mạnh như là Hoàng mới dám công khai sử dụng mà thôi.

Một cô Hiếu yếu đuối tinh thần như thế này, phải bịa ra những tội lỗi hay phải phóng đại tội lỗi của người khác để trấn an mình, mà vẫn chưa an lòng.

"Tại sao mình không can đảm như Hoàng? Tại sao mình lại chê bai Hoàng khi chị ấy dám sống theo ý muốn, theo quyền lợi? Không dám sống đời sống

mình ao ước, rồi sẽ lùi lại sống gương đời sống mà mình thấy không hợp với sở nguyện của mình à? Không, không thể nào được nữa rồi. Mình đã trót thấy những chơn trời huy hoàng, không làm sao mà đóng cửa sổ lại để chỉ nhìn được căn buồng tối tăm lúc trước.

Người nghệ sĩ đang ngồi bên cạnh mình giờ đây, khác với Trọng một trời một vực, từ diện mạo hiên ngang đến tâm hồn rắc rối kỳ lạ một cách nên thơ. Và tất cả bạn hữu của hắn, tất cả những người quen thuộc của hắn, tất cả những người hoạt động, sống trong cái xã hội mà hắn sống cũng khác rất xa những người quây quần chung quanh Trọng, mà mình lại hợp với những người này hơn là những người kia!"

Hình như cả hòn đảo này chỉ có một bến trâu độc nhút này hay sao mà trâu

tụ về đây rất nhiều vào giờ nắng gắt.

Đôi bạn thấy dưới kia chỗ họ đóng phim khi này lúc nhúc gần hơn một trăm con trâu vừa lớn vừa bé chúng nằm nước chật cả nơi đó.

Trâu quây đục nước quá nên bọn mục đồng không tắm, chúng tùng tam tụ ngũ trên cồn để chơi những trò gì không rõ và một đứa thổi sáo.

Lần đầu tiên, Hiếu được nghe tiếng sáo chăn trâu. Nó hay lạ kỳ, hay hơn cả sáo của những nhạc công tên tuổi mà nàng được nghe ở hát máy, hoặc trên làn sóng đài phát thanh! Cái buồn của tiếng sáo chăn trâu cũng khác hẳn tính cách của cái buồn tiếng sáo nhạc công thật sự.

Ở đây sáo gợi ngậm ngùi man mác, tiếc thương nhẹ nhẹ xa xôi, chớ không

gây đau khổ mạnh của thứ sáo thổi theo lễ lồi.

Hiếu nghe xa, xa lắm, niềm tiếc thương ấy và tưởng như chính lòng mình đang ngùi thương như vậy, mười năm sau buổi trưa hè này, tiếc thương cho mối tình không dám lộ mặt giữa Nghi và nàng, chỉ vì nàng thiếu can đảm.

Mười năm sau, nàng là vợ của thầy ký Trọng. Một buổi trưa trong xóm, một buổi trưa mà mái tôn phụ với mặt trời đã đốt cháy không khí của nếp nhà ván hẹp, và đốt cháy nhan sắc nàng, nàng sẽ nghe đâu đó một hơi sáo tương tự như vậy, và sự tiếc thương sẽ...

– Ngày mai ta được nghỉ xả hơi một bữa, chiều lại Bích Lệ đi ăn com với Nghi được không?

– Anh có quen với con Suzie chớ?

– Quen, rồi sao?

– Nếu nó rủ thì má cho em đi, bằng không, em chẳng biết nói sao để bỏ cơm nhà.

Nói xong câu ấy, Hiếu giựt mình và hối hận lắm.

Nàng đã phản bội Trọng rõ ràng, vì trước kia, nàng chỉ nói với Trọng «má em» thôi, chớ không cho Trọng dự vào hân hạnh được xem má của nàng là má chung. Mãi về sau, Trọng mới được hưởng lối nói thân mật «má» chung ấy. Nghi chưa chi mà đã thắng hẳn Trọng trong bước đầu giao thiệp giữa đôi trai gái với nhau.

– Có Suzie đi càng hay, nhưng xì-cút-tơ của Nghi đeo hai người, bất tiện lắm.

Không bao giờ trí óc Hiếu làm việc bằng bây giờ. Nàng cố bắt thông minh của nàng làm việc thật nhiều để tìm cho nàng một mưu mẹo để đi với Nghi. Nàng không dám phản bội Trọng, nhưng cứ nhắm mắt mà bước đến chỗ phản bội ấy mỗi khi một bước ngán, vì như thế đỡ sợ hơn là chạy u một mạch đến cái nơi rục rở muôn màu sắc, quyến rũ ghê hồn, nhưng nàng lại thấy là trái đạo làm người.

Bỗng một tia sáng lóe lên trong trí nàng khiến nàng mừng rỡ hết sức.

– Hay là như thế này. Lối ba giờ trưa, anh đợi em trước nhà thương thuốc chó. Em sẽ đưa anh đến chơi nhà một người bạn.

– Bạn trai chó? Nghi hỏi xong cười để xóa e ngại của mình.

– Không, bạn gái.

– Rồi sao nữa? Nghi chỉ muốn ngồi song đôi với Bích Lệ như vậy, không có ai làm chúng hết.

– Rồi sẽ hay mà. Ăn cơm hay không là tùy chị Hoàng ấy.

– Chị Hoàng nào?

– Người bạn gái mà ta sẽ đến chơi.

– Sao ta lại thuộc quyền của chị ấy?

– Chị Hoàng sẽ đến nhà em, rủ em đi ăn...

– Nhưng Nghi lại không thích bị một người thứ ba quấy rầy.

– Không, chị ấy rủ, nhưng chỉ sẽ không đi.

– À, hiểu rồi.

Cũng như những lần đầu gặp gỡ Trọng, không có gì rõ rệt xảy ra cả, không có lời nào thốt ra để tỏ những gì họ muốn tỏ, tự nhiên họ ngầm hiểu ý của nhau, và ý ấy lần lần đi tới, không xuất hiện đột ngột, hay vô lý, nó tự nhiên lộ dạng, như một người đang đi tự nhiên phải đến một nơi nào, không sao khác được.

Tự nhiên là Nghi mời Hiếu đi ăn, tự nhiên Hiếu muốn nhận lời, tự nhiên rồi Hiếu phải tìm cách để đi cho được, và tự nhiên họ hiểu nhau trong sự từng đảng ấy. Hễ từng đảng là đã bắt đầu sát cánh nhau rồi, khỏi cần phải giao ước gì hết.

Ánh mặt trời đã bắt đầu đuổi xua bóng mát dưới lùm cây vì vòm lá không còn ngăn được bóng nghiêng nữa.

Tia nắng xé đầu tiên soi thẳng vào mặt Hai, khiến hần giựt mình thức dậy. Giấc ngủ nặng ở một nơi hanh nắng, khiến hần sặc sừ một lát, trong lúc ấy có lẽ hần định thần để tìm xem sao hần lại ở đây. Khi nhớ được mọi việc, hần bật cười khan một mình rồi đưa hai chơn ra tổng cho mỗi thẳng một đạp, khiến cả bọn giựt mình nhảy nhồm, anh nào anh nấy lồm cồm ngồi dậy ngơ ngác nhìn nhau một hồi rồi cười xòa với nhau.

Bồng Hùng dáo dác rồi nói:

– Nguy to rồi, cộp ních thẳng Nghi rồi!

– Không phải cộp, một thứ hoa ăn thịt người mà có lẽ tụi bây đã nghe nói mọc ở trong rừng Phi châu, đã nuốt nó đó chớ.

– Tao không hiểu.

– Thì hoa hậu cũng vắng mặt không thấy sao?

– Nghi ơi! Bớ ba hồn chín vía mây Nghi!

Thức nhái giọng chẵn trâu mà réo bạn, khiến Hiếu từ dưới nà, nghe vắng vắng điệu gọi kỳ cục ấy, cười ngất dài.

– Các anh ấy đã thức dậy, ta đi lên thôi.

Nghi uể oải đứng lên và thấy vẻ lo sợ trên mặt bạn, chàng nói:

– Không có gì đâu mà Bích Lệ ngại. Ta không ngủ trưa thì đi hóng mát, đó là điều tự nhiên. Bích Lệ không tự nhiên, tụi nó sẽ nghĩ quấy thì không tốt.

Hiếu vẫn biết thế, nhưng không sao

nàng tự nhiên được, bởi nàng chưa thoát hẳn vỏ gái thơ của nàng, xem trai gái đưa nhau đi nói chuyện riêng như vậy thật là xấu xa lắm.

Nàng ngỡ bọn kia cũng cùng quan niệm như nàng và họ đang xầm xì dữ lắm về nàng. May quá, nàng chỉ phải sượng sùng có mấy giây thôi vì cả bọn ấy, không ai có một lời nào, một cái nhìn nào mỉa mai, nghi ngờ gì hết.

Họ làm một tiệc nước dừa do bọn mục đồng tiếp tế rồi kéo nhau xuống ghe.

*

Nghi hện và đến đúng giờ. Cổ nhiên là như vậy. Hiếu cũng đúng giờ hết sức vì nàng chưa biết làm cao, cũng chưa bận

quá về trang điểm.

– Sao lại hẹn nhau ở đây? Nghi hỏi.

– Anh không thấy ở đây đường vắng vẻ à?

– Thấy, nhưng chắc có lý gì khác. Có phải ở đây xa nhà Bích Lệ lắm không?

Bích Lệ cười ngặt ngheo mà thấy Nghi đoán rất khoa học, rất lý trí nhưng lại sai.

– Xa nhà thì đành rồi nhưng lại gần nhà chị Hoàng cỡ khỏi đi xe cũng được, nhưng thôi, không bắt anh đẩy xe đâu.

Nói rồi nàng lên yên sau một cách tự nhiên không ngượng ngập như lúc mới quen với Trọng và Nghi chỉ chạy vừa hết trón số 2 thì Hiếu đã kêu ngừng.

– Tới rồi à?

– Tới rồi.

Nhà Hoàng mở rộng cửa nhưng Hiếu dòm vào không thấy gì cả. Đôi bạn bước lên thêm và Hiếu đánh tiếng:

– Chị Hoàng ơi!

Không nghe trả lời, nàng gọi to hơn:

– Chị Hoàng có nhà không?

– Cô Hiếu đó hả? Đợi chị một chút, chị rửa mặt rồi lên ngay.

Nghi trở mắt nhìn bạn rồi mỉm cười hỏi:

– Té ra Hiếu là tên riêng của Bích Lệ?

– Ờ, tên ở nhà. Anh có thất vọng lắm không?

– Sao lại thất vọng. Hiếu vẫn đẹp, vẫn dễ mến y như Bích Lệ, thì có sao đâu.

Hoàng vừa lau mặt vừa đi lên. Chợt thấy khách lạ, nàng nói xin lỗi rồi lộn trở vào buồng để cất khăn và có lẽ để chải lại mớ tóc.

Khi Hoàng trở ra thì bắt gặp người khách lạ đang nhìn nàng trân trối. Hiếu giới thiệu:

– Anh Nghi, một người bạn.

Hoàng chào khách nhưng hóm hỉnh nhìn Hiếu mà cười như thầm nói: «Đã có bồ rồi à? Giỏi lắm! Nhưng đừng có chê cười gì Hoàng nữa nhé. Sống là đi qua hết chỗ này tới chỗ khác, dứt với Trọng thì phải có hạn mới vậy.»

Hiếu ngượng quá nhưng không thể đính chánh được. Nàng chỉ biết giới thiệu thêm:

– Anh Nghi, người thủ vai chánh

phía bên nam, trong phim mà em đóng.

– Vậy à? Đã làm minh tinh rồi à?
Mau lẹ quá.

– Minh tinh nhưng chưa sáng. Vậy
phải gọi em là u tinh thì đúng hơn.

– Rồi em sẽ sáng, không hề gì. Có
nhiều cô chưa đóng lần nào mà đã xưng
là minh tinh rồi thì đã sao. Thế nào còn
nam minh tinh đã sáng tỏ ở đâu chưa?

Nghi cười hể hể:

– Chưa, chỉ vừa sáng mắt ra khi bước
chơn vào đây thôi.

– Thế à? Sao lạ vậy?

– Tôi vừa mới thấy một người đáng
vẽ là chị.

– Hay, nịnh đầm tài lắm. Cũng là

tay bản lĩnh phi thường chứ không vừa.
Nhưng anh nên vẽ Bích Lệ thôi.

– Tôi đã vẽ Bích Lệ ở trong lòng tôi rồi, tưởng không nên vẽ lên vải mà mất cả thiêng liêng.

– À... a. Té ra tôi chỉ đáng được ghi vào vải thôi à?

– Nhưng ghi vào vải lại để đời ngàn năm.

– Nếu thế thì Bích Lệ lại không được lưu hậu thế sao?

– Bích Lệ rất xứng đáng được lưu hậu thế. Nhưng tôi lại ganh tị với người đời, chỉ muốn mang nàng theo xuống mồ thôi.

– Khá bẻm mép, tráo trở khá tài.

Trong khi đôi bạn gái nói với nhau

những câu chuyện không đâu thì Nghi cứ quan sát cô gái Việt Ấn mãi. Đây là một nhân vật khả họa, có những nét đặc biệt thấy là muốn vẽ ngay, muốn tạc tượng ngay, mặc dầu nàng không đẹp bằng bạn của chàng.

Trong đời chàng, tới đây chàng chỉ mới bị xúc động trước mặt hai cô gái: trước Bích Lệ, chàng đã rung động vì ái tình, trước Hoàng, chàng rung động vì nghệ thuật.

Chàng không nghe Bích Lệ rủ nhỏ Hoàng đi ra sau, nên khi họ kéo nhau đi, chàng cụt hứng, ngồi đó mà xem tranh trong nhà. Tranh ở đây toàn là tranh rẻ tiền – hiểu theo nghĩa nghệ thuật – và chỉ có bức ảnh bán thân của hai vợ chồng so le là khiến chàng chú ý đến nhiều.

Hai chị em bạn gái nói gì với nhau

trong ấy mà lâu đến thế? Chàng băn khoăn tự hỏi và không sao đoán được sự quan trọng của câu chuyện giữa Hoàng và Hiếu.

Hiếu chỉ muốn vào bên trong để thỏ thẻ nhờ Hoàng đến nhà nàng xin phép bà Trung cho nàng đi ăn cơm tối ở ngoài với Hoàng thôi. Nhưng nàng đã khơi ngòi cho một câu chuyện triết lý hai xu.

Nghe xong lời yêu cầu của bạn, Hoàng mỉm cười hóm hỉnh hỏi:

– Hiếu rồi, muốn bắt chị làm tùng đảng phải không? Được, sẵn lòng. Nhưng phải nói cho chị biết Trọng có lỗi gì hay không cái đã.

Hiếu khổ sở quá không trốn được câu hỏi mà nàng rất sợ.

– Anh ấy bất lịch sự với em.

– Có lý. Nhưng sự bất lịch sự ấy chọc giận em và cơn giận của em nếu bỏ lên mà cân, có nặng hơn tình em yêu anh ấy hay không.

– Không thể nào cân như vậy được.

– Cân trong trí thôi, chớ ai lại cân tình cảm.

Hiếu chỉ làm tỉnh nên Hoàng lại nói:

– Chắc chắn là không thể nào mà sóng mới dậy lên một chút là chìm ghe. Chắc em không yêu Trọng nữa chớ gì? Có phải không? Chị chỉ a tòng với người thẳng thắn thôi.

– Phải, nhưng em không phụ bạc anh ấy. Chưa có gì giữa anh ấy và em.

– Có chớ, có thể non hẹn biển mà!

– Không!

– Phải, đó chỉ là một lối nói mà thôi.
Trọng có xin với em và em bằng lòng.

– Nhưng chỉ có thể thôi.

– Ủ, nhưng cũng đã nhiều lắm rồi
đó. Sự bằng lòng của em có nghĩa là một
ước hẹn một hợp đồng ký bằng miệng.

Hiếu ôm mặt khóc ròng và nói:

– Chị lại không cho phép em có
quyền đối ý sao?

– Sao lại không, chị hỏi cho biết thôi
chớ, để xem coi có nên theo phe em hay
không. Được, chị sẽ giúp em, vì chị nhìn
nhận rằng em có quyền đối ý. Chị chỉ tiếc
rằng em là thủ phạm chớ không phải là
nạn nhân.

– Tội em chắc không to lắm. Vả lại giữa Nghi với em, cũng chưa có gì.

Hoàng nhìn xa vào khoảng không mà nói tiếp ý nghĩ của nàng:

– Nạn nhân tuy phải chịu đau khổ, nhưng mà về sau, lòng dạ thanh thoi, còn thủ phạm thì cứ bị cái gì nó đè nặng mãi lên tâm trí.

– Chị làm em sợ hãi quá, không thiết đi với Nghi nữa.

– Không, em cứ đi, vì em phải sống.

– Quả thật em không an lòng từ giây phút mà em định dứt với anh Trọng.

– Nhưng trở lại với Trọng, em khổ hơn vì tiếc Nghi. Phải sống em à, nếu không, hận cả đời. Em rủi ro phải làm thủ phạm thì phải chịu vậy. Con trai

họ cũng có ý muốn làm thủ phạm đầu, chẳng qua là may ai nấy nhờ, rủi ai nấy chịu thôi.

– Từ thuở giờ em cứ ngỡ nạn nhân là kẻ thiệt thòi, ai dè chị lại cho là họ may mắn.

– Thì thiệt thòi chớ sao, nhưng lại may về mặt tinh thần.

– Chị tham quá.

– Không phải là chị muốn được cả hai, vật chất và tinh thần, nhưng chị thấy tinh thần cũng quan trọng lắm. Khi càng đi sâu vào cuộc đời, ta càng nghĩ nhiều về lẽ sống và ta thấy tinh thần rất là quan trọng.

Hiếu đã ráo lệ, và đôi bạn trở ra ngoài.

– Âm mưu gì bí mật dữ vậy? Nghi hỏi bông đùa.

– Không được phép len vào nội bộ của người ta. Có muốn được đi với người đẹp thì phải coi nhà nghe chưa?

– Vâng.

– Và ở nhà một mình đừng có thấy máy tay chơn, ăn cắp chén đĩa bỏ túi nghe chưa?

– Xin thể.

– Nhút là nếu có ống tới thì...

– Ông nào?

– Ông này đây nè... Hoàng vừa nói vừa chỉ vào bức chơn dung của hai vợ chồng.

– Thì làm sao?

– Thì nên nói mau là bồ của Bích Lệ, nghe chưa?

– Nghe rồi. Nhưng tại sao?

– Nếu không mau miệng thì ổng ghen, ổng bắn cho nát óc.

Cả ba cười xòa và Hoàng mặc áo bà ba đi ra ngoài với Hiếu. Nghi biết rằng Hoàng đi vận động cho bạn chàng, và căn cứ vào chiếc áo ngắn của Hoàng, chàng đoán biết là Hiếu ở gần đâu đó. Chàng không phải là kẻ mò mò xấu xa, nhưng không sao không muốn tìm biết gia đạo, nhà cửa của cô gái mà chàng đã hắt đầu yêu.

✱

Phim trường ở hẻm Cô Bắc được nhà trang trí biến thành bên trong một nếp nhà tranh.

Bích Lệ sửa soạn nấu cơm khuya cho cha ăn để ra đồng, trong khi cả nhà còn đang ngon giấc thì có tiếng gọi khẽ bên ngoài.

– Ngộ! Ngộ ơi!

Bích Lệ ngẩng lên, nghe ngóng và khi nhận được giọng của bạn, nàng vừa mừng, vừa lo lắng, chạy lại mở nhẹ cánh cửa tre.

Nghe ló mặt vào khung cửa và nói:

– Cho anh vô một chút, nguy đến nơi rồi!

Bích Lệ hốt hoảng, run rẩy kéo bạn vào rồi vội vàng đóng cửa lại. Trong ánh lửa thối cơm soi mờ hai gương mặt sợ hãi, Lệ hỏi lảng xảng:

– Sao anh, gì đó?

– Vụ cháy...

– Ủ, ta đã lo sợ từ đêm hôm qua tới nay.

– Thăng Quýt nó xé áo anh...

– Ủ... rồi sao?

– Nó đi cáo rằng chính anh đốt ghe, và hồi đầu hôm, hương quân dắt người tới vây nhà anh. Anh may mắn thoát được, lẩn trốn từ lúc đó đến giờ ngoài các đám mía.

– Sao anh không đi thật xa?

– Anh đợi em thức dậy nấu cơm khuya để từ biệt em.

– Trời ơi, bây giờ làm sao anh?

– Không sao hết. Anh có chỗ trốn thật yên. Chỉ khổ là phải xa em, có thể

xa mãi đến trọn đời...

– Trời!

Bích Lệ kêu lên rồi bất giác đưa hai tay ra níu lấy tay bạn. Nghi rút cánh tay mặt ra rồi xoa lên tóc người bạn tình mà có lẽ chàng vĩnh biệt ngàn năm.

Vì không có tập dượt nên đây là lần đầu tiên mà Nghi chạm vào người nàng, mà một người con trai chạm vào người nàng. Người con trai ấy, nàng đã nhiều lần trao đổi tâm sự trong các bữa ăn, các bữa đi dạo mát trong thành phố.

Bích Lệ rung mình, nghe như một luồng điện chạy dài từ ót, theo xương sống nàng rồi tỏa khắp thân thể nàng. Toàn da nàng mọc ốc lên và khi Nghi cúi xuống hôn lên mái tóc nàng thì thân thể nàng như biến ra thành hơi, thành khói.

Bấy giờ nàng sẵn sàng hiến dâng tất cả cho Nghi nếu đây là một nơi hẹn hò vắng vẻ. Tuy nhiên nàng vẫn có cử chỉ hiến dâng ấy, không, chỉ kín đáo thôi, nhưng không thoát khỏi mắt quan sát của đoàn, và Hai mừng đến nhảy lang ba, muốn kêu lên, khi hắn thấy cô nữ diễn viên bị rung động thật mà diễn được một cách thần tình như vậy.

Đây là loạn phim hay nhất của cả bộ phim, hay nhất trong phim phẩm của ta được quay trong vòng mười năm nay.

Cô gái sắp chia ly với người nhân tình, cố thu mình lại cho nhỏ nhoi để được nghe lần cuối cùng sự che chở của bạn, được hưởng lần chót trong đời nàng cái giây phút mà hơi ấm của hai người truyền lẫn cho nhau.

Hiếu say ngây ngất không còn biết đây là thật hay là cảnh nữa, nên chỉ khi Nghi giật mình chợt tỉnh dang ra thì nàng có một cử chỉ bám níu một cách bất giác mà nàng hành động theo bản năng của một kẻ sắp mất một vật quý báu nhứt đời. Cử chỉ này không được người viết phân cảnh ghi ra, nhưng nó linh động tuyệt vời và cả phim trường đều hồi hộp sợ người ca-mơ-ra-men quay hỏng đoạn đó rồi không một nghệ sĩ nào trên đời này tái diễn lại được nữa cả.

Giấc mộng đã tàn, mộng thật giữa đôi bạn trẻ và mộng trong chuyện phim, mộng của anh thợ trét ghe bị hàm oan và cô gái chăn trâu như tình của anh ta.

Nghi đưa hai tay ra để ngăn Hiếu bám lấy chàng (theo trong phân cảnh) và Hiếu cũng đưa hai tay ra nhưng chỉ

chụp được khoảng không và trong khi chàng lùi từ từ lại cánh cửa thì Hiếu gọi:

– Anh!

– Em! Vĩnh biệt!

Nghi mở cửa rồi biến mất trong bóng tối, trong khi Hiếu ngồi phệt xuống đất, trước lò lửa rồi ôm mặt, nức nở lên mà khóc.

Hai chấp tay sau hông đi qua đi lại thật nhanh, ăn nhịp với bao nhiêu phần khởi rộn lên trong lòng anh ta, và khi bộ đèn rọi tắt hết thì anh ta xoa tay nói:

– Hay, cô Bích Lệ hay tuyệt diệu. Tôi không ngờ, quả tôi không ngờ mà ta thành công đến như thế.

Hai, và cả đoàn cũng không ngờ đến điều này là về sau, phim hỏng toàn thể,

vì một cảnh hay không cứu nổi toàn bộ yếu. Người diễn viên giỏi không được phép dựa vào một hoàn cảnh may mắn hợp với đời tư thật của họ, mà phải biết rung động giả một cách khéo léo, bất cứ trong trường hợp nào.

Cô gái trong sạch ấy chỉ nghe ớn lạnh được có mỗi một lần đó thôi, những lần sau, cô ta đã quen rồi, không ngậy ngất giả được nữa và trong những cảnh khác, sợ hãi, nổi giận, bi thương, cô ta diễn tả không nổi.

Nhưng hiện giờ thì cả đoàn đều phấn khởi và vui mừng. Họ nhiều thiện chí nhưng thiếu khả năng, lại làm việc một cách nhay dù như vậy nên thành công đoạn nào họ mừng đoạn nấy.

Câu chuyện tuy nói ra thật ngắn ngủi nhưng họ quay cảnh đó suốt cả một ngày

mới xong, trưa ở lại mua cơm của hiệu khách ngoài đường mà ăn.

Người thường, không ai tưởng tượng được sự phí sức ghê hồn của người trong nghề suốt một phim dài, từ hình ảnh đầu đến hình ảnh chót, nhứt là khi họ làm việc trong một phim trường lộp tộp nằm mút một ngõ hẹp, lại không dám mở cửa sổ thiên hạ bu lại xem.

Ai nấy đều mệt nhừ, và sắp sửa giải tán trừ Thức không được đi đâu cả. Họ phải quay liên tiếp bảy tám cảnh trong nhà này, máy móc thì nặng nề khó chuyển vận, nên họ chốt tại đây, nhưng phải đặt người canh gác cả ngày lẫn đêm, sợ trộm cạy cửa lấy mất. Con người vô phúc ấy là Thức. Anh ta được bạn hữu mang thực phẩm đến nuôi như nuôi bồ—câu ra ràng chưa ra được khỏi lồng.

Khi trở về với đời sống thật, Hiếu mắc cỡ quá, tưởng như ai cũng chê cười thâm nàng. Nàng không biết rằng họ xem thường chuyện trai gái phải lòng nhau vì ai lo phận nấy, không ai thèm tò mò về đời tình cảm của ai cả.

Nàng mắc cỡ nhứt là với Nghi, nên chi Nghi ngạc nhiên hết sức mà thấy nàng từ chối lời mời lên xe của chàng.

Từ hôm gặp nhau tại nhà Hoàng, Hiếu đi đâu cũng ngồi sau xe của Nghi cả và chàng cứ ngỡ sau cái đám “ma ăn cỗ” ấy tức là sau cái buổi hai người xen vào trong truyện để yêu nhau trước mặt thiên hạ thì họ lại càng có thể thân mật hơn, thân mật y như một cặp nhơn tình thật sự, bởi cái vuốt ve của chàng khi xế là cái vuốt ve thật của chính chàng, anh Nghi họa sĩ chớ không phải người trong truyện.

Và kẻ bị xao xuyên vì cái vuốt ve, vì mấy cái hôn trên mái tóc ấy là cô Bích Lệ hoa hậu Bồ Đào, bạn của chàng chớ không phải là cô nữ diễn viên chánh trong phim.

Chàng ngỡ họ khỏi phải qua cái giai đoạn “giáo đầu tuồng” ấy nữa và từ đây họ yêu nhau mà khỏi phải tỏ tình với nhau, khỏi phải dọn đường hàng một cái nắm tay nhau của buổi đầu nữa.

Phản ứng kỳ lạ của Hiếu làm cho chàng rất băn khoăn. Chắc là chàng chưa yêu gái thơ có nết hạnh bao giờ, chớ phản ứng ấy là phản ứng tự nhiên của gái loại đó.

Họ không bao giờ cho ngay, vừa mới đưa tay ra con trai vừa toan nhận là họ rút tay lại ngay, ngập ngừng do dự không hết bao nhiêu lần trước khi chịu ngã vào

tay anh nhờn tình.

Phương chi Hiếu lại như đang trợn trạo nuốt một miếng gì to quá, nàng cứ muốn thọc tay vào họng để nhận chìm nó xuống đáy bao tử nàng cho xong, nhưng nó vẫn nằm chận nơi cổ khiến nàng mắc nghẹn.

Cái miếng to ấy là Trọng. Tuy không yêu Trọng nữa, nàng không có can đảm dứt khoát, dứt khoát ngoài mặt mà nhút là dứt khoát trong tinh thần.

Khi chiếc tắc-xi nàng gọi để về nhà, chạy tới chợ Cầu Muối, Hiếu nghĩ lại những gì đã qua và rùng mình.

May là nàng không yêu Trọng nữa, chớ nếu còn yêu còn tính chuyện trăm năm với Trọng thì tội lỗi nàng sẽ đến đâu? Không, nàng không cần yêu Nghi

mà vẫn phải xúc động dưới cái hôn của Nghi, trong sự vuốt ve âu yếm của Nghi. Thì ra cái đời xương ca như thế à?

Người ta nói nhiều về sự trong sạch của tâm hồn và tha thứ những hoen ố xác thịt. Nhưng tâm hồn và xác thịt là hai thứ dính líu mật thiết với nhau, không sao tách riêng ra được cả.

Nghi hôn nàng thì cầm bằng như một anh bán than nào đó hôn nàng, nàng tắm sà-bông là tẩy được lọ lem. Nhưng không thể như vậy. Khi mà thân thể của người con trai ấy chạm vào da thịt nàng thì sự đụng chạm kia gây những rung động mãnh liệt nó lay chuyển cả đến những tế bào, những thớ thịt sâu kín nhứt của nàng.

Sự rung chuyển ấy không do chính sự đụng chạm, riêng với nó, bằng chứng

là anh bán than mà có hôn nàng, nàng vẫn chẳng nghe gì, mà là do cảm tình sẵn của nàng hợp tác với xúc giác để tạo ra luồng điện mê ly huyền ảo kia.

Và sự rung chuyển lại gây phản ứng ngược chiều là tăng cường cảm tình tác động khi trước.

Thì ra đời xứng ca là thế à? Và Trọng không ghen vô lý khi chàng muốn ngăn nàng đi lên.

Cũng may là nàng không tính chuyện lâu dài với Trọng nữa, nếu không thì kể từ hôm nay, nàng đã thất trinh với người bạn đời ấy, cái trinh tinh thần và cái trinh thể chất nữa, vì thân thể nàng đã rung động một cách huyền diệu khiến cho nàng đã say sưa ngây ngất trong nhiều phút đồng hồ.

Thì thôi vậy! Cầm bằng như ván đã đóng thuyền và nàng đã thất thân với Nghi rồi. Mà như vậy, từ chối để cho Nghi đưa vô nhà thật vô lý hết sức.

Hiếu đâm ra hối hận và tiếc rẻ những giây phút mơ hồ huyền ảo khi xế, nó phù du quá như bất kỳ cái gì vui nhứt, đẹp nhứt, hay nhứt trên đời.

Và những cái gì vui, hay, đẹp, ấy có cả thời con gái ngây thơ của nàng nữa. Trời ơi, mới có mấy tháng qua thôi mà bao nhiêu biến cố đã xảy trong đời nàng, trong trí nàng rồi.

Cô gái ngây thơ ngơ ngác nhìn đời bằng con mắt ngạc nhiên và tin yêu, cô gái ấy đã không còn nữa rồi.

Mới ngày nào đây, lòng nàng còn thanh thản lạ kỳ, rộn ràng, phấn khởi và

hy vọng, mà bây giờ đời đã gieo bao bản
khoản bao hoài nghi vào tuổi hồn trong
treo của nàng.

*

Hiếu không biết đây là đâu, chỉ nhớ
họ vừa qua khỏi một nơi mà Nghi bảo là
trường đua Phú Thọ.

Sáng Chúa nhật ấy nắng mùa hát
trên đường phố một điệu hát man rợ và
nàng rất bằng lòng đã nhận lời đi trốn
nắng với Nghi hôm nay.

Khi họ qua khỏi vùng có nhà cửa thì
mắt họ nghỉ ngơi một cách kỳ thú trên
khối lá xanh dày mịn ở hai bên con đường
hẹp ấy.

Cây cối ở đây không to lớn, và mọc
rất thưa. Nó lại mọc cách khoảng đều
đều như là có ai trồng.

Tới một ngôi mả lớn nằm trên lều cỏ,
Nghỉ cho xe quẹo vào một con đường đá
đỏ rộng chỉ độ một thước tây thôi.

Vào tết tháng năm, ve kêu vang rân
trong cây lá đến muốn điếc cả hai tai,
khiến Hiếu khó chịu quá.

– Cái rừng gì mà kỳ lạ như vậy anh?

– Không, đây là một vườn cao-su bỏ
hoang.

– Vậy à? Em chỉ thấy vườn cao su lẫn
đầu trong đời em đây thôi.

– Hôm nọ đi Biên Hòa quay phim ta
đã đi ngang qua nhiều sở cao su rồi kia
mà.

– Em không để ý.

Họ đã vào sâu trong vườn cây. Hiếu
xuống xe và than:

– Inh tai, khó chịu muốn chết đi.

Nghi vừa trái bổ lên lá cao su khô, vừa nói:

– Anh thì anh khó chịu vì lẽ khác. Ở cây nếu anh muốn nói, anh phải hét to lên, không còn thú vị gì nữa cho người nói và người nghe. Có những điều phải thì thâm mới hay.

– Thì đừng nói.

– Không nói không được. Anh cứ muốn nói hoài nói mãi, cũng như anh nhìn em từ giờ này qua giờ khác mà không biết chán.

Hiếu cười, xỉ ngón trỏ vào trán bạn mà rằng:

– Nói láo! Anh mê chị Hoàng hơn. Bộ anh tưởng em không có mắt sao?

Nghi kẹp đầu Bích Lệ vào cánh tay co quắp lại của chàng, hôn lên trán Bích Lệ và hỏi:

– Ghen phải không? Nếu phải thì anh là người sung sướng nhất đời. Nhưng không phải như em nghĩ đâu. Anh nhìn chị Hoàng bằng con mắt họa sĩ, chỉ có thể thôi. Còn em thì anh nhìn em bằng con mắt của một người con trai đang yêu.

– Con mắt họa sĩ bẩm bẩm thấy cái gì nơi chị Hoàng?

– Thấy cái nét đậm dạt đáng vẽ lắm.

– Anh có thèm khát chị Hoàng hay không thì thú thật đi.

Nghi cười hể hể:

– Em giỏi quan sát chắc đã biết, cần

gì phải bắt anh thú tội. Nhưng không vì thế mà anh yêu chị Hoàng, yêu khác, thèm muốn khác, hai việc không đi đôi với nhau.

– Lại nói láo nữa, em không thèm chơi với anh nữa đâu!

Hiếu nhõng nhẽo, phụng phịu mà nói thêm:

– Nếu em xấu xí lắm, anh có yêu em hay không chứ?

– Đành là nhan sắc của em có ảnh hưởng đến lòng anh nhưng chỉ tới mức nào đó thôi, tình anh do nhiều yếu tố xây dựng nên. Anh yêu em, phần nào vì em đẹp, chỉ phần nào thôi, vì cũng còn không biết bao nhiêu người đẹp trên đời này, sao anh lại không yêu.

– Đâu anh kể các yếu tố khác em nghe thử coi.

– Không thể kể được, vì những yếu tố ấy mơ hồ lắm, lại không có ý nghĩa gì nếu lấy riêng ra từng món. Nhưng nếu nhập lại cả lại thì thành một điều kiện độc nhứt gây được sự ưa thích ban đầu, rồi tình yêu về sau.

Chỉ nói về nhan sắc không mà thôi, cũng rắc rối lắm rồi. Cái mặt em đẹp. Vàng. Nhưng cái mũi em phải làm sao đó, đôi môi em phải làm sao đó, và hai thứ ấy phải ráp lại theo lối nào đó nó mới vừa với mắt của anh. Cái mũi khác mà ráp gần đôi môi này thì anh không thích, mà cái mũi này, ráp với đôi môi này, theo một lối khác, anh cũng không ưa.

Thí dụ, đôi mắt của em nó làm sao

ấy, anh không biết nói thế nào, nhưng anh nhìn nó mà quên thôi...

Hai người nhìn nhau đăm đăm, muốn đi vào tận đáy lòng nhau qua nẻo đường thị giác, và Hiếu lại nghe một rung động mới lạ, khác hẳn với cái rung động do sự đụng chạm xác thịt hôm đóng cánh nấu cơm khuya.

Họ nhìn nhau. Mặt của Nghi càng lúc càng xấp lại gần mặt của Hiếu, như chàng là một kẻ cận thị làm thế để trông cho rõ mặt người. Nhưng mắt chàng và cả mắt nàng đều lạnh mạnh và vì xấp quá tầm, nên hình bóng hai người mờ lẩn lẩn khiến họ không trông thấy mặt nhau nữa.

Đó là kết quả họ tìm kiếm. Họ cần chỉ thấy nhau trong trí thôi và khách quan bên ngoài phải bị xóa nhòa toàn thể cho

người yêu nổi bật lên như rọi đèn sáng vào một minh tinh đang múa vũ khúc trên sân khấu, trong khi bao nhiêu đèn khác đều tắt đi.

Cả hai đều không nghe tiếng ve kêu vang rân nữa, và cho cả hơi thở của họ, họ cũng không nghe, trong khi họ kể sát nhau. Mọi giác quan của họ đều ngưng làm việc mà chỉ có bộ óc và trái tim là ghi nhận hình ảnh nhau là rung chuyển lên thành những đợt sóng yêu đương nó vô tuyến truyền từ người này qua người kia...

✱

Hiếu nằm gối đầu lên tay Nghi, nhìn da trời xanh, rải rác từng mảnh nhỏ trong khối tàng lá cao su.

Bao nhiêu háo hức, tò mò của người con gái dậy thì vừa rồi đã được thỏa mãn. Yêu là thế, thì ra yêu là thế. Rồi sau nữa? Trên đường tình, nàng đã đi với Trọng một đoạn ngắn, rồi đi với Nghi đến cây số cuối cùng. Sau đó là rừng âm u, không thấy bóng dáng nẻo đi nào khác.

Tuy nhiên, Hiếu không băn khoăn nhiều về điểm ấy. Nàng vừa vượt biên giới, bước từ đời con gái qua đời đàn bà, và nàng lắng nghe cảm giác xem nó như thế nào.

Đầu tiên nàng sống lại niềm hồi hận nó dâng ngay lên đúng vào cái giây phút mà nàng hiến thân cho Nghi. Trong giây phút đó, Trọng thoáng hiện ra và Hiếu kinh sợ vô cùng nghe rằng mình phạm trọng tội. Nhưng bóng Trọng mờ đi mau lẹ quá, vì bị nhiều bóng khác đuổi xô

mà cũng chính vì bóng ấy rụt rè quá bởi không có quyền.

Kể đó là cảm giác đã hy sinh to lớn, thật to lớn cho người yêu. Nàng đã để cho bạn tài phá cả một giai đoạn đời nàng, giai đoạn trong trắng mà nàng dày công gìn giữ, gìn giữ cho một người, tuy không biết người ấy sẽ là ai.

Giờ người ấy là chàng, mà nàng đã chọn giữa trăm ngàn người khác, tuy thế mà nàng vẫn cứ còn thấy là đã cho chàng nhiều quá.

Nếu đây là đêm tân hôn thì nàng không có cảm giác này, vì hiến thân cho chồng là một bổn phận. Hiến thân cho người yêu có khác một chút. Có lẽ nàng đã sốt sắng hơn, sẵn lòng hơn khi làm việc ấy với người yêu hơn là với một người chồng mà nàng bị gả ép, nhưng vẫn cứ

nghe là mình ban ân huệ quá nhiều.

Cảm giác này bắt nguồn ở chỗ bất bình của một cuộc hiến thân không bảo đảm về tương lai: nàng đã liễu mà yêu ngoài vòng lễ giáo, nhưng căn bản đạo đức của một cô gái nhà lành cứ hươi cái hình nộm một thiếu phụ nạn nhân bị phụ rẫy trước mặt nàng mãi khiến nàng không tận hưởng được giây phút huyền ảo khi mà lần đầu tiên trong đời nàng, xác thịt sống mãnh liệt hơn bao giờ cả.

Hiếu bắt chợt nàng đang hối hận, và kỳ lạ thay bỗng nhiên nàng lại hối hận rằng đã hối hận như thế.

«Sao lại hối hận đã hiến thân cho Nghi? Đời mình là một chuỗi hối hận dài à? Mình đã hối hận đặt lầm tình yêu vào Trọng, và chọn Nghi, rồi bây giờ lại hối hận đã yêu Nghi. Muôn vạn cô gái đã

liều mà yêu, rồi có sao đâu, và cuộc đời vẫn đi tới như thường, mặc dầu họ liều hay dè dặt».

Nghi ngóc đầu lên nhìn bạn và hỏi:

- Em đang nghĩ gì?
- Không, em không nghĩ gì cả.
- Em có hối hận lắm hay không?

Câu hỏi của Nghi làm Hiếu rưng rờ. Trời, chàng biết mình hối hận à? Ất hẳn chàng đã lắm kinh nghiệm về phụ nữ và đã có hơn một cô gái oà lên khóc trong tay chàng nên chàng mới biết được âm trạng của kẻ vừa hiến thân.

- Sao anh lại biết em hối hận?
- Mắt em đã nói lên nỗi hối hận của em.

Hiếu cười rồi day qua úp mặt vào vai Nghi mà rằng:

– Phải, em vừa hối hận nhưng cũng lại vừa hối hận rằng đã hối hận. Giờ hết rồi. Đã trót liễu thì liễu luôn vậy, và em yêu anh.

Nghi kẹp mạnh đầu bạn lại, đặt má chàng lên tóc Hiếu, nghiêng răng mà nói nho nhỏ:

– Yêu! Anh không biết là anh có yêu em không, anh chỉ nghe là ngoài chốn này, ngoài giây phút hiện tại, không có gì cả. Quanh ta, trong không gian và trong thời gian, không còn gì đáng kể

Trong bữa ăn hôm ấy, nghe bà Trung vô tình và do một dịp tình cờ nào đó kể lại bao nhiêu cực khổ, bao nhiêu bực bội của người phải chịu cảnh sửa nhà, ông Trung và Hiếu mới hay biết hy sinh của các bà nội trợ ta. Ông chồng đi làm, con cái đi học, hoặc đi đóng phim như Hiếu đây, thì chỉ có người nữ gia chủ là phải gánh tất cả phiền toái do công việc sửa chữa gây nên.

Mái tôn được dỡ tốc ra, đóng mè trên nóc để lợp bằng ngói móc cho đỡ nóng và cát bụi trú ẩn đâu từ hồi nào trên đó không biết, đổ xuống bàn, xuống ghế xuống y phục máng nơi vách, xuống đầu xuống cổ chủ nhà, và sợ nhứt là nó đổ xuống những thức ăn bày ra nấu, hoặc vừa nấu xong.

Công việc gỡ vách ván mục để lên tường cũng làm bẩn nhà cửa, đồ đạc

không kém và chỉ hủi bụi không cũng đủ no suốt mấy ngày ròn rã.

Mà đã xong đâu, thợ họ còn nện xà bần để lót gạch mà họ làm từng căn buồng một, mỗi lần như vậy phải khiêng vác tất cả bàn ghế ở buồng đó dời qua buồng khác cho trống chỗ.

Nhưng nếp nhà ấy bây giờ đã ra vẻ một cái nhà rồi, ngói móc mới đỏ lòm, tường trắng nõn, trần bằng giấy bồi iso-rel sơn dầu màu ngà, trong khá nhã và nhứt là nền gạch bông khác hẳn với nền đất–nện âm ẩm lúc trước.

Mộng mua nhà lâu của Hiếu vẫn cứ là mộng, nên nàng đã nghĩ ra cách dời phẩn thoa son và tra giày vào cho nếp nhà cũ vậy.

Tiền chụp ảnh quảng cáo cho một hiệu vỏ xe hơi trình bày nàng mặc bờ-lu-dăng cỡi ngựa lên một chiếc vỏ cam-nhông hạng nặng đã đem lại cho quỹ gia đình mười lăm ngàn, thêm vào đó, lương đóng phim tháng đầu cộng với mớ tiền quảng cáo thuốc bổ, quảng cáo hiệu may lúc trước vừa đủ trả bao nhiêu vật liệu và công thợ sửa nhà, còn dư được chút đỉnh mua thêm một chiếc quạt máy Nhựt-Bổn, vài bộ chén bình uống trà.

Nếu vật dụng nhập cảng là dấu hiệu khá giả trong một gia đình thì nhà này bây giờ thật là khá giả vì đã sắm được rất nhiều nhập cảng hóa: son, phấn, máy thu thanh, máy may, quạt máy.

Ông Trung nâng nếp sống xa xỉ lên đến cái mức dùng ba bốn ống bíp một lượt, toàn là bíp hiệu Dunhim và Ropp.

Ông, bà lại đâm ra ghiền cải lương, tuần nào cũng đi coi hát, cho bỏ những ngày mà nằm nhà không có máy thu thanh để mà nghe ca; giờ thì nghe ca không đủ, phải thấy người nữa kia, thấy cô đào, anh kép màu mè, thấy được họ bị thương với nước mắt, với châu mày của họ.

Cũng tại cô Hiếu cả, cô đã báo hiếu bằng cách cho cha mẹ nếm mùi thời đại, thuê hai ba chiếc tắc-xi cho cả nhà đi vòng lớn vòng nhỏ, vòng xa lộ, vòng Phú Lâm, vòng Nhà Bè, đã mua sô-cô-la cho em, thành thử bao nhiêu người trong nhà bỗng nhiên có thêm nhu cầu mới mãi.

Ông Trung, bà Trung là người cần kiệm quen nếp thế mà cũng không nghĩ đến ngày sau, vì tiền của Hiếu vô như nước, sánh với lương của ông Trung thì

khác xa quá vì ông làm việc hai mươi năm rồi mà không mua nổi cái nhà cho sạch sẽ mà ở.

Tiền lại vào hoài, hết vụ ăn tiền này đến vụ ăn tiền khác, thì tại sao tiền lại không vô như vậy mãi chớ?

Cô minh tinh bây giờ mắc tiền quá, mắc y như cô Lilie. Nào quần nào áo, nào phẩm vật hóa trang, nào giày, nào xách, nào tắc-xi mỗi lần bước ra khỏi nhà, nào ăn uống thù lao với bạn hữu, nào xi-nê hai bận trong bảy ngày, mà toàn đi giắc đêm ngồi thượng hạng, để khỏi mất mặt minh tinh, nào sửa tóc mỗi tuần, mà những thứ ấy toàn là tối cần cả, không bớt đi được thứ nào hết.

– Thôi thì cha con tôi biết công bà vậy.

Ông Trung nóc cạn ly bia, khà một cái dài, rất phỉ chí bình sanh rồi an ủi bà câu đó.

Ấy, ông lại mang thêm tật mới là tật uống bia vào bữa ăn.

* * *

Ê-kíp Bạch Thủ đã quay được một tháng hai mươi ngày rồi, và Hiếu sắp được lãnh lương tháng thứ nhì, nên cũng không lo lắm, mặc dầu hôm ấy nàng đã cạn túi.

Tuy nhiên, trong giây phút nàng cũng thần thờ thoáng trông vào tương lai. Xem chừng không có ai đề nghị ký hợp đồng nữa, mà các hãng buôn thì không cần quảng cáo bằng hình phụ nữ cho lắm hay nói cho đúng ra, mỗi hãng

có sẵn một cô gái đẹp đã ăn chịu với họ từ lâu về việc chụp ảnh quảng cáo cho hãng.

Thì ra cuộc đời không làm toàn bằng sung sướng, bằng dễ dàng, mà do sung sướng hợp với khó nhọc, do thanh thản hợp với lo âu.

Hiếu thoảng nghĩ đến ngày kia lại phải quảy thùng gánh nước đêm mà kinh sợ. Lên vui bao nhiêu, hãnh diện bao nhiêu thì xuống sẽ tủi hổ bấy nhiêu.

*

– Cô ấy à? Nói tôi đi vắng.

Trọng hỏi gần người tùy phái như vậy.

– Dạ không, cô khác!

– Sao lại cô khác?

Chàng đã hỏi một câu ngớ ngẩn, tùy phái còn biết tại sao cô gái này lại đến thăm chàng. Số là chàng chỉ quen thân với một người thiếu nữ độc nhút là Hiếu, chỉ chờ đợi có một mình nàng mà thôi, nên lấy làm lạ khi nghe một cô gái không phải là Hiếu đến thăm chàng.

Chàng đã bảo người tùy phái nói dối với Hiếu là chàng đi vắng, nhưng khi anh này cho biết rằng đó là cô khác không phải là Hiếu, chàng thất vọng hết sức, muốn cự anh ta.

Trọng định ninh rằng Hiếu thế nào cũng trở lại làm lành và chàng sẽ nặng nhẹ bạn để bù cho bao nhiêu bứt rứt xoắn xang mà chàng đã phải chịu. Rồi thì xí xóa và đôi hạn sẽ nối lại mỗi tình đầu bị một cơn sóng gió nhỏ nhỏ thổi giạt đi một lúc.

Nhưng chàng đợi đã hai tháng rồi mà không thấy tăm hơi, không được tin tức gì của người yêu cả. Niềm đau của chàng to bằng tất cả niềm đau của bọn con trai đau khổ, nhập lại làm một.

Chàng hối hận quá đã chọc giận Hiếu. Chàng biết chắc rằng tội chàng nhỏ, và Hiếu vốn muốn dứt, chỉ chực có cơ hội để làm to chuyện thôi. Nhưng giá thử chàng khéo léo đừng tạo cơ hội cho Hiếu mượn cớ thì không sao nàng dứt được.

Như thế Hiếu sẽ yêu chàng gượng ép. Nhưng gượng ép còn hơn là Hiếu đi luôn.

Anh thơ ký riêng siêng năng, giỏi giảo của ông chủ bỗng biến thành một công nhân uể oải, làm đâu sai đó và quên trước quên sau, khiến ông này ngạc nhiên

lúc đầu, và khi nhớ lại cô gái mà anh ta gởi gắm, ông ấy hiểu cả. Ông khuyên:

– Anh Trọng à! Tôi đã đau khổ như anh, hồi còn con trai mà là con trai nhà giàu, địa vị chủ nhân cầm chắc trong tay. Nhưng rồi cái gì cũng qua được. Anh nên tìm một mối tình khác, vì chỉ có yêu mới quên được cơn đau của tình yêu.

Trọng ngồi trầm ngâm rất lâu, đoạn đứng lên bước ra ngoài. Khi mới ra khỏi cửa, chàng chưa nhận ra cô gái ở ngoài đầu hành lang là ai. Nhưng bước được mấy bước là gương mặt rất quen của thiếu nữ Việt-Ấn làm cho chàng hồi hộp vô cùng.

"Có phải đây là con chim xanh do Hiếu gởi đến chăng?" Chàng tự hỏi và rất mừng vì dầu sao, chàng cũng sẽ biết

được tin tức về Hiếu do người bạn thân nhứt của nàng mang đến.

– A, chị Hoàng lâu dữ!

– Ba thế kỷ rồi còn gì! Tôi đến để đòi nợ anh đây.

– Vậy hả, nợ gì?

– Nợ chỗ làm, anh đã hứa tìm chỗ làm giùm tôi.

– À, ơ...hơ...tôi có tìm nhưng chưa được.

– Mấy thế kỷ nữa mới có?

– Tôi nghiệp mà chị, tại thời buổi khó khăn chớ không phải tôi thiếu thiện chí.

– Thôi được. Thế nào, mạnh giỏi chớ?

– Dạ, cảm ơn chị. Chắc chị cũng mạnh như thường?

– Như anh thấy. Anh đi ra ngoài được không?

Hoàng chỉ hỏi lấy lệ và cứ xây lưng đi, như truyền lệnh cho Trọng phải đi theo, không được từ chối.

Trọng nới gót theo nàng và cả hai băng qua đại lộ Nguyễn Huệ.

– Sao phải đi xa như vậy chị?

– Vì tôi không muốn bạn đồng sở của anh thấy anh khóc.

– Tôi khóc, sao lại tôi khóc?

– Vì tôi sẽ nhắc chuyện Hiếu.

Trọng nửa mừng nửa lo. Chàng nói:

– Bây giờ tôi chỉ còn khóc thầm thôi.

Sao chị biết chuyện Hiếu với tôi?

– Vì chuyện tình bí mật lắm nên ai cũng biết cả.

Trọng càng sợ hết sức, hỏi:

– Ai, ai mà biết chuyện...

– Đừng có sợ quá mà đau tim. Nói chơi chớ không ai biết đâu mà lo, trừ tôi ra. Này anh Trọng, anh nên biết rằng nam nhân chi chí, phải can đảm, xem con gái như đồ bỏ nhé.

– Làm sao mà tôi dám vô lễ như vậy, chị khéo xui đại.

– Ấy, chỉ xem như thế trong bụng anh thôi, ngoài mặt phải làm bộ kính trọng họ đủ lắm.

Tôi vì anh mà phản bội phái của tôi, nói ra bí quyết ở đời cho anh nghe đó.

– Nhưng chị muốn đi đâu?

– Đi qua vỉa hè bên kia.

– Không, tôi hỏi chị muốn đưa câu chuyện đến đâu.

Họ đã qua đi vỉa hè bên mép rạp xi-ne Nguyễn-Huệ. Hoàng cười mà rằng:

– Tụi mình có vẻ là trai gái hẹn nhau. Rạp chiếu bóng thường trực nào cũng nổi danh như thế cả.

Trọng mắc cỡ đỏ ửng cả mặt, cả tai.

– Nhưng tôi chỉ đến nơi hẹn hò thay cho bạn thôi. Này, tôi lãnh một sứ mạng hết sức khó khăn là mang trả ảnh mà anh đã tặng Hiếu.

Nhà cửa, người vật, xe cộ, bổng mờ đi, và Trọng choáng váng như vừa bị ai đánh vào đầu một võ mạnh bằng chày

vồ. Tay chàng run lấy bầy và Hoàng vịn lấy hai vai chàng khi thấy chàng lão đảo muốn té...

– Can đảm lên anh à!

Có ai thấy đàn ông con trai khóc hay chưa?

Thật là kỳ cục và xấu xí đến buồn cười, chớ không phải như phụ nữ, họ cười rất dễ yêu, mà khóc thì lại còn dễ mê mệt hơn nữa.

Trọng mếu cái miệng méo xẹo, khóc không ra tiếng, mà nước mắt cũng không có lấy một giọt, y như là khóc giả. Nhưng ai mà biết câu chuyện như Hoàng đây chẳng hạn thì sẽ thấy được rằng chàng đang cố nén sự uất hận. Uất hận tuy chỉ là tình cảm mà nó lại căng thẳng những bắp thịt từ tim người lên đến mặt. Những

bắp thịt ấy như bị bôm hơi vào và chực nổ tung ra.

– Can đảm lên anh à!

Hoàng không sợ xấu hổ gì cả, buông vai Trọng ra rồi ôm lấy lưng chàng, kh-iến cho người qua đường công phần hết sức, ngở họ mùi với nhau giữa nơi công cộng.

Trọng như rặn ra tiếng khóc, và chàng nghe nhức trong hai lỗ tai như vừa lặn dưới nước nhiều phút liên tiếp. Khóc lớn ra được là dễ chịu, nhưng không sao chàng có thể khóc lớn cả vì niềm uất hận quá to.

Hoàng cố dịu dàng trong lời nói, trong cử chỉ như một người chị thương em, nhưng cũng bất lực và chỉ đợi cho niềm đau của Trọng dịu dần thôi.

Bổng Trọng khóc lớn lên được một tiếng rồi khóc oà. Hoàng mừng rỡ biết rằng nỗi súp-de đã xì bớt hơi, và đợi một lát nữa thì quả nhiên Trọng nói được.

– Tôi đau khổ lắm chị Hoàng ơi!

– Ừ, thì cứ mà đau, rồi thì nó sẽ hết.

– Tôi thề quyết trọn đời không yêu ai nữa cả, mà cũng chẳng buồn đánh bạn với cô gái nào khác nữa.

Hoàng cười dòn lên và nói:

– Mấy anh thất vọng vì tình, không biết học ở sách nào mà anh nào cũng thề y hệt như nhau, nhưng rồi anh nào cũng cưới vợ hoặc có nhơn tình. Thế anh không đánh bạn với tôi nữa sao?

– Chị thì khác, tôi trừ chị ra.

– Cám ơn. Nè, Hiếu nó cũng khổ lắm

đấy nhé chứ không phải là vui sướng gì đâu.

Trọng lại hy vọng, lắng tai nghe và hỏi:

- Hiếu bị gả ép về nơi khác à?
- Không. Nó chỉ yêu người khác thôi.
- Yêu người khác? Trời ơi! Con người...

Mặc dầu đã đoán biết phần nào sự tình như vậy, Trọng vẫn công phần và kêu lên sự bất bình, sự khinh bỉ của chàng.

- Thì có gì. Ai cũng có quyền đổi ý chứ. Vả lại nó chưa có gì với anh.
- Trời, con người gì mà...
- Anh đừng có mặt sát nó lắm, Ai cũng phải sống theo sở thích mình chứ.

Nó đã thương xót anh, đã do dự rất lâu, thế nghĩa là nó cũng là một đứa khá lắm.

– Khá lắm! Khá lắm! Huyện binh huyện, phủ binh phủ.

– Anh Trọng nè, nên biết điều một chút. Bỏ xó nó một nơi, nói chuyện về anh cái đã. Nó là hoa hậu, là minh tinh màn ảnh. Nó giao thiệp với giới sang trọng giàu có. Anh thử tưởng tượng nó và chồng nó được mời dự một dạ hội của giới phú hào. Anh chàng thơ ký của nó sẽ tủi thân hay chẳng khi mà bao nhiêu tân khách đều ở trong hàng ngũ chủ nhơn của anh ta?

– Nhưng chúng tôi sẽ ở trong hàng ngũ của chúng tôi, không thềm đi dự dạ hội nào cả.

– Hàng ngũ của chúng tôi làm sao

được, vì cô minh tinh lại thuộc hàng ngũ bên kia.

– Nếu nàng yêu tôi thì nàng sẽ hy sinh, và an phận trong hàng ngũ của tôi.

– Anh có cái gì hơn người mà bắt một cô gái như Hiếu phải hy sinh đời của nàng?

– Tôi có một tấm lòng...

– A ha... hay lắm, như là tiểu thuyết, hay tuồng hát vậy. Nhưng cái tấm lòng của anh, người khác cũng có. Một nếp nhà tranh, một quả tim vàng thì quý, nhưng một ngôi nhà lầu, một quả tim vàng cũng quý đó chứ.

– Làm sao mà trong một ngôi nhà lầu lại có một quả tim vàng được?

– Sao lại không?

– Nhưng nếu thế, ai bảo nàng nhận lời tôi. Tôi có ép buộc nàng đâu, có dụ dỗ nàng đâu.

– Anh không ép. Chính nó đã tự ý yêu anh. Và bây giờ nó tự ý không yêu anh nữa thì anh cũng chớ nên ép nó tiếp tục phải yêu anh.

Tôi mến anh lắm, thương cho niềm đau của anh lắm, nhưng tôi không thể trách móc nó được. Tôi nói theo lẽ phải, chớ không phải là huyện bình huyện như anh vừa nói đâu. Anh Trọng nè, còn một món quà kỷ vật nữa mà nó đã đánh mất rồi, không thể trả anh được, là ông Phật chạm trên hột cà-na. Tôi làm chứng rằng nó đã đeo tượng ấy nơi cổ, rất quý trọng món trang sức đó, nhưng rủi ro sợi dây chuyền đứt hồi nào nó không hay...

– Trời, thế mà Hiếu thể rằng quyết giữ đến lúc đầu bạc răng long.

– Thì nó quyết giữ chớ sao, nhưng sự rủi ro, ai ngăn được. Anh biết giùm cho nó chỗ ấy. Nó nhắn lời xin lỗi anh. Tôi thì tôi thấy rằng đó là điềm trời, khiến hai người phải xa nhau.

*

Phim quay được hai phần ba thì đoạn sau bắt đầu trình bày một minh tinh Bích Lệ khác với cô đào chánh đã đóng từ lúc đầu. Ai có mắt tinh một chút là nhận thấy ngay sự thay đổi đó.

Sau hai tháng thành đàn bà, cô gái của buổi đầu hồng hào ra, và đường nét của thân thể nàng xuất hiện rõ rệt chớ không mơ hồ như trước nữa.

Người xem phim về sau, chắc tưởng rằng phim quay được nửa chừng thì nhà sản xuất ngưng công việc trong một thời gian lâu lắm vì lẽ gì đó.

Tuy nhiên sắc có thắm hơn, mà tình của anh kếp chánh đối với cô đào lại lợt lẩn. Không, Nghi vẫn còn yêu nàng như trước nhưng sự bông bột của những ngày mới gần nhau không còn nữa.

Lắm khi, sau một buổi làm việc, Nghi ra về một mình, xin lỗi sơ sơ Bích Lệ rằng chàng bận một “tí việc rất quan trọng”.

Hiếu tin rằng bạn nói thật, nhưng giá như lúc đầu mà có việc quan trọng đến đâu, chàng vẫn đợi để đưa bạn về, ít lắm là tới xóm nhà của Hoàng.

Cũng chẳng sao. Lối xử thế đó giống

như là tình chồng nghĩa vợ lâu đời, như là lối ăn ở của ba nàng đối với má nàng, ông cụ xem ra không sẵn sóc bà cụ bao nhiêu.

Nhưng mà họ đã cưới nhau, còn Nghi và nàng chỉ là một đôi nhân tình thôi. Nghĩ đến cưới, Hiếu không sao quên được cái hôm mà đôi bạn cùng đi dự tiệc lễ thôi nôi của con anh đạo diễn Trần Văn Hai.

Ra về, Hiếu hỏi pha trò:

– Chùng nào chúng mình mới ăn thôi nôi cho đứa con đầu lòng hờ anh?

– Chắc còn lâu lắm.

– Em thì em tính ra còn hăm mốt tháng nữa.

Nghi ngạc nhiên hỏi:

– Tại sao lại hăm một tháng nữa ta có con?

– Không, hăm một tháng nữa ta ăn thôi nôi cho thằng bé, có con thì chỉ chín tháng nữa thôi.

Nghi hoảng hốt hỏi:

– Sao, sao, em nói sao? Em nghe trong người làm sao?

– Chưa nghe sao cả, nhưng em bắt đã mười tám hôm rồi.

Nghi tái mặt đi, dừng chân lại, đứng thừ ra một lúc lâu rồi nói:

– Cũng chưa có sao. Anh nghe họ bảo rằng trẻ là sự thường, có khi trẻ đến hai tháng nữa là khác.

Hiếu cũng tái mặt, cũng dừng chân lại, đứng thừ người ra một lúc lâu sau

câu nói của Nghi. Nàng cứ đinh ninh là Nghi sẽ nhảy lên vì vui sướng và đôi bạn sẽ bàn với nhau về cái đám cưới cần phải có để điều chỉnh tình trạng, để hợp lệ hóa một chuyện đã rồi, chớ không hề ngờ rằng đó là một cái tin sét đánh đối với Nghi.

Lâu lắm, nàng mới cười gằn và hỏi:

– Anh bảo “cũng chưa có sao” nghĩa là nếu điều ấy là dấu hiệu chắc chắn của sự thọ thai thì “đã có sao” phải không?

– Em muôn bắt bí anh gì đó?

– Anh khỏi cần phải nói quanh, không chối được nữa đâu. Có phải anh nghĩ rằng việc mang thai là một tai nạn hay không?

Nghi chỉ làm thinh, khiến Hiếu phải nín áo chàng mà hỏi gằn lại. Chàng ú ớ

giây lát rồi nói:

– Em đã biết rằng anh nghèo lắm.

– Biết, nhưng đó không phải là một có. Khối gia đình chỉ kiếm được mỗi ngày bốn mươi đồng, vậy mà họ vẫn vui mừng mỗi lần nhà đông thêm một đứa trẻ.

– Họ khác, ta khác. Họ để con họ lem luốc, nheo nhóc được, ta thì không.

– Em cũng nhận lý lẽ ấy đi. Nhưng anh có thật nghèo lắm hay không cái đã?

Hiếu có đến nhà Nghi và về sau này, họ chỉ gặp nhau nơi đó thôi. Nghi ở trong một nếp nhà ván có gác lợp tôn, nóng như lò lửa, trong một ngõ hẻm quanh co trên xóm Hòa-Hưng. Phía dưới Nghi dùng làm xưởng vẽ và tối lại chàng chun lên cái gác thấp ấy mà ngủ, nhưng không

dám lên đó trước mười giờ đêm, vì mái tôn giữ sức nóng dai lắm.

Tuy thế, thỉnh thoảng Nghi cũng bán được một bức tranh và tháng nào cũng có tiền nhuận bút về những bức minh họa bài của các tạp chí. Kể ra thì trung bình, chàng cũng kiếm được mỗi tháng hơn số lương của Trọng một tí.

– Thì anh nghèo đứt đi rồi, em đã dư biết mà.

– Anh không giàu, nhưng anh vẫn đủ sức nuôi vợ, nuôi con chớ.

– Nuôi như một người thợ hồ nuôi vợ con ỹ. Nhưng anh lại không thích để vợ con anh khổ như vậy.

Nghi nói quá ra đó thôi, chớ một gia đình tiểu tư chức vẫn sống tươm tất được. Nhưng ông chủ gia đình ấy sẽ phải

hy sinh nhiều cho vợ con, chớ không mong sống như chàng vậy nghĩa là la cà ở nhiều quán giải khát, nhiều vũ trường, nhiều hiệu ăn rất tốn kém.

Không như vậy, chàng không sao gặp bạn, mà không sao gặp bạn thì không nói chuyện văn nghệ được, những câu chuyện tâm ruồng, không đâu, nhưng lại rất lợi cho công việc sáng tạo của chàng.

Suốt tháng đó, cả hai cùng lo lắng và âu sầu như nhau, nhưng rốt cuộc, đó chỉ là một cuộc báo động giả và Hiếu lại đều đặn trở lại như thường:

Một hôm nàng bảo bạn:

– Anh Nghi nè, anh bảo không còn cha mẹ, cũng chẳng có ai thân thích trên đời này. Nhưng em nghĩ cũng không sao, ba má em không đến đổi khó tánh lắm,

nhứt là khi có em nói thêm vào. Vậy anh nghĩ sao về việc làm cho tình cảm của ta khỏi phải ở trong cảnh núp lén như vậy hoài?

Nghi lại giựt mình như lúc nghe tin kinh kỳ của bạn bị xáo trộn. Chàng nín lặng rất lâu rồi hỏi:

– Em nghi ngờ tình yêu của anh đối với em sao?

– Không.

– Như vậy, không đủ cho em hay sao?

– Rất đủ, nhưng chỉ đủ về mặt tình cảm thôi. Ta phải lo về mặt khác nữa chứ.

– Em muốn nói về mặt gì?

– Chẳng hạn như em thọ thai.

- Thì anh sẽ cưới em ngay.
- Có gì bảo đảm không?
- Lời hứa danh dự.
- Bằng như em không thọ thai thì ta cứ kéo dài như thế này mãi cho đến ngày anh chán em?
- Không, anh có chán em đâu.
- Chính anh đã nói... “tình nào không phai” kia mà!
- Có lẽ phải trở lại vấn đề cũ là anh nghèo lắm.
- Nếu anh chỉ ăn cơm thôi, ăn cơm do em nấu lấy thì gia đình ta không đến đổi đời.
- Nhưng anh không chỉ ăn cơm không mà thôi.

– Anh thấy cần ngồi hiệu lắm hả?

– Tối cần thiết. Tất cả bạn hữu anh đều gặp mặt nhau ở những nơi đó. Không tụ nó thì tâm hồn anh sẽ bị chặn đứng lại, tắt tị, không còn phong phú nữa thì còn mong gì sáng tác.

Anh lại cần rất nhiều báo ngoại quốc mà ở đây họ bán rất mắc tiền. Thật ra bao nhiêu thứ cần dùng ấy, xem thì nhiều, nhưng chỉ là tối thiểu thôi: một văn nghệ sĩ Âu-châu mà có chút ít tên tuổi như anh, được hưởng những thứ ấy dễ dàng mà khỏi phải thắt chặt hồ bao. Nhưng ở nước ta, tranh bán không được bao nhiêu thành ra...

– Nhưng nếu ngày kia, anh không yêu em nữa thì ta sẽ xa nhau à?

Lần làm thỉnh này, Nghi giữ lâu hơn

bao giờ cả. Chàng thấy không thể úp mở mãi được, nên đã nói ra một điều mà Hiếu nghe như tiếng sét. Đó là một sự thật, sự thật trắng trợn quá sức nên mặc dầu bị lung lay mạnh, nàng vẫn đứng vững được sau đó, bởi quá đau.

– Em cứ thử tưởng tượng một cặp trai gái không thể yêu nhau nữa, mà phải sống chung với nhau, thì em sẽ thấy cái hỏa ngục ấy ra thế nào.

Hiện giờ anh yêu em, ta yêu nhau, ta cần để tình ta lắng lại xem sao.

Thấy hạn tím mặt, Nghi nói thêm:

– Chính em đã kể cho anh nghe bước dạo dẫm trên đường tình của em với Trọng, và em đã đổi ý khi thấy mình chọn lầm.

Có chi tiết này mà Hiếu không buồn đưa ra cãi với Nghi nữa. Là quả nàng đã dò dẫm, đã đổi ý. Nhưng nàng chỉ lần dò trước khi dẫn thân vào đường tình với Trọng. Với Nghi, nàng đã cho tất cả rồi, từ thể xác lẫn tâm hồn, hai trường hợp khác nhau xa lắm.

Hiếu không buồn cãi cọ lời thôi nữa vì sau câu chuyện hôm ấy, nàng lấy xác ra đi mà không một lời từ giã Nghi.

Nhứt định dứt rồi với con người chưa chi đã tính chuyện chán nhau, xa nhau! Nàng đã ra đi, mặt giận hăm hăm, và suốt đêm đó, nàng khóc ướt cả gối chăn.

Hôm sau, nàng làm việc tại phim trường một mình, không có mặt Nghi. Nàng đóng cái đoạn chiều chiều ra bờ sông mong ngóng người tình bị tù đầy

đi xa, và cái đoạn làm dâu làm vợ của anh thợ trét ghe dễ ghét, anh tình địch đã phao vu bạn của nàng.

Hôm ấy Hiếu đóng khá hay vì nàng đang đau khổ thật. Mới bước vào phim trường, không thấy mặt Nghi, nàng đã buồn rồi, và càng phút nàng càng mong nhớ người con trai ấy mà nàng hy vọng thế nào rồi hẳn cũng sẽ đến chơi như mọi hôm mà nàng chỉ đóng một mình.

Nhưng hẳn đã không đến.

Hiếu chỉ quyết định phải dứt với chàng có một tiếng đồng hồ thôi, rồi đau khổ đến nửa đêm vì sự dứt tình ấy. Phần nửa sau của đêm đó, nàng hối tiếc và sáng lại thì mong gặp nhau cho chàng xin lỗi mà làm lành trở lại. Vì dầu sao, cũng chưa có gì đổ vỡ. Nghi chỉ mới có tiên liệu một trường hợp về sau, mà

trường hợp ấy chưa xảy ra và đôi bạn cứ còn thương yêu nhau như thường.

Mối tình của chàng và nàng, nàng thấy là đẹp quá, cần phải cứu vãn nó và nuôi nấng cho nó sống mãi chớ không nên vì một lời nói không đầu mà gây ra cuộc gây đổ.

Nhưng mà Nghi đã không đến.

Người nữ diễn viên chánh như đã chui vào da thịt của nữ nhân vật chánh trong phim, tiếc thương rất thật người bạn tình đã mất. Nàng tưởng tượng nếu dứt với Nghi, và sau này lấy chồng, lấy một người con trai khác, nàng sẽ khổ thế ấy, để diễn tả nhân vật trong truyện.

Trong con mắt của Hiếu, hiện giờ không còn người con trai nào trên đời này mà đáng cho nàng yêu nữa hết.

Nàng ở trong cái tâm trạng ấy ba hôm thì hôm thứ tư hai người phải đóng chung với nhau trở lại.

Nghi đến trước đợi nàng từ ngoài đầu ngõ, gặp bạn, chàng mừng rỡ, hỏi:

– Em có giận anh lắm hay không?

Hiếu xụ mặt xuống, găm đầu đi luôn vào trong. Nghi lẽo đẽo theo sau, lải nhải nói:

– Sở dĩ mấy hôm nay anh không đến là để cho em nguôi giận rồi hăng hay, chỉ vì vậy đó thôi. Không lẽ em lại không tha thứ anh được vì lỗi lầm nào.

Hiếu vẫn làm thinh. Nhưng khi vào phim trường, đóng cái đoạn mà chàng vượt ngục, trở về làng cũ để báo thù, gặp nàng trong đêm tối, đôi bạn quần quýt nhau thì Nghi biết là Hiếu đã hết giận

chàng rồi vậy, và chiều hôm đó thì họ kéo nhau đi giải khát như sóng gió chưa bao giờ nổi lên giữa hai người.

Hiếu không cương quyết lắm, lại nhát gan, sợ chính mình gây đổ vỡ. Thành thử rồi sau đó nàng không đá động đến cái việc lòi thoi ấy nữa, và lại thầm mong nếu tình yêu giữa hai người mà cứ kéo dài như thế này được mãi thì cũng tạm gọi là sung sướng. Không phải hễ cứ yêu nhau là có con và «tai họa» thọ thai, cũng như bất kỳ tai họa nào, ít xảy ra lắm. Còn như Nghi hết yêu nàng? Điều ấy nàng không muốn nghĩ tới nhiều.

Mãi cho đến hôm thước phim cuối cùng được quay nàng mới bắt đầu lo trở lại.

Hôm ấy phim trường tiếp hai người khách, một trai một gái, đến xem cho

biết kỹ thuật quay phim.

Đó là hai anh em ruột, có vẻ quen biết với nhiều người trong đoàn. Người con trai không có gì đặc biệt, còn cô gái thì khá xấu xí.

Cứ theo lời họ giới thiệu khách với Nghi (không quen biết hai người) thì thanh niên là nhà văn Thôi-Đạt còn thiếu nữ là em ruột của nhà văn. Nghe tên Nghi, thiếu nữ mừng rỡ hết sức, nói chuyện huyền thiên, bảo là đã nhiều lần đi xem triển lãm tranh của Nghi, phê bình bức này, khen chê bức nọ, và nói rất nhiều về nghệ thuật hội họa.

Không bao giờ Hiếu thấy mắt Nghi sáng bằng hôm đó. Hắn như tìm gặp được người phụ nữ đầu tiên trong đời hắn hiểu biết và chú tâm đến hoạt động của hắn!

Hiếu giục mình khi nhớ lại rằng đã nhiều lần, Nghi nói với nàng:

– Em Bích Lệ nè, phải chi em mà hiểu được tranh, hiểu được anh thì quý biết bao nhiêu! Anh sống cô đơn từ lâu rồi, chợt gặp em, anh bớt trơ trọi, nhưng vẫn còn nghe hiu quạnh bao quanh anh khi mà tâm hồn anh không có người cảm thông cho.

Hiếu không hiểu một tí gì về hội họa cả, và nàng thường ngạc nhiên không hiểu vì sao Nghi lại nổi danh nhờ những bức tranh mà Hiếu thấy là vẽ xấu như trẻ con mới học vẽ ra.

Nàng yêu Nghi chỉ vì con người của Nghi thôi, ngoài ra, thật không bận tâm chút nào đến những tấm bố căng mà Nghi đã bôi lem luốt đủ thứ màu kỳ dị lên đó.

Những lần Nghi ao ước như vậy, nàng chỉ cười thấy là bạn mình chỉ nói vậy thôi. Nếu quả điều kiện nàng hiểu biết hội họa là cần để giúp cho hạnh phúc của chàng được trọn vẹn thì phu nhơn của một vị tướng lãnh chuyên đánh giặc, cũng phải sành chiến lược, chiến thuật nữa à.

Luôn luôn nàng đã cười và đáp:

– Anh chỉ nói nhảm. Anh vẽ xấu như mèò quàu, em mà có muốn hiểu cũng không làm sao hiểu được.

Hôm mà chàng tỏ ra sung sướng như vừa trúng số to, lúc trò chuyện với cái cô phê bình tranh vanh vách ấy, Hiếu giựt mình và lần đầu tiên, nàng nghĩ đến hội họa.

Tranh, đối với nàng, chỉ như là một

chiếc áo cho một bức tường, không hơn, không kém. Chiếc áo che thân nàng, dầu sao cũng quan trọng hơn là chiếc áo che vật vô tri chớ. Nhưng có bao giờ mà Nghi sung sướng đến như thế đâu mỗi bận nàng đem khoe một chiếc áo vừa ý, đẹp ở hàng lụa, ở màu sắc và ở cái lối cắt may của người thợ.

Là hoa hậu, từ thuở giờ Hiếu khỏi ghen với ai cả, vì xem ra không ai địch nổi với nhan sắc của nàng, còn đúng điệu và điểm trang thì nàng đã sành lắm rồi.

Trước mặt nàng, Nghi đã nhiều lần trò chuyện rất vui vẻ và có duyên với nhiều mỹ nữ, nhưng nàng thấy đó là vì lịch sự thôi. Lần này lại khác, Hiếu không thể nói ra được những điểm khác ấy nhưng nàng thấy rõ ràng là bạn nàng bị xúc động.

Ghen với một người kém mình, Hiếu thấy là xấu hổ quá nên nàng làm ngơ, giả đồ như không tế nhận được gì hết, nhưng lo sợ đã bắt đầu lổ dạng.

Ba hôm sau, tới nhà Nghi thì nàng thấy bạn đang hướng dẫn cô gái ấy xem tranh của chàng ở trong cái xưởng vẽ hẹp, đặt dưới nhà.

Hai người mê mết vì tranh, không hay biết có Hiếu đến và người vui sướng mê say là kẻ cho xem chứ không phải người được xem. Cô gái chỉ hỏi qua vài tiếng mỗi khi đến trước một bức tranh rồi thì người hướng dẫn nói như liên thanh nổ, y như là hấn cần khoe hàng để bán.

Hiếu nhớ ra rằng chưa bao giờ nàng xem tranh ở đây cả. Nghi có đề nghị giải thích cho nàng hiểu nghệ thuật hội họa

với những thí dụ cụ thể là những bức tranh của chàng, nhưng nàng chỉ cười mà hèn: “Để khi khác”

Làm văn nghệ (ừ, đóng phim là làm văn nghệ, chớ còn gì nữa?), Hiếu lại không thích văn nghệ.

Nàng đóng phim chỉ để được tiền, được nổi tiếng thôi. Cái đẹp của văn nghệ, nàng không biết là có, không thưởng thức nổi riêng cái đẹp ấy.

Nghệ thuật đối với nàng là những gì gần gũi đời sống lắm, như là ngôi nhà đẹp, chiếc áo khéo, nhưng cũng không cần đi sâu vào chi tiết của những cái đẹp ấy cho lắm, thấy áo đẹp là đủ rồi.

Hàng triệu cô gái, kể cả những cô gái đẹp tuyệt trần đều như Hiếu, nên tới giờ, nàng thấy nàng vẫn không kém ai và

không ai hơn nàng về chỗ nào cả.

“Sao lại có người hơn mình?” Hiếu ngẩn ngơ tự hỏi như vậy, khi đứng nơi ngưỡng cửa mà nhìn vào cảnh thân mật bên trong và người con trai rất đẹp đang sung sướng được đứng bên cạnh một cô gái xấu xí lại hơi quê.

Nàng phân vân không biết nên âm thầm trở gót hay là cứ vào. Chưa quyết định được thì đã bị người bên trong thấy nàng.

– Kìa, Bích Lệ! Nghi kêu như vậy rồi vội vã bước ra cửa, sự vội vã cố chuộc tội ấy rõ rệt quá, không sao Hiếu không thấy được.

Cô khách bất động, và cứ tiếp tục nhìn tranh, làm như là nàng không có nơi đó.

– Em đến sao không vào?

Nàng chỉ làm thỉnh sau câu hỏi của bạn, nhưng chợt nghĩ thái độ như vậy khó coi, nàng cố mím cười rồi lặng lẽ vào xưởng.

– Bích Lệ, em tôi.

Họa sĩ giới thiệu với cô khách như thế và cô chào nàng rồi hỏi:

– Có phải chị đóng cùng phim với anh Nghi hay không?

– Vâng, chính tôi.

– Hân hạnh được quen với chị.

Cô khách này mới dễ ghét chớ. Tới bây giờ, không một ai mà không nháy nhồm lên khi nghe cái tên Bích Lệ của nàng, nó đã vang danh khắp nước vì chức hoa hậu, chỉ có con người này là

không thèm biết đến thôi.

Cô ta nói xong mấy câu xã giao lạt lẽo ấy rồi xin phép ra liền. Nghi chừng hững:

– Kìa cô ở chớ, còn mớ tài liệu...

– Thôi, anh cho khi khác vậy. Em phải đi ngay, có chút việc.

Khi cô gái đã ra khỏi cửa Hiếu nói mỉa:

– Em đã vô tình làm kỳ đà, bậy quá. Có hện nhau và hện dài hạn?

– Ủ, cô ấy xin đến xem tranh và xem tài liệu về tranh lập thể Âu-Châu.

– Bác học dữ. Em thì không biết lập thể là gì. Có phải lập thể là lỏa thể hay không?

– Không.

– Nhưng xem tranh lập thể rồi... lại xem tranh lỏa thể chứ?

Nghi nhìn bạn mà cười:

– Trong nhà anh, không có tranh lỏa thể như em biết.

– Nhưng trong tài liệu thì có.

– Cũng không tuốt.

– Nếu vậy thì ngoài đời có.

– Em muốn nói gì?

– Nói gì anh đoán mà hiểu.

– Bậy nào! Người ta là người trí thức.

Hiếu cười giòn rất mỉa mai:

– Chớ không phải ngu dốt như em.
Nhưng trí thức lại không biết lỏa thể à?

Họ cũng là người, ngoài cái trí thức của họ.

Nghi cười hể hể, tiến lại gần sát Hiếu, xoa tay lên đầu nàng mà rằng:

– Em nhỏ ghen à! Anh cảm động lắm.

Thình lình nàng tát vào má của Nghi một cái thật mạnh khiến Nghi kinh ngạc hết sức. Chàng vội bước lùi ra sau, lấy tay xoa má và nói:

– Em thật nóng tánh hết sức.

Trút được cơn ghen tức vào cái tát tai ấy, Hiếu nghe nhẹ trong lòng, và bấy giờ nàng mới hối hận là đã hành động xằng.

Giận, ăn năn, lo sợ, bao nhiêu tình cảm hỗn độn ấy nơi một phụ nữ, dồn

dập một cách mau lẹ tự nhiên đưa đến một hình thức thoát lung là khóc.

Hiếu ngồi phệt lên một chiếc ghế không lưng dựa rồi ôm mặt mà khóc òa. Nghi chỉ giận bạn có nửa phút đồng hồ thôi. Chàng bước đến sau lưng Hiếu, không nói nhưng chàng tin rằng bạn hiểu được qua sự im lặng của chàng.

Khi hả được những gì đè nặng trong lòng nàng, Hiếu đứng lên, toan đi. Nghi vịn lên vai bạn mà rằng:

– Em, anh cứ xin lỗi em, mặc dầu anh không có lỗi gì hết. Nếu em vui lòng tha thứ, em nên ở lại.

Hiếu đang có những tình cảm lộn xộn hết sức. Nàng cảm động mà thấy Nghi còn yêu nàng nhiều nên mới xuống nước như thế, nhưng không sao không

giận bạn đã chia cảm tình chàng cho người khác, nhứt là không sao không hoảng sợ vì một tai họa rất gần mà trực giác của phụ nữ đã cho nàng thấy trước.

Nàng ngã đầu vào ngực Nghi rồi khóc nức nở. Nghi hôn lên tóc nàng:

– Em, anh vẫn yêu em như ngày nào.

– Em tin là thế, nhưng em cũng hiểu chắc chắn rằng anh đã gặp bạn đồng tâm rồi.

– Em lạ quá, cứ đoán lời thôi về chuyện chưa xảy ra.

Hiếu bỗng nhớ lại rằng chính nàng đã trách móc Trọng như vậy khi anh ấy đoán rằng nàng sẽ lên rồi bỏ rơi anh ấy, và quả về sau sự việc xảy ra y như Trọng đã đoán. Nàng nói:

– Phải, chưa có gì cả, vì thế, em chỉ khóc mà thôi. Phải chăng phản ứng của em như vậy là nhẹ lắm và thụ động lắm?

– Nhưng anh cũng không muốn thấy, không muốn nghe em khóc. Anh muốn ta cùng vui. Nếu phải buồn thì chỉ nên buồn vì một chuyện đáng buồn kia.

Hiếu khóc một hơi thì cạn nước mắt. Nàng hỏi bạn.

– Cô ấy thích hội họa và hiểu hội họa thật tình, hay chỉ làm bộ cho anh ưa?

– Cô ta hiểu thật.

– Sao anh không cắt nghĩa cho em hiểu?

– Anh chỉ mong có thế thôi. Em đã là bạn của anh rồi, người bạn thích nhứt của anh và hoàn-toàn-hóa người bạn

ấy có phải thú hơn là tìm bạn mới hay không. Nhưng lần nào anh nói về tranh, em cũng bảo rằng nghe buồn ngủ và nhức đầu lắm.

Nói rồi chàng lại hôn lên tóc bạn và thêm:

– Hôm nay ta học buổi đầu em nhé! Chỉ học vỡ lòng thôi, anh cố nói rất dễ hiểu.

– Em muốn lắm! Nhưng nghĩ ra thật vô lý nên em nhút định không học. Té ra muốn yêu phải học sao?

Em cứ ngỡ yêu nhau vì tâm hồn, vì nét hạnh, hay tẻ lắm thì cũng vì dung mạo bên ngoài chớ.

– Thì cố nhiên là anh yêu em vì những thứ đó.

– Nhưng anh sắp yêu người khác vì thứ khác.

– Em cứ nói như vậy mãi, anh thể với em là cô ấy chỉ là người khách thôi.

– Một người khách mà anh rất mến.

– Phải, chỉ có thế.

– Và từ mến, anh bước lên đến yêu rất dễ dàng. Chỉ có mấy bước là đến nơi. Cô ta không xấu lắm để cho anh an phận trong tình bạn văn nghệ với nhau.

Hiếu nhớ rõ là lúc sau này, Nghi có những lúc lo ra rất là khó hiểu. Ngồi bên cạnh nàng mà y như chàng vắng mặt đi đâu xa lắm, khác trước biết bao mà chàng chỉ sống mãnh liệt trong tình yêu, không cần thiết bên ngoài có gì nữa, thời gian, không gian, vạn vật như là không có quanh chàng.

Nghi như nhớ nhưng cái gì, như không toại chí với mỗi tình của chàng. Nay rõ ra, chàng cần một người bạn. Người bạn ấy, hiểu chàng chưa đủ, mà phải hiểu cả đến những việc chàng đeo đuổi, bởi vì công việc của chàng là tâm hồn của chàng.

“Tại sao mình không là người bạn ấy?” Hiếu tự hỏi như vậy và thấy rằng không thể được. Không làm sao mà nàng thưởng thức nổi những bức họa của Nghi mà nàng thấy là rất xấu. Nghi vẽ những con người mặt xấu như ma, cao quá, ốm quá, tay chơn dài nhằng, vẽ những cảnh cần cỗi với những cây già trụi lá, những con thú kỳ dị trông không ra con gì hết. Thế mà nhiều bạn trai của chàng đã khen là danh họa, thì nàng thật không biết nói sao, và từ thuở giờ nàng xem tất cả bọn đó là một lũ điên như nhau.

Hiếu chỉ biết thưởng thức những bức tranh vẽ người đẹp, cảnh đẹp và nhút là phải giống cảnh thật người thật bên ngoài, thứ tranh bày bán trên vỉa hè đường Lê-Lợi. Nàng thấy hằng vạn hằng triệu cô gái khác cũng đồng sở thích với nàng, thế mà họ vẫn làm giàu, làm có được, nhút là vẫn hạnh phúc được trong tình yêu vì đàn ông không hề đòi hỏi nơi họ gì khác hơn là sắc đẹp và sự giỏi dang.

Có phải chẳng Nghi thuộc vào một loài khác hơn loài người, và nếu như vậy, cố gắng cũng chỉ vô ích thôi vì nàng chỉ thuộc loài với những cảm nghĩ thường của con người.

– Thôi anh cho khi khác vậy.

– Ừ, chừng nào học tùy em, anh có dám ép em khi nào đâu.

Một cuốn phim từ ngày quay xong đến ngày được đưa lên màn bạc, qua một thời gian lâu quá! Nào rửa, nào cắt, nào dán, nào chuẩn bị lăng-xê, tốn thì giờ không kém giai đoạn thực hiện chút nào.

Suốt thời gian ấy Nghi và Hiếu lơ lửng gặp nhau; kể ra thì vì lúc quay phim họ gặp nhau thường quá, nên giờ, Hiếu có cảm giác là xa bạn, chớ một đôi nhân tình mỗi tuần gặp mặt một hoặc hai lần là vừa phải.

Hiếu không còn lý do để ra đi mỗi ngày nữa, nên không đến thăm Nghi được, mà Nghi cũng không thể đến nhà nàng. Những ngày không gặp nhau như

vậy, Hiếu xốn xang, bút rút vô cùng và bây giờ nàng mới hiểu được tâm trạng của Trọng trong thời nàng được bầu hoa hậu.

Mỗi lần nhớ đến cô gái thạo hội họa, nàng đau như thuở bé, khi mẹ nàng sinh ra đứa em thứ nhì của nàng, nàng không được ngủ chung với mẹ nữa, và mỗi lần thấy mẹ hôn em, nàng nghe đau thốn trong tim một cái.

Cô gái ấy xấu hơn nàng nhiều, nhưng không xấu tệ. Cái miệng của cô ta rất có duyên, nhút là đôi mắt sáng một cách kỳ lạ, chúng tỏ một sức thông minh trên mức thường.

Còn thân hình của cô thì... Hiếu nhớ ra Nghi đã say sưa khi vẽ chơn dung cho Hoàng nó ngồi làm mẫu cho chàng vẽ gần ba tuần lễ mới xong.

Nàng tin chắc là Nghi vẽ bức chơn dung ấy, chỉ để ngắm cho thỏa thích thân hình khiêu gợi của Hoàng mà thôi.

“Phải, chàng không có yêu Hoàng lần nào, vì Hoàng còn kém hơn mình nữa về mặt tâm hồn. Nhưng cô gái này lại thuộc vào một ca-líp khác rồi!”

“Nàng không xấu, thân thể nàng lại quyến rũ, mà không gì quyến rũ cho bằng cái tâm hồn nàng nó biết xúc cảm trước những vẻ đẹp kín đáo mà chàng đã xúc cảm mà không biết trao gởi niềm vui văn nghệ ấy với ai, không có ai để cùng thưởng thức, như người nghiện rượu ưa tìm bạn rượu để đối ẩm cho vui.

Cái xưởng vẽ của Nghi mà nàng thờ ơ đi qua từ mấy tháng nay, Hiếu tưởng tượng giờ nó linh động lắm nhờ những cuộc đàm thoại văn nghệ giữa hai người

nhờ tiếng cười của cô khách.

Hiếu hình dung một họa sĩ Nghi mãi nguyện khi đã tìm được người bạn mà chàng mơ ước, bắt đầu hoài nghi về huy lực của sắc đẹp mà nàng ngỡ là yếu tố quan trọng bức nhứt trong tình yêu.

Những lần hiếm hoi trong một tháng mà nàng gặp mặt Nghi tại nhà chàng hay ở nơi khác, nàng thấy mặt Nghi tươi hơn trước bội phần, tươi cái vui tươi phỉ chí, nhưng không còn say gì hương sắc nàng như trước nữa.

Và những lần gặp nhau trước mặt bọn đóng phim của đoàn Bạch-Thủ, Hiếu thường thấy họ nhìn nàng một cách khác trước nhiều.

Họ là những người tốt về mặt không tò mò khi Nghi và nàng bắt đầu yêu

nhau, và về sau tự nhiên mặc nhận mối tình giữa hai người.

Nhưng lần này sao mà họ cười với nhau, thâm lặng nhưng hóm hỉnh, như là chế giễu nàng đã bị thua kém ai về cái gì, đôi khi thương xót nàng một chút.

Hiếu đoán biết việc gì đã xảy ra nhưng không dám nghĩ nhiều về cái việc đau lòng ấy.

Nàng càng tin chắc nơi cảm giác của nàng hơn khi mà Hùng bắt đầu tán tỉnh nàng gần như công khai.

Từ ngày Nghi và nàng yêu nhau, Hùng lui bước một cách lịch sự, không ganh tị cũng chẳng hờn giận ai cả. Nàng và Nghi đã biết cho Hùng ở chỗ đó và rất mến người bạn nhạc sĩ ấy.

Hắn không phải là một kẻ phản bạn

thì có sao hắn lại trở lại mà tán tỉnh nàng mà hắn biết đã có chủ?

Từ lâu, Hiếu vì bận việc, vì bận yêu, lại vì tình cảm của nàng bị phân tán ra cho rất nhiều bạn mới nên nàng không có đi thăm Suzie như trước.

Nàng nghe rằng Suzie đã tìm được chỗ làm trong vài phòng trà, và vì không tài giỏi lắm, nên khó kiếm tiền được để sống thong thả theo ước muốn.

Hôm ấy, buồn quá, nàng bỗng nhớ lại những người bạn cũ không phải là bạn của giờ đầu, mà là bạn trong giai đoạn nàng dọn chơn bước vào cuộc đời sống động của nàng.

Hiếu nghe hơi hối hận đã lơ tới lui với họ, tuy không là phụ bạc, vẫn như phụ bạc, và hơi ngạc nhiên không hiểu

sao nàng lại muốn đi thăm Suzie.

Nàng không biết cái điểm tâm lý ấy của con người là khi leo lên thang của xã hội, ta bỏ rơi đạo đường không biết bao nhiêu người và cái lúc mà ta bắt đầu thất bại, bắt đầu đau khổ, ta mới nhớ đến những kẻ ở lại sau, và càng thất bại, đau đớn nhiều, càng nhớ những người ở dưới thấp hết.

Khi trả giá chiếc xích-lô đạp mà nàng đã gọi để đi đến nhà Suzie, Hiếu bỗng nhớ lại quan niệm của cô bạn này.

“Đã là người có tên tuổi thì đi xe buýt, đi xe đạp xem không được”. Nàng đã chịu ảnh hưởng của quan niệm ấy, áp dụng trong nhiều việc của đời sống của nàng nên đã phải khổ vì tiền rất nhiều.

Khổ nhứt là lương tháng đóng phim

không còn nữa, từ ngày phim quay xong đến nay là một tháng rưỡi rồi mà cứ phải sống mãi cái mức sống minh tinh với bề ngoài hào nhoáng.

Lần này, nàng đi xích-lô chớ không đi tắc-xi nữa chỉ vì xích-lô trả giá lên xuống được, cho đỡ tốn vài đồng.

Hiếu rất mừng mà thoáng thấy từ ngoài ngõ, nhà bạn mở cửa. Nàng cứ lo Suzie đi đâu đó, để phải về không tốn toi một mớ tiền xe.

Không nghe tiếng đệm dương cầm lúc vào gần tới nhà Suzie, khi bước lên thêm, nàng thấy bạn đang xem một tờ tuần báo có hình.

– A, cô minh tinh, sao mà biệt dạng vậy? Thế nào phim đã quay xong chưa?

– Xong từ lâu.

– Sao không thấy chiếu?

– Ai biết đâu, có lẽ Hùng rõ hơn Bích Lệ, sao không hỏi anh ấy?

– Nó ít đến đây lắm...

– Sao lạ vậy?

– Có gì mà lạ. Suzie không nhờ nó dắt cho nữa để ca hát thi nó không đến làm gì. Thế nào, kể mọi mặt nghe thử xem.

– Mặt nào của cái gì mới được chớ?

– Nói trước về mặt tiền bạc coi. Kiếm tiền có nhiều không?

– Sắp chết đến nơi. Không ai mời ký hợp đồng nữa hết.

– Cái nghề minh tinh ở xứ ta là như vậy đó. Không ai làm phim thì mình ký

với ai.

– Bích Lệ cứ muốn ca hát như Suzie, nhưng lại không biết hát, không có giọng. Làm ca sĩ không cần nổi danh lắm, cũng kiếm được tiền hoài.

– Còn về mặt tình cảm?

– Cũng ạch ẹi lắm.

– Nhưng đã yêu rồi chứ?

– Đã và cũng đã đau khổ vì yêu.

– Hoan hô! Thế là «Đau buồn, ta lại gặp ta».

– Suzie cũng đau buồn nữa sao?

– Không đó là chuyện đời xưa ấy, còn giờ thì chỉ vui thôi, hoặc buồn vì thiếu trò tiêu khiển chứ làm sao mà còn đau buồn được.

– Suzie ơi, lần đầu Suzie đau vì tình, Suzie làm thế nào để...

– Để quên à? Thuở ấy mình ngu lắm, còn biết làm thế nào nữa, và mình cứ ngỡ không bao giờ quên được. Nhưng rồi tự nhiên nó quên lần lần đó chớ! Và tự nhiên mình gặp bồ khác rồi quên hẳn đi. Giờ nhớ lại chỉ buồn cười thôi.

– Suzie yêu được người khác à?

– Chớ bà tưởng cái thằng thú nhút nó chiếm độc quyền được mãi trái tim của ta sao. Nè không có thằng nào số dách hết đấy nhé. Thế nào thằng này cũng hơn thằng kia về cái gì và luôn luôn, ta thích được cái hơn ấy ở mỗi thằng.

Nếu Hiếu mà nghe những lời trên đây hồi mấy tháng trước, chắc nàng đã «buồn nôn» lắm.

– Nhút là, Suzie tiếp, nếu thằng đầu mà đều giả lắm là một dịp may cho ta, hơn là nó tốt nhưng vì trắc trở nên hai đứa không tiếp tục yêu nhau được mãi.

Nó đều giả thì ta bị ê chề vì bộ mặt xấu trắng trợn của cuộc đời, đâm ra khinh miệt tình yêu, còn buồn làm sao được. Suzie đã trót gặp một thằng đều giả ngay từ lúc đầu nên bịnh tình của Suzie dễ trị lành lắm.

– Bích Lệ rủi ro là anh ấy không đều giả.

– Ai vậy?

– Nghi.

– Làm bộ hỏi bồ vậy chứ Suzie đã biết là hai đứa yêu nhau từ lâu, và biết giai đoạn sau này nữa. Nhưng có quả là bồ đang đau khổ lắm hay không?

– Bích Lệ chỉ muốn chết thôi Suzie à!

– Có thật không?

– Ai nói láo với Suzie làm gì. Có vinh diệu gì đâu mà khoe nổi đau khổ của mình.

– Nếu vậy, Suzie không nên dè dặt, kín đáo nữa. Suzie đã biết, mà biết rất nhiều, biết nhiều hơn cả Bích Lệ nữa kia.

– Đừng nói, Bích Lệ đau lòng lắm. Bích Lệ đoán biết nhưng vẫn không dám nghĩ đến.

– Không phải thế. Nhưng cũng phải có nói ra cái chuyện mà Bích Lệ không dám nghĩ đến. Nói cho hả chớ? Cái chuyện đó ai cũng biết hết mà! Là Nghi đã yêu cô Thân, cái cô trí thức nước da bánh ít ấy mà.

Hiếu rưng rưng nước mắt mà rằng:

– Có người bảo cô ấy nhan sắc kém Bích Lệ nhiều lắm thì đừng buồn, chẳng qua đó là một cuộc qua đường mua vui của Nghi thôi. Nhưng Bích Lệ biết rằng không phải như vậy.

– Bích Lệ nói có lý. Suzie không phá ai, lại rất dè dặt, nhưng thấy Bích Lệ quá đau khổ, nên Suzie phải giúp bạn. Đây, Bích Lệ xem tài liệu này thì rõ.

Suzie chạy vô buồng một lát thì trở ra với một bức thư màu ngà và nói thêm:

– Thư này là của Hùng đánh rơi tại đây. Hắn không hỏi nên Suzie cũng quên trả lại. Vì Suzie thân với Hùng lắm nên đã phạm phép lịch sự mà đọc hết từ đầu tới cuối. Bậy lắm, nhưng lỡ rồi, biết sao. Tuy nhiên, nhờ Suzie làm bậy thế mà hôm

nay mới giúp Lệ được đây. Nhưng trước hết Lệ phải can đảm, cố trấn tĩnh vì đọc thơ này xong, một là Lệ sẽ cười dài mà chán chê mọi thứ, hai là Lệ sẽ ngất xỉu không chùng.

Sốt ruột quá, Hiếu giựt lấy bức thư trên tay Suzie, hành động mà nàng không bao giờ có từ thuở tới giờ.

Nàng ngạc nhiên mà nhận ra tuồng chữ của Nghi trong khi nàng tưởng tượng đó là thư tình của Hùng.

Hiếu không dám đọc. Chắc chắn là Nghi viết thơ cho cái cô đó, chớ không gì lạ, và rủi ro thơ lại lọt vào tay Hùng. Đó là điều nàng đã đoán biết nhưng bằng có đích xác sẽ làm nàng đau đớn biết bao.

Tuy nhiên, rốt cuộc rồi nàng cũng đưa thơ lên đọc, không dùng được.

"Anh Hùng mến

Tiếng MẾN trên đây, không phải là
tĩnh từ khách sáo mà mọi người thường
dùng để trên đầu thơ. Tôi mến anh thật
tình, kính anh nữa, khi mà tôi biết anh đã
thăm yêu Bích Lệ trước tôi, mà vẫn tốt với
tôi được, khi anh thất bại, tôi thành
công»

Hiếu ngưng đọc, ngẩn ngơ rất lâu,
không đoán được đây là chuyện gì, và tại
sao hai người bạn trai này lại không nói
ngay với nhau, lại gửi thơ nhau lời thôi
như vậy. Dầu sao, nàng cũng nghe nhẹ
nhõm vì đây không phải là thơ của Nghi
gửi cho tình nhơn của chàng.

Anh Hùng ơi, có những điều ta khó
nói với nhau khi nhìn mặt nhau, nên anh
mới viết thơ cho tôi, mà tôi cũng chỉ đáp
được bằng thơ thôi anh à.

«Anh Hùng! Thật ra thì tôi vẫn yêu Bích Lệ như bao giờ và chắc sẽ yêu Bích Lệ mãi mãi. Nhưng «cô gái sành tranh» (danh từ của anh đấy) lại là cô gái hiểu tôi.

«Trời ơi, sao Bích Lệ lại không hiểu mỹ thuật như tôi đã mơ ước. Tôi chỉ mong được thể thôi và được như vậy tôi sẽ cùng đi với Bích Lệ cho trọn đường trần.

«Nhưng mà đã không được vậy. Cả hai người, Bích Lệ và «cô gái sành tranh» đều cần một người bổ túc mới thành hẳn người yêu lý tưởng của tôi. Bích Lệ phải biết thưởng thức nghệ thuật, «cô gái sành tranh» phải đẹp.

«Chắc hẳn anh nhận rằng tất cả chúng ta, kể cả chị em bạn gái nữa, ai cũng cần một người bạn đời. Là bạn, người này đẹp không chưa đủ, mà cần hiểu ta phần nào.

«Tối phút cuối cùng, sau hơn một tháng trời phân vân, tôi đã phản bội Bích Lệ với «cô gái sành tranh» ấy.»

Hiếu nghe choáng váng cả người. Nàng tối tăm mảy mặt và thấy tất cả mọi vật đều lơ mờ quay cuồng trước mắt nàng.

Suzie chạy đi khui chai nước cam, mang đến cho bạn với chiếc ống sậy giấy cắm trong đó.

– Cảm ơn Suzie!

Cô ca sĩ choàng tay qua vai bạn và Hiếu cũng đưa tay ra ôm lấy lưng của Suzie.

– Bích Lệ sẽ nhớ mãi giây phút này, giây phút mà tình bạn thiêng liêng giúp Bích Lệ qua được cơn đau đớn nhứt trong đời Bích Lệ.

– Bồ có phước hơn tôi nhiều lắm. Cái ngày xa xôi kia mà tim tôi bị dấn gần nát ngườu, tôi không tìm ra ai bên cạnh cả để mà trút bớt mối sầu. Nhưng mà rồi đời nó đã dạy mình can đảm Bích Lệ à.

"Tôi xấu hổ với tôi hết sức mà đã phản bạn; chắc Bích Lệ cũng đoán biết phần nào, và tôi rất đau lòng mà tưởng tượng đến niềm đau của Bích Lệ.

«Mà nào tôi có muốn phản bội đâu? Cái đó nó mạnh hơn tôi, tôi không cưỡng nổi với nó. Cái đó, anh cũng hiểu cho rằng không phải là sắc dục, vì cô gái ấy kém Bích Lệ một trời một vực.

«Cái đó là sự quyến rũ của một tâm hồn bậu bạn, nó đẹp ngang hàng với sắc đẹp của mọi hoa hậu. Nếu tôi không được Bích Lệ, có lẽ tôi sẽ hy sinh tâm hồn ấy để chạy theo Bích Lệ mà nhan sắc gợi thêm

hơn là sự kín đáo của một tâm hồn đẹp. Nhưng tôi lại rủi ro được Bích Lệ trước, và đã nghe không toại chí thành ra tâm hồn kia kêu réo hơn bao giờ cả?

«Hùng ơi, buồn quá, nhưng tôi biết sao! Tôi không muốn kéo dài sự gian dối, đã phản bội mà gian dối nữa thì tội nặng thêm. Nhưng tôi cũng không nỡ nào bỏ rơi Bích Lệ được.

«Anh vẫn còn yêu Bích Lệ à? Nghe anh nói thế, tôi không tin lắm, nhưng không lẽ anh lại đùa tàn nhẫn như vậy. Không, tôi không mịch lòng, lại còn mừng nữa là khác nếu có một người bạn nào yêu Bích Lệ thật tình và hứa an ủi nàng cho nàng quên được mỗi sáu ngày hai đứa tôi xa nhau.

«Nếu được như vậy, tôi sẽ ra khỏi tình trạng bất phân minh hiện giờ.

«Tôi mong anh thành thật và đặt hết hy vọng vào dự định của anh».

Nghi

Suzie rình phản ứng trên gương mặt của bạn từ nãy giờ và bắt gặp nơi đó dấu hiệu của nhiều biến chuyển của tình cảm của Hiếu mà nàng đoán rằng phải có, và cái dấu hiệu cuối cùng của bạn làm cho nàng an lòng: Hiếu không khóc, không nổi giận, không đau đớn, chỉ chán nản quá mà thôi.

Đó là thứ tình cảm không hay lắm, nhưng lại có lợi cho nạn nhân. Bỗng chốc người ấy được trị lành ngay tâm bệnh. Có lẽ nàng phải mang trọn đời cái bệnh chán chê này, nhưng bệnh ấy không giết chết con bệnh như bệnh sâu.

Hiếu đặt bức thơ lên bàn rồi phát

cười dài, khiến Suzie vô cùng khiếp sợ. Nàng biết đó là cái cười tiên phuông của sự cuồng trí có thể xảy ra, bỏ nó không lý do, người cười không được gì làm cho y vui cả.

Trong giây phút, nàng hối hận đã làm liều, quên nghĩ đến tai hại này.

Hiếu vừa cười, vừa nhìn trừng trừng vào bạn, đôi con mắt trắng đờ, không chút tinh thần trong đó.

Bất giác Suzie nhìn ra cửa và tính thử lối thoát thân nếu Bích Lệ nổi cơn điên thành lình.

– Tối nay đi xi-nê với Suzie nha?

Nàng nói bậy một câu có tánh cách đánh trống lảng, và cốt để dễ dãi dành con người sắp làm dữ ấy.

Hiếu cười, lần này cô mình tinh chưa xuất hiện trên màn bạc, cười một cái cười có nghĩa và thấy rõ là nàng nhìn bạn, chớ không phải chỉ ngó mà không thấy như nãy giờ.

– Không, Bích Lệ không điên đầu mà Suzie sợ. Trong họ Bích Lệ, cả bên nội lẫn bên ngoại, vững tinh thần lắm, chớ không bỏ đầu mà sự xúc động mạnh lung lay được trí sáng suốt.

- Ủ, thì đi xi-nê cho nó quên, nhưng bỏ đêm ca hát à?

– Nếu cần bỏ thì bỏ chớ sao.

– Vậy rủ Hùng đi với.

– Hùng?

Lần này, chính Suzie trở mắt nhìn Hiếu. Hiếu vội đính chánh ngộ nhận

thăm của hạn:

– Không, Suzie đừng có hiểu lầm. Bích Lệ mà có thích Hùng mười mười, có yêu Hùng đi nữa, cũng không thể giúp cho con người kia tìm được chỗ vút Bích Lệ dễ dàng như vậy. Bích Lệ có phải là cửa hàng hay một căn phố đâu mà người ta muốn sang từ tay người này qua tay người khác. Hùng là người bạn tốt, rủ hấn đi cho vui vậy mà.

– Nhưng nó sẽ hiểu lầm rồi lôi thôi nữa.

– Bích Lệ sẽ nói cho nó vỡ mộng chứ.

– Vậy thì vui lắm. Bà nè, bà không điên thật chứ.

– Không, và chắc cũng sẽ không. Chỉ đau nhiều có mấy mươi giây thôi, rồi ê chề quá sức đến không còn biết đau nữa.

– Nhưng bị đòn nhiều cũng thế. Tuy lúc chịu đòn quả ta không còn biết đau, mà tối lại thì rêm mình. Suzie chỉ sợ bà lại khổ đêm nay và những ngày sau thôi vì bà sẽ thấm đòn.

– Không, chắc chắn là không. Có lẽ Bích Lệ nằm đêm sẽ sâu vì vụ này lắng lại. Nhưng sâu không phải là đau khổ.

– Hay lắm. Vậy về xin phép má đi bố.

– Không, không xin phép nữa. Bích Lệ sẽ đi luôn.

– Đi đâu?

– Ai biết. Nhưng không thể về nhà nữa.

– Như vậy là Bích Lệ còn đau khổ rồi.

– Không, chỉ buồn thôi.

– Như vậy cứ ở đây, đừng đi bậy. Và tốt hơn là nên báo cho ở nhà hay. Không xin phép là nổi loạn đó. Nhưng nổi loạn chỉ làm cho gia đình giận Bích Lệ còn không cho hay tin thì gia đình sẽ sợ hãi, còn khổ hơn giận nữa.

* * *

Đoàn Bạch Thủ đang bóp trán tìm mưu để lằng-xê cuốn phim mà họ đã hoàn thành. Trí óc họ làm việc gấp đôi, gấp ba các nhà sản xuất phim khác vì chẳng những họ phải tìm sáng kiến lạ về quảng cáo mà họ còn phải nghĩ ra mẹo quảng cáo mà không tốn tiền. Và họ đã cạn tiền kể từ lúc quay xong thước phim cuối cùng.

Anh cuộc-chê Nam, ông nhà giàu

tương đối của đoàn, đề nghị thiết đại yến để khoản đãi nhiều giới cho họ phải nói đến phim "Hết mưa rồi nắng" một đồn mười, mười đồn trăm, trăm đồn ngàn, v.v...

Phương pháp ấy xét ra không hay ho gì cả, nhưng Nam đã chịu bỏ tiền túi thì không ai đại gì mà bác bỏ đề nghị của hắn để phải hụt một bữa nhậu.

Nhà đạo diễn khó tánh Trần văn Hai luôn luôn lo sợ nếp sống kham khổ của đoàn bị tiệc tùng quyến rũ, nay cũng dễ dãi trở lại vì đã hết làm việc rồi.

Không có giới nào là không có mặt trong bữa tiệc hôm ấy. Hiếu gặp lại những gương mặt quen của bữa cơm của ông Bồ Bào, nhưng lần này nàng không còn ngồi gần mấy ông bạn già của ông chủ hãng rượu nữa.

Bên tay mặt của nàng là một ký giả quen, có đến phỏng vấn và xin ảnh nàng mấy lần. Nhưng thực khách bên tay trái thì kỳ thay, không lạ hẳn, nhưng nàng cũng không nhớ ra là quen nhau ở đâu và lúc nào.

Hắn tự giới thiệu là Nguyễn Ngọc Long, thương gia, và hỏi xem "người đẹp có còn nhớ đến tiện sinh chăng?"

Hiếu trầm ngâm bươi trí một hồi lâu thì bật cười, khiến hắn lại chú ý và hỏi:

– Quý nương vui gì vậy, cho tiện sinh vui với?

Nghe câu hỏi ấy, Hiếu càng cười nhiều hơn. Thì ra đó là anh chàng tặng hoa ngày nàng giựt giải, anh chàng ăn nói như nhân vật của tiểu thuyết kiếm hiệp với những danh từ trịnh trọng: quý nương, tiện sinh, v. v...

– Em nhớ ra rồi, ông đã tặng hoa cho em ngày nọ.

– Hân hạnh quá. Tiện sinh cứ ngỡ quý nương quên mất cái mặt này rồi chứ.

Danh từ «cái mặt này» thô lỗ quá thật không hòa hợp chút nào với những danh từ khách sáo của toàn câu.

Hắn hỏi thêm:

– Thưa quý nương, nghe đồn hình như đóng phim này, quý nương được hưởng một ca-sê rất cao, đâu đến sáu, bảy trăm ngàn đồng gì đó, có phải thế không?

Long biết rõ sự thật là nhóm «Bạch Thủ» tay trắng nhưng chỉ làm bộ hỏi thế cho có chuyện để nói và cốt nịnh người đẹp vậy thôi.

Hiếu không còn quá thật thà như trước nữa nhưng nghĩ không cần giả dối trong trường hợp này, và lại theo chỉ thị của nhà sản xuất thì cả nhóm phải khoe cái nghèo ra để đương đầu với những số tiền khổng lồ của bọn có tiền. Trần Văn Hai đã chứng minh rằng giàu to và nghèo xơ xác, cả hai tình trạng đều ăn tiền cả, tức là đều gây được cảm tình trong quần chúng. Nên chị nàng nói:

– Nhiều người tưởng thế, nhưng thật ra, lương tháng của em chỉ có sáu ngàn, mà phim quay xong thì thất nghiệp.

– Trời ơi, sao ít vậy? Nghệ sĩ gì mà lương như là lương tư chức. Họ bốc lột tài nghệ của cô quá, tôi nghe sốt ruột lắm. Thế này thì tôi đến phải làm phim mất để giúp cho những tài hoa như cô khỏi thiệt thòi hoặc khỏi bị mai một.

Hắn đã bỏ cái giọng muôn xưa của hắn và xưng tôi, gọi cô như thường vì đã bắt chuyện với mỹ nhưn được rồi, rán nhớ các danh từ lạ, mệt trí quá.

Hiếu cười và nói:

– Em không có tài gì cả. Nếu có, có lẽ ngoại quốc họ đã mời.

– Cô đừng tưởng như vậy. Ai biết nước Việt Nam ta có nhưn tài mà mời. Cô Bích Lệ nè, tôi nói điều này, nhiều người sẽ bảo là tôi nịnh đầm, nhưng nếu cô tự biết cô, cô sẽ thấy là tôi chỉ thật thà nói ra sự thật thôi, là cô đẹp hơn lúc tôi tặng hoa cô nhiều lắm.

Hiếu nhìn nhận rằng hắn nói đúng sự thật. Nàng đã ra khỏi đời sinh lý của con gái và người thiếu phụ nào cũng đẹp nhứt vào cái lúc vừa bước qua ngưỡng cửa đời đàn bà.

Tuy nhiên, thích nghe người lảng giềng xác nhận điều nhận xét của hẳn, nàng chống chế:

– Em thì bao giờ cũng chỉ là Bích Lệ thôi.

– Đành thế, nhưng đó là tánh tình của cô không hay đổi, nhưng nhan sắc đâu có đứng yên một chỗ như thế.

– Vậy à? Nếu nhan sắc đổi dời thì chắc ngày kia em sẽ xấu xí.

– Còn lâu, ít lắm là hai mươi năm nữa cô mới hết đẹp và ba mươi năm nữa cô mới già. Tôi nói già chớ không nói xấu vì có nhiều bà già vẫn đẹp.

Hiếu cười giòn lên, vui vẻ thật tình:

– Ông bảo là không nịnh đầm, nhưng nếu ông nịnh đầm chắc ông nịnh tài số dách.

Suốt bữa ăn, Hiếu luôn luôn rình Nghi và bị chàng ta rình lại, nhưng may mắn mắt họ không bắt gặp nhau lần nào cả.

«Quân tại tửu lâu đầu, thiếp tại tửu lâu vĩ, tương kiến mà bất tương tư, mặc dầu đồng ẩm «Bồ Đào Lộ Thủy»

«Bồ Đào Lộ Thủy» là thứ nước ngọt nửa giống xá xị nửa giống Coca Cola, do hãng Bồ Đào tung ra thị trường từ mấy tháng nay và Bích Lệ nhờ cho in ảnh nàng vào nhãn chai nước ngọt ấy mà đỡ cháy túi được một thời gian.

Hiếu thấy bạn thoáng buồn, và hơi hối tiếc. Có nhiều lần hắn muốn bước qua bên phía nàng, nàng mà hắn không gặp mặt được sau ngày bức thơ bị tiết lộ, có lẽ qua để phân trần chi đó, nhưng rất cuộc không dám.

Ban đầu Hiếu nghe lòng quần quần đau nên chi nàng đã có những lần châu mày khó hiểu đối với Long. Nhưng rồi một ác ý bỗng nảy ra trong trí nàng. Hiếu quyết định chọc cho Nghi cảm tức đến cực độ cho bỏ ghét.

Nàng tươi tắn nói cười với Long. Hắn nói những câu chuyện rất xoàng thế mà Hiếu lại phá lên cười như là hắn có duyên ghê lắm.

Nàng chú ý lắng nghe từng tiếng của hắn, thỉnh thoảng lại hơi nghiêng đầu qua như để khỏi bỏ sót lời thì thầm nào của người bạn bên cạnh cả.

Chưa chinh phục mà được khuyến khích, Long thích lắm và nói và có cử chỉ thân mật ngay. Hiếu đã đạt mục đích và nàng liếc nhìn sang bên kia thì thấy Nghi đang bặm môi, ra vẻ cảm tức vô cùng.

– Xoàng! Nàng chửi thầm lên. Đáng lý gì nó khinh mình đã mau quên quá thì nó lại cà nanh. Không, đó chỉ là sự ganh tị xấu xa chứ không phải cái cà nanh vì đã quá yêu.

«Cho cu cậu ngủ không được đêm nay chơi». Nói xong nàng nhận lời Long, bước theo hắn đi lại ngồi trên chiếc ca-na-bê đặt trước khung cửa trở ra hành lang.

Sau món tráng miệng, thực khách đàn ông thi nhau hút thuốc, un khói xanh cả phòng. Long thèm thuốc nhưng biết Hiếu đang khó chịu vì khói, nên mới rủ nàng đi, nhưng mà cũng để tạo dịp nói những điều mà hắn thấy không tiện nói ngay tại bàn.

Hiếu hoan nghinh liền lời mời của người con trai có thể giúp nàng đánh

bấm dập trái tim của anh chàng đang kia.

Hai người ngồi cạnh nhau trên chiếc ghế dài, nhìn qua nóc nhà lầu thấp hơn ở bên kia đường. Nhà ấy nóc bằng và trên nóc nhà, một kiếm sư, xem chừng là người Trung Hoa, đang dạy một thiếu phụ Trung Hoa múa kiếm.

– Nhà cô nóc bằng như thế đó hay nóc nghiêng mái?

– Em ở trong xóm, một căn nhà trệt, làm gì có được nóc bằng.

– Vậy à? Nhưng tài hoa và đẹp như cô, giá ở biệt thự, cũng còn là chưa xứng với cô.

– Nghe minh tinh màn bạc bên Âu Mỹ sắm đến đài nhà mát, mà mình bắt thềm...

– Cô nghĩ thế nào nếu tôi đề nghị với cô một hợp đồng?

– Ông không đùa về chuyện làm phim à?

– Tôi nói thật đó chứ. Tôi là thằng dám làm mà. Tôi chỉ lo cô bị hợp đồng cũ nào ràng buộc thôi. Ký với tôi cũng chưa có biết thự ngay, nhưng một căn phố lâu ở mặt tiền đường phố thì chắc chắn cô sẽ sắm được ngay.

– Nhưng em chỉ cần tiền để chi tiêu thôi. Ở nhà tốt mà không tiền, càng khổ hơn.

– Gì chứ tiền ăn xài theo cái thể của cô là việc sẽ được bảo đảm. Sắm nhà chỉ là khoản tiền phụ thôi.

Thật là đang buồn ngủ lại gặp chiêu manh. Hiếu vừa phá ra ghim bạc cuối

cùng cách đây bốn hôm và hiện giờ trong xác nàng chỉ còn đủ tiền về tắc xi thôi thì lợi lại lấp ló muốn vào, mà lợi to, đúng y như nàng đã mơ ước: một căn nhà ngoài mặt tiền đường.

Hơn một tháng nay nàng đã thềm một chiếc máy hát âm thanh nổi, nhu cầu mới của một người đã sắm được máy may, máy thu thanh rồi. Nhu cầu này sẽ được thỏa mãn dễ dàng sau khi ký hợp đồng, nhưng thích nhứt là có tiền tiếp tục cái mức sống của mấy tháng nay cái đã, mức sống mà nàng ngỡ phải vĩnh biệt để trở về lối ăn ở của một gia đình tư chức nhỏ của những năm rồi.

Đêm ấy chàng thương gia trẻ tuổi làm đủ phận sự của con người lịch sự thế kỷ hai mươi là đưa người đẹp về nhà của Suzie. Suzie cũng có mặt trên xe, ngồi cạnh bạn ở băng trước.

Long không nói chuyện tiền bạc khan nữa, mà phiêu lưu trong những vấn đề du lịch vấn đề tình cảm rất là ham nghe và khi đặt hai vai nữ trước vườn Bà Lớn thì hẳn đã trở thành bạn thân của hai cô, được phép trở lại thăm hai cô và được hai cô nhận lời mời đi ăn cơm của hẳn, những ngày sau đó.

Người con gái thông minh, có kinh nghiệm về đường tình và không ganh tị là Suzie rất biết điệu mà rút lui sau đêm đó, mặc dầu Long và Hiếu phản đối dữ. Cả hai đều không còn là trai gái mới lớn lên nữa để phải ngại ngùng trước một đệ tam nhân, họ không sợ Suzie kỳ đà trong thời kỳ đá bóng với nhau.

Giàu cũng hay ho đó chứ. Từ thuở giờ, Hiếu chỉ mơ những điều khác và sự cần tiền gần đây cũng chưa đủ già giặn để gây ra một hệ thống ước vọng mới

thay cho những mộng nên thơ trước đó. Trước đó nàng mơ một túp lầu tranh, một quả tim vàng, nàng mơ anh hùng, nàng mơ văn nghệ sĩ.

Nhưng mà chiếc xe hơi tiền sử sơn đỏ của Hùng và cả chiếc xe trắc-xong đen của Yùl không êm như chiếc D.S. của Long.

Xe của Long mỗi lần bóp cua, cho dầu là không bớt ga, người ngồi trong đó vẫn không bị áp lực qui tâm, tẩu tâm xô ngã nghiêng, ngã ngửa. Mỗi lần đèn xanh cháy lên thì nó vọt một cách ngọt như là thiếu niên nhổ giò lớn lên, nhanh chóng và không tức dội.

Nhưng mà cái xưởng vẽ đầy thi vị của Nghi lại không có tiện nghi như cái «ổ con trai» có gấn máy lạnh của Long. Ở đây hễ bấm nút một cái là có nhạc nổi,

hể mở tủ ra là có bom, có nho tươi, có sữa lỏng, ở đây cả nước tắm cũng thơm, mà bóng đèn đêm cũng xông mùi nước hoa đã thoa trên đó lúc đèn chưa cháy.

Long mời Bích Lệ về nhà của chàng sau một bữa ăn tối kia. Nàng do dự mấy lần rồi mới nhận lời chỉ vì không biết phản ứng của vợ Long sẽ ra thế nào. Chưa bao giờ nàng hỏi cho biết về gia đạo của người bạn mới này, nhưng nàng đoán chừng hẳn đã thành gia thất.

Long ở trong một biệt thự một tầng lầu mới cất ở đường Đoàn Thị Điểm, ngôi nhà chỉ nhỏ thôi, cả tầng trên lẫn dưới nhà gồm năm buồng, nhưng xinh lắm, nhứt là có vườn hoa đẹp quanh nhà.

Bên trong trang trí như là nhà của bên Âu Mỹ mà Bích Lệ đã thấy trong xi-nê.

Long đưa nàng đi xem nhà, buông nào họ cũng qua cả và Bích Lệ ngạc nhiên mà không thấy dấu vết của người đàn bà nơi đó.

Nhà bếp lạnh tanh và chỉ có hai người tở trai dưới ấy thôi, cả hai người đều không ai có vẻ là đầu bếp.

– Còn chị đâu anh?

Bích Lệ đã thôi gọi Long bằng ông nữa từ sau cuộc đi dạo mát lần thứ ba, lần này có Suzie và chính Suzie đã khuyên hai người bỏ cách xưng hô khách sáo: ông cô đi.

– Chị nào? Tôi chưa có đôi bạn mà!

– Vậy à.

Hôm ấy trên đường đưa bạn về nhà, Long đã nói:

– Bích Lệ ơi, có những điều tôi cần nói với Bích Lệ, nhưng phải đợi cho Bích Lệ biết rõ tôi. Nay thì Bích Lệ đã biết rõ rồi nhưng tôi phải đợi nữa cho Bích Lệ nghĩ chính về cái biết đó.

Ngày mai, ta sẽ cùng đi ăn cơm tối và rồi tôi sẽ nói. Bích Lệ đã được chuẩn bị rồi, khỏi ngạc nhiên gì cả, và khỏi bối rối vì câu hỏi bất thành linh của tôi.

Chúc Bích Lệ một đêm ngủ ngon giấc và không ác mộng.

Long để bạn xuống ngay tại đầu ngõ, theo lời chỉ dẫn của Bích Lệ. Từ lâu rồi, Bích Lệ đã đi về bằng xe của bạn hữu đưa rước tận nhà mà không sợ xóm giềng nói ra nói vào gì cả.

Nàng biết những người bạn gánh nước khuya của nàng ngày trước xâm

xì dữ lắm, và cả xóm đều không ưa cái tác phong của những minh tinh hoa hậu «sống như đầm» đi về khuya khoác trên xe của những người bạn trai.

Nhưng có một lần nàng đã dám bắt kể họ, rồi thì cứ dám hoài.

Ông Trung bà Trung thấy con cần giao thiệp nên cũng dễ dãi cho khi nàng đi đứng, nàng đã hưởng được nhiều tự do như hôm đến nhà Suzie suốt tuần ấy.

Tuy nhiên, từ ngoài đầu ngõ đi vào tới nhà, Hiếu không nghe lòng thanh thản như đi những nơi khác.

Không sợ dư luận, nàng vẫn nghe khó chịu vì vẻ sang trọng của nàng không hòa hợp với khung cảnh ở đây. Nếu người ăn xin vào hoàng thành, bị mặc cảm, thì nàng công chúa xuống xóm lao

động cũng không yên dạ khi thấy sự giàu sang của mình không đẹp nữa trong cảnh nghèo khổ nó đang châu mày.

«Hể lên thì phải lên toàn diện, và cái gì cũng cần lên một lượt với nhau, Hiếu nghĩ. Không thể ăn sang, mặc đẹp mà ở ngõ hẻm, trong một nếp nhà lụp xụp. Nhưng làm sao mà lên toàn diện cho được?»

Hiếu đoán hiết là Long sẽ nói những gì với nàng. Hắn có điều kiện, không đầy đủ lắm, nhưng mà điều kiện chánh yếu nơi hắn lại dồi dào. Nàng không yêu hắn, nhưng nàng đã mất lòng tin nơi tình yêu rồi thì thử hỏi nàng còn chờ ai?

Long là người độc nhứt hiện giờ có thể cứu nàng ra khỏi nước bí là cặn túi mà cứ phải ăn tiêu nhiều và có thể giúp nàng khỏi vào xóm này nữa để mà phải

ngượng ngáp với những người sống đời sống khiêm tốn.

Đêm ấy nàng không bị ác mộng y như Long đã chúc nhưng làm sao mà khỏi mơ thấy mộng đẹp được sống đời sống bà hoàng. Đời sống ấy người bạn gái Việt - Ấn đã tiên đoán cho nàng nhưng nàng đã thấy là mộng ảo từ ngày chúc hoa hậu không đem lại ngai vàng thật sự.

✱

Long thuộc vào hạng người quan niệm rằng không cần nói nhiều, hay nói nhiều không hậu quả bằng đưa những đề nghị cụ thể và có bảo đảm phần nào về sự thực hiện những đề nghị ấy.

Tuy rằng như thế không đẹp, nhưng Hiếu chỉ hơi thất vọng có một chút xiu

thôi. Người đàn bà không cần lắm như con gái, một cuộc tỏ tình bay bướm, có cũng tốt mà không, cũng bỏ qua được đi cho.

– Nếu Bích Lệ muốn, Bích Lệ chỉ ra lệnh một tiếng là nhà này thuộc về Bích Lệ ngay và những người trong nhà này, từ anh làm vườn, đến anh tài xế, đến cả tôi nữa sẽ là người phục dịch cho Bích Lệ.

Trọng đã xin cưới và hấn thành công trong cái giai đoạn mà Hiếu chỉ mơ một người chồng.

Rồi Nghi đã hiến trái tim của chàng, và chàng cũng đã thành công trong cái giai đoạn mà Hiếu mơ yêu, thích có như tình hơn là lấy chồng.

Bây giờ Long lại dâng nhà lầu. Vì hấn

cũng hành động đúng lúc, đúng vào cái thời mà Hiếu cần nhà lâu.

Thì ra, không có chiến lược nào mà sai cả. Thành hay bại, chỉ do làm đúng lúc hay không mà thôi.

Hiếu không hề thốt ra câu:

– Em muốn ngôi nhà lâu này.

Nhưng nàng đã để cho Long cầm lấy tay nàng nên Long hiểu cả. Hấn nói:

– Em à, kể từ giây phút này, tất cả đều thuộc về của em hết. Vậy em ở lại đây luôn nhé.

– Bậy nào! Còn ba má, còn các em nữa chi?

– Thì ta sẽ rước ba má và các em về đây.

– Em chỉ ở lại đêm nay thôi.

Hiếu ngại miệng không có đưa ra điều kiện nào cả thành thử Long chỉ mắc có một câu hứa: «Nhà này của em!»

Câu hứa ấy hẳn sẽ không chối.

– Anh tưởng cha mẹ em theo ở nhà rể mà xem được hay sao?

– Cũng tùy chú rể tốt hay xấu chớ. Em tính, nhà cửa mình mông mà không ai ở còn cất thêm làm gì cho tốn kém.

Có lẽ Long thành thật, vì chàng đã không tiếc chút nào về khoảng tiền chi dụng của nhà Hiếu mà chàng biểu bạn rất rộng rãi.

Một tuần lễ sau đêm nàng ngã vào tay Long, phim được đem ra chiếu, Hiếu không tha thiết đến dư luận đối với phim

ấy! Đóng phim chỉ là phương tiện kiếm tiền chứ không phải làm nghệ thuật, nàg quan niệm như thế.

Giờ đã có tiền nhiều, thì phim được hoan nghinh hay không, thật không đáng kể. Nàng công khai ăn ở với Long như vợ chồng, tiếp bạn tại biệt thự của hă, thanh toán nhiều khoản tiền bằng ngân phiếu của hă.

Minh tinh Bích Lệ làm cho toàn thể khán giả mộ phim ta thất vọng. Báo chí mạt sát tài nghệ của nàng vài tuần rồi thôi, không còn ai nhớ đến tên người con gái đẹp muốn lên cao bằng nghệ thuật ấy nữa.

Bích Lệ chỉ thiếu có một điều nhỏ thôi, là một cái đám cưới. Nàng có ám chỉ đến điều ấy với Long, nhưng Long cười mà rằng:

– Phiền phức lắm, yêu nhau, ăn ở với nhau chưa đủ à?

Nàng lấy làm lạ cho đàn ông con trai hết sức. Nghi sợ nghèo nên không cưới vợ. Còn Long thì sợ gì?

Nhưng Long không để nàng rảnh trí là lo sợ về sự bấp bênh của địa vị nàng. Hết Đà-lạt, đến Nha-trang, hết thành phố, đến núi rừng, họ sống những ngày đầy đủ và thay đổi.

Khi trong nước không còn gì lạ lùng, không còn khung cảnh nào đặc biệt để họ tiếp tục tuần trăng mật của họ, thì Long xin giấy xuất ngoại cho hẳn và nàng.

Hôm đi sắm y phục ấm để du lịch các xứ lạnh, Hiếu bị Hoàng thấy từ đằng xa. Nàng không dám gặp mặt Hoàng nữa từ này xa Nghi. Trong vụ này, nàng chỉ

là nạn nhờn thôi chứ không phải là thủ phạm như đối với Trọng, nhưng nàng vẫn sợ sự khiển trách của người bạn này. Nếu Hoàng nói: "Ấy, trời trả báo em đó", nàng sẽ mắc cỡ đến đâu!

Lạ quá, sao mà Hoàng bây giờ trông quê mùa quá và hèn quá, Hoàng bảnh bao trước kia mà nàng đã tôn lên là thầy đời cho nàng.

Gần những người sang trọng nhiều quá rồi, tự nhiên con mắt của Hiếu thấy khác trước. Nàng lơ đi, nhìn qua phía bên kia đường, như không thấy bạn, Hoàng không hiểu và vì mừng rỡ quá nên xầm xầm chạy tới chỗ hai vợ chồng vừa xuống xe.

– Em!

Hiếu giật mình day lại, rồi lạnh lùng hỏi:

– À chị, mạnh giỏi thế nào?

Bây giờ Hoàng chợt tế nhận được sự thay đổi nơi bạn nên nói:

– Cám ơn. Thôi chào nhé!

Rồi nàng xây lưng mà đi ngay. Hiếu hối hận quá, nhưng không thể thân mật với Hoàng trong khi rất nhiều người quen biết đã trông thấy nàng.

Nếu gặp một chị bếp, một chị bán cá, chắc Hiếu không có thái độ đó, vì những người ấy chỉ có vẻ là người giúp việc cho nàng thôi, Hoàng thì khác.

Hoàng là người bảnh, nhưng bảnh của hạng thấp về địa vị xã hội. Người ta sẽ biết rằng Hoàng là bạn của nàng.

Lạ quá, nàng nghĩ, sao cũng chính những người đó, mà bây giờ mình lại

nhìn thấy họ khác hẳn trước. Bà Bồ Đào cũng quê quá trời, bà là người đầu tiên đã nắm tay mình mà dắt lên trên thang xã hội, bà mà trước đây mình xem như là người đàn bà cao niên bảnh nhứt trong lứa tuổi của bà, thế mà bây giờ...

Xuất ngoại với tư cách nhà du lịch là sự hưởng thụ cao nhứt của ta trong xã hội Việt-Nam hiện tại.

Ở chuyến đi này, Hiếu đã bỏ lại nhiều người, bỏ họ lại trên đường tận hưởng cuộc đời. Đó là những người sống gần gũi nàng lúc sau này trong ấy có Suzie và Nghi, và những nghệ sĩ của đoàn Bạch-Thủ, những người hiểu xa, biết rộng.

Nói chi Trọng, bà Bồ Đào, toàn là những người bị hỏ lại từ trước, nàng nghe những người đó xa nàng không biết bao nhiêu.

Hiếu nhớ sự phân vân của nàng khi có một ông tham sự còn trẻ cậy người đi hỏi nàng lúc nàng vừa gây sự với Trọng.

Lúc ấy nàng đã do dự đến một tuần lễ, rốt cuộc nàng từ chối. Một gia đình của một ông tham sự, tức là công chức gần cao cấp, mức sống dĩ nhiên là hơn hẳn gia đình của một tư chức nhỏ, thế mà cũng còn kém xa mức sống của những người trong hàng ngũ của Long.

Long không làm gì hết, có một thương cuộc không thương vụ, nhưng vung tiền không ngại tay, toàn là tiền xin của ông bố thương gia mà thôi.

Cái ông bố ấy, bố thí cho con mỗi tháng bao nhiêu đó thì biết ông ấy có hơn thế bao nhiêu rồi.

"Nghĩ lại mà giựt mình! Nếu

không sớm mở mắt, mình làm vợ Trọng thì giờ này hẳn là đang lau gạch ở nhà. Và nếu tiến hơn một bước, mình làm vợ ông tham sự ấy, hẳn giờ này đang kho cá cũng nên".

✱

Chương trình dài của đôi bạn chỉ mới thực hiện được có ba tuần lễ. Họ vừa biết qua một thành phố Ba-Lê xa hoa, còn những địa phương ngổ nghĩnh của Pháp mà họ muốn viếng, còn những nước gần như Ý, Thụy Sĩ, Tây Đức, Anh Quốc mà họ muốn nhơn tiện đến xem cho biết một lần.

Nhưng một việc không hay xảy đến cho Hiếu. Trước đó một tuần lễ, nàng nghe khó chịu trong người, thấy bất

thường nhưng không phân tách được sự khó chịu đó để biết nó thuộc loại nào.

Vào cuối tuần thì vài triệu chứng lộ dạng rõ rệt: nàng thường chóng mặt trong ngày và mới bắt đầu bữa ăn đã nghe buồn nôn.

Những triệu chứng ấy, càng bữa càng nặng hơn lên nên Long đưa bạn đi bác sĩ. Vì Hiếu kém ngoại ngữ nên Long xin phép vào phòng khám bệnh với bạn mà chàng nói là vợ chàng để làm thông ngôn.

Vị bác sĩ già ấy chỉ khám sơ sơ thôi và hỏi nhiều hơn. Xong, ông ta nói:

– Bà có dấu hiệu cần thai. Tuy phải thử mới dám chắc một trăm phần trăm, nhưng tôi kinh nghiệm nhiều năm, nên cũng ít khi nói sai lắm. Ông bà có muốn thử hay không?

Đôi bạn nhìn nhau, Hiếu mỉm cười và mắt âu yếm với Long hơn bao giờ cả. Long thì hấn giựt mình vì chuyện ấy đến đột ngột quá hấn không nghĩ tới nó bao giờ, nên khó chịu vì bị quấy rầy trong lúc hấn đang an vui.

Hấn châu mày rồi đáp:

– Thừa bác sĩ, có thai hay không, không quan hệ. Tôi chỉ muốn biết đàn bà của tôi sẽ đau ốm như vậy bao lâu và có trị được hay không?

– À, người đàn bà nào cần thai, cũng khó chịu vài tuần. Nhưng thỉnh thoảng có người khổ sở lắm như bà đây chẳng hạn. Theo dấu hiệu mà tôi thấy đây, thì bà còn phải chịu nhiều chứng nữa.

– Nhưng trong bao lâu?

– Nếu trường hợp ấy xảy ra thì ít lắm cũng hai tháng.

– Có trị lành hay không?

– Ngày xưa thì không. Nhưng giờ thì trị được, nhưng phải hai tháng như tôi vừa nói.

– Bác sĩ có chắc lắm không?

– Chắc, nhưng cố nhiên là tôi cũng có thể nói sai. Cơ thể con người là một bộ máy tốt, nhưng hay dễ chúng bất ngờ, không sao nói đúng mãi được. Nhưng ông bà về nhà vài bữa chắc biết. Cứ uống thuốc theo toa tôi đây, rồi nếu thấy chẳng những không đỡ mà lại nặng thêm thì tức là bị trường hợp cái thai hành dữ một cách đặc biệt, có thể nôn oẹ mỗi ngày năm mười lần và không ăn uống gì được.

Họ nhận toa, trả tiền rồi lạng lẽ đi ra.
Thấy Long lạng lẽ quá, Hiếu đâm lo hỏi:

– Anh định lẽ nào?

Thật ra, Long chưa chán Hiếu, và cũng không sợ có con với Hiếu. Hắn chỉ buồn về cuộc vui dài hạn của hắn bị đình trệ thôi.

– Anh không nghĩ sao cả.

– Anh vui mừng hay lo?

– Không nghe sao hết.

– Nghe nói trẻ con sanh ra ở đất Pháp mặc nhiên được xem là dân Pháp. Thế là mình có một thằng Tây con trong nhà anh hớ?

Hiếu muốn pha trò xem Long có vui lên được hay không, nhưng hắn như đi xa rồi.

Hiếu nằm ở khách sạn chịu trận trong bốn hôm liền, chứng nôn mửa không cưỡng được, mặc dầu nàng uống đến bốn thứ thuốc của vị bác sĩ già ra toa.

Trong thời gian ấy, Long ra ngoài một mình! Hấn chưa chán bạn, nhưng bạn hấn lại không theo hấn được thành ra hấn buồn, phải tìm bạn mới.

Hấn bỗng chợt nhận ra rằng bạn hấn mà đau ốm thình lình như vậy, không phải là một mối lo rầu cho hấn mà còn trái lại nữa, bởi vì cô bạn mới làm quen được, dễ yêu biết bao nhiêu.

Khi hấn thân nhiều với cô bạn ấy, hấn còn mong cho cái thai nó hành bạn hấn còn dữ hơn, và tài trị bệnh của vị bác sĩ già trở nên vô dụng, Hiếu phải nằm mãi ở khách sạn, để hấn tự do với người

tình nhân Âu Châu mà sự quyến rũ ghê
hồn của thể xác làm cho hắn thấy người
bạn cũ hết hấp dẫn.

Năm ngày sau lâu đầu đi nhờ khám
bệnh, Hiếu mửa tợn quá. Long về đến
khách sạn hồi ba giờ khuya, thế mà Hiếu
vẫn còn mắt ráo hoảnh, nằm thở dốc sau
một cơn nôn.

Hắn nói:

– Mai anh đưa em đi bác sĩ một lần
nữa.

– Ông đã nói vậy thì tức là gặp trường
hợp cái thai hành bất thường, tưởng khỏi
cần khám nữa.

– Cố nhiên. Nhưng em phải được
săn sóc. Nhứt là ba hôm nữa anh phải
đi Thụy Sĩ, thì anh tưởng nên nhờ ông ta
gởi em vào bệnh viện.

– Anh đình việc đi chơi lại, ở nhà với em một thời gian ngắn không được hay sao?

– Em đã biết rằng không phải anh đi chơi không mà thôi. Em quên rằng anh cần tiếp xúc với hãng đồng hồ bên ấy cho ba anh sao?

Hiếu lại nôn mửa, và nôn mửa xong thì nằm thở dốc. Khi Long thay y phục xong xả, đến bên cạnh nàng thì thấy nàng đang khóc.

– Sao em lại khóc?

– Nhiều lúc, sau một cơn nôn, em nghe muốn đứt hơi, em sợ chết quá.

– Bậy nào? Có bao giờ cái thai hành đến chết người mẹ đâu.

– Phải, nhưng em không chết vì cái

thai. Em chỉ chết vì tim thôi. Em nhớ ra cách đây mấy năm, bác sĩ đã nói rằng tim em yếu lắm. Em sợ chết vì tim lụy bởi chịu không nổi những trận hành liên tiếp này.

Nói rồi, Hiếu nức nở khóc, Long thở dài không biết tính sao. Lâu lắm, Hiếu mới dứt lệ và thở thẽ với bạn.

– Anh nè, nếu phải chết, em cũng không sợ lắm. Nhưng em ước ao khỏi bỏ xương nơi đất khách và thấy mặt cha mẹ, em út, trước khi từ giã cõi đời.

Nàng lại khóc vì xúc động bởi những điều vừa mới nói xong.

– ... Nếu anh thương em, anh chịu khó đưa em về xứ rồi trở qua đây một mình. Em rất sợ chết trong nhà thương, xa những người thân yêu.

Long không phải người tệ lắm, không nỡ bỏ bạn dễ dàng như một kẻ đểu giả nào nên nằm buồn làm thình một hồi rồi chàng nói lên quyết định của chàng:

– Ủ, thôi để anh đưa em về xứ.

Nếu phải nằm ở khách sạn mà đợi những hai tháng cho Hiếu khỏi bệnh thì tốn hao quá, lại chán chết đi được, mà đi chơi một mình thì không đành, Long thấy về nước là hơn cả.

Tới Sài Gòn rồi, chàng sẽ được tự do, vì Hiếu sẽ có người thân yêu để săn sóc nàng.

Và quả đúng như thế. Suốt bốn mươi tám tiếng đồng hồ đi máy bay, Hiếu đỡ chết dở sống vì mệt nhọc của cuộc phi hành chớ không phải vì bệnh trở nặng. Nhưng đôi bạn trẻ có biết đâu, và Hiếu

cứ trốn trần đòi bạn đưa quay về nhà nàng.

Long cũng chỉ ao ước thế thôi. Vì đeo trên lưng một con bệnh, Long muốn trốn mọi cuộc đón rước của bạn hữu nên không cho ai hay tin chàng về Sài Gòn cả, chỉ đánh điện cho cha chàng để mượn người tài xế của ông cụ đem xe lên đón chàng và Hiếu tại phi cảng thôi.

Trước khi xuất ngoại Long đã có đến nhà ông Trung mấy lần. Số là ông bà Trung thấy con phóng túng quá mới la mắng nàng. Sau Hiếu thú thật tội lỗi và lý do vì sao mà nàng ngã vào tay Long: Những bước không may của nàng trên đường tình rồi sự cần tiền về sau đó. Ông Trung mặc nhận rằng con ông đã bị đưa vào cái thế hư đó một cách tự nhiên, mặc dầu nó không muốn, nên ông làm ngơ đi cho.

Bà Trung cẩn thận hơn, biến sự làm ngơ bất đắc dĩ ấy ra một cuộc tha thứ, một lối thú phạt theo lối ở thôn quê nên đã xúi con òn ỉ cho Long chịu theo về nhà với nàng để tạ tội.

Vì thế mà Long đã đến, và sau lại đến nhiều lần, mỗi bận Hiếu không nhẽo về nhà mẹ mà nằm thì chàng lò dò theo để năn nỉ.

Xe ngừng ngoài đầu ngõ. Long tay xách va-li, tay dìu bạn, chậm chậm đi vào phía trong cùng. Mặc dầu quá mệt nhọc, chỉ muốn ngã lưng xuống bất kỳ ở đâu cũng được, có nằm đại trên mặt đường, chắc cũng sướng lắm, Hiếu vẫn thích thú vô cùng mà được bạn săn sóc như vậy.

Long chỉ lịch sự thôi, nhưng lịch sự, trong con mắt của Hiếu, của những

người trong xóm, được xem như là dấu hiệu của yêu thương.

Đây là lần đầu mà mặc cảm thiếu một cái đám cưới, mặc cảm ấy nơi lòng Hiếu, được xóa bớt nhờ sự săn sóc này.

“Thôi thế cũng xong, Hiếu nghĩ. Chỉ sợ miệng đời trong xóm thôi, chớ khắp nước, khắp thế gian, còn ai mà biết chuyện của mình để xâm xì, xạm xị. Bọn giao thiệp với mình thì không cho đó là xấu hổ lắm thì lũ nó biết vẫn khỏi phải ngại. May quá, nếu không có cuộc diu dặt hôm nay thì mấy tháng sau thật không biết giấu cái bụng ở đâu mỗi lần về xóm.”

Hiếu yếu lắm, cố ý chậm bước cho người ta thấy nàng được chồng cưng, nên chi họ đi lâu quá sức mới tới trước cầu ván.

Trưa thứ bảy, và mới có ba giờ, nên cả nhà còn nghỉ yên, trừ mấy đứa bé nhút đang âm thầm vật lộn với nhau dưới gạch.

Đôi bạn qua cầu, đi tới thêm mà không ai hay cả. Con chó già đã chết từ hai tháng nay nên sinh vật độc nhút có thể báo động không còn nữa để phá rối cuộc yên tĩnh ở đây.

Lạ quá, trước khi sang Pháp, có khi Hiếu ở đằng nhà “nàng” tức là nhà của Long, suốt tháng không về nhưng không nghe sao hết, mỗi bận trở lại đây. Nhưng giờ, mới xuất ngoại có bốn tuần lễ mà nàng bùi ngùi cảm động quá, khi nàng nhìn lại mái nhà đã ấp ủ đời con gái của nàng.

Có một cái gì như là nỗi đau thương của một thiếu phụ bị chồng phụ rả trở

về với mẹ, nửa mừng thấy lại mái nhà xưa, nửa tiếc thương thời trinh nữ của mình mà mình biết rằng đã mất đi một cách không xứng đáng và không bao giờ tìm lại được nữa.

Tâm trạng hôm nay của Hiếu sở dĩ sanh ra là vì linh tánh báo trước một tương lai rất gần, không hay cho nàng: nàng không dám nghĩ nhiều, về sự không hay ấy, dồn nó vào tận tiềm thức của nàng và từ nơi đó, viễn ảnh bị dồn ép kia đến thành nỗi buồn ngùi thương tiếc.

Mãi cho đến lúc mấy đứa em nhỏ của Hiếu thấy được chị, reo to lên, cả nhà mới giật mình thức dậy.

Chưa từng có người thân yêu nào đi xa về, ông Trung bà Trung không ngạc nhiên ở cái chỗ Hiếu không đánh điện báo tin hồi hương, ông bà chỉ hết hồn

mà thấy con tiểu tụy quá, khác hẳn ngày nàng ra đi, vui tươi và hồng hào không biết bao nhiêu.

– Trời, con tôi! Con tôi sao ra thế này!

Hiếu òa lên khóc, khóc không có nghĩa gì cả, nhưng ông bà Trung lại ngỡ là con đã bị ai ngược đãi khổ sở lắm, hay vừa thoát khỏi tai nạn nào cũng nên. Bà chạy lại ôm lấy Hiếu, chỉ nói lên có mấy tiếng: “Con ơi, con của má...” rồi cũng òa lên mà khóc.

Mấy đứa bé tự nhiên cũng khóc theo rùm lên như ai vừa chết. Hai người đồn ông không khóc. Ông bố vợ hỏi chú rể:

– Gì đã xảy ra đó con?

– Dạ, em Bích Lệ của con bệnh. Nó cắn thai và bị thai hành.

– Vậy hả? Ngõ gì. Thôi nín đi mẹ con bây! Tin mừng sao lại rập lên mà khóc.

Long chỉ ở có mấy phút, rồi xin đi, hẹn sẽ trở lại, và hỏi nhỏ Hiếu xem nàng định ngày nào “về nhà”. Hiếu đáp:

– Để em ở đây với má một lúc xem sao. Nhưng anh đến thường nhé!

– Ừ anh đến thường.

Ông Trung bà Trung đã làm ngơ từ lâu, nay bắt đầu thắc mắc trở lại vì cái tin mới này. Bà tự hỏi danh từ tin mừng của ông không biết có đúng hay không. Một đứa con là một sợi dây liên lạc có thể cột chặt thêm đôi bạn tình mà cũng là tấm vách ngăn, có thể chặt đứt cây cầu ô thước.

Nhưng tình thương con vẫn lấn át được mọi băn khoăn và tức thì bà mẹ ấy

chạy ngay xuống bếp để nấu cháo, mỗi lo nghĩ đầu tiên của những bà mẹ, và lối săn sóc dịu dàng nhứt của các bà.

Hiếu lần vào buồng mẹ để tìm yên tĩnh mà nằm đợi thở dốc.

Những con bệnh không trị được và sắp từ biệt cõi đời được các bệnh viện cho về nhà để tiện việc chôn cất, người nào cũng nghe như là sắp khỏi hẳn bệnh của họ trong mấy giờ đầu mà họ để chôn vào chốn cũ thân yêu.

Không khí gia đình có cái gì an ủi lạ lùng, chẳng những dẹp lui đau khổ mà xoa dịu được cả những đau đớn của thể xác.

Từ lúc bước vào đầu ngõ đến giờ đã mất hai tiếng đồng hồ mà Hiếu không nghe buồn nôn lần nào cả. Được một lúc

khỏe khoắn trong người, nàng lắng nghe tình cảm của nàng khi mà không khí nơi đây giúp cho mọi huyền não trong lòng nàng và ngoài kiếp sống của nàng lắng lại.

Hiếu nghe như mình vừa từ một cuộc phiêu lưu, kỳ thú cũng có mà nguy hiểm cũng có, trở về. Thật là từng bừng, cuộc đời của nàng từ mấy tháng nay. Nhưng có điều này là luôn luôn người ta sung sướng được về quê cũ sau một cuộc phiêu lưu thật sự, trái lại, người ta khổ biết bao khi lùi về sống cái đời sống nhỏ nhoi của mình sau khi đã nếm qua đủ cả các thứ cao vị của cuộc đời.

Cái buồng hẹp này, tuy thế, sang hơn và khô ráo hơn biết bao nhiêu căn buồng tối và ẩm của thuở mà nhà chưa được sửa chữa. Thế mà qua khỏi những phút sung sướng đầu tiên được nghỉ ngơi sau

một chuyến đi rất mệt nhọc, nàng đã bắt đầu nghe ngộp thở khi nhớ ra căn phòng ngủ rộng thênh thang của khách sạn Bá-Lê và của biệt thự của Long.

Nàng muốn ngồi dậy đi rửa mặt, nhưng ngại đứng gần lu nước, mức nước bằng gáo rồi xối lên tay, nước rơi xuống gạch bắn tung lên, ướt cả chơn, rất khó chịu.

Những tiện nghi như là bồn rửa mặt, tuy không đáng kể thế mà dễ ghiền, được dùng qua rồi, không thích xối nước bằng gáo nữa, mà trái lại, còn sợ hãi còn nhòm cái lối rửa tay, rửa mặt ấy!

Đi xuống khó chịu quá. Hiếu nhớ ra lần đi thang máy đầu lên tại buyn-đin chùa Chà để thăm Lilie, lên, nghe hơi kỳ kỳ thôi, mà xuống thì nó nhột cái ruột, nghe muốn nôn. Đi máy bay cũng thế,

lên cao, nghe nhẹ lâng lâng bao nhiêu thì mỗi lần phi cơ rơi trong một «lỗ không khí» hành khách nghe khó chịu bấy nhiêu.

Đi xuống trong cuộc đời, không kể sự tủi thân, lại tệ hơn, khó chịu rất nhiều khía.

Hiếu thử hình dung những lần suy sụp trong đời một nhà doanh thương. Chắc họ can đảm lắm mới khỏi thất chí để rồi cần cù gây dựng lại.

Gây dựng lại? Nếu không may, nàng bị Long bỏ rơi chắc thế nào nàng cũng phải cố mà vươn lên một lần nữa, chớ khó lòng mà trở về vị trí cũ lắm.

Bỗng Hiếu giật mình sợ hãi quá sức. Những nhà doanh nghiệp suy sụp, họ giống như những trái banh cao su, rơi

xuống, lại từng lên, nhờ ở tài năng riêng của họ cũng như trái banh đã nhờ ở tính cách riêng của chất cao su. Họ có cái gì để mà vin theo đó rồi leo trở lên.

“Còn mình? Mình có cái gì? Mình chỉ có nhan sắc thôi, mà nhan sắc lại chỉ bắn tung mình lên có một lần chớ không giúp cho mình từng mãi được như chất cao su của trái banh”.

Nhưng Hiếu lại cười thầm mình đã khéo sợ hãi. Long chưa có ló mặt phụ bạc lần nào cả, và cái việc đưa nàng về xứ là dấu hiệu nuông chiều.

Mãi đến chiều hôm sau, Long mới trở lại. Hẳn không có cắt nghĩa vì sao mà hẳn biệt dạng suốt hăm bốn tiếng đồng hồ. Hiếu cũng không gặng hỏi vì nàng đang ở vào giai đoạn sinh lý của người đàn bà mà tình yêu không cần thiết lắm:

giai đoạn mang thai.

Vả lại Hiếu cũng không phải mà một cô gái hay nhõng nhẽo với tình nhờn, với chồng, phương chi nàng đau ốm, không muốn sanh sự với ai hết.

Nhưng lý do, quan trọng hơn hết là vì Long đã làm một việc chủ yếu và cần thiết cho nàng là hắn đã trao cho Hiếu một số tiền.

Trước đây Hiếu hay nghĩ lắm, và khi nhận tiền, nàng băn khoăn về cái chỗ đã không buồn, không giận Long lúc chàng không đến, và khi chàng đến, không nghe vui mừng bao nhiêu.

Nàng ngạc nhiên hết sức mà nhận ra sự nghèo nàn về tình cảm của mình, và bỗng dưng nhớ lại tâm trạng của những con bạn mà buổi đầu nàng thấy

chúng là kỳ dị, những con Lilie, Suzie ấy. Chúng nó không buồn, không vui về gì nữa cả, không thiết tha với sự sống cho lắm. Nàng cũng đã biến thành những con người như thế rồi à? Đành rằng buổi đầu nàng không yêu Long, nhưng ăn ở với nhau như vợ chồng hơn tám tháng, Long lại đẹp trai, giàu, nhút là tốt bụng thì không làm sao mà nàng không yêu hẳn đôi chút được. Thế mà...

Long đến như một kẻ chuyên đánh bắt, tới thăm chừng coi có con thịt nào vào cạm không, tức là nhìn sơ một cái rồi đi. Hấn hỏi thăm sức khỏe của bạn qua loa, hỏi xem Hiếu có muốn về “bên ấy” chưa rồi hẹn sẽ đến nữa.

Nếu có ai theo dõi được đời sống tình cảm của Hiếu, họ sẽ bảo rằng nàng tốt phước. Nàng không thừa tự cái di sản đa cảm nào của một ông cha, một bà mẹ

thực tế. Nội cái việc đó đã là cái may mắn lớn trong đời nàng rồi. Trong mỗi tình đầu không may cho nàng, kẻ khóc là anh con trai Trọng. Mỗi tình thứ nhì, cũng không hay nốt, nhưng sự đau đớn to tát quá đã chà xát lòng nàng đến chai cứng đi nên nàng cũng không khóc được.

Nước mắt là cái trò đẹp dễ, nên thơ, của bọn điên, được nấy anh văn sĩ quan-trọng-hóa ra để nghe cho hay vậy thôi chứ được ráo mắt mãi như thế này, mặc dầu bao phong ba bão táp, là sung sướng nhứt đời đó.

Và cái lũ hay khóc, chỉ đại đột làm nạn nhân thôi chứ không chịu làm thủ phạm bao giờ. Vì thế mà lũ ấy chỉ phải khóc mãi, khóc suốt đời và hưởng được cái danh hảo là người tốt.

Bà Trung không tin thầy Tây, Hiếu

không khỏi chứng bị cái thai bạo hành là một lý do khiến cho bà khinh miệt thêm loại thầy, loại thuốc đó.

Bà chạy ông thầy Xóm Gà, bà chạy ông thầy chùa Bà Đầm, bà chạy ông thầy Cây Gõ mỗi lần thí nghiệm thuốc của họ trên người của Hiếu độ mười hôm và sáu bảy ông kéo dài cuộc thí nghiệm ấy đúng hai tháng.

Hiếu tự nhiên hết bệnh. Một sáng kia, lúc thức dậy nàng nghe trong người thơ thối lạ kỳ, và suốt ngày hôm đó ăn uống như thường, không nôn mửa lần nào cả.

Bà Trung rất băn khoăn, không biết nhờ thuốc của ông thầy nào để ngày sau biết rõ mà mách giùm bà con. Hiếu thì đoán rằng bệnh tự nhiên mà hết, đúng y như lời vị hác sĩ là ở Ba-Lê đã nói. Nhưng

nàng không buồn cãi với mẹ làm gì.

Hai tháng không ăn được đã đào sâu đôi má nàng và nhuộm da mặt nàng một màu xanh mét rất kém mỹ thuật.

Bây giờ thì nàng ăn lợi nghĩnh đây, ăn tợn như hai người ăn và bắt đầu mè nheo mỗi lần Long đến cho tiền. Nàng vặn hỏi tại sao hăn ít đến, vặn hỏi những ngày không đến hăn làm gì.

Long là một anh chàng sống buông trôi, không muốn lôi thôi với ai cả, nên chỉ cứ làm thình và lần hạch sách cuối cùng của Hiếu hết sức dữ dội, chàng đề nghị rước Hiếu về bên ấy, thế là êm chuyện ngay.

Sinh lực nơi một thiếu phụ, dồi dào quá. Mới có mấy ngày, mà má nàng đã cạn lần rồi đầy đặn trở lại như cũ. Đôi bạn lại tiếp tục sống tung bừng như trước, bụng nàng chưa đội áo, nên nàng không bị chiếc áo ngăn che thai làm cho hết nhanh nhẹn mà phải nghỉ các cuộc vui chơi của một người đàn bà còn trẻ mà giàu.

– Nhưng có thật là em có thai hay không?

Long hay nhìn bạn rồi tò mò hỏi đùa như vậy.

– Không, em không có thai, em chỉ có ghen thôi.

Long không cười sau câu đáp pha trò ấy mà chỉ nói:

– Trông em, không khác gì trước. Có

hồng hào hơn thật đó. Và bắt đầu hơi đầy đà. Nhưng có thể nói vì em ăn lại sức nên sanh ra thế.

Hôm ấy, mười ngày sau khi về đây, một bữa ăn tối kia, Long đi ăn có một mình: Hiếu đau bụng, đau quá đến không đi được. Khuya lại, Long về thì nàng bảo là hơi êm và ngủ yên đến sáng.

Nhưng sáng ra, lại nghe đau trở lại như cũ.

Nàng chỉ uống cà phê sáng thôi rồi nhịn đói cả ngày hôm đó.

– Nếu đau mãi như vậy, chắc có gì bất thường, sao em không đi thầy thuốc?

– Vì không đau nhiều.

– Nhưng khá nhiều, đến nỗi em đi ăn không được.

– Để xem.

Tối lại, nàng lẫn lộn mà rên. Nhưng không có Long ở nhà. Khuya chàng về thì thấy bạn đang nằm sấp trên gối, mồ hôi ướt đầm dề tóc tai và áo xống.

Hiếu rên hừ hừ sáng đêm, Long ngủ không được, gắt:

– Lạ quá, thích nuôi bệnh lắm. Sao lại không đi thầy thuốc?

Hiếu tủi thân, định bụng cố lì, để mà chịu cho đến chết cho rảnh. Nhưng lúc gần sáng, nàng sợ hãi không biết bao nhiêu, mà thấy bị băng huyết chút ít.

Nàng tự sờ sờ như có kinh kỳ và đợi đến chín giờ để đi bác sĩ cho khám bệnh. Bác sĩ đã cho nàng biết một điều mà nàng không rõ là nên vui hay nên buồn: cái thai muốn hư.

Ông ấy đã ra toa để nàng uống và tiêm thuốc cầm thai, và nàng trở về nhà với chứng đau bụng càng lúc càng nặng thêm.

Khổ hình đau bụng và băng huyết này kéo dài đến ba hôm, ba hôm không ăn uống, không ngủ, nó làm cho Hiếu tiểu tụy y như là lúc bị cái thai hành.

Qua ngày thứ tư vì băng huyết nhiều quá, nàng mệt lả đi. May lắm là có Long ở nhà. Hắn chạy đi mời vị bác sĩ đã chữa cho Hiếu, và ông ấy bảo phải đi nhà thương ngay vì, không còn hy vọng cứu vãn cái thai nữa.

Long một mặt báo tin cho bên nhà Hiếu, một mặt đưa bạn vào bệnh viện Saint Paul.

Khi đóng tiền nhà thương xong, hắn

trở lại phòng nhận bệnh để hỏi thăm buồng của Hiếu, thì hần mừng rỡ hết sức mà thấy bà Trung đã có mặt nơi đó rồi.

Từ lúc biết rằng Hiếu phải hư thai, hần lo lắng, không phải cho sức khỏe của bạn, mà về cái chỗ không biết đặt ai ở lại với Hiếu. Nhà hần, tôi tớ toàn là đàn ông, không dùng được vào việc này, mà hần thì không thể nuôi vợ.

Hần móc bóp ra, trao cho bà Trung một xấp bạc và nói:

– Thừa má, đây là nhà thương tư nên cái gì họ cũng đòi thêm tiền cả. Con xin gửi má số tiền này để ứng dụng khi nào cần.

Bà Trung xem kỹ số tiền rồi nói:

– Nhưng sao nhiều quá thế này, con?

– Không nhiều đâu má. Con sợ thiếu

nữa là khác, để rồi má xem.

Hai người lên lầu, tìm một lúc là đến buồng Hiếu nằm. Vừa thấy mặt nhau là hai mẹ con khóc oà. Trong con mắt của bà Trung, đi nằm nhà thương là sắp chết đến nơi rồi, còn Hiếu thì chỉ khóc để phụ họa theo mẹ thôi.

Long nắm lấy tay bạn và nói:

– Có má ở đây với em, em cứ an lòng, còn bệnh thì đã có bác sĩ lo cho. Anh phải về để chạy công việc

Hiếu không đáp. Nàng biết Long không có công việc gì cả. Hấn không chịu khó được và rất ham vui, chỉ có thể thôi.

Chiều lại, bác sĩ mới săn sóc Hiếu. Nghĩa là cho cái thai ra cho dễ dàng, và ông đã thành công. Tuy nhiên, không vì

thế mà Hiếu được “giải thoát”.

Giải thoát là danh từ chuyên môn trong sản khoa, nó có nghĩa là giúp cho cái nhau ra ngoài. Để làm công việc ấy, bác sĩ đã phải dùng dụng cụ, Hiếu bị băng huyết nhiều, và đau đớn đến phải gâm lên.

Sau đó, nàng bị sốt và nhà thương đã phải tiêm thuốc trụ sinh để ngừa nhiễm độc. Công việc giải thoát kéo dài đến ba hôm liền, mỗi ngày hai bận, và mỗi lần được để lên xe đẩy lại buồng sanh, là nàng kinh sợ như đi lên đoạn đầu đài vì nàng đau đớn thể xác không sao tả cho hết được. Nàng đau đến ngất đi trong lúc bác sĩ săn sóc cho, và cứ muốn thoát nợ cho rồi.

Sau đó là một trận băng huyết mệ lả người. Nhịn đói hằng tháng hôm bị cái

thai hành, Hiếu không xanh xao bằng năm hôm “giải thoát” này.

Qua ngày thứ sáu là xong cả, nhưng Hiếu cứ bồn thần mãi vì thuốc trụ sinh tiêm thật nhiều để ngừa độc đã hành nòng như cái thai hành mấy tháng trước.

Tuy nhiên nòng vẫn nghe nhẹ nhõm vì cục hình nằm trên xe đẩy lại phòng sanh đã chấm dứt.

Đến hôm đó, Long mới ló mặt vào, trong giờ thăm viếng mỗi trưa. Hấn ngạc nhiên biết bao mà gặp lại một Bích Lệ già đi mười tuổi, mới trông, nhìn gần không ra.

Hấn cứ ngỡ sảo thai trị dễ dàng như chữa một mụn ghẻ, và hôm nay, chắc Hiếu đã tươi tỉnh hẳn và có thể rước về được ngay.

– Sao lạ thế này em?

– Em cũng ngỡ dễ dàng lắm, như anh tưởng. Thật không dè và nhứt sanh, nhứt tử.

– Nhưng mà đã xong chưa?

– Xong cả rồi. Chỉ còn phải bồi dưỡng thôi.

– Em xanh quá!

Bà sơ đang có mặt nói:

– Như vậy là đỡ lắm đa. Nhiều người còn hư hơn bà nhà lắm đó.

– Chừng bao lâu lấy lại sức được, thừa bà?

– Độ một tháng. Nhưng cái xanh xao này thì không bao giờ khỏi cả. Ông nên biết, bà đã mất đi mấy lít máu, và

theo chỗ kinh nghiệm của tôi, thì có lấy lại được chỗ máu mắt ấy, cũng không hết xanh xao.

Hiếu không chú ý đến lời Bà sơ cho lắm. Nàng chỉ nghe khỏe trong người là mừng đấy thôi. Nàng lại bắt đầu thềm ăn, và khi sáng uống ly cà phê dở của nhà thương, nàng nghe ngon lạ kỳ.

Nhưng khi Long đi rồi, nàng nhờ mẹ trao cho chiếc gương nhỏ để soi thử thì bỗng rụng rời khi nhìn thấy bóng nàng trong đó. Chính Hiếu cũng không nhận được nàng, chớ đừng nói chi người khác.

Nàng bỗng dưng già quá, như là thời gian đã vút qua một cách đặc biệt và chín mười năm đã vùn vụt trôi chảy như nước tháo.

Hiếu buông chiếc gương tròn, nó rơi

lên nệm, lăn đi vài vòng rồi nằm ngửa và nhìn trần, như là mĩa mai mời người soi gương hãy soi lại, bất khuất không chịu bị hắt hủi như vậy.

Hiếu cũng ngửa mặt mà nhìn trần, nhưng chỉ thấy hình ảnh của nàng, của một người đàn bà đã quá tuổi xuân, không, của một cô gái già trước tuổi, bởi vì những người đàn bà quá xuân mà khỏe mạnh, vẫn tươi tốt được như thường.

Nhìn trần như vậy lâu lắm, đoạn Hiếu nói với bà Trung, trong khi một nữ y tá già mang đến cho nàng một ve thuốc:

– Trưa nay má về lấy cho con cây son, hộp phấn và miếng bông con để trong xắc, và xắc ở trong va-li con é.

– Phải đa, cô nữ y tá nói xen vào.

Cô nên son phấn một chút cho nó bớt tiêu tụy đi. Đắm họ sanh rồi bữa sáng là chiều lại họ son phấn ngay. Ấy, họ không muốn chồng họ thấy họ xấu.

– Vậy hả bà?

Hiếu hỏi cô nữ y tá già bằng một giọng hối hận vô cùng đã không biết sự khôn khéo ấy.

– Chớ sao? Bởi vì về sau mà họ có đẹp trở lại, các ông chồng vẫn giữ mãi trong trí hình ảnh xấu xí của họ mà các ổng đã bắt chợt. Điều đó không tốt đâu nhé. Về sau, những nào cơm không lành, canh không ngọt thì hình ảnh ấy trôi lên, thế là có cớ cho các ổng không dung tha các bà.

– Vậy hả bà?

Hiếu lặp lại câu hỏi của nàng, xa xăm

như một tiếng vang từ đầu vọng lại.

– Chớ sao! Ba sắp nhỏ có kể cho tôi nghe chuyện một bà hoàng hậu ở bên Tàu ngày xưa. Bà ấy bệnh lâu ngày, suy lắm và nhút định từ chối không cho ông hoàng đế ấy vào thăm bà ta. Về sau bà ta chết đã lâu, mà vị hoàng đế ấy cứ khóc tiếc thương mãi người đẹp.

– Vậy hả bà?

Lần này câu hỏi lặp lại bận thứ ba, nghe đau xót vô cùng. Hiếu chau mày rồi hỏi thêm:

– Giả thử vị hoàng đế cứ bất kể lời từ chối của hoàng hậu, vào trong thâm cung mà thăm viếng, thì sao hay bà?

– Thì hoàng đế đã thấy hoàng hậu xấu, và chắc hoàng đế không thương tiếc lắm về sau.

Trong buổi đi soát qua một lượt các bệnh nhân vào giấc xế, bác sĩ vừa bước vào phòng đã thấy ngay mặt hoa nhơn tạo của con bệnh. Ông cười mà rằng:

– Tốt, tốt lắm! Như thế trông bà tươi tỉnh hẳn ra.

Hiếu cố gom tất cả vốn ngoại ngữ của nàng mà hỏi một câu:

– Thưa bác sĩ, liệu tôi sẽ hồng hào trở lại được hay không bác sĩ?

– Được, nhưng chỉ phần nào thôi.

– Sao lạ vậy bác sĩ? Y học không thể cho lại tất cả sức lực mà tôi đã mất sao?

– Có một sự mất thăng bằng đột ngột. Chính cái sự mất thăng bằng ấy là điều khó lập lại. Tạo hóa làm rất giỏi mọi việc, kể cả bộ máy nơi con người. Khi

ta làm hỏng hộ máy ấy, không phải luôn luôn ta sửa chữa được y như cũ.

Hiếu đã hết bản thân nhờ thôi tiêm thuốc trụ sinh, và bắt đầu ăn lại nghĩnh. Nàng có tươi tỉnh thật sự và đỡ gầy phần nào một cách mau chóng nên không sợ hãi lắm về sự đòi trụ của thân thể mà hác sĩ và cô nữ y tá đã tiên liệu.

Nhút là ba hôm sau, Long có đến thăm nàng, hẳn có cảm giác tốt, làm nàng vui không xiết kể. Cảm giác ấy do sự so sánh với tình trạng của nàng hôm trước mà có, và Long cũng ngỡ rồi đâu sẽ vào đấy và tấm bổ trong ít lâu là cô hoa hậu Bích Lệ sẽ trở về với nhan sắc kiều diễm của cô.

Ngày thứ chín, bác sĩ khám lại kỹ lưỡng lần cuối cùng rồi cho Hiếu ra nhà thương. Long không hay tin, nên không

có mặt để rước bạn, và bà Trung đưa con về thẳng nhà bà.

Thật là thối về ngoại. Về mẹ hay về ngoại cũng thế thôi. Hiếu nghĩ đến điều này rồi nao nao buồn. Về mẹ thì an ủi lắm và rất sung sướng là những kẻ có mẹ để mà về. Nhưng chính sự về mẹ ấy là bước thất bại trên đường đời.

Hai hôm nữa, Long mới vào nhà thương, mới biết rằng bạn hấn đã ra khỏi đó. Hấn vào xóm Cù Lao và tìm thấy một Bích Lệ không hấp dẫn như trước, chớ cũng không đến đổi héo xào quá như lúc nàng còn trong nhà thương.

Long rất lịch sự và biết điều, cảm ơn bà Trung bằng những lời lẽ khiến bà quên hết sự thờ ơ của hấn khi Hiếu ở trong Saint Paul, và xin phép cho Hiếu về với hấn. Bà Trung nói:

– Tốt hơn là con để nó ở đây cho má chăm nom nó một ít lâu. Nó còn yếu lắm.

– Nhưng thừa má, ở ngoài con, tiêm thuốc tiện hơn. Vả lại em Bích Lệ con nó cần đổi gió cho mau lành sức, có lẽ tụi con sẽ đi Đà Lạt, hay đi biển ngày nào đây.

Hiếu cũng đòi đi vì nàng thèm những tiện nghi bên nhà của Long. Vả lại để Long tự do lâu ngày quá, nàng cũng hơi lo sợ.

Bà Trung không cảm cộng nhiều vì bà rõ tâm trạng của những cặp vợ chồng son trẻ, rời nhau một phút đã nghe buồn rồi, huống hồ gì là đã đến hai tuần lễ rồi mà Long và Hiếu xa nhau.

Lần ra đi này, không hiểu sao Hiếu như được linh tánh báo trước rằng một ngày rất gần đây nàng sẽ trở về. Không

có dấu hiệu nào bên ngoài giúp nàng tiên đoán điều không may ấy cả, mà còn trái lại nữa, vì chính Long đã nài nỉ rước nàng đi. Nhưng sự lo sợ của nàng, nàng thấy là không phải vô lối, tuy rằng vô căn cứ.

✱

Hiếu trang điểm để đi ăn với Long. Khi mặc áo dài, nhìn vào gương, nàng chưng hửng mà nhận thấy áo rộng thùng thình.

Khi trưa về đây, nàng không có soi gương, biết áo có rộng thật đó nhưng không dè mà nó lại rộng đến như thế.

Long ở buồng bên kia, ăn mặc xong trước, vừa đẩy cửa bước qua, vừa hỏi:

– Rồi chưa Bích Lệ?

Bỗng chàng cũng dừng chơn lại nơi khung cửa và nhìn trân trân chiếc áo dài như đang phủ một bộ xương khô.

Khi trưa, Hiếu không có làm đẹp thì không thấy nàng gầy quá như thế. Và chàng đã ngỡ Hiếu mặc một chiếc áo cũ nào, hay mặc lầm áo của ai đó trong lúc vội vàng, và từ đó về đây, không ai thấy, nên không băn khoăn về nhan sắc của nàng.

Tuyệt vọng hết sức, Hiếu nhìn bạn mà nói:

– Trời ơi, sao lại thế này?

– Ủ, em sút đi nhiều quá.

– Anh thấy như thế nào?

– Có những gốc xương đội áo. Nơi

đó, trước đây làn lụa tròn trịa lắm.

– Có sự như thế này thôi em không đi.

– Nhịn đói à?

– Anh mang bánh mì thịt nguội về cho em.

– Em không đi thì anh cũng ở nhà. Đi ăn một mình buồn lắm.

Chàng xây lưng bước qua buồng bên cạnh và hai tiếng thở dài cùng nổi lên một lúc.

Nhà có sẵn thịt nguội hộp. Long sai người quét dọn đi mua bánh mì rồi đôi bạn lặng thinh đối diện với nhau mà gặm bánh.

Lâu lắm, Long mới nói:

– Mai em đi may áo mới là hơn.

– Đáng lý gì thì như vậy. Em mặc áo vừa vặn với sự gầy ốm bây giờ, chắc đỡ cái vẻ suy sút. Nhưng em chỉ muốn lấy lại được phong độ cũ thôi.

Em không thích để những người đã biết em, thấy rằng em không còn như trước nữa.

– Anh đã chẳng biết em à?

– Anh biết và em cũng rất muốn tránh cho anh cái khổ phải thấy em hiện giờ, nhưng em không thực hiện được ý muốn đó. Xin lỗi anh.

Long lại thở dài rồi làm thinh, Hiếu thêm:

– Em sẽ ăn cơm xách, một mình, kỳ cho đến khi nào áo của em dựng đầy em

như trước em mới toại nguyện.

– Bằng không?

Hiếu ghen ngang, không nuốt trôi miếng bánh mì. Mắt nàng rung rung lệ và qua màn nước mắt, nàng thấy người bạn của nàng vẫn trẻ trung khỏe mạnh như cũ. Con người ham thú vui vật chất và có rất nhiều tiền ấy, sẽ không thể nằm nhà như thế này mãi. Hắn sẽ tìm thú vui chơi, trong đó có thú đàn bà. Và nàng đành phải chịu thua vì không còn khí giới nào trong tay nữa cả.

Long ăn xong, nằm ghế phô-tôi ngoài phòng khách để nghe nhạc, mãi cho đến mười giờ đêm mới lên lầu. Khi dở mùng, chàng nghe Hiếu thút thít khóc.

– Em chưa ngủ à? Nên ngủ sớm để lấy lại sức chớ.

Chàng hôn bạn. Hiếu nín thở lắng nghe cái hôn ấy rồi bỗng hiểu được tâm trạng của Long, nàng nức nở lên mà khóc.

Đó là cái hôn mới bắt đầu đã chết vì xác thịt không kêu gọi xác thịt như ngày nào nữa. Long đã cố đè mũi hắt, đè miệng hắt lên má của nàng một cách lạnh lẽo và cố kéo dài cái đè ấy một cách lạt phèo để giả dối nói thầm rằng hắt vẫn còn yêu. Nhưng người lắng nghe tế nhận được ngay rằng ngọn lửa ái ân đã hạ.

– Sao em lại khóc?

Hiếu thổn thức hỏi:

– Anh thấy em già lắm không?

– Quả có thể, nhưng rồi sẽ trở lại như cũ chớ.

– Em tuyệt vọng lắm.

Long nói đùa cho vui:

– Dao phai em đã bén lắm rồi!

– Dao phai là cái gì anh?

– Đầu trên của xương chân những người ốm, nó đội da như lưỡi dao phai đội áo nơi những kẻ dẫu dao trong mình để đi chém lên ai.

Đôi bạn cười xòa, nhưng Hiếu vẫn tỉnh thoảng tấm tức tấm tưởi muộn, nàng hỏi:

– Anh hôn em anh nghe thế nào?

– Thì nghe y như trước.

– Nói láo.

– Sao lại nói láo. Em dùng mãi thứ nước hoa cũ kia mà.

– Không phải vậy. Em muốn hỏi, anh hôn em, còn nghe ngon ngọt như trước nữa hay không.

– Sao lại không.

– Anh nói láo dở quá.

– Anh nói thật đó chứ.

– Em bảo anh nói láo là nói láo bằng cái hôn khi nãy chứ không phải nói láo bằng câu vừa rồi. Anh đã đè mũi anh lên má em, mạnh hơn trước nhiều nhưng em không nghe anh hít mùi thịt của em.

Long làm thinh. Hiếu nín lấy bạn mà hỏi, giọng bối rối:

– Có phải hay không anh, cái hôn là bộc lộ của sự thèm thuồng cái gì có vẻ ngon lắm mà ăn không được. Em đã hết ngon rồi phải không anh?

Long vẫn làm thình. Nhưng Hiếu không cho hắn nín mãi. Nàng lay hắn, như cảnh sát lay một nạn nhân của một vụ ám sát, sắp tắt thở, hỏi dồn dập để được biết một sự thật mà chỉ có nạn nhân là biết thôi:

– Anh, anh, thế nào anh?

– Anh chưa hề nghĩ đến điều đó.

– Nhưng em đã gợi ý, thì anh nói thử cảm giác nghe sao.

– Em rắc rối lắm.

– Anh đã nài nỉ cho em đi ăn cơm với anh. Nhưng từ rày, chắc là anh sẽ làm thình để em ở nhà ăn cơm xách một mình. Anh thất vọng sau cái hôn khi nãy, và anh đã ý thức rõ về chỗ hết quyến rũ của em rồi.

– Nếu quả anh có thất vọng trong cái hôn đi nữa, thì việc đi với nhau nào có dính líu gì với cái hôn ấy.

– Có em hết ngon mà anh thì cứ thèm chất ngon. Đi với em, anh đã không hãnh diện mà em lại kỳ đà không để anh tự do tìm món ngon khác.

– Nói lời thôi mãi, khó chịu lắm.

– Ấy, lại bắt đầu khó chịu vì em. Từ trước đến giờ em nói ra cái gì, anh cũng hoan nghênh hết.

– Em đừng có đầu độc không khí.

– Giờ em lại là kẻ đầu độc không khí.

– Ta đang vui, tại sao em lại kiếm chuyện gây sự?

Hiếu khóc thút thít và nói trong nước mắt:

– Em có tội, tội phá đời an vui của anh. Nhưng cái tội gốc chính là tội em đã hết hấp dẫn.

Long vụt ngồi dậy thật mạnh. Chàng bất động giây lát và nghe Hiếu sụt sịt khóc mãi, chàng bước xuống giường đi lấy quần áo ra thay.

Hiếu gác tay lên mặt, che kín mắt, quên không biết Long đang làm gì. Giây lát sau, nàng hạ tay xuống thì thấy bạn đã ăn mặc xong, Long chỉ mặc sơ-mi, không áo, không cà-vạt.

Bấy giờ nàng mới òa lên mà khóc, Long cúi mặt xuống nhìn gạch, do dự giây lâu rồi quày quả bước ra khỏi phòng, vội vàng như sợ bị tiếng khóc của Hiếu làm mềm lòng, rồi không dám ra đi nữa.

Hiếu thành linh tắt lệ giữa cái giây phút quyết định đó. Nàng chưa bao giờ yêu Long thì Long ở nhà hay đi chơi lúc nàng hoạn nạn không quan trọng gì cả về mặt tình cảm.

Nhưng mà nàng phải nghĩ ngay đến cuộc bại trận đầu tiên của nàng, nghĩ ngay đến chiến lược tự vệ.

Trước hết tất cả mọi ý nghĩ nào, Hiếu hối hận hết sức đã không cần kiệm từ ngày ăn ở với Long. Long đã cho tiền nàng không tiếc, nàng đòi hỏi bao nhiêu cũng được và đã đại dột tiêu pha tất cả tiền ấy vào những khoản không đâu.

Ngoài số tiền phụng dưỡng cha mẹ, Hiếu đã biếu bạn, với tinh thần rộng rãi của Long đã mua sắm những món vật dụng không cần thiết, như là sắm đến hai ba bộ đĩa dạy tiếng Anh khác nhau,

nhưng không bao giờ buồn nghe đến ;
sắm máy ký âm để không ghi cái gì cả,
v.v... tất cả những thứ ấy đã nuốt bạc vạn
chớ không phải ít, có thể nuôi sống nàng
trong một thời hạn hai ba năm, theo mức
sống của một người tư chức. Bán lại thì
chưa chắc sẽ thu được một phần tư giá
vốn, chưa kể những món không thể bán
như là tiền biếu bạn, những bức tranh
mua cho oai chơi trong nhiều cuộc triển
lãm, mua mà không hỏi ý kiến nghệ sĩ
nào cả, nên mua phải những bức lòe loẹt
mà vô giá trị nghệ thuật.

Cái vụ mua tranh này thật là bậy.
Nàng mua tranh toàn tranh cao giá nhứt,
có thể nói rằng họa sĩ nào có triển lãm
mà muốn bán được thì cứ để giá thật cao
tức khắc sẽ có khách hàng, một người
khách hàng mà ai cũng đoán được tên
cả, đó là Hoa hậu Bồ Đào.

Hiếu mua tranh chỉ cốt thẩu tai Nghi thôi, vì một là nàng bị mặc cảm dốt nghệ thuật, nên muốn gỡ gạc, hay là nàng thích cần danh tiếng chơi tranh của nàng chắc cho Nghi nhớ nàng mãi mãi không thôi, và nàng cũng ác lắm, mua tranh của tất cả mọi họa sĩ trừ của Nghi.

Giờ nếu Long bỏ rơi nàng, đầu hôm sớm mai, nàng đã thành một kẻ không một xu dính túi.

Hiếu lại hối hận đã xô Long ra bằng chính tay nàng. Nàng nhớ ra rằng Long đi vì bị nàng mè nheo nên hấn khó chịu. Trước đó, hấn vẫn nhẫn nại nằm nhà một cách ngoan ngoãn và sau khi thất vọng vì cái hôn không mùi vị ấy, hấn chỉ nói láo và giả dối thôi, nói láo, giả dối, tức là còn yêu phần nào, mà có hết yêu chẳng nữa, hấn vẫn không nở.

Bây giờ thì hẳn đã có cơ rồi và chính nàng đã tạo ra cơ ấy để giúp tay hẳn.

Hiếu ngồi dậy đi tắt đèn trần, và thắp đèn tường. Đoạn nàng đến trước tủ gương để soi mặt trong đó. Ánh sáng chiếu ngang làm cho bóng của những nơi lồi, lõm trên mặt và trên người nàng rõ rệt ra. Nàng muốn biết chắc mức độ suy đồi về thể chất của nàng đã đến đâu để mà cân nhắc hy vọng phục hồi sức khỏe của nàng.

Khi ngắm kỹ con người của nàng, Hiếu thấy là sự tuyệt vọng của nàng không phải là hảo huyền nữa. Người nữ y tá già của bệnh viện Saint Paul đã nói rất hữu lý là nơi vài người, sự mất máu nhiều quá đã làm hỏng thẳng bằng trong cơ thể và cái thẳng bằng ấy không bao giờ lấy lại được cả.

Nàng đã biết nhiều cô gái đau ốm nặng. Họ gầy sút hẳn đi nhưng còn thoáng thấy được sinh lực dồi dào dưới làn da nó chực vùng dậy khi được bồi dưỡng. Nơi nàng, sự héo xài đã rõ là không đường trở về chốn cũ.

Nàng nhớ ra ba má nàng cả hai đều mặt xương. Sức tuổi hai mươi đã dòn no gương mặt nàng, nhưng khi những bắp thịt mặt bị đào sâu xuống thì không khi nào nó cạ lên, nó đẩy lại được bởi tính cách di truyền bây giờ đã có dịp hiện ra rồi. Thế thì dầu cho tắm bổ bao nhiêu, nàng vẫn phải chịu mặt xương của gia tộc, cái thứ mặt không quyến rũ cho lắm cho dầu đường mũi, nét quyền khéo tạc bao nhiêu đi nữa.

Lúc cần thai, Hiếu không hề sợ sệt bị nhan sắc tàn phai vì có con, bởi nàng biết rằng người đàn bà có con, vẫn tiếp

tục đẹp được, và rất có thể còn đẹp hơn hồi còn con gái là khác.

Nàng không nghĩ đến sự rủi ro tai hại như vậy. Cũng thời hư thai, nhưng khối người đàn bà lại ra khỏi bước khó khăn ấy mà không hề bị đánh dấu, cứ sao riêng nàng lại chịu...

Bấy giờ Hiếu không còn thấy bóng nàng trong gương nữa. Nàng nhìn xa trong đêm tối của đô thành và theo dõi cuộc săn gái của người bạn vừa ra đi.

Long có nhiều tiền, dám xài tiền thì hẳn kiếm bạn dễ dàng lắm và trên đời này có khối cô gái không được chức hoa hậu mà vẫn đẹp hơn nàng, và hiện giờ bất cứ cô gái nào cũng tươi trẻ hơn nàng cả.

Nếu Long cần gấp, hẳn không phải

chọn lựa và tán tỉnh lâu lắc, nội trong một tiếng đồng hồ, nửa tiếng đồng hồ sau khi xuất chinh là hắn đã tìm ra được người hắn thích, cũng gái nhà lành hẵn hoi, chứ không phải là những cô chuyên nghiệp.

Hiếu tưởng tượng người ấy lên xe ngồi gần cạnh Long, đúng y vào cái chỗ nàng ngồi lần đầu khi nàng nhận lời để cho Long đưa về nhà. Và những gì đã xảy ra đêm xưa, giờ lại tái diễn.

Chắc Long cũng chỉ nói bấy nhiêu đó thôi. Hắn không biết nói nhiều, không biết nói giỏi như Nghi, và thấy rằng không cần tập luyện cho giỏi hơn cũng cứ thành công dễ dàng.

Giờ chắc xe đang chạy trên bến Bạch Đằng. Trăng thanh gió mát và lòng cô gái đã được chuẩn bị chín mùi để đón lấy lời

tỏ tình cụ thể của hắn là một cái nắm tay.

Cô gái làm bộ giựt tay cô ta về, nhưng cô ta chỉ giựt nhẹ thôi trong một dáng điệu e lệ vừa chùng, vừa đủ quyến rũ thêm, trong một cuộc phản kháng ngầm lấy lệ cho kẻ chinh phục khỏi ghê tởm mà bỏ cuộc.

Rồi thì hắn lòn tay ra sau lưng cô gái để kéo cô ta ngồi xít lại gần hắn. Cô gái sao mà nhẹ quá, hắn kéo thật dễ dàng. Rồi thì nàng ngả đầu lên vai chàng, hai người làm thinh không cần nói với nhau gì nữa, không cần hành động gì nữa cả.

Hiếu chỉ tưởng tượng vậy thôi khi lùi lại để nằm lên giường, chớ nàng không nghe máu nóng sôi lên vì ghen lẫn nào cả. Trái lại, nàng còn buồn cười cho cô gái nặc danh ấy và nói thầm với cô ta:

– Bồ ơi, tôi thương bồ lắm, vì tôi thấy trước rằng bồ sẽ trở về cuộc bộ như tôi vài bữa nữa đây. Được cái là cả hai chúng ta đều không còn tin nơi ái tình nữa nên mới ngã vào tay hăn dễ dàng như vậy, và nhờ thế mà ta khỏi sẽ đau khổ.

Cố gắng lên bồ nhé, để kéo dài được bao nhiêu hay bấy nhiêu, những ngày thần tiên mà bồ đang hưởng.

Hiếu loay hoay với những ý nghĩ, những hình ảnh chung quanh Long và thiếp đi từ lúc nào không hay.

Khi nàng thức dậy thì thấy ánh sáng đã chói lòa sau lá sách các cửa sổ. Bên cạnh nàng, Long đang ngáy pho pho. Người ngủ trông xấu tệ, và chưa bao giờ nàng thấy bạn dưới bộ mặt xấu xí đến như thế.

Bấy giờ có lẽ đã hơn tám giờ sáng rồi và Long về chắc trễ lắm. Như vậy hẳn sẽ ngủ đến gần mười một giờ mới thức, theo thường lệ những đêm mà đôi bạn vui chơi ở ngoài rất khuya.

Hiếu thật không biết làm cái gì cho hết ngày. Trước đó nàng giết thì giờ bằng cách làm đóm làm dáng, đi mua sắm thức này, thức kia, thăm bạn, để đợi tối đặng đi ra ngoài với Long. Họ sống về đêm và ban ngày lạt lẽo vô cùng bởi không ai có công việc gì làm cả.

Vì thế mà nàng đâm ra sợ hãi ban ngày cũng như những kẻ mắc bệnh mất ngủ, mỗi khi thấy mặt trời tắt là kinh hoảng.

Ngày sẽ dài vô tận, những ngày trống rỗng như những ngày của Suzie, của Lilie nhưng chúng nó còn đỡ hơn nàng nhiều

là có thể tạm lấp chỗ trống trái ấy bằng những cuộc phiêu du với bạn bè, trong khi nàng vì bị mặc cảm, không dám lộ mặt đi đâu cả.

Hiếu rón rén bước xuống giường, đi qua buồng rửa mặt. Chưa bao giờ như bây giờ, nàng thưởng thức những tiện nghi nhỏ của đời sống nhà giàu, và cố tận hưởng tiện nghi ấy cho bỏ trước những ngày không có nữa mà hưởng: từ buồng ngủ qua buồng vệ sinh chỉ phải bước có mấy bước thôi, mà khỏi phải đi qua những nơi ẩm thấp mà gạch thì nhầy nhụa những đất bùn, hay nền đất nện ún thủy thủy mà bắt nôn!

Nhìn vào tấm gương gắn tường, trên đầu bồn rửa mặt, Hiếu nói với bóng mình: “Muốn được hưởng những thứ này phải có một trong ba điều kiện: sanh ra trong một gia đình triệu phú, có nhan

sắc kiêu diễm, có tài xuất chúng về một ngành sinh hoạt quan trọng nào. Mi ngỡ mi có đến hai điều kiện, nhưng rõ ra là mi không có tài diễn xuất, có cái điều kiện thứ nhì là sắc đẹp mi cũng không giữ được thì nên nhẫn nại mà chịu số phận vậy!”

Hiếu hứng nước bằng hai bàn tay bụm lại rồi khoát nước lên mặt mãi, mong cái lạnh của nước vào giấc sáng làm cho giản thần kinh của nàng, đuổi xua được bao ý nghĩ u tối. Tuy nhiên, không nhờ thế mà nàng thôi nghĩ ngợi lung tung được.

“Sắc đẹp, ừ, nếu mình giữ được nhan sắc thì liệu hưởng được giàu sang lâu bền hay không?

Long rồi nó sẽ chán mình chớ, như bao nhiêu đàn ông khác đã chán bao

nhiều đàn bà khác. Chỉ có một bảo đảm là cột nó bằng một cuộc hôn nhân. Nhưng giá thử mình giữ mình trong sạch thì đã có và sẽ có anh nhà giàu nào cưới mình hay không?

Lũ nó ham sắc đẹp mà cũng cần những cái khác. Cái khác ấy là hồi môn, là danh giá của gia đình mình là tài quán xuyến của một bà nội trợ.

Không, lũ nó không cưới mình đâu, không bao giờ cưới mình đâu, cưới mình chẳng là những người cùng chung hàng ngũ với mình, những anh Trọng sống khiêm tốn trong bóng tối.

Trong giây phút, Hiếu ngỡ nàng sắp hối hận và tiếc Trọng. Nhưng không. Dầu cho đã biết suy luận như thế ngay từ lúc bắt đầu ham giàu sang, danh vọng, nàng vẫn hành động trái lại. Không sao

một cô gái đẹp đến như thế và ý thức rõ ràng về uy lực của sắc đẹp, lại cam tâm sống nhỏ nhoi đời sống của một cô kỹ.

Không, nàng không ân hận gì cả.

Hiếu đã chịu ảnh hưởng phần nào của Hùng, của Suzie, Lilie mà không dè.

Nàng không ân hận vì đã nghĩ như họ: dầu sao, hưởng một thời gian còn hơn là không bao giờ được hưởng. Con người này, tuy cũng tốt, cũng là một cô gái dễ thương, lại nghĩ một cách kém lãng mạn, kém tiểu thuyết như vậy, không lạ lắm đâu. Cô ta không “tình cảm” lắm, nhờ ở di truyền gia tộc, cô ta đã chọn làm thủ phạm ngay từ buổi đầu, chớ không chịu làm nạn nhân thì dòng cảm nghĩ của cô ta phải trôi chảy theo chiều hướng đó.

Bọn viết tiểu thuyết hay thi vị hóa

đời tình cảm của những người đàn bà bị gió dập sóng dồi, nhưng thật ra những người ấy không đau khổ nội tâm lắm. Họ đã chọn con đường sóng gió thì lòng họ đã được vỗ trang bằng một lớp thiết giáp dày, không gì làm nao núng được.

Rửa mặt xong, Hiếu trở vào buồng ngủ để trang điểm và khi xuống dưới nhà để uống cà phê sáng thì nàng đã tìm ra chiến lược giết thì giờ hôm nay và những hôm sau. Thế nên ăn điểm tâm xong là Hiếu ra đi, biết rõ cái nơi nàng phải đến và biết rõ nàng đến đó để làm gì.

✱

Bác sĩ Được đặt phòng khám bệnh trong một xóm bình dân, đại lộ Minh Mạng, nhưng lại tiếp toàn khách sang

trọng không mà thôi. Ấy, vì ông đã nổi tiếng từ hồi tiền chiến về loại bệnh mà Đông y gọi là “bệnh nhà giàu” tức là những căn bệnh không rõ hẳn là đau gan, đau ruột, hay đau xương, đau da gì, nhưng con bệnh cứ nghe không an, cảm giác như là có gì trục trặc trong bộ máy cơ thể của họ. Loại bệnh ấy giới Tây y gọi bằng rất nhiều tên mà một tên thường dùng là “maladies humorales”.

Bệnh ấy nhà nghèo cũng mắc phải, nhưng họ bận chạy gạo nên không chú tâm đến nó, chỉ có nhà giàu là có thì giờ rỗi rãi để ở không lắng nghe cái khó chịu của họ.

Hiếu đời hơn nột tiếng đồng hồ và nghe đến năm bà mệnh phụ phu nhân kể lễ bệnh trạng của họ, mới vào được trong phòng khám bệnh.

Vị bác sĩ hỏi:

– Cô đã đi nhiều đồng nghiệp của tôi rồi hả?

– Thật ra thì chưa, thưa bác sĩ, nhưng tôi đã uống và tiêm đủ thứ thuốc của một bác sĩ khác mà không khỏi. Tôi vừa hư thai, sút kém về sức khỏe, đã tắm bổ, nhưng chẳng ăn thua gì.

Bác sĩ Được cười hề hề:

– Tôi biết lắm mà! Khách hàng của tôi toàn thất bại nơi khác rồi mới đến đây. Trường hợp của cô cần phải sử dụng những phương tiện lớn, những phương tiện đặc biệt mới mong cải thiện được. Cô đã đi đổi gió chưa cái đã?

– Thưa bác sĩ, chưa. Nhưng tôi cần phải ở Sài Gòn.

– Như vậy thì... hừ...ừ... m...phải dùng phương tiện “săn có trên tàu”. Vậy cấy nhau cô nhé!

– Tôi không biết, nhưng sao bác sĩ lại hỏi tôi? Tùy bác sĩ chứ.

– Ấy, khách hàng của tôi toàn khó tánh. Tôi đề nghị vài trị liệu, tùy họ chọn.

– Vâng, thì cấy nhau. Thuở tôi còn bé, nghĩa là cách đây mười năm, tôi đã nghe họ nói rất nhiều về cấy nhau. Nhưng rồi không nghe ai nói đến nữa, không hiểu cách ấy có còn công hiệu hay không.

– Còn công hiệu hay không là do nguyên nhân khác chứ không do họ nói đến nó hay không.

– Vậy xin cấy nhau thử xem.

– Tốt nhưng không làm được hôm

nay vì tôi không có sẵn nhau. Hẹn cô ngày một giờ, giờ này.

– Bác sĩ còn cách nào khác nữa hay không?

– Còn chớ.

– Tôi muốn được trị một lượt bằng nhiều cách, cho mau có kết quả.

– Vội vàng dữ vậy à? Được, tôi sẽ gửi ngay cô đến một đồng nghiệp của tôi để châm cứu.

– Châm cứu? Nhưng tôi chỉ kém sút thôi, chớ có bệnh gì đâu?

– Ấy, chính vì thế mà cô phải châm cứu. Phương pháp châm cứu thường công hiệu ở những chứng rối loạn trong cơ thể, bởi nó lập lại thăng bằng đã mất.

Mặc dầu không tin tưởng lắm, Hiếu rốt cuộc cũng rất hoan nghinh đề nghị thứ nhì đó, vì nó giúp nàng có công việc trong ngày.

Thế là buổi sáng hôm nay đã hủy diệt trong sự chờ đợi tới phiên mình, trong cuộc khai bệnh và nói chuyện con cà con kê với ông bác sĩ. Chiều nay nàng sẽ đi châm cứu và buổi tối sẽ đến mà nàng khỏi ngóng mong. Tối đến, nàng sẽ phải chịu khổ hình nhìn Long ra đi, tuy nhiên vì không mắc chứng mất ngủ, nên nàng không sợ đêm, chỉ sợ ngày dài phải ngồi không với cái trống rỗng của mình.

Thật Hiếu không ngờ đi thầy thuốc lại hay như thế, khi xế lại, nàng đến địa chỉ của vị bác sĩ chuyên môn châm cứu mà ông bác sĩ cấy nhau đã mách cho.

Đó là một thế giới mới lạ mà từ thuở giờ nàng không nghĩ đến lần nào, bởi người trong gia quyến nàng chưa ai đau ốm gì khó khăn đến phải cần bác sĩ cả.

Thế giới ấy không lạ lắm ở bề ngoài với những phòng chờ gần y hết như nhau, với những phòng khám bệnh bên trong cũng tương tự như nhau nhưng lạ về cá nhân của các vị bác sĩ.

Nếu bác sĩ Được chiều ý khách bao nhiêu thì bác sĩ Môn này lại độc tài bấy nhiêu. Theo ông thì phi châm cứu bất thành mạnh khỏe và người khách hàng phải châm cứu chớ đừng mong đến rồi về không.

– Thưa hác sĩ, Hiếu bản khoản hỏi, chưa biết châm cứu ra sao, liệu cách trị của bác sĩ sẽ giúp tôi lấy lại sức khỏe được chăng?

– Chắc một trăm phần trăm là được như chơi.

– Thưa bác sĩ, trong bao nhiêu ngày tôi sẽ bình phục?

– Châm cứu độ mười lần, cứ nghỉ hai hôm, lại châm một bận, và uống thuốc bổ phụ thêm vào, rồi sau đó thì cơ thể, được kích thích, sẽ tự làm việc lấy và Madame bình phục lần lần.

Bác sĩ gọi nàng bằng Madame, và ông thích nói tiếng Pháp, dùng toàn thứ ngoại ngữ ấy để dặn dò này kia cô nữ y tá giúp việc cho ông.

Theo lệnh bác sĩ, Hiếu bỏ cả y phục, nằm dài trên bàn để đợi sự can thiệp của khoa học. Bác sĩ mở học tử bàn viết của ông lấy ra một quyển sách Tàu, rồi hãnh diện nói, tự nói với mình, vừa nói vừa

bắt mạch tay cho nàng: «Đâu nào, mạch tay theo Tàu là thế nào?»

Ông trầm ngâm một hơi để lắng nghe cái «mạch Tàu» ấy, đoạn hô lên: «Kim!»

Tức thì cô nữ y tá mang đến một chiếc mâm nhôm mà Hiếu rờn rợn người, tưởng tượng trên đó đầy kim tiêm thuốc.

Bác sĩ lại mò kiếm trên da nàng, vừa xem lại quyển sách Tàu, vừa tự nói với mình: «Đâu rồi, tam tiêu đâu rồi? Où sont les trois foyers?»

Giấy lát, có lẽ đã tìm được cái tam tiêu bí mật đó, bác sĩ lấy kim và đâm vào thịt Hiếu. Hiếu nháy nhóm lên không phải vì đau đớn mà vì sợ hãi. Nhưng lần thứ nhì, thứ ba, thứ tư bị đâm như vậy, nàng không còn bị xúc động nữa. Trái lại nàng còn dám nhìn xuống để xem kim ra sao.

Kim dài bằng hai kim tiêm thuốc nhỏ, và yếu như sợi cước, nó rung rinh theo hơi thở của nàng.

Bấy giờ bác đã xong công việc và Hiếu nhìn lại người nàng thì thấy mình giống như một tay phù thủy pha kìa Ấn Độ mà nàng đã có dịp xem trong các phim thời sự, với những mũi dùi cắm vào thịt để thử thách sự không biết đau của họ.

Bác sĩ đứng lên đi về phòng giấy và cô nữ y tá tiến đến với một chiếc hộp đen thật to và có vẻ nặng nề. Từ hộp ấy, lòng thòng xuống một sợi dây, và cô nữ y tá nắm dây kê sát đầu dây vào một cây kim đang trồng nơi bụng của Hiếu.

Nàng bỗng nhiên, không sợ hãi mà phải nhảy nhồm và kêu rú lên: một luồng điện chạy vào thịt nàng thành linh khiến nàng hốt hoảng. Được cái là cô ấy rút dây

ra ngay. Nhưng cô ta lại châm điện vào
ngồi kim khác và Hiếu lại nháy nhóm và
kêu rú lên.

Khi các cây kim đều nếm qua mùi
điện, con bịnh như bị bỏ quên. Nàng
nằm đó mà nhìn hác sĩ đang đọc sách và
cô y tá đang không làm gì cả. Hay lắm,
thế là thì giờ bữa chiều lại trôi qua dễ
dàng và cứ hai hôm một bận, nàng sẽ đỡ
buồn một lần.

Không rõ nàng sẽ tươi tốt lại được
hay không, nhưng chắc chắn là có công
việc để lấp những khoảng trống dài trong
ngày.

Bấy giờ cô nữ y tá đã tiến đến để khâu
kim lại. Hiếu ngổ ngỗ hình đã hết, nào
ngờ cô ta bắt nàng ngồi dậy mà chờ cái
gì nữa đó không rõ. Cái ấy là một cảm
giác nóng bỏng sau lưng, khiến nàng

một phen nháy nhòm nữa. Nóng quá, nàng nẩy ngược ra phía trước như người bị bệnh uốn ván hành, và hít hà cắn răng mà chịu.

Cô nữ y tá an ủi:

– Đốt cho nó tốt cho cô, không sao đâu mà sợ.

Khổ hình thứ nhì này kéo dài độ năm phút mới chấm dứt và con bệnh mặc y phục vào xong thì trả công bị đốt bị đâm, hai trăm bạc.

Dầu sao, Hiếu cũng nghe nhẹ trong người, không còn bị buổi chiều chán nản ám ảnh nữa bởi vì bây giờ đã hơn năm giờ rồi. Buổi chiều sao mà gợi nhớ thế, gợi nhớ những cuộc đi chơi mát ra những vùng đồng quê trên chiếc xe hơi đẹp, bên cạnh một người bạn vui, dọc đường gặp

không biết bao nhiêu là cặp uyên ương khác cũng đang hóng mát trên cỏ, trên vệ đường, tất cả đều yêu đời như nhau.

*

Nghe tiếng bánh xe nghiêng sạn trắng trên sân, Hiếu mới hay là Long về. Đồng hồ dưới nhà gõ một tiếng không rõ là một giờ đêm hay là nó gõ nửa giờ của giờ nào đó.

Trên xe, bên cạnh chàng, giờ này chắc chắn là không có ai cả. Hiếu nhớ lại những bận về khuya lúc trước, đôi bạn ngồi cạnh nhau và Long ngừng xe trước cửa cho bạn xuống trước, rồi mới cho xe chạy vào nhà xe.

Giờ hắn chạy luôn vào trong đó, Hiếu kéo mền lên tới ngực, tự bảo là để

giả đồ ngủ, nhưng thật ra tiềm thức nàng đã khiến nàng tự vệ bằng cử chỉ bất giác đó. Nàng che dấu sự suy đồi của thân thể nàng, bây giờ đã xếp ve trên nệm.

Nàng nghe tiếng khóa đút vào lỗ khóa dưới nhà, tiếng mở cửa, khóa cửa, rồi tiếng giày của Long leo thang lầu.

Tới trên này Long đi nhón gót. Hẳn lịch sự lắm chứ không phải làm thế vì thương yêu nàng đâu.

Cửa phòng ngủ không khóa. Hẳn vận tay nắm thật nhẹ và đẩy cửa cũng thật nhẹ. Hiếu nín thở vì hồi hộp. Là quá không hiểu sao, nàng lại bị xúc động đến như thế.

Long rón rén vào phòng và thay y phục dưới ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn chong. Nàng thoáng nghe mùi nước hoa

lạ thoang thoáng đầu đây, mùi nước hoa của phụ nữ chớ không phải nước hoa riêng của Long đầu.

Mặc dầu không yêu bạn, Hiếu vẫn nghe đau nhói nơi tim.

Khi hắt gió mừng và nhẹ như con mèo, nằm lên nệm, bên cạnh nàng thì mùi nước hoa ấy rõ rệt hơn, không còn nghi ngờ gì được nữa.

Mùi nước hoa của đòn bà thường thấm nhuần vào người vào y phục tóc tai của kẻ nằm bên cạnh họ, có tấm một bạn cũng không bay hết được.

Thế là đã rõ. Hôm nay Long đã gần một người đòn bà một cách thân mật và đã lâu cho đến đổi mùi thơm của kẻ ấy len lỏi rồi ăn sâu vào người chàng.

Hiếu cứ tưởng tượng dung mạo của

người đồn bà ẩn danh kia qua cái mùi nước hoa đó. Chắc chắn là nàng đẹp lắm, vì Long đã nhiều kinh nghiệm trong việc chọn đồn bà. Cũng chắc chắn là nàng sang bởi chỉ có nước hoa xuất phẩm mới mang mùi thứ kia.

Tuy nhiên chịu là không sao hình dung nổi con người của nàng.

Bổng Hiếu giựt mình, bắt chợt chính mình đang nuốt nước miếng. Nàng biết rằng người ngủ không nuốt nước miếng bao giờ cả, và điều đó, ai cũng rõ, Long có thể tinh ý và hay rằng nàng chỉ giả đồ ngủ thôi như vậy có hại cho uy tín của nàng vì hẳn có thể đoán rằng nàng sợ không dám hạch sách hẳn nên giả vờ ngủ cho tự ái khỏi bị tổn thương.

Làm thế nào để đường hoàng thú nhận rằng mình quả chỉ giả đồ thôi, vì

lịch sự, rồi cũng làm cho hấn một mách cho hấn khỏi khinh rẻ?

Hiếu đang tự đặt câu hỏi ấy và chưa đáp được thì bỗng nghe Long hôn nhẹ lên trán nàng.

Lần này hấn đã để lửa thiêng trong cái hôn tuy ngắn và như vụn trộm của hấn khiến Hiếu ngẩn ngơ giây lát, không biết hấn có thật còn yêu hay không.

Trong giây phút, hy vọng nơi nàng sống dậy, tràn đầy lòng. Nhưng Long đã day qua bên kia rồi.

Không, hấn chỉ làm bộ thôi, nhưng khéo lắm. Hấn giả vờ như không hay nàng thức, tuy vẫn biết rằng nàng thức, để tỏ tình yêu cho nàng tin và không buồn nhưng chỉ phải tỏ sơ sơ thôi vì sợ bạn giựt mình.

Nếu chánh thức mà nàng thức và chính chàng biết vậy, chàng phải sẽ tỏ tình nồng nàn hơn, và hành động miễn cưỡng đó sẽ làm mất công toi chàng lắm.

Thật là huồn cười, cả hai đều giả dối và bên này ý thức rõ là bên kia giả dối, cả hai lại đều thầm mong bạn tin rằng mình thật.

Hiếu suy luận: “Hắn biết mình giả đồ. Vậy hắn sợ hay khinh mình? Chắc là hắn sợ. Nếu khinh, hắn chẳng làm bộ hôn mình làm gì. Hắn sợ mình, tức là hắn còn yêu mình, còn mong mình lấy lại phong độ cũ. Nhưng cũng không chắc như vậy lắm, mình đã ở đây lâu ngày quá như là vợ chánh thức của hắn, nên sự quen xem mình có quyền, làm cho hắn sợ vậy thôi.

Như thế, nên làm êm thì hơn, vì già

néo thì đứt dây. Bị đẩy lùi vào nước bí, hẳn sẽ liều thì nguy.

Tuy nhiên, Hiếu không sao làm bộ được. Từ ngày vào nhà thương đến nay đã hơn một tháng rồi, mà nàng chưa hề được Long vuốt ve âu yếm lần nào cả. Dầu sao sinh lực nơi nàng vẫn còn và nàng cần được ấp yêu như bất kỳ thiếu phụ nào.

Hiếu làm bộ trở mình rồi lăn qua, gác tay gác chơn lên người của Long. Bị đè, Long khó chịu nên cầm tay bạn để đưa đi nơi khác. Hẳn biết Hiếu giả đò, nhưng chính hẳn đã trót giả đò ngờ bạn ngủ thì phải lịch sự luôn mà nhẹ tay vậy.

Không dè Hiếu cố hết sức đè tay xuống, không sao đỡ nhẹ lên được. Bỗng chàng thấy tình thế kỳ cục này buồn cười quá, và bật cười lên.

Để xí xóa, chàng lẹ làng day lại và ôm bạn mà hôn. Hiếu cũng cười rồi hỏi:

– Đi chơi có vui hay không?

– Cũng vậy vậy thôi.

– Nàng có đẹp lắm không?

Long làm bộ chưng hửng hỏi:

– Nàng nào?

– Cái nàng mà mùi nước hoa còn theo đuổi anh mãi đến bây giờ.

– Bậy nào!

– Không bậy. Cái người bị mùi ấy rượt theo, không nghe gì cả nhưng, người khác nghe tức khắc cái mùi lạ đó.

Liệu chối không được, Long thú nhận:

- Nàng đẹp nhưng thua em.
- Em ngày trước hay bây giờ?
- Ngày trước hay bây giờ cũng thế thôi.
- Nếu cũng thế, anh đã chẳng đi với nàng.
- Lôi thôi lắm. Vậy nàng cũng khá đẹp. Và anh quen được với nàng do một sự tình cờ.
- Cố nhiên. Không ai hỏi anh về trường hợp vì sao mà hai người quen nhau. Anh đã đưa nàng về nhà nàng hay về đâu? Hãy nói cho thật, quan hệ lắm đấy nhé và không dấu được em gì đâu.

Long sợ hãi, không rõ Hiếu còn nắm được dấu hiệu tố cáo nào khác mà nàng đã khám phá một cách trình thám như

vậy, nên đành phải thú thật:

– Về nhà nó.

Hiếu mừng rỡ vô cùng. Về nhà nó, tức là nó không phải con nhà lành. “Nó” sống tự do một mình như thế thì nó thuộc giới nào trong xã hội, nàng đã đoán biết.

Có thể nó đẹp ghê hồn, và rất trải đời để sánh các khố mê hoặc trai tơ, và có thể Long mê nó đến ngu muội mà không kể tới ai hết. Nhưng mà rồi không bền đâu. Hoặc nó trắc nết, cạm sừng Long và ngày nào đó Long sẽ vỡ mộng, hoặc nó đập dữ quá khiến Long phải cháy túi mà tự động rút lui. Nhưng thời gian mà họ dan díu nhau, khó lòng mà đoán được. Nhưng cốt là phải lấy lại sức khỏe. Khi nàng đã bớt già thì tái chiếm Long không khó khăn bao nhiêu.

Ra khỏi phòng mạch của bác sĩ Được với miếng nhau dưới da bụng, Hiếu buồn cười hết sức. Cũng vì những mảnh nhau sót trong bụng mà nàng phải băng huyết liên miên và mới ra đến đời này nhưng nay lại chôn nhau vào bụng để lấy lại sức khỏe, có oái oăm hay không chứ?

Bệnh già hóp của nàng, bị tấn công hai mặt: cấy nhau và châm cứu, sau một trận quyết chiến bằng thuốc huyết bò và các thứ thuốc bổ khác.

Nếu nó không xếp giáp qui hàng thì chính nàng phải khuất phục số phận, không sao cưỡng lại được.

Nghĩ lại, Hiếu cũng thương Long lắm. Hẳn tốt bụng quá, tiếp tục cho tiền nàng, không để cho nàng phải hỏi. Nhưng mà

cũng tủi thay, hấn cho ít hơn mọi khi. Sự sai biệt rõ rệt quá, và chi phí về trị bệnh nếu như lúc trước, không thấm vào đâu cả, thế mà bây giờ chi phí ấy bắt nàng tính tới tính lui.

Cấy nhau chỉ tốn tiền có một bận thôi, nhưng châm cứu đã cao giá, mỗi bận tốn hai tờ lại cứ làm đi làm lại mãi.

Chỉ có bấy giờ Hiếu mới bắt đầu hơi nghĩ đến giá của đồng tiền. Sự tiêu pha buông tay từ thuở giờ khiến nàng có cảm giác gặt gẫm mà tiền dễ tìm cho tất cả mọi người và trên đời này không ai thắc mắc về thứ ấy cả.

Giờ này nàng chỉ phải bận tâm về những khoản tiêu pha hàng ngàn bạc, nhưng rồi sẽ phải bận tâm về những chi phí hàng trăm bạc, hàng chục bạc một ngày nào đây.

Cỡ nàng yêu Long, muốn bắt ghen, cũng chẳng đủ phương tiện tài chánh để thực hiện công việc tự vệ chánh đáng ấy.

Bắt ghen các ông chồng giàu sang thì phải vận dụng nhiều phương tiện lớn, bởi họ đi mau nhờ xe hơi thì mình cũng phải đi mau như họ, bởi họ đến những nơi không phải bất cứ ai xâm nhập lúc nào cũng được.

Hiếu nhớ là những năm trước, tháng nào ba nàng được hưởng một món tiền thưởng đặc biệt là năm ba trăm gì đó, thì tháng ấy hạnh phúc đầy nhà. Hạnh phúc sao mà rẻ tiền quá trong giới thật của nàng: một bữa ăn ngon, một ít quà bánh, một chiếc áo mới, những thứ lặt vặt nhỏ mọn ấy lại như những tia nắng lớn rơi vào đời sống khiêm tốn của những gia đình phải cần cù lao碌 lắm mới khỏi chết đói.

Những hạnh phúc nho nhỏ ấy, sau này nàng thấy là buồn cười vì nàng mơ và tin sẽ sắm được những hạnh phúc to hơn.

Quả nàng đã sắm được, nhưng bằng một bàn tay không rắn chắc nên nó sắp vượt khỏi tay nàng nay mai gì đây không rõ.

“Có lý nào, trời ơi, mà một ngày kia, mình lại ăn nghe ngon hết sức ngon một chiếc bánh ít bột báng của ngày thơ ấu? Trời ơi, thật như là một giấc chiêm bao, cuộc đời từng bừng của mình! Không, quyết rằng không khi nào ta chịu thua số kiếp để lùi trở về đời sống nhỏ nhoi cả. Ta phải thắng, bất kỳ bằng giá nào!”

Vết mổ da bụng để cấy nhau đã lành và Hiếu được châm cứu sáu bận rồi mà không nghe sức khỏe được cải thiện tí nào.

Mỗi ngày, nàng đi cân hai lần, thấy cân nào cũng hỏng cả vì sức nặng của nàng sao lại không tăng mà còn giảm nữa là khác.

Cái đêm mà Long đi luôn không về nhà ấy, Hiếu quyết định tìm một bác sĩ khác, chớ không còn đủ kiên tâm để bền chí đợi kết quả của hai cuộc điều trị vừa qua, kết quả ấy “nó ăn về lâu” theo lời hai ông bác sĩ trước.

Cứ theo lời bà Đặng, vợ ông kỹ sư bạn của Long, thì ông bác sĩ Giỏi này... rất giỏi. Ông có sang Pháp, sang Mỹ, sang Đức để tu nghiệp trong các nhà thương

lớn bên ấy nên được đông thân chủ nhờ cho thuốc “bá phát bá trúng”.

Nơi phòng khám bệnh này, Hiếu phải lấy thẻ, chớ không sao chờ tới phiên mình được và nàng đến đây hồi tám giờ rưỡi mà số thẻ của nàng là 98.

Chín mươi tám con bệnh trong một buổi sáng! Không biết sau đó còn ai nữa hay không, và cứ tính số ấy là số chót đi, thì làm thế nào mà cái vị bác sĩ Giỏi này đủ tài giỏi để khám cho hết được kia?

Chắc ông ấy khám mỗi người trong hai phút đồng hồ. Với tánh khai bệnh dài dòng, vòng vo tam quốc của người mình, mà làm việc tốc hành như vậy được thì quả ông bác sĩ ấy... giỏi ghê hồn.

Không đủ nhẫn nại ngồi đợi để thở bầu không khí bị đầu độc của cái phòng

chờ hẹp té của ông bác sĩ ấy, Hiếu đi ra phố mà không mục phiếu để mà tới.

Đây là lần đầu tiên, sau ngày sảo thai mà nàng ra ngoài. Trời đất, người vật của Sài Gòn, sao mà rất khác trước đối với người nhìn nó với một tâm trạng khác. Tuy nhiên Hiếu thèm cái Sài Gòn này hơn trước nhiều lần, cái Sài Gòn mà nàng có thể bị ra rìa ngày nào đây, cái Sài Gòn mà nàng cứ lo không với tới nữa.

– ... ta sẽ tìm chúa tể ngoài kia!

Câu nói phách lối của người bạn Việt – Ấn ngày xưa sao mà nghe như là một câu chuyện cổ tích: “Làm chúa ngoài kia”, nàng không dám có cái mộng vĩ đại ấy, nhưng đã trót làm bà hoàng nho nhỏ rồi, giờ vừa mất ngôi, bà hoàng tí hon này nghe rằng thăng trận đời thật khó khăn lắm thay!

Trong hằng triệu người, chỉ có hai hoặc ba người đại thắng, vài mươi người thắng những trận khiêm tốn hơn, còn thì bao nhiêu người khác đều không thắng lần nào hay hoàn toàn đại bại.

Phải biết sự thật ấy và có tranh đua thì tranh nhưng đừng đau xót lắm cho phận mình, vô ích, một khi mình thua. Trong một đạo binh, chỉ cò một vài ông tướng, tất cả là quân lính, không sao khác được.

Hiếu trở về phòng mạch của bác sĩ Giỏi hồi mười giờ bốn mươi lăm, đợi độ mười lăm phút nữa là tới phiên nàng.

Bác sĩ có vẻ vội vàng hồi hả lắm, nóng nảy nghe nàng kể bệnh, đoạn kết luận ngay.

– Các nội hạch nơi cô làm việc không

đều, nhứt là hạch cổ thì siêng quá, trong khi hạch sinh dục thì lười quá. Giờ tiêm vài thứ thuốc kích thích tố thì thăng bằng được lập lại bình thường.

Ồ, sao mà dễ dàng thế này! Ông bác sĩ nói nghe rất hữu lý, chắc ông ta nói đúng. Hiếu nhớ ra đã nghe nhiều người nói đến sự lên cân sau khi tiêm ột-moon. Sao mà nàng đại quá, không mua thuốc ấy mà tiêm để hốt hoảng chạy thầy, chạy thuốc, tốn kém không biết bao nhiêu tiền rồi.

Sau cuộc khám bệnh tốc hành này, Hiếu hy vọng hơn bao giờ cả, và khi ra khỏi phòng mạch ấy với toa thuốc trên tay, nàng bỗng thấy trời Sài Gòn đẹp rực rỡ y như ngày mà nàng còn đứng ngoài ngưỡng cửa cuộc đời mà nhìn cảnh thần tiên bên trong đó.

Long bỗng thừ người ra rồi nhìn sững sốt bạn rất lâu. Từ mười ngày nay, chàng về nhà chỉ có bốn lần mà lần nào cũng vào khoảng nửa đêm, không buồn nhìn Hiếu mà chàng biết chưa ngủ.

Có một lần vô tình, chàng thấy mặt Hiếu, Hiếu đi ngủ mà không rửa lớp son hóa trang. Có lẽ nàng đã để như vậy từ lâu rồi để che dấu sự tiêu tụy của nàng. Nhưng phấn son, chẳng những không giúp nàng trẻ ra, lại còn làm cho gương mặt nàng già hóp thêm, trông xấu xí quá chừng.

Long nín lặng trở mắt nhìn hạn, trong khi Hiếu mỉm cười đắc thắng, Hiếu đang mặc bi-da-ma, nằm trên ghế phô-tơ ở phòng tiếp khách mà nghe nhạc. Thấy bạn về, nàng nhồm dậy mà rằng:

– Anh mới về!

Rồi cả hai đều làm thính mà nhìn nhau. Thật ra, Hiếu chưa lấy lại đủ phong độ lúc trước, má nàng chỉ vừa đẩy lên thôi, còn những chỗ khác trong thân thể nàng vẫn còn khá lép. Nhưng Long vẫn chú ý đến cái mặt và chàng nghe, không phải tìm lại được Bích Lệ của những ngày đầu, mà gặp gỡ một thiếu phụ mới, không tròn trịa bằng hoa hậu Bồ Đào, mà sắc sảo hơn, chính nhờ má và quầng mắt không đầy đặn quá.

Nhìn bạn một hơi, Long đâm ngượng vì chàng thấy chàng trẻ con quá, người ta gầy là đi ngay, giờ người ta vừa lại sức thì nhìn muốn rớt mắt.

Chàng mỉm cười gượng và hỏi:

– Em đang làm gì đó?

– Nghe nhạc, như anh thấy.

Long bước lại ngồi trên tay chiếc ghế bành, hôn lên tóc bạn và hỏi.

– Em khỏi rồi chắc đi ra ngoài với anh, không mệt chớ?

– Không, chỉ sợ anh mệt thôi.

– Sao anh lại mệt?

– Vì làm thế nào anh chịu nổi với bồ anh khi phải bỏ rơi nàng một tối.

– Bậy nào, anh đâu có bồ. Hôm nay anh đi chơi với bạn trai ấy chớ.

– Vậy à, em cứ ngỡ...

Đôi bạn dắt nhau lên lầu. Vừa leo thang, Long vừa nhìn Hiếu, vừa cười nói:

– Trông em khác hẳn ra.

– Cố nhiên, em vừa hết kém sút.

– Không phải vậy. Trông em già già dặn chứ không ngây thơ như trước.

– Hết là gái xuân rồi à? Nguy quá.

– Không nguy. Em hấp dẫn hơn, «vắm» lắm. Trước em tròn quá, tươi quá, không hay bao nhiêu.

Họ đã lên đến đầu thang và Long hôn bạn thật mạnh, thật dài và thật sâu. Hiếu ngây ngất vì cái hôn này thực hơn cả cái hôn của ngày họ mới gặp nhau.

– Em biết buổi đường, và buổi lòng khác nhau sao không?

– Không.

– Buổi đường, ngọt ngay, ngọt như... đường, ăn rất trơn. Còn buổi lòng thì vừa ngọt vừa chua, vừa có thêm cái vị đặc

biệt của buổi mà không có thú trái cây nào khác có được cả. Trước, em chỉ là buổi đường thôi, giờ em là buổi lông.

– Anh không ưa buổi đường chắc?

– Ưa chớ. Mỗi thú có một cái hay riêng, nhưng buổi lông dễ thềm hơn.

– Buổi đường suýt héo ruột, và anh đi tìm buổi lông hôm nay phải không?

– Cứ nói bậy. Em trang điểm rồi đi với anh. Ta dạo mát ở ngoại ô xa và ăn ngoài ấy luôn.

Hiếu nhảy vào buồng và bắt chợt mình hát trở lại bài hát yêu đời của ngày còn gạo để đi thi:

Trời hồng hồng

Sáng trong trong

Ngàn phượng say nắng ngoài song

Nhìn lại đôi mắt mình trong gương, khi trang điểm, Hiếu mới thấy rằng nhận xét của Long là đúng. Bây giờ nàng mới hẳn là đàn bà, chớ trước khi thai nghén, nàng ngây thơ như là con gái. Lại là đàn bà “vắm” nữa chớ! Nàng không hiểu sao Nguyễn Du lại dùng tiếng «sắc sảo» để tả người trinh nữ là Vương Thúy Kiều, sắc sảo là nàng bây giờ đây với gương mặt hơi gầy quắc mắt hơi sâu sâu, với sự già giận của cái cười cũng như của cái nhìn.

Hôm nay trời đẹp ghê hồn, trời riêng của lòng Hiếu và chỉ có hôm nay nàng mới ý thức rõ về hạnh phúc của nàng và tận hưởng hạnh phúc đó.

Thắng trận dễ dàng quá, lúc trước nàng cứ ngỡ là phải như vậy và không quý trọng chiến lợi phẩm bao nhiêu. Có

dày công chiến đấu, có phải vất lộn như vậy, nàng mới nghe sung sướng mà ngồi trên chiếc xe hơi này.

Long day qua nhìn bạn rồi hỏi:

– Em làm thế nào là lấy sức lại mau dữ vậy?

– Mau gì mà mau. Đã hơn tháng rồi.

– Phải. Em tiểu tụy đã hơn tháng nhưng thành lình lại béo tốt ra. Mau là mau ở đoạn sau đó.

Hiếu cười mà rằng:

– Em gặp một bà tiên, bà đưa em vào rừng, cho em tắm dưới cái suối đổi lốt kia, rồi em phản lão hoàn đồng.

– Em sẽ trường xuân hay không?

– Em mong như vậy. Nhưng bà ấy không có hứa gì cả.

Đôi bạn cười xòa.

Họ đi khỏi Thủ Đức, hóng mát trên một cánh đồng vắng mãi cho đến lúc chạng vạng tối, mới trở về ngã ba Bình Triệu, ghé quán ăn tối.

Những loạt ọt-moon tiêm hôm nay làm cho Hiếu đỡ gầy rất nhiều và hơn thế, giúp cho sinh lực nơi nàng dồi dào ra. Hơn hai tháng rồi, nàng không được bạn vuốt ve lần nào cả, cơ thể đôi trụ của nàng vẫn khao khát yêu đương phần nào, nay sức mạnh của các thứ kích thích tố lại tăng cường sinh lực tiềm tàng đang ngủ yên trong người nàng nên nàng biến thành một người bạn tình bông bột, khiến Long rất ngạc nhiên và thích lắm.

Vì thế mà ái ân nồng đậm khiến cho Hiếu tin tưởng nhiều vào ngày mai và

thấy bao nhiêu lo lắng của mình thật hão huyền.

Đêm hôm sau, họ đi ăn trong thành phố. Những người bạn mà họ gặp đều nhìn sững «minh tinh» Bích Lệ, với cái vẻ đàn bà của cô.

Người con gái có đẹp bao nhiêu cũng bị họ xem thường, không đáng kể như người đàn bà, vì con gái họ thấy là trẻ con, họ lại sợ khó tánh. Chỉ có đàn bà mới dám trả đũa lại một cách lịch sự những lời tán của họ, và vì thế mà họ thích.

Những ngày vui, những ngày tung bừng đã quay bước trở về với những đêm liên hoan dài, đêm nào cũng như có hội, có hội trong lòng nàng và ngoài đời.

Long thỉnh thoảng vắng nhà một ngày đêm. Hiếu đoán biết rằng hần đến với người bồ đã thay thế cho nàng, lúc nàng sút kém, người bồ mà hần chưa có thể dứt ngang được, hoặc không muốn dứt cũng nên.

Nàng biết rằng trong tình thế đó, nàng mà lùi một bước thì kẻ ấy sẽ tiến lên ngay.

Vì thế mà nàng thường soi gương và thường đi cân, lắm khi mỗi ngày cân đến hai bận. Mía mai quá, phần đông phụ nữ sợ phát phì, ăn uống kiêng khem để ốm bớt, Hiếu trái lại, muốn thêm thịt, và thịt nàng, cỡ mua mà được thì mấy vạn một kí-lô nàng cũng dám xuất tiền ra, miễn người nàng khỏi teo thì thôi.

Những chiếc cân của các hiệu thuốc tây, bị công chúng phá phách nhiều quá,

nên không chiếc nào còn làm việc hẩn hòi, nói đúng cái sức nặng của người cân. Vì thế mà đến khi Hiếu phải hốt hoảng mà thấy thân thể nàng bỗng rụng mất đi ba bốn ký thịt một cách thình lình.

Nhưng nàng bị sút cân thật sự. Một cô bạn mách cho nàng biết rằng chiếc cân bàn của các hiệu bán than, bán gạo, rất mạnh và không hỏng; nàng đã cân trên thứ cân bàn ấy, và mới tin chắc rằng mình sụt bề nặng, không sụt đột ngột, nhưng dễ sợ hơn, là nó sụt theo một nhịp đều đều.

Những lần Long không về, mỗi tuần mỗi nhật thêm, làm như là hẩn rất sợ người gầy. Ban đầu Hiếu tự hỏi sao lại thế, nhưng khi nhớ rằng nàng càng gầy, mặt nàng càng già ra thì nàng thấy đó là sự dĩ nhiên, không sao trách Long được.

Những hôm hẩn ở nhà, không phải là nàng được hẩn đưa đi ăn luôn luôn đâu. Phần cơm xách Hiếu vẫn giữ, mặc dầu đã bỏ đời sống ẩn dật trong nhà. Những chiều Long không đề nghị đi ăn, là hẩn có tiệc mời đâu đó, hẩn cắt nghĩa như vậy. Những khi ấy thì nàng đơn thân ngồi trộn trạo nuốt cơm lạnh đựng trong gáo men chang bằng nước mắt của nàng và trộn với túi hờn của nàng.

Thịt của Hiếu, tạo bằng kích thích tố, bạo phát và bạo tàn như nấm mối, nó mọc lên đầu hôm sớm mai và từ sáng đến trưa là tàn lụn. Tiêm ọt-moon đâu có mười hôm là có da có thịt y như ngày nào, nhưng một tuần lễ sau thì đã bắt đầu sụt cân, và qua thêm một tuần nữa là da dùn, trán nhăn.

Chắc là Long thấy hẩn tài lắm là đã không buông cô tình nhờn vô danh ấy

ra. Nếu hấn dứt khoát với ả nọ, thì có phải bây giờ hấn lại nhọc công chinh phục người khác nữa hay chăng?

Và Hiếu tin chắc rằng hấn vẫn còn đeo đuổi theo người ấy, bằng vào mùi nước hoa riêng biệt của nàng mà hấn mang về nhà. Ít khi nào mà hai cô nhơn tình của một người đàn ông sang trọng lại trùng mùi nước hoa với nhau.

Đến tuần lễ thứ tư sau kỳ trị bằng kích thích tố thì Hiếu đã hoàn toàn là cô Hiếu ngày ra khỏi bệnh viện Saint Paul.

Những lần vắng nhà của Long kéo dài hằng tuần lễ, và mỗi bận hấn về, hấn không còn buồn tìm cơ để cắt nghĩa sự lêu lổng của hấn nữa.

Hiếu nghe rằng vì hấn lịch sự nên không tống cổ nàng ra khỏi nhà này đó

thôi. Dầu sao nàng vẫn là một cục nợ khó chịu, hẵn hết yêu, hết thương mà không nở tàn nhẫn.

Hiếu cũng là người biết điều, nên hôm ấy nàng lặng lẽ xếp y phục nhận vào va-li. Nàng có ý muốn viết cho Long một bức thư vĩnh biệt, nhưng nghĩ lại nên thôi, không làm công việc vô ích ấy: Long không phải là người hay cảm, hẵn sẽ quên nàng ngay một tiếng đồng hồ sau khi nàng ra đi. Nàng cũng không hề yêu hẵn thì có cần gì nói lời gì với hẵn đâu.

Cũng chẳng phải từ giã theo lịch sự làm gì, hẵn đã không lịch sự, xem như nàng không có, nàng đã không lịch sự mà xách gói ra đi, thì còn khách sáo với nhau làm gì.

Hiếu đáp lời thăm hỏi của hai người giúp việc trong nhà bằng một giọng cố

bình thân để khỏi phải khóc:

– Cô đi Đà Lạt. Các người ráng làm việc nhé!

Khổ nhứt là về đến xóm, phải đi biểu diễn cho bao nhiêu người xem. Gái có chồng, thỉnh thoảng về mẹ là sự thường. Nhưng Hiếu đã về mẹ trong lúc sút kém như thế, họ trông là đoán biết đó là một cuộc triệt thối vì bại trận.

Đàn bà hay xét việc bằng trực giác. Bà Trung thấy con về, nghĩ ngay đến cảnh con bị ruồng rẫy, nhưng bà không hỏi gì đến duyên cớ về mẹ của con bà. Sự an ủi lớn lao nhứt, hữu hiệu nhứt của bà, bà biết đó là im lặng và thương yêu.

Không hiểu sao, Hiếu cũng biết là mẹ hiểu, và vì thế mà nàng khóc oà khi ngã vào trong tay mẹ. Tất cả các em của

nàng đều bu quanh hai người lớn đang khóc, để khóc theo họ, mặc dầu chúng không biết sao mà mẹ và chị lại khóc.

Bà Trung làm như là hiểu lầm, dỗ con:

– Thôi, con à. Con ở lại đây nghỉ ngơi một lúc thì hết bệnh chớ gì!

Hiếu cũng hiểu ngay là mẹ giả đồ, nên càng cảm động, nàng càng khóc nhiều hơn.

Bà Trung dỗ con một hồi rồi lui cui đi dọn cho nó một cái buồng riêng, buồng ấy đã giao cho thằng em kế, từ ngày nàng đi lấy chồng. Bà thấy rằng Hiếu đã quen tiện nghi, giờ để nàng đột ngột rơi vào cảnh lùm thum, nàng sẽ khổ không biết bao nhiêu, nên cố làm cho dịu lại phần nào bước xuống chơn của con bằng cách thiết lập những tiện nghi khiêm tốn.

Ông Trung không tế nhị như bà, cứ tưởng Hiếu về như hôm ở Pháp mới hồi hương. Hôm ấy nàng còn tệ hơn bây giờ nhiều, vì lúc đó nàng là một con bệnh không ngồi được, không ăn được.

Đến khuya lại, bà Trung thở thở nói hết mọi việc cho ông nghe, ông mới biết đầu là đầu. Bấy giờ người đàn ông hiền từ mà không bao giờ lầm lỗi ấy, hối hận như đã phạm một tội ác không sao chuộc được.

Ông hối hận và xấu hổ với ông quá, đã nhờ vả vào con, đã ăn xài quá sức của gia đình cho con nó phải cần tiền mãi cho đến đổi ứng lấy một người làm chồng, chỉ vì tiền.

Bỗng dưng ông nhớ lại vụ người giữ kho cho hãng mà ông giúp việc. Anh ấy cũng bị gia đình nhờ vả như thế mà đến

sanh ra gian tham, lưu của kho ra bán lén, cho tới một khi kia thì bị bắt.

Con trai biến thành lưu manh, con gái bán thân, cả hai trường hợp đôi khi đều do một nguyên nhân thúc đẩy: sự nhờ vả vô ý thức của cha mẹ.

Thế là một đời con ông đã hỏng. Bà Trung không trách chồng lấy một tiếng, nhưng ông đã thở dài và nói:

– Cũng tại tôi! Thôi thì bà trông lo an ủi con và đừng phiền trách gì tôi cả, tôi đau xót cho con lắm rồi.

*

Hai đêm liền, Hiếu thức cho đến giờ mà ngày xưa nàng gánh nước ngoài phong-tên trong khi mẹ nàng coi chừng cửa.

Nàng lắng nghe tiếng thùng không khua ngoài ngõ, lắng nghe mấy chị gánh nước nói chuyện với nhau, và cái thời con gái của nàng thành linh sống lại.

Chỉ mới, năm ngoái đây thôi chớ gì, nhưng sao nàng lại nghe như đã lâu lắm rồi, và thời ấy như là thuộc vào một quá khứ xa xôi nào.

Bao nhiêu gương mặt cũ, từ thầy đến bạn, từ những người đồng học đánh máy đến những cô hoa hậu hụt, từ Trọng cho đến Nghi, tất cả những gương mặt ấy, như những bóng ma, lũ lượt kéo qua trước mắt nàng.

Cái gương mặt bị nàng xua đuổi mãi là một gương mặt nước da bánh ếch đường hạ, thứ đường khạp thật sậm màu, mũi cao, mắt sáng, tóc quần quýu tự nhiên.

Nhưng con ma ấy dữ quá, nó cứ nhào tới không sao ngăn được. Bao nhiêu ma khác qua rồi mà nó vẫn còn dật dờ trước mắt nàng, mỉm cười một cách mỉa mai rồi giận dữ, nhìn nàng bằng đôi mắt đầy man rợ của nó.

Những ngày đóng phim thơ mộng với Nghi, những ngày ăn chơi tung bừng với Long, và giờ, những ngày túng thiếu đây!

Chỉ tại mộng lớn quá mà mộng này không do nàng cả tham. Khi không, đang sống an lành, thủ phận với cái kiếp nhỏ nhoi tăm tối của nàng, thành linh người ta lôi nàng ra, bảo rằng nàng đẹp nhứt thế gian, rồi người ta lại tạo thêm bao nhiêu là điều kiện phụ thuộc để làm cho nàng lầm tưởng rằng hễ đẹp nhứt thế gian thì phải được hưởng thụ như người tài giỏi nhứt thế gian.

Phải, người đẹp nhút thế gian rất có thể hưởng giàu sang, nhưng không cứ luôn luôn người đẹp nào cũng được cái diễm phúc đó.

Từ sự ngộ nhận ấy, nàng bước lần trên những bậc thang gập ghềnh, tuy nhiên cũng đã lên được. Tâm trạng nàng dĩ nhiên biến đổi theo nhịp bước lên ấy, nàng có muốn thế đâu, và cô gái khiêm tốn, tốt bụng của buổi ban đầu bị nếp sống phù hoa uốn nắn thành một kẻ gần như phách lối, bạc bẽo, uốn nắn từ từ quá, khiến nàng không hay để mà cưỡng lại.

Ngày đầu về nhà mẹ, Hiếu ăn cơm không vô. Gàu mên cơm xách đằng nhà Long, tuy dở hơn cơm cao lâu nhiều, vẫn sang hơn cơm ở đây.

Ăn không được nàng nghe đói,

nhưng vẫn không thèm khát các quả bánh bán trong các ngõ hẻm.

Nàng ngồi đọc báo, nhớ lại thời thơ ấu của mình, nhớ một buổi chiều đi học về mắc mưa dọc đường, và khi bước vào tới cửa, nàng nghe một mùi thực phẩm lạ lẫm nó chọc hạch nước miếng của nàng chảy rất nhiều.

Chạy xuống bếp, Hiếu thấy mẹ đang nướng cá rô trên than hồng, lối nấu ăn mà người Sài Gòn không ai làm cả, người ta chỉ chiên thôi, vì chiên dễ dàng và đỡ nhọc công hơn.

Bữa ăn chiều mưa hôm đó, nàng đã ăn cơm quên thôi với món mít sống chấm nước mắm dầm cá rô nướng nó thơm cái mùi sần dĩa mà chỉ có quê ngoại nàng mới tạo ra được.

Vút tờ báo, Hiếu bước xuống nhà bếp và nói với mẹ:

– Má ơi, sao con thèm cá rô nướng quá má à!

Nghe câu đó, hà Trung cũng thành linh nhớ lại quê nhà, nhớ lại những chơn trời quen thuộc, những mùi vị không nơi nào có cả, và nhút là nhớ lại những gương mặt thân yêu của một từ mẫu, một người chị và giờ đây đã ra người thiên cổ, bà đứng tần ngần rất lâu rồi đưa tay ra vịn lấy con, bà nói:

– Con đã trở về!

Hiếu ngơ ngác hỏi:

– Trở về đâu má?

– Trở về thời thơ ấu, với gia đình, với hàng ngũ của ta.

Hiếu chột hiếu. Phải, nàng đã trở về với hàng ngũ của những kẻ cần lao như ba nàng, như má nàng như bao nhiêu người trong xóm.

Một bài học thuộc lòng ngày xưa, một ngụ ngôn của La-phông-Tên do một nhà giáo Việt Nam dịch và in thành sách giáo khoa cách đây lâu lắm mà ông Trung rất thích, nhớ mãi đến bây giờ. Và thỉnh thoảng đọc ra để dạy con, bài hát ấy bỗng đâu vang lên, văng vẳng bên tai Hiếu.

*Gà lôi mang lớp con công,
Ngỡ rằng mình đẹp đi đông, đi dài,
Gặp công, xáp lại nhập bầy,
Công đá rách mặt trầy mày, đuổi đi,
Trở về đồng loại một khi...*

.....

Bà Trung dụ dàng nói:

– Để mai má đi chợ, chọn cá rô mề mua về nướng rồi dầm mắm nêm cho con ăn.

Tất cả ở đây đều an ủi vỗ về, từ bầu không khí ngạt khói của căn nhà bếp hẹp, đến cái mùi nước mắm hành dùng để kho cá, từ bóng dáng bà mẹ trên hai mươi năm không rời khỏi ba ông táo thâm niên trên nền đất ẩm ướt, tất cả những thứ ấy như các dược phẩm của một liều thuốc tiên, làm tỉnh dậy cô nữ sinh dịu hiền ngày trước đã bị một người đẹp đánh cho chết ngất đi một thời gian ngắn.

Cô học trò vừa được hồi sinh, tự nhiên bước lại bộ ván nấu ăn, ngồi lên đó rồi lấy dao thái chỗ thịt mà mẹ nàng bỏ dở từ nãy đến giờ.

Đó là một trong những công việc mà mẹ nàng đã dạy và nàng đã cố công học tập để trở nên người nội trợ đảm đang của một thầy ký.

Cô gái ấy đã được chuẩn bị hẳn hoi từ trong tinh thần đến ngoài người nàng để làm nội trợ của một anh con trai đồng địa vị. Sự chuẩn bị ngỡ không bao giờ có ích về việc vì, nhưng giờ bà Trung nghĩ nó rất là hợp lý. Nếu không giáo dục Hiếu theo chiều hướng đó, thì không khi nào Hiếu trở về cả. Phải có một quê hương mới trở về được, mà quê hương đó là căn bản giáo dục này vậy. Không căn cứ, Hiếu sẽ đi luôn, phiêu lưu trong các nẻo sóng gió mà những kẻ sợ nổi cơn trách cá thích theo.

★

Thầy Trung đang đánh một bức thư

gấp bỗng nghe ai gọi mình, tiếng phụ nữ, từ ngoài quây.

Thấy ngẩng lên thì thấy khách là cô gái Việt - Ấn chớ không ai lạ.

– Thưa bác, bác nhận ra cháu chớ?

– À con. Sao lại không nhận ra. Sao lâu quá, không thấy con tới chơi?

Gở cặp kiếng xệ trên sống mũi xuống, thấy Trung vừa bước ra quây.

– Dạ, vì cháu đi xa mới về. Thưa bác, bác gái và các em vẫn mạnh khỏe chớ?

– Ủ, cảm ơn con. Dạo này con khá hay không?

– Thưa bác, cũng đủ sống. Chị Hiếu có thường về thăm hai bác chớ?

Ông Trung do dự một giây rồi đáp:

– Hôm nay nó bệnh nên về ở bên này để tịnh dưỡng.

Hoàng đóng kịch khá giỏi và khá sành tâm lý. Nàng không có đi đâu xa cả. Nghe những người quen biết với Hiếu bàn tán nhau về chỗ sa sút thể chất của cô hoa hậu kiêu hãnh, về chỗ Long lúc sau này chỉ đi với một mỹ nữ không phải là bạn của nàng, nàng đoán ngay là Hiếu đã bị bỏ rơi.

Giờ sự ấp úng của ông Trung xác nhận dự đoán của nàng, nàng xót xa thương bạn hết sức.

Là kẻ trải đời, Hoàng không hờn giận Hiếu vì đã bị Hiếu dối xử lãnh đạm ngày nào. Nàng biết rằng con người thường là tốt và họ trở nên xấu chỉ vì hoàn cảnh thôi.

Người bạn gái ngây thơ của ngày học đánh máy chung trường vẫn còn nguyên vẹn nơi lòng nàng, và nàng nhớ thương không nguôi kẻ kiêu hãnh vì ngỡ mình cao.

– Vậy sao, thưa bác? Cháu có hay Hiếu bình đâu. Thôi để trưa cháu vô thăm hai bác với lại thăm nó luôn thể. Thôi, cháu xin phép bác, cháu đi.

– Ủ, con vô chơi, bác gái cứ nhắc nhở con luôn. Bạn của Hiếu, hai bác chỉ thương có một mình con thôi.

Ông Trung thành thật mà nói điều ấy chớ không phải lịch sự theo xã giao. Hoàng tuy bảnh và lúc sau này có tiền, nhưng nàng vẫn gần gũi gia đình ông vì tác phong của nàng. Nàng ở trong hàng ngũ của ông mà ra, chưa hề được lên cao lắm để bị đời biến đổi khác đi.

Trưa hôm ấy, vào khoảng ba giờ rưỡi, Hiếu đang ngồi ăn một khúc bánh tét mới mua của chị hàng rong thì thấy đầu khách nhỏ nhô lên khỏi mô cầu ván.

Hiếu rất phiền vì đang ngon miệng. Lại bánh tét là món ăn mà lúc có tiền, nàng trông thấy là muốn ớn ngược ngay. Thế mà mấy bữa rày lại thèm, và hôm nay mua được, ăn nghe ngon lạ lùng.

Nàng toan đứng lên để chạy xuống bếp ăn nốt chỗ còn lại, bắt khách đợi một lát, thì gương mặt người bạn cũ đã hiện ra. Hiếu rụng rời, miếng bánh tét nuốt nửa chừng, mắc nghẹn nơi cuống họng nàng.

Người bạn của ngày nghèo túng thế nào cũng hiểu thấu thâm tâm nàng khi nàng thờ ơ với nó bữa gặp nó trên đường Tự Do. Nó đến đây để làm gì? Để mà

mắng nàng cho bỏ ghét à? Để mà bĩ mặt nàng, khi nàng tuột thang xã hội, xuống thấp trở lại, còn thấp hơn nó không biết bao nhiêu à?

– Ăn gì đó bồ?

Hoàng hỏi lớn ngay từ ngoài sân. Hiếu bối rồi quá không biết phải có thái độ nào, không hiểu Hoàng mĩa mai hay chơn thật, hỏi thế vì vui tánh.

Nàng chưa kịp làm gì hết thì cô Ấn Độ lai đã vào đến nơi, bắt quả tang tại trận nàng đang ăn bánh tét.

Hiếu tức giận bị bắt chột trong nếp sống thâm kín của một kẻ xuống chơn, toan cự Hoàng, nhưng Hoàng đã chạy tới ôm bạn mà hôn lên tóc và nói:

– Chị nhớ em không biết bao nhiêu, nay mới đi thăm em được đây.

Hoàng rất sành tâm lý, không nói: “mới dám đến thăm em đây”, bởi đó là lối nói mịch lòng, chứng tỏ rằng nàng đã nghèo nên Hoàng mới dám đến thăm, mà nói: “Mới đi thăm được”, làm như là Hoàng không nhận thấy thái độ phụ bạc của Hiếu khi đó, chỉ vì bận đi xa mà không đến.

Hiếu nghe cái hôn hôm nay đây thương mến y như cái hôn của ngày năm chung vồng với nhau trên đất Ông Tạ.

Tự nhiên, lòng nàng êm dịu lại, tim nàng se thắt một niềm xúc cảm trước tình bạn thiêng liêng, và hồi lỗi, nàng ôm bạn bằng hai tay dính chặt nếp dẻo của bánh tét rồi cả hai cùng nhau khóc.

Bà Trung từ dưới nhà bếp đi lên, thấy cảnh tượng ấy, lặng lẽ lùi trở xuống để cho hai người trao gửi niềm thương

với nhau một cách tự do và thân mật.

Một hồi lâu, họ buông nhau ra, Hiếu cười trong nước mắt mà nói:

– Áo chị bị em bôi nếp đầy trên ấy.

– Không sao, bôi lọ kia mới sợ. Vả hàng nội hóa không bao nhiêu tiền.

– Sao đạo này chị hà tiện, không mặc lụa đắt tiền như trước.

– Giờ chị là vợ rồi thì chị phải hà tiện, chớ không dám phung phí như hồi chị còn là cô nhơn tình.

– Chị là vợ của ai?

– Cũng của ông ấy. Nhưng em đừng lo. Bả đã qua đời và chị được ổng nhìn nhận chánh thức làm vợ ổng.

– Chị có nhớ hay không có một khi

kia, chị mơ cho chúng ta làm chúa ở Sài Gòn.

– Giấc mơ hảo của trẻ con! Và cả hai đứa mình đều chiến bại. Chị biết trước là bại trận nên đã thủ phận lấy ông chồng già mà em đã mắng chị làm bậy. Nhưng em tính, còn người thanh niên nào mà chịu lấy một cô Chà lai làm vợ, ngoài sự mua vui qua đờng. Làm vợ ông này, là chị thủ phận, tìm một nơi nương dựa chắc chắn đó em à.

– Em cũng bại trận, nhưng không có đất ẩn thân như chị.

– Em nè, em muốn đi làm hay không?

– Em cần tiền hơn bao giờ cả. Lương tháng một ngàn rưỡi, tuy không nghĩa lý gì đối với bạc muôn bạc vạn mà em

đã cầm trong tay, nhưng giờ đã khác rồi, được bao nhiêu, đỡ bấy nhiêu.

– Chị biết mấy chỗ làm này, rất hợp với em trong giai đoạn em bị khủng hoảng tinh thần. Hiện nay Sài Gòn và vài tỉnh cần tuyển giảng tập viên cho các trường tiểu học, em nghĩ sao?

– Em sợ kém khả năng.

– Về văn hóa thì không ngại. Người ta chỉ đòi học lực lớp nhứt mà em đã học đến đệ tứ. Còn về chuyên môn thì người ta sẽ chỉ dạy em chớ!

– Nghề mới lạ hoàn toàn, em lo quá.

– Chị thì thấy em nên gần trẻ. Trẻ con an ủi lắm đó em à. Lương cũng cao hơn lương thơ ký đánh máy nhiều, lại có tương lai là hy vọng được vào ngạch.

Hiếu chỉ làm tỉnh và Hoàng nài nỉ:

– Bằng lòng đi em nhé! Em không nên ở không mà gặm sầu, hại cho sức khỏe và tinh thần em lắm!

– Nhưng làm thế nào để...

– Ông sẽ lo cả cho em. Chính ông đã mách cái tuy-dô đó Nhưng chị cần nói rõ là không mong được Sài Gòn tuyển dụng đâu Sài Gòn là nơi yên ổn, nhiều trò giải trí, nên ai cũng ham cả. Làm sao mà địch nổi với bao nhiêu tài năng và thế lực.

Em nên đi về các tỉnh vậy. Hiện chị biết mấy tỉnh sau đây cần người: Long An, Tây Ninh, Phước Tuy, Biên Hòa, toàn là tỉnh gần thủ đô không mà thôi, đi, về cũng tiện. Em thích tỉnh nào?

– Em chưa ra khỏi Sài Gòn bao giờ

cả, trừ xuất ngoại với Long, thì tỉnh nào đối với em cũng xa lạ hết. Theo chị, em nên chọn đâu?

– Chị cũng không biết. Vậy em rút thăm, tỉnh nào ra là xin tỉnh ấy.

✱

Trà Võ mà người bình dân thường kêu là Chợ Võ, nằm trên đường Sài Gòn Tây Ninh, cách tỉnh lỵ ba mươi cây số.

Đó là một chợ xép miền Đông buồn như bất kỳ chợ xép miền Đông nào mặc dầu vùng ấy có sở cao su, dân cư khá đông đảo.

Khi được ty tiểu học ở tỉnh lỵ cho biết nàng được gởi về vùng xa thành phố ấy, Hiếu sợ hãi lắm, trở về Sài Gòn cầu

cứu với ông chồng già của Hoàng, nhờ ông ta vận động cho để nàng được ở lại tỉnh lý.

Nhưng Hoàng lại ngăn trở. Nó bảo rằng Hiếu phải xa không khí thủ đô, thì đành rồi, mà cũng phải xa luôn không khí các tỉnh lý các thành phố lớn khác.

Nó bắt chồng nó lên Chợ Vĩ này, tìm người để gởi gắm Hiếu, và may quá, ông ta đã tìm được một vị cựu hương chức già, ông hương sư Sen, một người quen cũ.

Hương sư Sen nhận cho Hiếu ăn ở trọ tại nhà ông để đi dạy học nơi trường tiểu học gần đó.

Hôm đầu, vào giấc chiều, sau bữa ăn tối ăn rất sớm theo tục lệ của những người ở các làng mạc mà không bận về

canh tác. Hiếu ra sau nhà ông hương sư Sen để ngắm cảnh.

Khu chợ hẹp chỉ bằng xóm Cù Lao của nàng và đảo sơ qua đôi mắt là nàng thu được cả hình ảnh thành phố vào ý thức của nàng.

Hiếu nhìn xa hơn. Quanh đó chỉ là chồi cây thưa và bên kia đường, trước chợ là sở cao su. Nhưng trông từ xa, Hiếu thấy các khối cây xanh ấy giống như rừng già trùng trùng điệp điệp.

Người thành phố đi nghỉ mát ở nhà quê, cảm giác họ đối với đồng nội và rừng rú, khác hẳn với người thành phố bắt buộc phải lùi về sống ở một nơi đèo heo hút gió. Nhứt là khi kẻ ẩn dật lại là một cô gái nổi danh tài sắc một thời, và một thời đã sống tung bừng, lộng lẫy.

Hiếu trông về hướng Nan, và nhớ Sài Gòn như là một người ghiền thuốc Lào mà phải nhịn.

Nàng hình dung cuộc sống quay cuồng nơi đó mà nàng không được tham dự vào nữa, và ngậm ngùi tiếc đoạn đời vừa mất của nàng.

Buồn quá, Hiếu đi lần ra đường cái. Đường cũng vắng hoe. Đứng lâu lắm mới thấy một chiếc xe chiều từ thủ đô về tỉnh lỵ, chạy ngang qua đó mà không ngừng vì không có hành khách lên xuống nơi chợ này.

Chiếc xe đồ có lẽ chỉ chở toàn người ở tỉnh nhưng Hiếu cũng ngửi được mùi Sài Gòn mà nó mang theo về đây.

Trên xe, mọi người đều nhìn xuống chợ, nhưng chắc chắn không một ai dè

rằng cô gái gầy gầy thơ thẩn đứng nơi công trường trước chợ đó là một nhân vật có một thời được đặc biệt chú ý tại Sài Gòn, trong nhà bước ra là năm bảy ống ảnh chĩa nay vào người cô.

Rồi chiếc xe đồ đi qua, mang đi sự sống động, như là một hòn sỏi rơi vào mặt nước tù, làm xao xuyến sự phẳng phắc của nó giây lát rồi thôi.

Chuyến xe Tây Ninh – Sài Gòn cuối cùng trong ngày lại đến, ghé qua độ nửa phút rồi chạy đi. Hiếu nghe rất thèm làm một hành khách của chuyến xe ấy. Tiếng gọi của thủ đô mạnh mẽ quá, mặc dầu nàng đã xa Sài Gòn hằng trăm cây số ngàn rồi.

Mặt trời chiều đốt đỏ đầu rừng hướng tây sau chợ. Lửa tà dương cháy sáng một hồi lâu rồi tái mét lần. Chiều

nhuộm màu vàng, rồi hoàng hôn biến ra sắc tím, Hiếu ngậm ngùi hết sức mà thấy hình ảnh đời nàng trong ánh ngày đang hấp hối đó. Đời nàng đã xế chiều rồi và vĩnh biệt tình yêu, vĩnh biệt nhịp sống quay cuồng, vĩnh biệt âm thanh, màu sắc.

Bỗng nhìn lại quanh nàng, Hiếu giật mình sợ hãi, vội vàng bước mau về nhà trọ; ở đây, không có cô gái nào thả rêu ngoài đường như nàng cả. Nàng quên rằng trong thôn quê, tác phong ấy bị xem bằng những con mắt khinh khi và ngờ vực.

*

Đưa cô giáo mới đến lớp, ông hiệu trưởng nói:

– Đáng lý gì cô chỉ dạy được lớp chót

thôi, vì chức tước cô thấp hơn hết trong giới đồng nghiệp của cô. Nhưng lớp chót lại là lớp tối quan trọng rất khó phụ trách, mà cô thì chưa có tí kinh nghiệm nào.

Vì thế mà tôi để cô coi lớp tư. Cô nên cố gắng.

– Dạ.

Hiếu hồi hộp lắm, y như là chính cô bị đưa vào lớp để học, cách đây mười lăm năm. Đây là nỗi lo sợ cái gì mới lạ đang chờ đợi nàng mà nàng không biết rõ, chứ không phải sợ lũ học trò bảy tuổi của lớp tư đâu.

Họ đã tới cửa lớp. Toàn thể học trò đứng lên một loạt.

Ông hiệu trưởng xâm xâm đi tới bàn thầy, bên trong, bước lên bục, nhìn khắp lớp một lượt, rồi đồng dục nói to:

– Cho ngồi xuống!

Học trò bắt đầu xâm xì. Một thứ tiếng rì rào nổi lên, ông hiệu trưởng đập thước lên bàn và hét:

– Im!

Tức thì dưới này lặng trang, con ruồi bay qua cũng có thể nghe tiếng quạt cánh của nó.

Hiếu cũng nhìn qua một lượt. Lớp học đông cỡ sáu mươi trò, hai phần ba là con trai. Con gái được ngồi ở các bàn trên hết. Phần lớn học trò mặc áo đen và Hiếu nghe ngay cái mùi mồ hôi, mùi nắng đọng trong tóc của chúng xông lên nồng nực. Những người dạy học lâu ngày rồi, đã quen với mùi ấy, không còn nghe thấy được nữa.

Những gương mặt ngây thơ dưới kia

đang nhìn lên, làm cho nàng có cảm tình với chúng tức thì.

– Cô đây là cô giáo mới của các trò, đến thay thế cho thầy các trò vừa dạy được nửa tháng thì được thuyên chuyển về tỉnh vì một lý do riêng.

Các trò phải chăm chỉ học, nghe lời cô dạy bảo. Trò nào không siêng năng cần mẫn, không vâng lời cô thì sẽ bị trả về gia đình.

Đoạn ông đưa tay mời Hiếu lên ngồi nơi ghế mà nói:

– Tôi đi đây. Có gì khó nghĩ, cô cứ đến văn phòng tôi.

Ông ấy nghiêm nghị bước ra và học trò lại đứng lên một lượt để tiễn chào.

– Các em ngồi xuống.

Hiếu dịu dàng bảo học trò mới của nàng như vậy khi ông hiệu trưởng ra tới hành lang. Để biết mặt từng đứa, nàng lật sổ ra, kêu tên chúng.

Mỗi lần một đứa đứng dậy, bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt ngây thơ sợ hãi người mới, nghi ngờ lòng tốt của người này, và đôi mắt u buồn yêu cầu một sự tín nhiệm.

Mặc dầu thôn quê miền Nam đã ý thức về sự quan trọng của danh tánh, vẫn còn nhiều quá những trò tên là Nguyễn-văn-Hai, Nguyễn-thị-Ba, Trần-văn-Ốt, Lê-thị-Được.

Hiếu loay hoay một hồi với vụ điểm danh nhìn mặt, với bài Công-dân giáo dục thì đã hết hai giờ đầu và trống ra chơi đã đánh thùng thùng.

Văn phòng ông hiệu trưởng còn là phòng họp của giáo viên. Ở đó có nước trà giải khát và vào buổi ra nghỉ xả hơi của học sinh, các thầy các cô tề tựu nơi đó để nói vài ba câu chuyện.

Hiếu được ông hiệu trưởng giới thiệu với bốn đồng nghiệp khác của nàng, toàn là nam giáo viên không mà thôi: ông Tước trạc tuổi ba nàng, nhưng phương phi, phì nộn, ông Hoài trẻ hơn một vài tuổi, không có gì đặc sắc, thầy Châu, dạy lớp ba, dư thừa tấc vẻ bề cao, trắng trẻo, và mảnh mai như một thư sinh trong truyện Tàu, và thầy Ngọc, dạy lớp nhút, có tướng một nông dân với vai u thịt bắp.

- Cô quê quán ở đâu, ông Tước hỏi.
- Dạ con ở Sài Gòn, Tân Định.

– Có đạo à?

– Dạ không. Không phải người Tân Định có đạo cả đâu.

– Trước cô làm gì?

– Dạ, con đóng phim.

Ở đây không có ai xem cái phim mà Hiếu đóng vai chánh cả, vì họ không bao giờ xem chiếu bóng, mà cũng vì phin ấy không được hoan nghinh nên không có gởi về tỉnh. Họ cũng chẳng theo dõi tin tức văn nghệ nên họ không hề nghe đến tên Bích Lệ khét tiếng năm ngoái.

Mặc dầu sợ lộ tung tích, Hiếu rất mích lòng mà bị không biết đến như vậy. Tự ái nàng bị chạm nhiều quá khi thời oanh liệt của nàng không ai đoái hoài đến hết.

Tất cả mọi người trong phòng họp này đều có hỏi chuyện nàng, trừ thầy giáo Châu ra. Hiếu bắt chợt thấy ta nhìn trộm nàng nhiều lần, và bối rối hoảng sợ khi gặp phải mắt nàng.

Thầy Châu ấy độ hăm sáu tuổi, mặc mũi khá khôi ngô và trên gương mặt sáng sủa của thầy còn vương đôi chút ngây thơ, còn hơi chút đỉnh mùi học trò.

– Cô ăn cơm tháng nhà ông hương sư Sen, ông ấy lấy bao nhiêu? Ông Hoài hỏi.

– Thưa năm trăm.

– Cũng vừa. Cái thuở mà tôi mới ra dạy học, tôi lãnh mỗi tháng có hai chục đồng thôi. Vậy mà ngày lãnh lương, tôi không biết làm gì cho hết một đồng bạc. Tôi hớt tóc tám xu, mua đôi guốc lòng

mức năm xu, và một cục xà-bông một xu, thế là còn lại những mười chín đồng tám cắc tư. Nhờ vậy mà năm sau, cưới vợ xong là tôi cất nhà cột gỗ được ngay.

Hiếu nghe ông hương sư Sen cho nàng biết rằng ông Tước và ông Hoài là người địa phương có máu mặt trong chợ ở nhà nền đúc, cột gỗ một ôm, lán ướn và mập như những cây đèn sáp.

Ông hương sư Sen lại nhận xét thêm rằng xứ Tây-Ninh là xứ thầy giáo và giáo viên là thành phần quan trọng của giới trung lưu trong tỉnh. Các chợ Trảng, chợ Gò Dầu, chợ nào cũng đông đảo giáo viên về hưu và khá giả. Thành thử nghề giáo trong xứ rất được kính nể vì riêng cái nghề đạo đức của họ mà cũng vì sự khá giả toàn thể của họ.

– Con thì con không mong cất nhà

gạch được như bác ngày xưa. Lương tháng ngàn bảy, ăn cơm rẻ tiền nhưng cũng chỉ còn được ngàn hai, rồi nào xe cộ áo quần tóc tai, chưa chắc đã đủ, để kéo dài đến ngày lương tháng sau.

– Phụ nữ ngày nay mắc tiền quá! Các cô cứ may áo mới luôn, các cô cứ sửa tóc mãi, thì ăn lương bao nhiêu cũng không dư nhiều để mà cất nhà như bọn hà tiện chúng tôi ngày xưa.

– Thừa bác, y phục con mặc, là đã trót may dưới Sài Gòn. Con mặc rách hết lớp này thì không may nữa chỉ mặc một chiếc áo the thôi.

– Ý, rồi ai mà cưới cô, cô phải làm đẹp chứ.

– Con chỉ sợ mắc tiền quá con trai họ sợ.

Cả phòng đều cười xòa. Hiếu nói đùa như vậy là thường lúc nàng đóng phim. Nhưng trong thế giới đạo đức này cô có vẻ táo tợn như một con quỉ cái, khiến người thư sinh giáo Châu đỏ cả mặt và cứ nhìn gạch không lúc nào dám ngược lên cả.

Lại đến giờ dạy học, và họ chia tay nhau. Khi tan buổi sáng, ba bốn em bé gái lên giành nhau ôm sổ, ôm tập cho cô, Hiếu cảm động quá và nhớ em nàng hết sức, nàng xoa đầu từng đứa và thỏa mãn cả bọn chia đều mọi thứ cho đứa nào cũng được phục dịch cô cả.

Bọn con trai ba gai hơn, nhưng chúng thương cô giáo hiền lành, khác hẳn với thầy quá nghiêm khắc nên chúng cùng đi theo hộ tống cô của chúng thành một cái đuôi dài như câu thòng Vọng Cổ.

Hiếu nhận việc vào ngày thứ sáu, thứ bảy dạy buổi học đầu rồi thì nghỉ. Nhưng nàng không về Sài Gòn và dặn các bé gái:

– Mai chúa nhật, em nào không bận công việc nhà, đến chỗ cô trọ cô dạy may thêu, nghe chưa.

Cả bọn đều hoan nghinh. Thế là ngày đầu đã qua, mọi việc đều trơn tru một cách đáng mừng. Nhưng chiều thứ bảy, Hiếu càng buồn hơn chiều hôm trước nhiều.

Chiều hôm qua, trí bận lo sợ về buổi tiếp xúc đầu hôm nay, nên quên gia đình, quên cả Sài Gòn một phần. Chiều hôm nay, nàng đã hóa ra người cũ trong giáo giới, biết nó thế nào rồi, trí được giải thoát nên nó phiêu lưu ra xa.

Những buổi cuối tuần như hôm nay, Sài Gòn vui nhộn không biết bao nhiêu, và đèn Sài Gòn sáng không biết bao nhiêu. Con Suzie hôm nay chắc được hoan nghinh nhiều vì trà thất đông khách ; con Lilie chắc được ít lắm là năm bảy bạn trai rước đi ăn; chị Hoàng tẻ lắm cũng đi Chợ Lớn ăn mì vịt với ông chồng già của chị ấy và và... cô gái thay thế cho nàng bên cạnh Long đã say cái mộng giàu sang mà nàng đã say ngây ngất ngày nào.

«Trời ơi, thế là mình đành chôn vùi tuổi trẻ của mình ở đây à? Thật là như một giấc chiêm bao, cuộc đời hào nhoáng năm ngoái! Giờ, bỗng con mắt dậy, xa mã tiêu thiếu không nghe, không thấy nữa mà quanh mình nghìn trùng rừng rậm ngút ngàn!

«Nếu như xưa kia, khi còn học đánh

máy, mình được một chỗ làm như thế này, chắc đã được hoàn toàn hạnh phúc, tưởng không còn biết mơ ước gì hơn.

«Nhưng mà đã trót biết bao nhiêu thứ hơn thế này, đã chiếm được các thứ ấy một lúc, rồi phải lui bước thì không sao không ngậm ngùi thương tiếc được.

«Chắc từ đây, mình sẽ sống mãi trong mỗi hận dài, không vui, không thỏa được với hiện tại, mà cũng không mong vá lành những bong bóng sà bông lóng lánh nhiều màu nó đã tan vỡ cả rồi.

*

Không biết ngày thường, nhà ông hương sư Sen ăn điểm tâm món gì. Nay Hiếu thấy dọn ra mâm cháo đậu xanh, với một thổ đường cát trắng. Đó bà lối

điểm tâm sang trong thôn xóm, và nàng cảm giác rằng chủ nhân biệt đãi nàng.

Cả nhà đang ăn cháo bồng bà hương sư reo lên, lưỡi bà muốn dính với đốc hòng của bà, bà nói lúu một câu không rõ nghĩa:

– Ủy mô tổ, ông vãi, ông tiên nhưn nó, trời ơi, nó về...

Hiếu ngược lên thì thấy một quân nhân hiên ngang từ ngoài đầu ngõ xâm xâm đi vào.

Ông hương sư bình thản như không có việc gì xảy ra, và mãi cho đến lúc người quân nhân nói: «Thưa ba, thưa má con mới về». Hiếu mới hay rằng hấn là con trai của ông bà.

Hiếu dốt về phù hiệu nên không biết được binh chủng và cấp bậc của quân

nhân ấy. Vả nàng đang ngạc nhiên về sự xuất hiện này. Mấy hôm nay, nàng ngỡ ông bà hương sư chỉ có một người con, cô hai Tâm, góa chồng từ ba năm nay, về ở với cha mẹ với hai đứa con trai của cô, chúng đang ngồi ăn sáng chung mâm với nàng.

Bà hương sư hỏi rồi rít:

– Con xin phép được mấy ngày? Con chưa ăn gì chắc, ngồi lại đây. Hai ơi, có cậu nó về, múc thêm cháo đi con.

Ông hương sư trầm tĩnh nói:

– Thì để nó thay y phục rồi nghỉ cho khỏe đã chớ. Mà chắc nó cũng đã uống cà phê đầu đó rồi.

Quân nhân cảm lạnh chào Hiếu, bước tới xoa đầu hai đứa nhỏ, chúng nó hỏi chàng:

– Cậu ba có mang súng về hôn cậu ba?

– Không, cậu chỉ dùng ống chích thôi, chớ không có súng.

Thì ra đó là một quân-y-tá. Hấn xách túi quân nhân đi tuốt ra sau và Hiếu nghe hai chị em rồi rít mừng nhau ngoài ấy:

– Cậu, trời, lâu dữ!

– Khó xin phép lắm chị ơi.

– Cậu nghỉ được bao lâu?

– Có hăm bốn tiếng hè.

– Cậu thay đồ đi, rồi ăn cháo với ba má.

– Em đã uống cà phê hồi khuya bên Bình Dương.

Hiếu lại biết được thêm một chi tiết nữa là hấn đang phục vụ ở tỉnh Bình Dương.

Rồi nàng nghe hai chị em rù rì với nhau và đoán rằng hấn hỏi thăm về người khách lạ trong nhà.

Bà hương sử trợn trạo nuốt vội chỗ cháo còn trong chén rồi tuột xuống khỏi ván, chạy u xuống nhà bếp. Hiếu biết bà vội vàng lo ăn cho người con trai ở xa mới về. Các bà mẹ thương con như vậy, và Hiếu bỗng dưng quặn thắt lòng mà nhớ đến mẹ nàng, nhớ đến bà ngoại của Hoàng.

Ăn sáng xong, nàng toan xuống bếp phụ giúp hai người đàn bà kia, thì lũ học trò con gái mà hôm qua nàng dặn đến, đã có mặt trước ngõ. Chúng sợ cô giáo, sợ người lớn, và nhút là sợ mấy con chó

dữ có danh của ông hương sư nên chỉ lấp
ló ngoài cổng thôi.

Hiếu đã có xin phép chủ nhà trọ rồi
nên chạy ra đón những cô khách tí hon
của nàng.

Sợ chúng làm ồn và quấy rầy không
khí vui vẻ hôm nay trong nhà, Hiếu tiếp
chúng ngay ngoài sân, dưới bóng một
cây vú sữa già cỗi, tàng lá sum sê.

Vì nàng quên dặn, nên không em
nào có mang kim chỉ đến cả. Thành thử
Hiếu hỏi thăm gia đạo chúng và dạy
chúng hát.

Nàng dùng ngay điệu hát mà nàng
hát đúng nhứt nhờ nhạc sĩ Hùng đã dạy
nàng rành mạch, trong những buổi tập
hát vỡ lòng tại nhà Suzie.

Đó là một điệu hát ngoại quốc. Điệu
Frère Jacques, dành riêng cho trẻ con:

Kìa con bướm... vàng

Kìa con bướm... vàng

Xoè đôi cánh

Xoè đôi cánh

Bay nhõn nhơ trên hoa hồng. (bis)

Tôi ngồi xem. (bis)

Rừng cây gió đùa (bis)

Nàng tiên bước (bis)

Cây gió reo bên tai nàng (bis)

Cho nàng vui (bis)

Trời xanh sáng lần (bis)

Gà đang gáy (bis)

Kêu cút cu, cút cu vang trời (bis)

Vang trời xanh (bis)

Lũ trẻ thích chí vô cùng, nhứt là khi học hát đoạn giữa, có vũ, chúng được dạy ra bộ như những nàng tiên bước đi.

Cả xóm vang dậy tiếng hát của sáu cái miệng trẻ thơ hợp ca bài hát lạ, và trẻ con trong vùng lũ lượt kéo đến đứng đen nghệt ngoài rào.

Không khí nhà này trầm lặng quá, hôm nay bỗng vui nhộn lên, vui trong nhà vì đứa con xa mới về, và vui ngoài sân, vì người khách trọ quyến trẻ.

Dạy học trò thuộc hết cả bài hát và điệu hát mà đồng hồ tay của Hiếu mới chỉ mười giờ rưỡi thôi.

Nàng đang bươi trí tính thêm trò gì

để kéo cho hết buổi mai hầu tránh cuộc hội kiến trong nhà thì chợt nhớ ra rằng nàng phải vào tiếp tay dưới bếp mới xem được.

Nghĩ vậy, nàng giải tán đám học trò con gái, rồi đi vòng sân bên hông nhà để ra sau. Hiếu muốn tránh hành lang giữa mấy buồng trong, nhưng lại phải chạm trán với người quân nhân bấy giờ đã thay đồ mát đang đứng nói chuyện với hai đứa cháu bên miệng giếng ở sân hông mà nàng đi qua.

Theo thói quen trong quân ngũ, quân nhân đứng thẳng người lại và nói lớn, rõ ràng và mạnh mẽ:

- Chào cô giáo.
- Chào... anh.
- Hân hạnh được quen biết cô.

– Tôi cũng hân hạnh. Anh làm y tá trong quân đội?

– Vâng, tôi là hạ sĩ nhứt quân y tá.

– Anh có hay về thường lắm không?

– Chỉ thỉnh thoảng thôi cô Nghĩa à.

Thì ra hẳn đã biết nhiều về nàng từ lúc về nhà đến giờ. Nàng toan bước đi thì thanh niên tìm chuyện khác để giữ nàng lại.

– Cô Nghĩa ơi, tôi nghe cô là người Sài Gòn. Chợ này nhỏ quá, chắc cô buồn lắm.

– Dạ, hôm mới đến, tôi ngỡ không làm sao mà sống được ở đây cả. Nhưng giờ tôi nghe thương mến học trò của tôi quá, và bắt đầu vui được với cảnh quê rồi anh à!

– May mắn quá, nếu không, nhà tôi sẽ mất một người khách quý. Thưa cô, hai cụ dưới nhà vẫn mạnh?

– Cám ơn anh, ba má tôi vẫn mạnh.

– Cô thứ mấy, cô?

– Thứ hai.

– Còn tôi thì thứ ba. Cô còn em đồng hay không cô?

– Dạ tôi còn bảy bữa em nữa.

– Hai cụ có phước quá.

– Chạy ăn mệt lắm. Chắc anh nói để an ủi theo lối các cụ ta xưa chớ gì.

Thanh niên cười mà rằng:

– Tôi quên xưng danh tánh. Tôi là Tài, Nguyễn-ngọc-Tài.

– Rất mừng gặp người cùng họ.

Tài lại cười mà rằng:

– Họ Nguyễn của ta nhiều cho đến đổi khỏi phải mừng nữa. Dầu sao, cô với tôi vẫn không họ hàng bà con gì với nhau hết.

Hiếu thấy rằng Tài rất dạn dĩ, chớ không nhút nhát như Châu, hay như Trọng. Nhưng hắn đã bắt đầu muốn nói bậy, vì cái câu cuối cùng của hắn, chớ không phải vừa dạn vừa lịch sự như Nghi.

Vì thế lần này, nàng quả quyết đi luôn.

– Thôi, chào anh nhé!

– Cô hai!

Tài gọi giựt ngược cô giáo Nghĩa

lại, nhưng cô ta đã mau bước và giả điếc không nghe.

✱

Hiếu và chị hai Tâm đang châu đầu nhau để cùng cuốn chả giò. Chị Tâm khoe:

– Cậu nó năm nay hăm bốn tuổi, lên hạ sĩ nhứt rồi, lương cũng khá cao, gần bằng lương thư ký hành chánh, nhưng không chịu cưới vợ. Cậu nó bảo để giải ngũ rồi xin vào làm y tá dân y, lương cao hơn rồi mới chịu lập gia đình.

Nó tiện tặn lắm, đã có dư khá bộn, nhờ nó không rượu chè, cờ bạc, cho đến hút thuốc điếu nó cũng không biết.

Hiếu ngạc nhiên hết sức. Người thứ nam nhà này hỏm nay không được nói đến, khiến nàng đã ngỡ chủ nhà không

còn người con nào khác hơn chị Tâm. Sao hôm nay bỗng dưng hấn được quảng cáo rùm beng không thua gì năm ngoái người ta đã quảng cáo hoa hậu Bồ Đào?

Chị Tám lại tiếp tục kể:

– Ba má tôi thêm ẵm một đứa cháu nội muốn chết, vậy mà nó cứ sống độc thân. Cái thằng cứng đần lăm. Nó nói nó chưa bị tiếng sét là cái quái gì tôi cũng không hiểu nữa. Nó nói cái gì mà lạ vậy a cô giáo?

Hiếu mỉm cười giải thích:

– Đó là anh ấy dịch tiếng Tây ra mà nói. Tiếng sét ái tình nghĩa là sự xúc động mạnh của tâm tư khi ta gặp một người vừa ý trên đường đời của ta.

– Vậy hả? Tôi nào có biết tiếng Tây tiếng u gì đâu. Cô giáo nè! Theo cô thì

cỡ cái chúc hạ sĩ nhứt của nó, nó có thể cưới được vợ kha khá được hay không, cô?

– Cái đó cũng tùy chị à; em thấy nhiều thanh niên không chúc phận, không hạnh kiểm tốt mà vẫn cưới được vợ giàu như thường.

– Không, tôi nói khá là khá về chữ nghĩa kia. Cậu nó biết viết nhứt trình gì đó nữa, nên cậu nó không thích con gái dốt. Ở đây, con nhà giàu họ kêu họ gả thiếu gì mà cậu nó có bằng lòng đâu.

– Cái đó cũng tùy nữa.

Chàng y tá quân y ở nhà đến chiều là phải đi rồi. Chàng ta rất vui vẻ từ sáng đến giờ và hơi buồn khi chào tạm biệt cô giáo ở trọ.

Rồi thì không khí trầm lặng ở đây,

trở lại trăm lạng đều đều như bao nhiêu ngày, bao nhiêu tháng, bao nhiêu năm qua.

Sáng thứ hai, giữa đường đi đến trường, Hiếu gặp thầy giáo Châu. Nói gặp thì không đúng lắm, vì hai người cùng theo một chiều, nhưng vì, không hiểu sao thầy Châu lại đi chậm quá như đi đưa đám ma lúc mới động quan, khiêng cỗ hòm ra nhà giàn. Nàng bước theo một tốc độ bình thường của một người con gái thành phố, nhưng vẫn qua mặt thầy ta cái vù.

Hiếu đi dạy có đoàn hộ tống rầm rộ như quan to ngày xưa, thế mà thầy ấy điếc không nghe gì cả.

Hiếu bước khỏi thầy ba bước, day lại để chào thì thấy thầy ta ngó ngay tới trước mà đi, làm như quanh thầy không

có ai hết. Hiếu phải chào to bằng lời nói, chứ không mong cúi đầu một cái như đã định.

– Chào thầy Châu!

Người thanh niên kỳ dị này giựt nảy mình, không phải vì bị gọi thành linh mà vì bị một cô gái gọi, quỳnh lên rồi áp úng nói gì không rõ, khiến Hiếu bật cười.

Cô gái rần mắc ngày nào bỗng dừng đám ác, bước lại gần Châu, đi song đôi với người đồng nghiệp nam và hỏi:

– Hôm qua, nghỉ dạy, làm gì thầy Châu?

– Ờ... hơ... tôi...đi học...

Nói xong là thầy giáo biết mình nói bậy ngay và quá bối rối. Thầy khổ không biết bao nhiêu và chỉ muốn độn thổ mà trốn đi thôi.

Đoàn hộ tổng tí hon của Hiếu rúc rích cười thầy giáo lớp ba vừa nói một điều kỳ dị. Riêng Hiếu nàng tức muốn bẻ ngực vì phải nén cơn cười ấy.

Thầy giáo Châu bị lỗ bịch, cảm tức người nữ đồng nghiệp mới vô cùng, nhưng không biết phải có phản ứng thế nào, mà cũng chẳng dám có phản ứng.

– Thầy giáo ơi, thầy có vợ chưa?

– Có.

– Vậy à? Được mấy cháu rồi?

– Bảy.

Đáp xong những câu ngẩn trên đây, thầy Châu lại càng tức cho thầy hơn và oán giận cô giáo mới hơn.

Nào thầy đã có vợ con gì đâu, thế nhưng không biết ma dặt lối quỷ đưa

đường làm sao mà thầy lại trả lời rất thiệt hại cho thầy.

Hiếu biết ngay rằng thầy ta hoảng quá rồi loạn trí chớ thầy chỉ trạc tuổi của Tài, làm gì đã bảy con.

Đám trẻ nổi đuôi sau thầy cô, bấy giờ công khai cười chớ không giữ gìn nữa. Thầy Châu nổi giận day lại nạt:

– Rùm hè!

Chúng khiếp sợ, nín khe.

Hiếu có ý đi thật gần người đồng nghiệp nhút nhát nhưng chàng ta cứ dang ra. Tinh nghịch, hể chàng ta càng dang xa, Hiếu càng xáp tới gần chàng, khiến lần lần thầy giáo Châu phải bước lên lễ cỏ mà đi.

– Thầy đã cao hơn tôi nhiều quá rồi,

còn leo lể làm chi cho cao hơn nữa thầy giáo? À, vài bữa tôi lại thăm cô Châu, thầy giới thiệu nhé.

– Ô... hơ... cô... Châu... ơ... hơ... vợ tôi không có.

– Cô Châu không có cái gì?

Ý thầy giáo muốn nói: «Không có cô Châu» nhưng bối rối quá, đảo ngược lại thành «Cô Châu không có». Hiếu vẫn hiểu được thế, nhưng cứ giả dò không hiểu và hỏi tới mãi.

Bấy giờ họ đã tới trường và trường sắp sửa chuẩn bị chào cờ. Hiếu bỏ ngay trò đùa quái ác của nàng và cả hai mau bước đi vào sân trường.

Hiếu mới vào lớp, đã nghe mùi hôi và mùi tóc khét nắng. Nàng chú ý ngay đến những chiếc áo đen mà mấy trò nam mặc.

Nàng định bụng rằng có ngày sẽ tẩy thanh màu đen vì mặc áo trắng, chúng nó bắt buộc phải giặt gia thường, không làm sao mà cầm mồ hôi lâu ngày trong đó được.

Bữa nay, thừa dịp học trò chăm chú làm bài tập về toán trừ, toán nhơn, Hiếu xuống phía dưới đứng trông lên.

Mồ hôi muối đã khô, vẽ những đường trắng ngòong ngoèu lên lưng áo đen của nhiều nam sinh trông giống như những bức dư đồ, có bức tình cờ giống như sơn thủy và vì thế rất có vẻ là một bức tranh thủy mặc chấm phá, chỉ khác là ở đây, mực lại trắng mà giấy thì đen.

Đợi góp tập xong, nàng nói:

– Kể từ thứ hai tuần tới không có trò nào được mặc áo đen vô lớp nữa nghe không!

Dưới kia, hoàn toàn im lặng. Hiếu hét to để hỏi:

– Có nghe cô nói hay không mà làm thinh như vậy?

Một trò nam, ốm nhom, mặt mét xanh, đứng lên, giọng run run nói:

– Thừa cô, nhà con nghèo lắm.

– Nói lạ, vải trắng đâu có mắc tiền hơn vải đen.

– Mà thừa cô, lại tốn xà bông.

– Xà bông chỉ có mấy cục một cục, mà giặt được cả tháng.

– Dạ thưa cô, mấy cái má con cũng không có.

– Không có mấy cái? Nói thật hay nói dối?

Bé Thu Vân, đứa nữ sinh học ca giỏi nhứt ngày hôm qua, đã thân với cô nên không sợ, đứng lên bình vực cho bạn.

– Thưa cô, má nó đi mót củi mỗi ngày kiếm chỉ được lỏi mười đồng bạc thôi, mà nó tới bốn anh chị em lận.

Hiếu làm thỉnh nhìn thẳng bé mét mặt đang cố thu hình nhỏ xíu dưới kia.

– Mười đồng bạc thôi?

Nàng lặp lại đoạn câu của con bé, cho chính mình nghe “Mười đồng bạc thôi!” Thế nghĩa là một cô thơ ký đánh máy tư sở cộng lương lại với lương của

một thầy thơ ký tư sở, hai người sẽ sống một đời vương đế đối với sự đói rách của nhà thằng bé này. Thế nghĩa là nàng không khổ lắm như nàng đã tưởng, và vì lầm tưởng nên đã ngược nhìn lên cao quá.

Mười đồng bạc thôi! Những đêm đi ra ngoài với Long hấn hay nàng đã cho những thằng bé giữ xe mười đồng, hai chục đồng và thấy khoản tiêu phí ấy như là một hột cát trong sa mạc đối với tiền mà ông bố của Long có trong ngân hàng, mà nàng có trong túi.

Mười đồng thôi! Hiếu lại trở xuống phía dưới đứng nhìn lên. Lần này những bức dư đồ vẽ bằng mực trắng trông sao mà ít ghê tởm hơn khi nãy nhiều.

Chiếc áo nilon màu vàng nghệ mà nàng đang mặc nàng cho là áo bình dân,

mới may để chà lết, xài xể nơi chốn quê này, không mặc những chiếc áo đẹp sợ nó xa hoa quá trong làng trong xóm. Thế mà còn bao nhiêu người, còn bà mẹ chuyên mót củi, bà mẹ đã biến thành hình ảnh điển hình cho sự thiếu thốn để ám ảnh nàng, còn bao nhiêu người mặc thô hơn, gấp năm, gấp bảy lần.

Hiếu đã lớn lên trong một xóm nghèo. Nàng không dè còn có xóm nghèo hơn xóm nàng. Vì thế mà, mỗi bận nhìn lên, nàng không hưởng được hạnh phúc thật của nàng, đi mơ mộng viễn vông, cũng không hề làm gì để giúp kẻ khổ hơn.

Mùi mồ hôi, mùi tóc khét nắng không bắt nàng buồn nôn nữa như từ mấy hôm nay, Hiếu lắm bầm:

– Phải làm một cái gì cho các em này mới được.

Thế rồi lên bục kê bàn, nàng đồng dục nói lớn:

– Nghe đây. Kể từ nay, các em được phép tiếp tục mặc áo đen như cũ. Nhưng mỗi ngày phải thay áo, giặt cho sạch, nghe chưa?

✱

K. B. C... ngày...

Thưa cô Nghĩ,

*Bức quân thư vừa đến, phong bì không tem và đề tên họ chúc nghiệp nàng kh-
iến Hiếu ngạc nhiên. Lên dạy ở đây, nàng
không cho ai biết cả, trừ Hoàng. Nàng
quyết trốn luôn cái thế giới người không
thừa nhận nàng nữa. Phải, họ chưa ra*

mặt hất hủi nàng vì nàng chưa hề đi thăm ai từ ngày xuống bước, nhưng mà họ sẽ hành động như vậy, không sao khác được.

Thế mà sao lại có người gửi thơ đến thăm, mà lại là con nhà lính nữa.

“Tôi biết chắc cô không mong đợi thơ này, và rất ngạc nhiên khi nhận thơ.

“Tôi tưởng tượng cô đang cố nhìn tuồng chữ xem có phải là người quen cũ nào không. Xin thưa cô biết ngay, kéo cô sốt ruột: tôi là Tài con trai ông hương sư mà cô ở trọ.

À, thì ra đây là anh chàng hạ sĩ nhút. Nàng đã quên mất con người bất thiệp đó, mặc dầu đã có cuộc quảng cáo rầm rộ của chị Tâm.

“Cô Nghĩa ơi, tôi chưa được dịp quen nhiều với cô mà tôi rất muốn quen nhiều.

Vì thế mà ở nơi xa xôi này, tôi mới đánh bạo, đường đột quấy rầy cô.

“Mặc dầu chỉ được hầu chuyện với cô có năm bảy phút thôi, tôi cũng đã thấy được rằng cô là một người đáng kính mến, nên ao ước được một người bạn gái như cô nhất là người bạn gái ấy lại luôn luôn ở bên cạnh mẹ cha tôi, những người thân yêu nhất của tôi mà tôi nghĩ tới từng giây, từng phút và cố nhiên hẳn nghĩ tới chị, tới mẹ thì không thể không nghĩ tới cô.

“Đời quân nhân vui lắm mà cũng buồn lắm cô Nghĩa à.

“Vui là vui tình đồng đội, vui công việc hằng ngày, với cỏ cây, non nước mà mình sống trong đó, nhưng những thứ ấy không sao bằng được một người bạn gái mà sự dịu hiền dễ an ủi sự sống khô cằn tình cảm của chúng tôi.

“Rất mong cô không quá thờ ơ với kẻ đã ngưỡng mộ cô và bức thơ trả lời của cô, sẽ là ánh sáng rọi vào cuộc đời của tôi vậy.

Đã kinh nghiệm về việc đời, Hiếu hiểu ngay Tài muốn gì.

Mặc dầu không bị xúc động vì cuộc mở đầu tán tỉnh này, Hiếu vẫn nghe như là vừa được hồi sinh.

Từ ngày ra khỏi nhà Long đến nay, Hiếu ngỡ mình là con người không còn được thanh niên nào chú ý đến nữa và tình yêu là món mà nàng phải vĩnh biệt thiên thu.

Thì ra, đóa hoa tàn vẫn chưa phai thắm.

Trong giây phút, nàng nghe như sinh lực bỗng bùng dậy, sống mãnh liệt trong các tế bào ủ rũ của người nàng.

Và cùng với sự phục sinh của thể chất, tâm hồn nàng ngổ đã chết lịm đi rồi cũng thành linh sống lại. Nàng ngoài kia trông như gay gắt hơn, đồ xuống tràn ngập cây cối xanh tươi hơn.

Cuộc đời bỗng dưng đáng yêu và dễ yêu y như những ngày đi học mà lòng nàng thiết tha ham sống, muốn ôm cả thế gian vào người vì thấy nó đẹp, nó lành không biết bao nhiêu.

Hiếu không nghe có cảm tình đặc biệt với người con trai của ông chủ nhà trọ. Hẳn dễ mến bề ngoài, nàng chỉ mới biết có bấy nhiêu đó thôi về hắn. Bên trong hắn là người tốt hay là một anh chàng đều giả thì thật đó là một phương trình còn chứa nhiều ẩn số.

Tuy nhiên nàng vẫn quyết định trả lời bức thơ đầu của anh chàng này. Từ

lâu rồi, nàng không có dịp viết thư cho ai, trừ Nghi. Nhưng hẳn đã nói ngay với nàng những gì hẳn muốn nói nên cái người mà nàng ham viết ấy cũng không có tạo dịp cho nàng viết.

Sự ngứa viết, sở thích của đời nữ sinh ham bôi đen hết tờ lưu bút này, qua tờ lưu bút khác vẫn chưa thỏa nơi nàng, và lẽ nào có dịp múa bút nàng lại chẳng trở tài.

Vả lại tuy vừa tìm thấy lại lẽ sống nhờ công việc, vừa tìm thấy lại phần khởi của tuổi thanh xuân thềm ngưỡng lý tưởng với ý chí quyết giúp đám học trò quê của nàng, vừa tìm thấy lại mùi vị của cuộc đời nhờ bức thư ướm lòng của Tài, nàng vẫn còn nghe buồn quá nơi cái làng xa xôi này.

Người thanh niên ở Bình Dương kia

đã và sẽ gởi đến nàng niềm vui giao cảm giữa người với người, có thể thay đổi được cuộc sống quay cuồng không sao tìm thấy nơi đây.

Những cánh thơ mà hấn đã vụng về ướp bằng nước hoa, thay vì bằng phấn riêng ướp thơ, sẽ giúp nàng tự tin lần lần vào quyền đứng của nàng giữa người của thế hệ nàng, xóa được mặc cảm bị đẩy ra lề cuộc sống.

Trà Võ, ngày...

“Anh Tài mến,

“Cám ơn anh đã nghĩ đến tôi. Tôi không thấy gì trở ngại cho sự quen biết nhiều hơn giữa anh và tôi.

“Nếu như tôi mang đến cho anh được chút nào hương vị của gia đình anh mà anh phải xa, thì trái lại tôi mong thơ anh

*cũng giúp tôi qua được những ngày cô
quạnh sống tại chợ nhỏ này.*

*“Chúc anh vui vẻ phục vụ dưới bóng
cờ, và mong được gặp anh thường trong
những kỳ nghỉ phép.*

Nghĩa

Hiếu không dám có tham vọng nhiều
quá như ngày nào nữa. Chương trình
của nàng mà nàng lớn lối với nàng, gọi
thầm nó là “kế hoạch lục nguyệt”, đối với
kế hoạch ngũ niên của nhiều chánh phủ
trên thế giới, là như thế này:

Dạy cho các em nhỏ, cả gái lẫn trai,
chút ít ký âm pháp và nhứt là phát âm
những chữ nhạc.

Kế đó dạy chúng hát những bài hát
tập ứng dụng.

Dạy riêng các trò gái thêu may, đan len.

Đi thăm viếng những gia đình phụ huynh học sinh nghèo trong vùng.

Nhờ thế mà nàng thực hiện được trọn vẹn chương trình khiêm tốn ấy và rất được kính mến trong các giới có con đi học, tức là toàn thể người vùng này.

Thầy giáo Châu bỗng đứng nỗ lực hơn lên trong những giờ dạy học, mà cũng có sáng kiến trong công việc ngoài học đường. Những ngày nghỉ, thầy dạy học trò thầy tháo cây, theo kỹ thuật mới mà thầy học được trong sách.

Có một cuộc chạy đua âm thầm giữa cô giáo mới và thầy giáo cao lỏng khổng này, để tới đích nào không ai rõ, các đồng nghiệp của họ và cả ông hiệu trưởng nữa

đều rình cuộc chạy đua ấy bằng con mắt cảm động đôi khi hóm hỉnh cười đùa. Gặp nhau, họ vẫn không nói gì với nhau vì thầy Châu cảm lạnh như hén, còn Hiếu thì đùa thầy ta mãi cũng đâm chán, và đâm thương, nên bỏ tánh chơi ác của nàng.

Mặc dầu thế, thầy giáo Châu vẫn lẫn tránh cô giáo Nghĩa, những buổi học trò ra chơi, thầy không hợp bạn với đồng nghiệp tại văn phòng ông hiệu trưởng như trước mà tìm đủ thứ công việc để mà bận với nó!

Hiếu quan sát Châu thì nàng thấy thầy ta hơi hao hao giống Trọng, người con trai đã cùng nàng vỡ lòng yêu trên đầu đường đời.

Từ lâu rồi nàng không có nghĩ tới Trọng. Trọng mà hình ảnh không hề

dám léo hánh lại gần trí tưởng của nàng chỉ vì nó sợ hãi những hình ảnh khác mà dầu nó không sợ cũng bị chúng xua đi.

Từ ngày xuống chơn, nàng nhớ lại cái dĩ vãng gần của nàng nhiều lắm, nhưng vẫn không dám để cho người thanh niên mà nàng đã làm đau khổ hiện ra lần nào cả. Mặc cảm phạm tội đã làm nàng mắc cỡ với cả đến kỷ niệm về chàng.

Châu giống Trọng về diện mạo, và về tánh nhút nhát nữa. Nàng hối hận đã tàn nhẫn với Châu những ngày đầu nàng mới lên đây, vì cái tánh nghịch ngợm quái ác của nàng thôi.

Không biết hẳn nghĩ gì về nàng, có oán hận lắm hay không, và nếu có thì được dung tha hờm nay, hẳn đã nguôi hờn chưa.

Để xóa ác cảm còn lưu trong lòng nhà mô phạm hiền lương ấy, sáng chúa nhật hôm đó Hiếu quyết định đi thăm Châu.

Châu tánh không thích giao thiệp nhiều, cũng không ưa náo nhiệt, vì thế mà hấn chịu không nổi cảnh sống ngoài xóm chợ mà hấn cho là “quá huyền náo”.

Hiếu chỉ biết lỏm bẻm rằng hấn cất một nếp tha la lợp tranh trên ấp Bông Trang, cách đó hơn ba cây số, nàng định lên đó rồi hỏi thăm chắc ai cũng chỉ được cả.

Nàng quá giang xe Lambretta ba bánh và bảo ngừng ở đầu xóm dưới. Nhưng khi xe chạy rồi người trong xóm cho nàng biết rằng “thầy giáo cao” ở đầu xóm trên, báo hại nàng phải đi bộ một đổi khá xa vì xóm lớn này dài lắm.

Theo lời chỉ dẫn của người đầu xóm trên, Hiếu tiến sâu vào trong cuối xóm, theo một con đường mòn đầy cát trắng và hai bên tre mọc giao lá với nhau.

Ngõ trúc quanh co ấy, khách vắng teo như là ngõ trúc của Nguyễn Khuyến và càng tiến xa, Hiếu càng gặp hoang vu với những gò mồi lớn giữa các bụi tre.

Ở đây đất địa khô cằn, nhưng chủ nhà tìm cách trồng được nhiều cây mà bóng râm mát và khối lá xanh giúp mắt người nghỉ ngơi được khi nhìn vào trong đó. Châu rào đất bằng hàng rào bông bụp chó không phải bằng tre chết như nhiều nhà khác, nên trông nhà cửa chàng sung túc và tràn ứa sinh khí.

Nghe đầu Châu gọi tiền cho người lân cận mua thức ăn ở chợ, rồi tự thối nấu lấy, và giờ này, vào khoảng tám giờ

rười sáng, chắc thầy ta chưa bận làm bếp.

Hiếu toan đẩy cổng thì chó sủa vang rân, và đến bốn con chó đâm sầm chạy ra, hăm hù tìm lối chui ra ngoài để tấn công kẻ toan xâm nhập vào cái trại biệt tịch này.

Nhưng không nghe lấy một tiếng người nạt chó. Nếu Châu không đi vắng, mà đang làm gì, cũng không khỏi sốt ruột với cuộc đại tấu của bầy chó dữ này.

“Chắc thầy ta đi đâu, và có thể đi xa nữa. Rủi ro quá! Phải chi mình báo trước! Nhưng nếu mình báo trước, thầy ta sẽ tìm có từ chối, để khỏi phải tiếp mình. A, hay là thầy ta trốn? Phải, có thể như vậy lắm”.

Nghĩ xong điều ấy, Hiếu cất tiếng gọi to, cố át tiếng của cả bốn con chó lớn hòng.

– Thầy tư ơi, ông hiệu trưởng cho gọi thầy đến họp chuyện gấp!

Ở thôn quê thầy dạy lớp nhứt được gọi là thầy nhứt, thầy lớp nhì, được gọi là thầy nhì, cứ như thế mà đi xuống chớ Hiếu không biết thầy Châu thứ mấy trong gia đình của thầy; nàng chỉ thích gọi tên như trong giới bạn trẻ ở Sài Gòn, nhưng không dám.

Quả nhiên Châu mắc bẫy. Núp đầu trong buồng, thầy ta ló cổ ra dòm xuống và thấy Hiếu còn đứng đó, thầy thụt vào để mặc áo.

Châu xuống thang gác thật, nhưng tới đất, thầy lại đi ra ngõ chậm quá như để thụt lùi cái phút phải chạm mặt với cô giáo tinh nghịch này.

Vừa đi, thầy vừa gài nút áo và vừa la chó. Bốn con vật bốt hung hăng lần và khi thầy đến nơi, chúng nín hẩn nhưng vẫn đứng đó mà thủ thế. Thầy phải nạt thêm vài tiếng chúng nó mới chịu chạy đi.

– Chào thầy Châu!

Chủ nhà đáng lý chào khách trước lại chỉ cười thôi rồi mở cổng.

– Gớm, nuôi chó để bán hay sao mà nhiều dữ vậy thầy?

– Tôi ở hẻo lánh một mình nên phải...

– Cô Châu có nhà không?

– Cô đã biết còn cà-rớn làm chi.

Châu không mời khách vào và Hiếu biết hẩn hoảng quá mà quên mất điều đó, nên cô tự tiện bước vào sân.

Châu đi trước, đi mau lắm khiến Hiếu bước theo đến hụt hơi. Tới cầu thang, hắn dừng bước lại và cũng không nói gì hết.

- Sao thầy không hỏi tôi gì cả vậy.
- À, ơ... hơ... cô mạnh giỏi?
- Cám ơn thầy, vẫn mạnh. Con thầy?
- Tôi cũng mạnh.

Hiếu bật cười. Thì mới gặp nhau chiều hôm qua đây, còn hỏi nhau mạnh giỏi làm gì. Rõ là anh chàng lẩn thẩn.

– Sao thầy không hỏi ông hiệu trưởng gọi làm gì và không lo thay y phục để đi xuống dưới.

- À, tôi quên, để tôi đi sửa soạn.

Thầy ta vừa leo được nửa thang thì

Hiếu gọi giựt ngược lại:

– Bộ thầy quyết bắt tôi đứng dang nắng như vậy hả?

– Xin lỗi cô.

– Không cần xin lỗi. Thầy phải mời tôi vào nhà chớ.

– Xin mời cô.

Hiếu lại leo theo Châu và cả hai đều đứng nơi buồng khách không cửa, không vách, kê hai chiếc bàn và vài cái ghế: Sách vở thì sắp trên một cái kệ bằng tre.

Hiếu tự nhiên kéo ghế rồi ra lịnh:

– Bây giờ thầy phải tiếp khách cái đã rồi hăng hay

– Tôi sợ trễ.

– Không lo. Đã có tôi bào chữa thầy.

Cả hai ngồi đối diện nhau mà làm thính. Gió đồn mát thổi tứ phía vào đây và chung quanh nhà như ngập dưới một trận lụt nắng.

Liệu Châu không thể nói được gì, Hiếu đứng dậy, lại tú sách. Nàng cầm lên vài quyển và lẩm nhẩm đọc Lý hóa (đệ nhứt) – Vạn-vật (đệ nhứt) Triết (đệ nhứt).

– Sao thầy đọc toàn là sách đệ nhứt không vậy?

Châu đã được đặt vào địa hạt của thầy. Mắt sáng lên, thầy nói, rành mạch và dạn dĩ:

– Tôi học để thi tú tài II.

– Vậy ra thầy đã đỗ tú tài I?

– Dạ.

– Sao lại làm giảng tập viên?

– Dạ nghề này ít tốn thì giờ, như vậy tôi vừa có cơm ăn, vừa rảnh được để mà học.

Thì ra đây là con nhà trí thức chứ không phải xoàng như Trọng, như Tài, như Long. Nàng những ngỡ Châu cũng chỉ là một anh học trò dở dang như nàng.

Cảm tình đối với người thanh niên này bỗng dưng tăng lên, và nàng nghe hối hận quá mà đã xem thường hắn và làm khổ hắn.

Nàng nhìn lại anh con trai, cao lổng khổng đó và thấy chàng ta không phải là xấu trai, và có thể ăn nói giỏi khi chàng ta không bị đưa sang những địa hạt lạ.

Hiếu để sách xuống, thần thờ một vài giây, rồi bước chậm lại buông ngủ

của chủ nhà. Cửa không đóng. Nàng dòm vào: một chiếc chõng tre, chỉ có thể thôi, với áo quần móc trên vách.

– Thầy giáo ơi!

– Dạ.

– Cho tôi hỏi thăm cái này.

Châu rụt rè sợ hãi, bước lại phía cửa buồng.

– Ảnh của ai treo trên vách ở đầu giường thầy vậy?

– Dạ của má tôi.

– Còn ảnh của ba.

– Dạ, ba tôi qua đời từ lâu.

Đó là một người đàn bà nhà quê gương mặt hiền hậu, chất phác hết sức. Y như mẹ nàng. Hiếu nghĩ ngay đến mẹ và

nghe thương mẹ quá. Nàng cũng nghe thương người đàn bà trong ảnh, vì đó là những người thủ phận thuần lương, không tham vọng nhiều, người của hàng ngũ của nàng.

Và cảm tình của nàng đối với con người đã thương người trong ảnh tức là Châu, cũng nồng đậm hơn lên.

– Anh Châu.

– Dạ.

– Anh ở đây một mình có buồn lắm không?

– Dạ buồn.

– Thỉnh thoảng em lại đến thăm anh nhé!

Châu không đáp. Chàng mấp máy đôi môi, nuốt bọt mà không thốt ra lời

nào. Hai tai chàng ửng đỏ lên và tay chàng run rẩy, chàng ú ớ nói: «Tôi... tôi... không...»

Hiếu bỗng sực nhớ lại lời nhận xét của một danh nhân Âu Châu mà Nghi đã nói cho nàng nghe: «Khi người đàn ông mà có vẻ lỗ bịch trước mặt phụ nữ thì tức là hắn đã yêu.»

Hiếu đã thấy Châu lỗ bịch rất buồn cười ngay ngày đầu nàng đến đây, nhưng nàng quên phức nhận xét trên. Không, Châu không nhát gái, bằng cứ là nàng đã thấy hắn trò chuyện với gái khác một cách trôi chảy. Hắn chỉ nhát nàng mà thôi. Mà nhát nàng có phải chăng là vì...

Đứng làm thỉnh suy nghĩ giây lâu, nàng nhìn đồng nghiệp và cười nói:

– Em phá anh chơi, chớ ông hiệu trưởng không có gọi anh.

Lối xưng hô của Hiếu làm cho Châu sung sướng và giúp hẳn dạn dần ra:

- Cô làm tôi hết hồn.
- Anh hay sợ lắm, sao dám ở một mình chỗ hẻo lánh này?
- Tôi không sợ ma.
- Chỉ sợ người ta không mà thôi à? Anh sợ em hay không?
- Sợ.

Giọng Châu thành thật lạ kỳ khiến Hiếu cảm động lắm. Nàng bỗng nhớ lại một thanh niên chơ vơ thật khác là Trọng, Trọng đã bối rối như thế này và đã yêu sâu đậm vô cùng.

Bức thư đầu của Tài chỉ hà sinh khí lên nàng cho nàng sống lại thôi, nhưng nàng vẫn chưa rung cảm được những

rung cảm của buổi đầu; chính mối tình thâm lặng, chính thái độ vụng về của người con trai này mới là cái tử hườn sanh cho nàng một cách hoàn toàn và trọn vẹn.

– Anh sửa soạn nấu cơm chưa?

– Bữa nay tôi ăn giỗ đảng kia, nên khỏi nấu nướng.

– Tiếc quá, em định ở lại giúp anh. Em nấu canh chua ngon lắm, anh ăn một lần thì biết.

Nàng xin phép ra về, từ chơn thang ra tới cổng, nàng cố ý đi gần Châu và Châu không dưng ra xa nữa.

– Bữa nay trong người anh, anh có nghe bản thân hay không?

– Không, tôi vui vẻ lạ thường.

– Sao họ lại hát:

*Hôm nay có đám giỗ gần,
Trong dạ bản thân không muốn ăn cơm.*

Cả hai đều cười xòa và đây là lần đầu tiên mà Châu dám cười với Hiếu.

Trên con đường cát, nàng lưu luyến ngoái cổ lại nhìn không biết mấy lần người con trai đang chống tay lên đầu cổng trông theo nàng mà ngơ ngẩn như kẻ mất hồn.

Ở nhà, phu trạm của hội đồng xã đã mang đến cho Hiếu hai bức thơ.

Bức thơ không tem, nàng không biết nó từ đâu đến, do ai viết và nói những gì trong đó, nên không nôn nao đọc.

Bức thơ thứ nhì, đóng dấu bưu điện Sài Gòn, chữ trên phong bì có móc có gai

như chữ Ấn Độ, gieo vui mừng vào lòng Hiếu như là một bức thơ tình trông đợi.

Nàng mong ngóng tin bạn, mà cũng mong ngóng tin tức thủ đô, thêm mùi vị của cái thành phố lớn ấy mà cánh thơ này mang đến.

Hiếu lẩm bẩm: “Nó lai một đời rồi mà viết chữ la-tinh vẫn có móc, có đá, có gai như chữ của đồng bào nó ở Chợ Cũ”. Rồi cười khan một mình, Hiếu xé thơ ra đọc:

Em Hiếu cưng của chị,

Thế nào? Có bị học trò ăn hiếp đến khóc không? Và có nhớ má, có khát sữa đến khóc hay không?

Về má thì cưng đừng lo, chị xẹt lại nhà mỗi ngày cho má đỡ nhớ cưng. Ba thì cứ

như thường, mấy em vẫn học siêng năng.

Ngoài Sài Gòn, mất cứng tụi nó cũng vui vẻ được như thường, chị nói thế không phải để báo hại cho em tủi thân, mà để em sáng mắt ra rằng tụi nó không cần mình và mình cũng không cần đứa nào hết và cứ nên vui với địa vị hiện hữu của mình.

Trà Võ buồn lắm phải không em? Nhưng nếu em có bạn trai thì hết buồn ngay và chị tin rằng em đã hoặc sẽ có bạn trai trên ấy. Hoa hậu Bồ Đào cho dấu héo rồi vẫn được hoan nghinh ở tỉnh xa, ở các làng hẻo lánh.

Cái đẹp chỉ tương đối thôi em à, và có thể hiện nay cứng của chị là hoa hậu Trà Võ cũng nên, và có khối công tử nhà quê mê cứng của chị.

Nếu có chỗ nào xứng lứa vừa đôi, em

không nên làm cao mà hất hủi người ta. Chị tin rằng hạnh phúc của em bắt đầu từ đây, và em sẽ là một cô giáo nhà quê, rồi sanh con đẻ cháu, sống một đời yên ổn đến bạc đầu.

Lý tưởng khiêm tốn và cổ điển lắm đấy, nhưng gần với ta, thực hiện được dễ dàng, chớ không phải những giấc mơ vĩ đại của ta mấy năm trước nó vẫn chỉ là mơ thôi.

Hiếu ngừng đọc mỉm cười lẫn bầm: “Bà Hoàng mắc dịch ấy sao bả lại sáng suốt quá như thế, biết mình có bồ, lại là bồ đồng nghiệp nữa. Không biết bả sẽ nghĩ thế nào khi hay tin một quân nhân ngấp nghé len vào cuộc đời của mình.”

Cứng ơi, có nên nhắc chuyện cũ hay không? Chị đắn đo rất lâu, và rồi cuộc nghĩ rằng sự nhắc nhở này sẽ giải thoát lương

tâm em, xua đi những gì nó đè nặng lên đó, thì sao chị lại không nhắc.

Chuyện Trọng đó mà! Trọng đã cưới vợ rồi em à, cưới một cô gái dưới làng do mẹ anh ấy chọn, và anh ấy cũng rất thích. Họ hạnh phúc lắm.

Gặp Trọng, chị hỏi thăm niềm đau của anh ấy và anh ấy bảo rằng đã quên được. Em thấy không? Đứa nào cũng đòi tự tử, cả trai lẫn gái, nhưng rốt cuộc, đứa nào cũng quên được tốt hết.

Hỏi thăm ý nghĩ của anh ấy về em, anh ấy bảo rất hối hận đã giận hờn oán trách em, vì lúc đó còn khờ dại, không biết lẽ phải. Anh ấy nói rằng em đẹp quá để anh ấy xứng đôi được với em, và anh ấy đã tham vọng quá sức mình.

Anh ấy cho rằng người con gái quá

đẹp thì một là phải để dành cho kẻ cao sang quyền quý, hai là phải để chung cho mọi người, chớ không có lý nào một người địa vị khiêm tốn như anh ấy lại đèo bồng chiếm độc quyền.

Kể ra thì đoạn sau của câu trên đây là ý kiến kém lịch sự của một kẻ mặt dạn mày dày, nhưng mà rất đúng đó em à.

Em, vì rủi ro mà hết đẹp, em khỏi lo chịu cảnh thứ nhì ghê tởm mà anh ấy ám chỉ đến, và chị mong em tái khởi hành trên đường đời với những bước may mắn.

Trọng không biết gì về em, nhưng có nhắn lời thăm em.

Thôi nhé, khi nào về Sài Gòn thăm nhà thì nhớ ghé chị ăn một bữa cà-ry Chà cho cay chảy nước mắt đầm đề một bữa chơi.

Hôn cứng nát má

HOÀNG

Trọng! Một thế giới hiện lên, cái thế giới mà đời đối với Hiếu còn đầy bí mật, đầy quyến rũ. Thôi dĩ vãng đã ngủ yên được rồi đây với hạnh phúc của người mà nàng làm đau khổ. Từ đây, nàng khỏi phải bị hối hận nào đeo đuổi theo để ám ảnh nàng nữa.

Tái khởi hành trên đường đời, Hoàng nói nghe hay quá! Tiểu thuyết hay dùng thành ngữ “làm lại cuộc đời” đã sáo quá rồi.

Tái khởi hành với một người bạn đường, đồng cảm nghĩ, đồng địa vị, đồng hoài bão, và sẽ cùng nhau chết rứt trong cái xó quê này, hay ở xó quê nào khác!

Kể ra thì cũng ngậm ngùi cho một

mỹ nhân đã từng nổi danh tài sắc một thì. Nhưng không thể vừa ham sống từng bừng lộng lẫy, vừa mong ước một cảnh già con đàn cháu đống, vừa ham muốn cuộc đời nhiều sóng tình gió bạc, vừa mong ước khỏi đau đớn ê chề lúc xuống chơn.

Chỉ có hai con đường, phải chọn một, không sao khác được.

Bức thơ kể đó, Hiếu đoán rằng cũng sáo như mấy bức thơ sau này của Tài. Tài chỉ ăn nói như thường được trong bức thơ đầu thôi, rồi thì tuần nào hẳn cũng gởi về một áng văn lâm ly, thống thiết trong đó rất nhiều cảnh mùa phượng nở, nhiều cảnh lá vàng rơi lác đác đặc sắc nhứt ở cái điểm người đọc không sao hiểu nổi hẳn muốn nói cái gì.

Có lẽ hẳn không muốn nói cái gì cả,

không có gì trong lòng để nói ra cả, nên hẳn mới văn hoa kiểu cách như vậy, che giấu cái trống không bằng văn sáo và văn rỗng.

K.B.C... ngày...

Cô Nghĩ thân mến.

Cô Nghĩ ơi, thật không biết nói sao để tỏ hết lòng thâm cảm của tôi đối với mấy bức thơ của cô nó như là những ngọn lửa sưởi ấm lòng chiến sĩ nơi biên thùy xa vắng này vào những chiều mưa, trên biên giới.

Hiếu mỉm cười, lẩm bẩm: “Lại sáo và rỗng nữa. Nghe đâu thì hẳn làm việc ở tỉnh lỵ, nhưng lại thích nói đến biên thùy, và nói đến chiều mưa vì biên thùy và mưa chiều, hẳn thấy rất nên thơ”.

Cô Nghĩ ạ, từ ngày được quen với cô,

tôi đã hết nghe cô đơn như lúc trước. Đọc thơ cô tôi cảm giác như là một người bạn đồng tâm ở bên cạnh tôi.

Tôi ước ao phải chi người bạn đồng tâm ấy gần tôi hơn chút nữa, gần thật sự thì tôi mới được an ủi đúng mức đó cô ơi!

“À, đoạn này thì không sáo bởi hẳn có cái gì để mà nói ra, nhưng ba tiếng sau “đó cô ơi” lại là giọng tuồng”.

Nhưng cô Nghĩa ạ, tôi chỉ sợ tấm thân này đã quá dãi dầu mưa nắng, dạn gió dày sương, không còn được cái phong độ thanh nhã của tao nhân mặc khách để mà xứng với một bức thiên kim tiểu thơ, trâm anh đài các.

Nhưng mà tôi nghĩ nàng tiểu thơ kiều diễm ấy không kiêu hãnh, không tự cao nên tôi cũng đỡ thắc mắc phần nào, hơn

thế còn bạo gan nói rõ nỗi lòng tôi.

Cô Nghĩ ơi, tôi là một cái cây mọc giữa sa mạc. Cây này vừa được vài giọt mưa đào tưới cho đỡ cần cỗi và rất khát những trận mưa khác để được sum sê đời đời. Nếu như lời cầu đảo của tôi mà không được bà tiên ban cho phép mầu khiến vũ thần làm việc thì chắc chắn cây này khô héo lần lần cho đến một ngày kia thì rụi hẳn.

Người quan tái

NGUYỄN-NGỌC-TÀI

Không phải là bức thơ tỏ tình này dở nên Hiếu không bối rối, không xúc động đến ra nước mắt sung sướng.

Ngày trước, Trọng có biết nói gì giỏi hơn đâu, thế mà nàng đã ghen ngào, đã thốn thúc, toàn thân mọc ốc chỉ vì một

tiếng “cố” giọng run run của chàng.

Ấy, chỉ vì Hiếu đã sống, đã sống nhiều quá rồi. Một năm qua mà như cuộc đời người đã qua. Giờ thì phải là những tình cảm dữ dội mới mong lay chuyển nàng được chớ còn những tiếng thì thầm của yêu đương thơ mộng chỉ làm nàng mỉm cười thôi.

Bức thơ trả lời của nàng hôm nay rất khó viết. Không thể nói tầm ruông như hẩn bằng lời lẽ văn hoa để rồi không nói gì cả, y như Tài. Giờ hẩn đã đặt vấn đề, đã hỏi cái gì rõ rệt. Có muốn lẩn tránh, cũng phải khéo léo lắm để khỏi mịch lòng người ta.

Và Hiếu phải tốn hơn một tiếng đồng hồ mới xoay xong bức thơ không từ chối đội mưa mà cũng chẳng hứa hẹn tưới cây ở sa mạc.

Người con gái, khi còn thơ, rất thích được chinh phục. Nhưng khi họ đã bị sóng dập gió vùi nhiều quá rồi, họ rất là không ưa cái thứ đó, bởi vì không còn kẻ chinh phục nào đủ bản lĩnh đối với họ. Những lời tỏ tình khéo léo nhứt chỉ còn được xem là những câu lải nhải nhàm tai, và những sẵn sóc nồng hậu nhứt chỉ còn được xem là trò khỉ của một thằng ngốc hay một thằng đều giả.

Trái lại họ đâm ra thích chinh phục. Hiếu chưa nghĩ đến việc “làm lại cuộc đời”. Nàng tìm sinh kế và khí hậu đã giúp sống lại tấm lòng nàng. Hiện nàng cần một đời tình cảm chớ chưa bị bài toán “cuộc đời” làm rối trí.

Cái đời tình cảm ấy nàng phải tự tạo lấy cho nàng chớ những anh chàng Tài

kia không sao rung động nàng được. Cho đến cả Nghi, nếu giờ mà hắn có yêu trở lại nàng đi nữa, chưa hẳn hẳn tái chinh phục được nàng.

Nàng phải tự tạo đời tình cảm đó, vì thiếu tác giả có khả năng mà cũng chính vì nàng đã đến giai đoạn thích thủ vai chủ động.

Vai tiêu cực chắc chắn là người đồng nghiệp đã run rẩy, đã ú ớ trước mặt nàng chớ không ai khác được.

Quen nhau trên hai tháng rồi mà Châu vẫn chưa dạn lên được.

Chàng đã dám nói một vài câu ngắn với Hiếu, nhưng chỉ để hỏi thăm những điều rất cần thiết thôi. Những đồng nghiệp khác thì rất vui vẻ bất thiệp, nhưng họ lại là những ông già đáng cha, đáng chú nàng.

Cô giáo trẻ, người đã có một đời sống náo nhiệt, rất cần một người bạn trai mà kẻ viết thơ không đủ điều kiện làm cho nàng thỏa mãn.

Giờ ra chơi buổi học sáng hôm đó. Châu trốn trong lớp chàng dạy, như thường lệ, để sửa bài học trò.

Hiếu không đến phòng họp, mà qua đó tìm chàng. Nàng bước vào lớp, vừa cười vừa khen:

– Anh Châu siêng quá! Đêm làm gì mà sửa bài bây giờ?

– Cho đỡ tốn dầu đèn cô à!

– Chà, hà tiện dữ như vậy? Để dành tiền cưới vợ có phải không?

Châu chỉ tía tai mà không đáp.

– Anh Châu nè, em chịu tiền dầu, anh sửa giùm em một mớ bài được không?

– Tôi sẵn lòng lắm. Nhưng sợ ông hiệu trưởng...

– Anh cố nhái tuồng chữ của em thì có trời mà biết.

– Cô trao tập cho tôi, học trò nó thấy, nó đồn đãi ra.

– Không, em bắt chúng nó làm bài trên giấy rời, gộp lại chỉ thành một xấp mỏng thôi, không ai thấy đâu mà lo. Chỉ lo anh tố cáo em thôi.

– Sao tôi lại tố cáo cô.

– Nếu vậy thì quý lắm. Nhớ ráng nhái tuồng chữ em cho thật giống nha, em sẽ đền ơn anh bằng một bữa cơm canh chua.

Trống đánh gọi học trò trở vào học, họ chia tay nhau, Hiếu bước đi mấy bước còn ngoái lại đưa một ngón tay lên cái miệng chu nhỏ lại của nàng và nói:

– Xuyt! Bí mật! Chớ dĩ hơi cho ai biết!

Giờ học sau đó, học trò rất ngạc nhiên mà thấy thầy của chúng dễ dãi hơn mọi hôm nhiều.

Thầy Châu rất sung sướng vì được giữ chung một bí mật với một cô gái mà thầy thấy là đẹp. Sự tưng đảng như kéo hai người xít lại gần nhau hơn, và ý nghĩ rằng họ sẽ chung số phận việc làm sai nguyên tắc mô phạm ấy bị đổ bể, khiến thầy nghe được thân hơn với cô nữ đồng nghiệp mà thầy chưa dám yêu vì bị mặc cảm.

Hiếu không có bận gì cả, và dư sức sửa bài cho học trò của nàng. Nhưng đó là chiến thuật quái ác mà sự tinh ranh tự nhiên của con gái giúp cho nàng tìm ra ngay để chinh phục người con trai không bao giờ có gan bước tới này.

Hôm sau, thầy Châu lại văn phòng ông hiệu trưởng để uống trà và đàm đạo trong lúc ra giờ chơi, khiến ai cũng ngạc nhiên cả, trừ người đồng lõa của thầy.

Hôm ấy, thầy không hề trao lời với Hiếu, mà Hiếu cũng chẳng nói gì với thầy. Nhưng người này biết chắc rằng người kia chỉ nghĩ đến mình và chỉ thấy có mỗi một mình mình trong phòng ấy thôi.

Mỗi tình đầu, cho dầu là nhiều khi nông cạn, vẫn đánh dấu đậm nơi lòng người. Hiếu thật tình không yêu Trọng

nữa, cũng không ân hận gì cả, nhưng hình ảnh một người con trai nhút nhát, yêu rất nhiều trong thâm lặng cứ còn rõ nét trong trí nàng và nàng rất có cảm tình với hình ảnh đó, vì nó nhắc nhở nàng những rung động đầu tiên rất êm dịu của nàng.

Mà Châu là hình ảnh của Trọng.

Rồi kể từ hôm ấy thì mỗi lần tan học, Châu chần chờ nán lại năm ba phút để nói vài câu chuyện không đâu với Hiếu; mỗi buổi sáng, thầy đi sớm hơn thường lệ đánh một vòng chợ, để tình cờ gặp Hiếu bước ra khỏi nhà trọ rồi đôi hạn cùng đi đến trường, theo sau một đoàn công-voa hộ tổng càng ngày càng đông vì bấy giờ có cả nam binh hộ tổng nữa, học trò của chính thầy, nhập bọn với học trò của Hiếu.

Như thế mãi cho đến chúa nhựt đầu tiên của tuần lễ âm mưu (âm mưu sửa bài giùm đồng nghiệp) thì lời hứa của Hiếu được thực hiện.

Nàng không bảo trước gì hết nên Châu cứ gởi người đi chợ như thường. Đến lúc chàng lui cui rửa thịt để ướp thì Hiếu đến nơi với nào cá, nào bạc hà, me vắt, mắm nêm.

Mấy con chó ít làm ồn hơn trước, nhưng đủ rậm đám để báo động anh đầu bếp tập sự này. Vừa thoáng thấy Hiếu, anh rầu thúi ruột, bởi bạn tiếp khách thì còn ai mà nấu ăn. Nhưng ra tới cổng, thấy giỏ cá, rau anh biết ngay là đồng nghiệp anh đến để đáp ơn anh.

Châu bối rối trở lại như lúc đầu, bởi gặp mặt nhau trước đông người, khác xa hội kiến tay đôi. Thành ra thầy không

phản đối được một tiếng lấy lệ về vụ mất công của Hiếu.

– Họ đi chợ giùm anh chưa?

– Rồi.

– Em nghe nói thì anh chỉ cứ ăn thịt từ ngày này đến tháng khác vì không dám rớ tới con cá. Như vậy thịt đó anh để dành bữa khác mà ăn, không thiu thúi gì đâu. Em đãi anh một bữa canh chua cá rô với mắm nêm cho anh đổi vị.

Hiếu đi thẳng ra cái chòi nhỏ cất dựa góc mít, sau tha-la. Mặc áo bà ba ở trong, nàng ra áo dài được trước mặt bạn, rồi tìm dao để làm cá ngay.

Châu xấn rần bên nàng, không phụ được, mà cũng chẳng biết nói gì.

– Anh gốc rễ ở đâu anh Châu?

– Tôi ở dưới Tham Lương.

– Nói vậy cũng trên đường về của em. Bao lâu anh mới về thăm nhà một lần?

– Cứ đầu tháng là tôi về thăm má tôi, với lại để cho má tôi một ít tiền.

– Còn tiền dư, anh cất đâu?

– Cất trong mình.

– Xuyết đừng có nói lớn, ăn cướp đánh chết.

Đôi bạn cười xòa trong một trận cười chung đầu tiên, từ khi họ quen nhau, Châu đã dạn lần ra, nói:

– Nói chơi với cô, chớ tiền dư, tôi gửi má tôi cất.

– Đã đủ cưới vợ chưa?

– Nếu cưới con gái Tham Lương thì đủ.

– Con gái Tham Lương rẻ à?

– Không. Nhưng họ làm lụng chớ không xài phí.

– Như vậy, sao chưa cưới vợ?

– Má tôi muốn lắm, mà tôi thì không thích cưới vợ Tham Lương.

– Sao vậy?

– Tôi cũng không biết nữa. Mà tôi còn phải học cô à.

– Học tới già sao?

– Không, tôi học để thi vào trường Quốc gia Sư Phạm để được làm giáo viên trong ngạch, lương cao hơn.

– Sao anh lại nói là thi tú tài II?

– Ấy, vì cứ rớt mãi các kỳ thi tuyển vào trường đó nên tôi phải học thi tú tài cho đỡ buồn. Mà có lẽ tôi sẽ phải đi thật trong con đường học chơi đó, vì tôi sẽ đậu tú tài toàn phần rồi sẽ học cái gì nữa đó không rõ, chớ không phải làm thầy giáo như tôi mơ ước.

– Anh thích làm thầy giáo lắm hả?

– Tôi mê cái nghề này, chớ không phải chỉ thích mà thôi.

Hiếu tự hỏi không biết nếu Châu biết nhiều nghề khác ít nhọc hơn, ít trách nhiệm hơn, mà kiếm tiền nhiều hơn như nghề của những anh cuộc-chê của ông bố của Long, không làm gì động tới móng tay mà hưởng thụ nhiều quá, thì liệu Châu còn mê nghề dạy trẻ nữa hay không.

Tuy nhiên, nhờ những cái mê say khiêm tốn đó mà xã hội có cán bộ, và muôn triệu gia đình nho nhỏ mới có cơ sở vững chắc để làm nòng cốt cho quốc gia, chớ nếu gái cứ mê say làm hoa hậu như nàng và trai cứ mê say làm anh hùng hào kiệt thì hỏng bét.

Năm ngoái, chắc Hiếu không thể nào nói chuyện lâu hơn năm phút với một thanh niên hạng của Châu. Nhưng giờ thì nàng vẫn vui dạ được như thường, như là nói chuyện với Suzie, với Lilie, với Hùng với Nghi.

Hơn thế, nàng nghe một sự an ủi vô biên những giây phút gần anh trí thức nhà quê này y như là một kẻ lỡ bước đầu hôm trên đường xa lại mắc một đám mưa to, rất sung sướng mà được chủ một lò rèn nát cho tá túc một đêm.

Nàng đã lùi về sống với hàng ngũ của nàng mà trong hàng ngũ này, phần tử ưu tú là những thanh niên như Châu vậy.

Một câu chuyện hay, hay là không, tùy lúc, tùy tâm trạng người nghe. Năm kia, nàng ham được Suzie và Hoàng tiết lộ bí mật của cuộc đời. Đầu năm ngoái nàng thích nghe Nghi kể những chuyện phiêu lưu kỳ thú ở những nơi xa lạ, cuối năm ngoái, nàng mê say chuyện làm ăn bạc triệu của ông bố của Long. Nhưng giờ thì hoài bão nho nhỏ của những cuộc đời tối tăm lại vượt lên, dương hào quang sáng rỡ.

Họ ăn cơm với cá rô nướng, canh chua cá rô và mắm nêm của mà Hiếu nài được của một người quen, thứ mắm nêm này ngon hơn mắm nêm hòn nhiều mà không sao tìm thấy ở chợ.

Châu từ một năm nay đã phải ăn toàn là thịt; chàng cứ ngỡ, hễ xa mẹ thì phải chịu khổ như vậy nên nhẫn nại chịu số phận, không mong mỗi một sự thay đổi nhỏ nào.

Bữa cơm ngon hôm nay thành linh gợi cho chàng một ý nghĩ giản dị, giản dị đến như là trẻ con: xa mẹ cũng có thể ăn ngon được, nếu có một bàn tay phụ nữ trông bếp núc cho.

– Cô Nghĩa ơi!

– Dạ.

Lần đầu tiên chàng dám mở miệng trước, chớ không phải chỉ đáp lời như từ mấy tháng nay, nhưng gọi cô bạn mới xong, chàng đâm hoảng, tự nhiên quên hết những gì chàng định nói.

Chàng muốn khen tài làm bếp của Hiếu và than cho phận mình không được hưởng những sung sướng nho nhỏ của một người có gia thất.

Hiếu tránh cho bạn sự ngượng ngịu nên mau miệng lấp chỗ lặng thinh của Châu:

- Anh ăn có vừa miệng hay không?
- Ngon không thua gì các món ăn má tôi nấu.

✱

Trưa thứ ba. Hiếu lại tiếp được bức quân thư thứ mấy rồi nàng không còn nhớ nữa.

K.B.C... ngày...

Cô Nghĩ mến,

Thứ hai là lễ Lao Động. Đầu tháng mà được nghỉ hai ngày liên tiếp, chắc cô sẽ về thăm hai bác dưới Sài Gòn

Tôi cũng xin nghỉ phép và xuống thủ đô trong hai ngày đó.

Có một câu chuyện rất quan trọng cần nói với cô tôi xin cô cho tôi gặp mặt sáng thứ hai vào lúc tám giờ rưỡi tại hiệu phở Minh hẻm Pasteur, rạp chiếu bóng Casino đi lên một đôi, chắc cô biết.

Tôi sẽ đón cô tại đầu hẻm, để cô khỏi mất công tìm kiếm, rồi ta vào ăn phở sáng để có chỗ đàm đạo.

Thưa cô Nghĩa, đây là câu chuyện quan trọng nhất đời tôi mà chỉ có cô là người tôi cần trao gởi nó. Nếu cô không vui lòng cho tôi gặp mặt thì chắc là cô sẽ nghe tin dữ cho gia đình tôi sau đó.

Cô Nghĩ ơi, từ lâu rồi, tôi muốn ngỏ lời với cô về một câu chuyện, mà vẫn ngại ngùng không thể viết ra những gì sôi nổi trong lòng tôi.

Nay đã đến nước tôi không còn đè nén đau khổ của tôi được nữa, nên tôi đánh bạo xin cô cuộc hội kiến này, rồi sau đó dầu phải chết đi tôi cũng cam tâm.

Nhưng cô Nghĩ ơi, thà là cô ra lệnh cho tôi chết chứ còn bắt tôi chết một cách gián tiếp bằng sự lánh mặt của cô thì xuống tới âm cảnh, tôi vẫn còn ăm ạch không rõ được ý kiến của cô thế nào.

Cô Nghĩ ạ, xin cô rủ lòng thương xót cho kẻ cô đơn này mà tuổi xanh chưa hề được một phút vui vẻ vì không được một tâm hồn bạn sưởi ấm lòng.

Sự tình cờ đã đưa hai ta đi ngược

*chiều trên đường đời và may mắn gặp cô,
tôi định ninh là tôi không còn phải lê bước
tìm kiếm gì nữa.*

*Nhưng cũng còn rủi may của số phận.
Tuần này tôi đánh ván bài lớn của đời
tôi. Được hay thua, ngày lễ Lao Động tôi
sẽ biết, mà tôi thì thuộc vào hạng người
không sống sót được sau một trận thảm
bại.*

*Cô Nghĩa ơi, nếu cô nhòm tay khô-
ng nữ giết một người thanh niên như tôi,
thì tôi van xin, cầu khẩn được gặp mặt cô
hôm đó.*

*Bằng như mà cô xem kẻ hèn mọn này
không xứng đáng được cô tiếp kiến thì xin
vĩnh biệt ngàn năm vậy.*

Một người đau khổ

NGUYỄN-NGỌC-TÀI

Năm kia, được một bức thơ như thế này thì cho dầu không cảm tình với người viết thơ, Hiếu cũng đã hốt hoảng chạy bay đến nơi mà người ấy xin gặp mặt nàng, bởi vì nàng đã tin bằng lời rằng hễ nàng không đến thì người ấy sẽ chết mất, thì nàng sẽ mang tội với trời đất biết bao.

Nhưng mấy năm kinh nghiệm làm cho nàng chỉ mỉm cười thôi lúc đọc xong những bức thơ lỗi ấy.

«Anh chàng này xem thì bảnh thế, dạn dĩ, bất thiệp thế, nhưng lại còn vụng dại, còn khờ khạo quá trên đường tình.

Có lẽ hẳn cũng đã nhiều kinh nghiệm, nhưng chỉ kinh nghiệm đối với hạng gái quá ngây thơ và kém thông minh thôi.

Thơ hẳn rõ ràng như ban ngày là thơ

tỏ tình, người được thơ mà đến nơi hẹn, tức là chấp thuận lời tỏ tình của hắn.

Nhưng người được thơ là mình mà mình có đâu nhận tình của hắn một cách dễ dàng quá như thế, chỉ sau mười mấy bức thơ nói chuyện băng quơ.

Nếu hắn quả kinh nghiệm nhiều, ắt hắn phải nhận thấy ngay rằng mình là một cô gái già giận trường đời rồi, và sợ dĩ mình chịu thơ từ qua lại với hắn chỉ vì lịch sự thôi, và cũng vì không muốn mịch lòng con của chủ nhà trọ, chỉ có thế thôi.»

Mỉm cười xong, Hiếu lại châu mày. Sẽ khổ với anh chàng này. Hắn không chết đâu, và hắn sẽ gởi thơ nữa mà những bức thơ sau này sẽ khó chịu vô cùng.

Không được đáp lời, hắn sẽ mò về

đây, thật là bức mình! Gia đình này rất tốt bụng, nhưng làm sao tránh được sự bẽ bàng khi con họ thất bại trong cuộc chinh phục của hấn và không khí trong nhà này sẽ bị đầu độc.

Hiếu chưa nghĩ đến hôn như một cách quyết liệt. Nàng nghe lòng nàng như lắng trong lại, và tiếp nhận được những tình cảm trong lành trong đó có tình yêu. Nhưng nàng cũng chưa yêu hấn ai, Châu thì chỉ bị chinh phục vì nàng cần tình bằng hữu thôi.

Nhưng giờ thì nàng thấy đời nàng cần vững chãi hơn.

Chòng chành như nón không quai,

Như thuyền không lái,

Như ai không chống.

Cũng may là kẻ gấp ghé ở xa, lại không có thể lực, nếu như hấn là một tay cường hào địa phương thì nàng sẽ khổ đến đâu!

Chỉ vì nàng còn trẻ, dễ coi, mà lại sống độc thân. Lấy chồng là yên chuyện, cả về mặt đó và mặt khác.

Chỉ phiền có một điều!

Không, Hiếu không xấu hổ mà định trao cho một thanh niên toàn thiện như Châu, một tấm thân không còn trong sạch nữa.

Nàng sẽ bù lại cho người chồng tương lai của nàng chỗ khuyết điểm ấy bằng một tình mến yêu chơn thật, một cuộc nỗ lực lo tròn bốn phận để gây hạnh phúc cho đời chàng.

Nhưng không hiểu chàng đủ độ lượng bao dung, đủ tâm hồn khoáng đạt để mà tha thứ, nhút là để mà quên để yêu hay không?

«Nhút định là phải thú thật với chàng bí mật về dĩ vãng của mình, vì mình không muốn đánh lộn một người hiền từ, trong trắng như vậy.

«Trong lúc còn yêu bỗng bột, còn vương cái lãng mạn của tuổi trẻ, chắc hẳn chàng sẽ tha thứ. Nhưng quên được luôn những trang đời không hay của mình là một chuyện khác!

«Mình không muốn đầu độc đời một người đáng kính và dễ mến như vậy. Khổ ơi! Nhưng mà... thế nào mình cũng sẽ biết thực trạng của tấm lòng chàng nếu không, mình không phải là gái kinh nghiệm nữa».

Hiếu đi lấy giấy viết, không phải để hồi đáp bức thư mà nàng đọc khi nãy và vẫn còn cầm trên tay, mà để viết cho một người ở xa kia:

Trà Võ, ngày...

Chị Hoàng mến yêu,

Ắt hẳn chị bằng lòng, vì em có thể sắp lấy chồng đây, điều mà chị cứ xúi giục em mãi làm như là không chồng, không làm cô giáo được vậy.

Ta đã chiến bại trên đường đời, thì lấy chồng khiêm tốn là phải, phải không chị?

Vậy em sẽ lấy một người mà từ nhỏ đến lớn, chỉ đi Sài Gòn có năm bảy lần gì đó thôi, và lần chót là năm ngoái đây, đi thi tú tài phân nhứt.

Em mặc kệ cái lũ thằng Hùng, thằng

Nghi, thằng Long, thằng Tú, thằng Đan, thằng Sanh. Chúng nó biết vào nhà hàng gọi bồi thế nào cho oai, nhưng em lại không ăn được cái tài vật ấy, cũng không mát lòng được với những tài lặt vặt khác của lũ nó như là lái xe, uống rượu mạnh, thuộc lòng tên và mặt các minh tinh.

Có lẽ rồi em sẽ chết bỏ xương ở đây, không bao giờ thèm đi thăm Sài Gòn của các chị, các anh cả, giữa mớ con đàn, cháu đồng của em về sau và nước Việt Nam và loài người không biết rằng có em. Nhưng cũng chẳng kém gì họ biết trong hai tháng một hoa hậu Bồ Đào, rồi họ quên cô ta mất đi.

Nói thế, chớ cũng không lấy chồng dễ dàng lắm đâu mà chị vội mừng, tuy mười phần em đã chắc chắn thành công hết chín rưỡi.

Chị Hoàng ơi, em còn nhớ chị đã nói: «Những cô gái quá đẹp khó lấy chồng». Em không còn quá đẹp nữa, mà cũng vẫn cứ khó như thường. Và vì thế mà em mới thấy rằng chị nói rất lý chỉ vì cái khó bây giờ là hậu quả của cái khó lúc còn quá đẹp.

Lúc còn quá đẹp, em đã già kén nên chẹn hom. Nhưng em đại đột kén sắc, kén địa vị, kén tiền tài. Giờ khôn ra, em kén cái khác, nên cũng lại đụng đầu với sự khó khăn nữa.

Nếu em bằng lòng làm thiếu hạ sĩ nhứt thì em sẽ làm dâu được ngay nhà em ở trọ. Nhưng anh chàng ấy xem ra, sẽ bỏ rơi em trong vòng một năm.

Chị Hoàng ơi, có người đã nói với em về một ván bài đời thật lớn. Ngày mai, em sẽ đánh ván bài đó với một người. Em

cờ bạc, nhưng sòng phẳng, chớ không gian lận mà cũng không thích sử dụng nước bài cao nào.

Em sẽ đánh cây mụ "cơ" ra, chàng bắt trúng là cả hai đều được. Còn như chàng không có nước cơ thì... không phải em ăn như trong bài cắc-tê đâu nhé, mà em sẽ thua đậm chị à.

Em đã bị tiêu tùng, chỉ còn mong được ở cây mụ "cơ" với trái tim đỏ thôi.

Nếu thua, em không tự tử đâu mà chị lo. Bao nhiêu ván trước bị tiêu tùng tuốt hết mà còn đủ can đảm mò lên đây để tái khởi hành trên đường đời hướng chi là ván này.

Vậy chị chuẩn bị quà cưới đi nhé. Khách Sài Gòn có lẽ chỉ có hai gia đình trừ gia đình em ra: gia đình chị và gia đình

Trọng, nếu Trọng quả thật không giận em nữa và vui lòng đi đám cưới nhà quê này.

Em chặt đứt cây cầu nối liền em với Sài Gòn, cái Sài Gòn riêng của bọn con Suzie, sống không thật mà rất hào nhoáng làm cho em phải ngửa nghiêng một lúc. Nhưng cái Sài Gòn của anh Trọng thì em vẫn quý mến như thường.

Nhưng cái Sài Gòn của Trọng, của ba em, nào có khác Chợ Võ bao nhiêu và những hoài bão trong lành, giản dị, vừa sức thực hiện của con người.

Em yêu đời hơn bao giờ cả chị Hoàng ơi!

Em cưng muôn thuở của chị.

HIẾU

